

M I C H A E L

T Ř E Š T Í K

Z D I

T V É

Zdi tvé

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz



motto

Michael Třeštík

Zdi tvé – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA a.s.

E-kniha byla stažena v rámci slevové akce „Bestsellery na léto 2021“ na e-shopu Alza.cz.

Upozorňujeme, že kniha je určena pouze pro potřeby kupujícího. Kniha jako celek ani žádná její část nesmí být volně šířena na internetu, ani jinak dále zveřejňována. V případě dalšího šíření neoprávněně zasáhnete do autorského práva s důsledky dle platného autorského zákona a trestního zákoníku. Neoprávněným šířením knihy poškodíte rozvoj elektronických knih v České republice.

Tak nám, prosím, pomozte v rozvoji e-knih a chovejte se ke knize, k vydavatelům, k autorům a také k nám fér.

MICHAEL TŘEŠTÍK

ZDI TVÉ

PRAHA 2018

Michael Třeštík

Zdi tvé

Praha 2018

© Michael Třeštík, 2018

Na obálce a předádkách
byly použity kresby
Michaela Třeštíka

ISBN tištěné verze 978-80-267-1061-5
ISBN e-knihy 978-80-267-1085-1 (1. zveřejnění, 2018)

Věnuji mámě

Najel kolmo na chodník a zastavil před vraty průjezdu. Chtěl zamáčknout cigaretu, ale přilepila se mu na prst a spadla mezi řadící páku a košíček na krámy.

Z průjezdu vyšel mladý Böhm. Obešel předeek auta, udělal pár kroků, ale pak se zarazil a otočil. Zavrtěl hlavou a vrátil se.

„Pane Šimon, já vás nepoznal!“ Sklonil se do okénka. Měl jelenicovou bundu, manšestráky a žluté boty se špičkou okovanou tenkým plíškem. Bundu měl zapnutou jenom dole a rozevírala se mu. Měl pod ní pískovou košili s malou růžičkou vyšitou na bříše. Zdvořile se usmíval. „Taky by mě nenapadlo, že zrovna vás jednou uvidím sedět ve škodovce.“

„No vidíte,“ řekl Hynek, vyšťáral z podlahy cigaretu, típl ji v popelníku a vylezl z auta.

„Jdete za otcem?“ zeptal se mladý Böhm. Hynek kývl.

Mladý Böhm zatřepal rukou, aby mu nepřekážel náramek s vytepanými iniciálami, a podal ji Hynkovi. Byl hezký, inteligentní a zdvořilý. Šikovný mladý muž. Dokonce velmi šikovný mladý muž. Chudák starý Böhm.

Hynek prošel do dvora a zastavil se před plotem s vrátky, která oddělovala veřejnou část od té, co patřila k Böhmovu ateliéru – ta byla plná cínových nebo osinkocementových torz, mužů, žen, chodců, Ev, paní L. a Eurydik.

NEOHLÁŠENÉ NÁVŠTĚVY PŘICHÁZEJÍCÍ ZA DENNÍHO SVĚTLA PROSÍM O MAXIMÁLNÍ STRUČNOST. Až jednou Böhm zemře, tu cedulku by mu měli dát na hrob. I když pak už možná bude návštěvy snášet líp.

Zazvonil, očima klouzal po sochách a čekal, až se ozve cinkání klíčů a těžké kroky Huga Böhma.

Böhm odemkl vrátka a zůstal stát na úzké štěrkové cestičce, která zbyla mezi sochami. „Buďte zdravý,“ řekl. Neusmál se a nepodal mu ruku.

„Vezu pozdrav od pana Albrechta,“ řekl Hynek.

„Děkuju. Doufám, že jste pochodil.“ Zůstal stát na místě a zdálo se, že je ještě chladnější než obvykle.

„Dokonce výborně. Ujal se mě a chce mi nejenom radit, ale i držet ruku a...“

„Dobře. Jsem rád. Ještě jednou děkuju.“ Vrátka se přivřela a Hynek by nejraději odešel, ale přemohl se.

„Budete muset otevřít vrata, abych mohl vjet. Pojdte se podívat...“ Prošli dvorem a průjezdem před Hynkovo auto a Böhm nahlédl dovnitř. „To vám posílá,“ řekl Hynek.

„A co si s tím jako mám počít?“

„Lípa. Pan Albrecht říká, že je souměrná a schne už nejmíň dvacet let.“

Böhm rezignovaně pokývl hlavou, otevřel vrata a šel do dvora. Hynek popojížděl za ním. Před plotem ateliéru se zastavili.

Hynek vystoupil. „Musíme odšroubovat dvířka, jinak to nedostaneme ven.“ Ze škvíry mezi špalkem a sedadly vyndal desky na výkresy a střep mramorové desky a opřel to o plot. Pak vyndal tašku s nářadím. Špičkou boty ukázal na mramor a otočil se k Böhmovi – „Tímhle budou ty fresky obkládat...“

„Proč chtějí obkládat fresky?“

„Budou na polostěnách, co ten sál dělí na kóje,“ namaloval to prstem do prachu na střeše auta, „na delších stranách budou fresky, na kratších obklad. Má barvu jak noční košile a komise se nestará o nic jinýho, než aby k němu ty fresky *ladily*. Kdybych Múzám namaloval lokty ohýbací se dozadu, tak si toho nevšimnou, ale nad každým barevným flíčkem mhouří oči a že to není dost *komplementární* nebo že by se to mělo víc *lomit*. Zrovna jsem tam s tím byl.“

Hynek šrouboval a Böhm nadzvedával dvířka.

„Co Václav?“ zeptal se Böhm.

„Pan Albrecht...?“ Hynek se narovnal a odložil šroubovák na chromový okápek střechy. „Když slyšel, o co jde a že mě posíláte vy, popad mě za rameno a pustil až večer. Prý že o freskách nic nevím, že to musí dělat se mnou, že všechno udělám jinak, že tak, jak to chci udělat já, by to do roka spadlo. Pak jsme byli pro tenhle špalek. Podložili jsme ho dvojmo prknama, aby se dal vytáhnout prkno po prknu a neurvaly se potahy.“

Böhmovy tlapy nadlehčovaly a táhly špalek zepředu, Hynek tlačil z druhé strany a začínal se potit. Špalek měl něco přes metr a průměr kolem šedesáti centimetrů, a když ho vyvlekli ven, vypadal ještě větší. Böhm prstem přejížděl po letokruzích.

„Krásnej je, ale proč ho posílá mně, když ví, že se dřevem nedělám?“

„Proč ne?“

„Bojím se.“

Špalek kulili jako popelnici a vzájemně si funěli do tváří. Hynek ukázal na pískovcovou hlavu na soklu u zdi. „Proč se bojíte dřeva, když v kameni děláte?“

„To je něco jinýho. Kámen neroste. Nežije... Je to balvan. Jenom se válí, a když ho někdo rozštípne, tak se valí balvany

dva. Sice menší, ale celý. Jenže dřevo má začátek a konec, jsou to buňky, a ne krystaly. Postavíme to semhle..."

Špalek vykolíbal přes dva schody do ateliéru a přikulili ho před velké ateliérové okno.

"Asi na to nikdy nesáhnu," řekl Böhm, "ale Václavovi vyřídíte, že mu děkuji. O léčení nemluvil?"

"Už je tak daleko?"

"Už je daleko dál." Böhm se lokty opřel o špalek a ukazovákem a palcem si promnul oči. "Už je z něho troska, která nemůže ani sama dělat, a to byl z naší generace nejtalentovanější. Dřív by si s touhle lípou poradil sám. A jak dobře... Dneska je potíž sehnat někoho, kdo by ho u sebe nechal přicmrndávat."

Vrátili se k autu, přišroubovali zpátky dvířka a Böhm podal Hynkovi mramor a desky. Hynek hodil mramor na zadní sedadlo a s deskami v ruce zaváhal.

"Nechcete se podívat?"

Böhm kývl hlavou, rozložil desky na přední kapotu a opatrně převracel jednotlivé pasparty. Byly to barevné studie osmi ženských postav v antických róbách.

"Zajímavé," řekl Böhm, ale pak desky sklapl a vrátil je Hynkovi. "Děkuju. Budte zdrav!"

Hynek nastartoval a vycouval na ulici. Měl vztek a hořko v ústech. Morous. Mohl aspoň milostivě ukázat, na čem dělá. Děkuju a budte zdrav! A ani se nezeptal na Danu. Nic. Hynek přidal plyn, až se kola škodovky protočila. Odlehčení bylo znát. Na simce skoro nepoznal, jestli je plná nebo ne, táhla líp. Nepřetáčela se a byla tišší, jenže člověk si zvykne. Böhm je morous. Pěkně protivnej. Jeho práci si prolistoval jako staré noviny, neřekl ani popel a nechal ho odejít jako listonoše.

Měl vztek. Ohlásí se doma a pojede do ateliéru. Opřel se o volant a protáhl si záda.

Dobře ses bavil, Hynku? To bude Soňa. Dana neřekne nic. Bude se tvářit, že se jí to netýká, že je jeho věc, kdy se vrací domů. Je to horší než Sonino kousání. Se Soňou se může chytit, může se s ní pohádat, ale s Danou je to jiné. Nezlob se, dřív jsem přijet nemohl. Komise byla přeložená až na dnešek, spal jsem u Standy a včera jsem byl za tím Albrechtem. Nemělo smysl vracet se jenom na noc... Ale Dana neřekne nic. Zato Soňa si neodpustí ironické poznámky. A nic mu nevyčtou přímo. Jen si rýpnou, jak *se zdržel v těch Varech o den dýl. Vlastně o noc*. Je úplně jedno, co udělá, protože vždycky to bude špatně. Na náměstí Míru odbočil do Francouzské a jel rovnou do ateliéru. Karlíkova oprýskaná oktávka stála před domem a už v průjezdu bylo slyšet bručení míchačky.

Prošel dvorem ke *svému* plotu a ke *svým* vrátkům. Rozhlédl se. Hromada písku se zmenšila a u míchačky ležel pytel cementu. Aspoň že tady všechno klapě.

Popošel do dvora a vtom si uvědomil, že dělá stále stejnou chybu. Chtěl uskočit, ale už bylo pozdě. Černý stín vystartoval, tušil ho letět za sebou, jen nepatrný šelest. Kdepak, vždycky to dopadne stejně. Stačil trochu zatáhnout hlavu mezi ramena a po úderu do zad zavrával. Za krkem ucítil horký dech. Jednou rukou se odrazil od hranice cihel, druhou hrábl za sebe do prázdna. Rychle se otočil a druhý útok už chytil do natažených rukou. Nahmátl obojek a vši silou trhl k zemi.

„Rolfe, ty pacholku, já si dám jednou pozor a zametu s tebou, že na to do smrti nezapomeneš!“ Vlčák mrskal ocasem, hrabal tlapami kolem uší, ale Hynek držel pevně.

Karlík vyjel z ateliéru s kolečkem, odtavil ho pod míchačkou a Hynek Rolfa pustil.

„Čau, Karlíku!“

„To je dost, že jdeš!“ Karlík vypnul míchačku, otřel si ruce o montérky a z kapsy vytáhl cigarety. „Ti bejci na izolace nepřišli, tak dělám venkovní betony. Pojď se kouknout.“

Prošli stavbou budoucího atria. Vlčák se motal kolem nich a otíral se Karlíkovi o nohy.

Ještě pár měsíců a bude z toho ateliér. *Jeho* ateliér. Se vším všudy. Hlavní místnost, čistá pracovna, kamrlík na odpočinek, příslušenství. Bude tu místo, světlo a klid. Na nikoho se tu nebude muset ohlížet. Karlík do zimy všechno zvládne a někdy po Novém roce to bude k nastěhování. A na vrátkách bude viset cedule: NEOHLÁŠENÉ NÁVŠTĚVY PŘICHÁZEJÍCÍ ZA DENNÍHO SVĚTLA PROSÍM O MAXIMÁLNÍ STRUČNOST! A dole připíše: COPYRIGHT BY HUGO BÖHM.

Prostor atria byl zakolíkovanými trámky rozdělen na čtverce. První dva už měl Karlík vybetonované.

„Karlíku, neměl tady bejt základek pro schody?“

Karlík špičkou tenisky čáral v prachu na zemi. „Měl.“

„A...?“

„A co? Nebude. Proč by zrovna tady musely bejt schody!? Bude tu rampa. Udělám ten beton do šikma. Tři schody vystoupám na dvou metrech. Ani ne.“ Špička tenisky rejčila pořád na stejném místě. „Hynku, kdy ji sem vezmeš?“

Boží prostoto! „Brzo, Karlíku, neboj... záleží na ní.“ Představil si, jak se bude pořád na něco ptát. Zatvářil se, jako by si na něco vzpomněl. „Chtěl jsem se ještě podívat na ty zkoušky, pojď se mnou!“

Vrátili se zpátky na dvůr a šli ke kůlně. Kolem stěn stály dřevěné rámy přibité na betonářské překližce. Byly vyplněné maltou s jemným uhlazeným povrchem, pomalovaným

motivы z návrhů fresek. Rámy vynesli na světlo a Hynek je prohlížel.

„Hynku, co na tom vidíš? Mně to připadá furt stejný.“

„Mně taky, ale zaplať pánbu. Kdyby to bylo furt jiný, tak bych to mohl zabalit. Pojd' tenhle zdvihnout!“

„Proč?“

„Až řeknu tři, tak ho pustíme.“

„Neblbni, dyť se rozfláká!“

„Nerozfláká.“

„Rozfláká, seš blázen!“

„Nerozfláká. Dva... tři!“ Pustili rám a uskočili. Maltová deska se rozbila na kousky.

„No co jsem říkal!“ řekl Karlík.

„Zkusíme ještě tenhle.“

Deska se znovu rozbila a Karlík zakroutil hlavou. „Nikdy bych neřek, že seš takovej hravej.“

Hynek se sklonil a díval se na úlomky. Karlík raději pustil míchačku. „Pojd' radši dělat!“ zavolal.

„Karlíku, nemůžu. Byl jsem tři dny pryč a ještě jsem se neukázal doma.“

Karlík kopl do míchačky a pak ji zastavil. „Všechno dělám sám! Jde to strašně pomalu. Ty jseš furt pryč, a když přijdeš, naděláš akorát bordel. Štveš mě.“

„Karlíku, musím. Měl jsem se vrátit už včera!“

Karlík mávl rukou. Vyšli na ulici a Hynek nasedl do auta. Karlík se sklonil k okénku.

„Žes věděl, že se to rozfláká!?“

Hynek kývl. „Chtěl jsem vidět střepy z boku. Ten chlápek od Böhma tvrdí, že dvojrstvý jádro děláme zbytečně. Má pravdu. Ta první vrstva už barvu stejně nesaje. Na střepích je úplně čistá.“

„Já věděl, že nejseš tak úplně blbej. Kdy přijdeš?“

„Podle toho, jak bude doma. Možná ještě dneska. Čau.“

Vrátil se na Francouzskou. I auto jako by se bálo a kopeček Vinohrad se před kapotou nadouval a byl stále strmější. Dobře ses bavil, Hynku? Dřív jsem nemohl, ta komise byla až dneska. Proč mi to říkáš, to je přece tvoje věc!? Objel vodárnu a zaparkoval v Nitranské před domem.

Vyndal poštu ze schránky a cestou po schodech ji prohlížel. Avízo z Díla a velká tlustá obálka s úhledně napsanou adresou DANA A HYNEK ŠIMONOVÍ a s žilinským razítkem. Starý pán opět něco stvořil... Už se tam půl roku chystá zajet, ale aspoň mu zavolá. Dneska večer.

„Ahoj, dámy!“ Zatím je klid, ale Soňa se už jistě nadechuje a Dana sahá po cigaretách a klopí hlavu. Stále ticho. Povytáhl si zip u džínů a vešel do pokoje. Nikde nikdo. Přistoupil ke dveřím ložnice a zaklepal. Nikde nikdo. Všude bylo podivné prázdno.

Na stole ležel kus papíru. Viděl ho, hned jak vešel, ale podvědomě, snad pro jistotu se mu vyhnul.

Hlavně nemít radost, už týdny se zapřísahal. Nepomáhat tomu, ale kdyby to přišlo, nemít z toho radost. Naklonil se nad stůl:

JSI VOLNÝ

V koutku duše ucítil zklamání, že to dokázala. Že není nepostradatelný.

Vlastně si to všechno představoval jinak, daleko horší. Slzy a lítost. Donekonečna omílané scény výčitek a uraženého mlčení. Ale nic z toho se nestalo. Na nikoho nebudeš muset brát ohled. Jsi volný, nemusíš se na nic ohlížet... Jenom nemít radost. Nic nehodnotit, brát to tak, jak to přišlo. Jsi zase na začátku, jako před čtyřmi lety. Telefon. Krucifix, zrovna teď!

„Šimon.“ Šňůra od sluchátka byla překroucená jako obvykle.

„Nazdar! Mám pro tebe největší kšeft, cos kdy měl, a ty seš... ty seš tam, co nemůžu říct, protože mě slyšej děti.“

Hynek zdvihl aparát nad polici a sluchátko pustil k zemi. Jak se rovnala překroucená šňůra, sluchátko se roztočilo kolem své osy. Vladimír vždycky hulákal, do telefonu obzvlášť. Roztočené sluchátko zkrápělo jeho hlasem všechny kouty pokoje.

„Hynku, dostanu flašku! Je to tvůj milovanej Holan. Bibliofilie na japonsku, a bude tam pro tebe místa, co si vzpomeneš. Hned si to přečti, určitě to máš. První část z *Nokturnálu*. Budeš v kůži vázaný! Tak čti a zavolej mi, co to bude, jestli suchý jehly, lepty nebo litografie. To je jediný, co potřebuju vědět ještě tenhle měsíc. Jen si nevydejšlejš žádný blbosti, koláže, barvy nebo tak. Má to bejt uměřená klasika. Zatím čau a pozdravuj Danu.“

Vida. Holana si vybral jako absolventskou práci. Osm letů k *Toskáně*. Před pěti lety se vnucoval do Spisovatele k redici *Příběhů*. Nic. Pak, po trienále v Benátkách a po výroční ceně Odeonu, to už začal mít jméno a začal doufat, že ho pozvou k Sebraným spisům. Jenže zase nic. Pak doufal v *Noc s Hamletem*. Opět nic. A teď bum! Bude tam pro tebe místa, co si vzpomeneš! Bibliofilie na japonsku.

Dana by zaklonila hlavu, olízla by si rty a řekla by, že si toho Holana přichtěl.

Bloumal po bytě a nahlížel do skříní a do zásuvek. Nenechaly po sobě ani kapesník, ani sponku do vlasů. Jen v kuchyni našel čtvrtku chleba a balíček kávy, v lednici osminku másla. Něco mu tu nechat k jídlu byl určitě nápad Danin, ale dávky určila Soňa.

Dal vařit vodu a namazal si chleba. Byl volný. Vrátil se do pokoje, otevřel okno a opřel se zády o parapet. Jenom nemít radost. Jsou věci, ze kterých se člověk nesmí radovat.

Pak si zalil kávu a váhal, kam se posadit. Najednou tu bylo tolik místa. Zapálil si cigaretu a z obálky od otce vytáhl štos strojem psaných papírů. *Danko a Hynku, děti moje... i když Vám jistě připadám jako blázen... ale nejprve Vám představuji svoje dílo... a zejména Tebe, Danko, prosím o přísnou kritiku... pilně mnoho měsíců... možná zdá poněkud dětinské, ale já myslím...*

Chudák starý pán. Aspoň mu zavolat. Co nejdřív, dneska nebo zítra. Všude bylo ticho, žádné dveře se neotevíraly, nikdo nemluvil. Jen ze zdi nad pohovkou se na něj smutně díval Danin Pierot. Proč si ho nevzala?

Upíjel kávu a očima těkal po bytě. Muselo to být aspoň naříkání autem. Kdo je asi odvezl? Vladimír ani Karlík ne. Asi někdo od Soni. Možná Vykopal nebo ten dirigent. Jen těch knih byly aspoň dva kufry.

Naklonil se ke knihovně. Holan zůstal. Vzal *Nokturnál* a listoval. *Jen taktak, že jsi nuzně vykročil, / a už je tu zeď a na ní / barokem dobře živená / socha smrti... Jde-li o pocit, / mohl bys v jejím stínu / zůstat přes noc a nic / by ti nebylo odepřeno...*

Ještě před rokem by byl bez sebe radostí. Zabořil by se do křesla a četl by. *Tato zeď s rychle uzavřeným / kusem prostoru je také / plna zarudlých trhlin / po mrtvici cihel. / To jen ty, byť pouze stár, / uhodil ses o ni s otázkou, / do jaké míry je ďábel svobodný...*

Četl by, až by se mu v hlavě začaly řadit čáry, skládat se, protínat a křivit, a pak by se hnál ke skicáku nebo rovnou k měděné desce.

Odložil Holana, sundal *Pierota* ze hřebíku a na zdi se objevil světlejší obdélník. Popošel k oknu a prohlížel si obraz proti světlu.

Ať visel kdekoliv, vždycky se starala, aby měl dost světla a aby na něj viděla od svého stolu. A sklo mu pravidelně čistila ironem. Položil *Pierota* na stůl a zabalil ho do papíru.

Statisíce stříbrných bodů se nepřetržitě mihotá. I když se pořád uklízí, luxuje a vytírá. Vyfoukla kouř z cigarety a vesmír prachu v pruhu slunečního světla se zavlhl a zkalil.

Ruku na rameno. Slunce promítalo na koberec obdélník světla a vesmír prachových zrnek se pomalu uklidňoval. Bezděky se podívala, jestli na svetru nezůstaly důlky po jeho prstech. Nezůstaly. Jen v paměti pocit lehkého stisku. Nic nepochopil. Anebo nechtěl... Klopila oči, aby se nemusela dívat na knihovnu. Sloupkové hodiny odbily čtvrt, kdosi v domě přivolával výtah a vesmír se znovu zkalil cigareto-vým kouřem.

Ani pusu do vlasů, jen ruku na rameno. Statisíce stříbrných bodů. Jako když sněží. Malé přemrzlé vločky jako na Ondřejovce, když nebyl vítr, mrzlo a bylo bezvětrí. Jako na soustředění. Měla už dávno první výkonnostní třídu, ale Bohdan jí nedal pokoj: Daníku, znova, vnitřním ramenem napřed, víc na tyč, kolena ven, Daníku, znova a těžiště níž!

Měl jich tam dvanáct, a nejvíc řval na ni. Daníku, musíš! Překřikoval celý svah a pořád se trochu usmíval. Aspoň na půl pusy. Třebaže hned první den zlámala úplně nové rossignoly, které jí vyběhal přes ČSTV. Pořád se usmíval, i když ji tehdy hůlkou plácl do zad a řekl: „Tak mazej, Daní-

ku." To vlastně bylo o rok později. Jezdila už na blizzardech a na Ondřejovce nešel telefon. Potřebovala si zavolat domů, chtěla sjet k telefonu na Severku a Bohdan zahnal ostatní holky do sprch, a že pojede s ní. Spěchali. Bylo po tréninku a pomalu se blížil soumrak.

Zapálila si novou cigaretu a vesmír statisců stříbrných bodů se znovu zakalil a zvlnil. Pod oknem rachotili popeláři a sloupkové hodiny znovu odbily. Jen ruku na rameno a víc nic. Možná to mělo být pohlázení, možná, ale spíš jenom tak – ruka na rameno. Vesmír se uklidnil a statisíce stříbrných bodů se nepřetržitě mihotaly. Jako malé přemrzlé vločky. Plácl ji hůlkou do zad a řekl:

„Tak mazej, Daníku,“ ale ještě mezi boudou a lesem ji předjel a zastavil. Usmíval se a bodcem hůlky propichoval ledový škraloup. „Je to přemrzlý, tak neblbni.“ Mhouřil oči a vločky mu přistávaly na řasách a na obočí. „Kdyby se něco dělo, tak nic nevymejšlej a rovnou na zadek.“ Vzepřel se na hůlkách, ve vzduchu se otočil a odjel. Lyži na lyži, pořád trochu šikmo v lehkém smyku, a než dojel k první zatáčce, zamával a zařval: „A nech mě kousek odjet, počkám dole!“ Ozvěna to ještě chvíli vracela a pak se rozhostilo ticho. Rozjela se za ním.

Úzká lesní cesta s vysokými sněhovými okraji, strmá a samá zatáčka. Umrzlý, lesklý sníh křupal a špičky lyží klapaly na nerovnostech a starých stopách. Jela v širokém pluhu, ale lyže neměly o co drhnout, rychlost stoupala a sněhové vločky začaly sekát do tváře. Měla chuť pustit to, co to dá, jenže někdo mohl jít naproti, třeba s houfem dětí, pak si poradí, a Bohdan by ji seřval jako malou holku.

Jela rychle. V zatáčkách přešlapovala z pluhu do smyků, protahovala je co nejdál a pak se snažila vracet zpátky do pluhu, ale zatáčky už jí byly úzké, lyže se pomalu rovnaly,

staccato špiček se zrychlilo, ale ještě to nepoloží, ještě je pořád čas. S trochou ješitnosti čekala, že už už za zatáčkou zahlédne Bohdana, jenže on pořád nikde, všechno kolem svištělo a vločky se jí před očima slévaly v zakřivené proudnice. Znovu zatáčka, smyk doprava, rigol, chvíli vzduchem, sbalila se do podřepu a srovnala to, ale kdepak pluh, lyže šly k sobě a teď ukaž, co umíš, ale pořád si nelehne, už bude skoro dole a dole čeká Bohdan a usmívá se, přeci nepříjde zvalená a odrbaná. Hluboký podřep, hůlky do podpaží, hlavu mezi ramena, další zatáčkou jako v toboganu, Bohdan by ji seřval, ale byl by hrdý, jenže – no nazdar – rolba! Rolba jako tank přes celou cestu, jako ošklivá žába, jen otevřít hubu.

Popeláři popojeli o dům dál, hodiny znovu odbily a obdélník slunce se neznatelně posunoval po koberci. Zapálila si cigaretu.

Možná to mělo být pohlazení, ale spíš jen tak, ruka na rameni. Třebas v tu chvíli víc nedovedl. I hlas měl stažený. Vyfoukla kouř a odložila zapalovač. Neprosil, nepřemlouval, nic. Statisíce stříbrných bodů se nepřetržitě mihotaly.

Ne, že člověk letí na něco, ale něco letí na člověka. Ropucha rolby se zvětšovala jako v horečnatém snu. Lyže mlaslavě syčely po umrzlém sněhu, už rozeznávala mřížky na reflektorech a sváry čelního plechu kapoty.

Obdélník slunce se přiblížil až k ní, po lýtku šplhal na kolenou a bylo cítit jeho teplo. Něco letí na člověka, ne člověk na něco. Jako rastr cihelných spár ve fleku vypadlé omítky. Jako čelní plech rolby. Polož to, neblbni!

Položila to. Přes zadek na bok, ruce široce od sebe a po prvním kotrmelci se snažila udržet nohy nad hlavou, protože blizzardy stály přes čtyři tisíce. Letěla jako v bobové drá-

ze a přivřenýma očima vnímala, jak boky sněhových bariér splývají v šedou šmouhu.

V zámku se ozval klíč a za chvíli vešla Soňa. Měla šedomodrou károvanou sukni a šedý rolák a na prsou se jí houpal přívěšek se znamením Blíženců. Pravou ruku držela za zády. Dana zdvihla obočí.

„Vy dneska nemáte zkoušku?“

„Ne. Zavolala jsem Davidovi, že nemůžu.“

„Kvůli mně.“

„Ne. Kvůli nám oběma. A že tě tu konečně mám.“

„Jako balík.“

„Ne. Že tu nejsem sama. Hele!“ v ruce měla lahev martini.

Zasmála se a postavila ji na kulatý stůl uprostřed pokoje. Blíženci se rozkývali, dostali se do pruhu slunce a vyslali několik prasátek.

Něco letí na člověka, ne člověk na něco. Hlava drncá o zem, pod svetr se derou zmrazky a rolba roste. Čert vzal blizzardy. Pustila nohy na ubíhající cestu, vázání povolilo a lyže na pojistných řemínkách kolem ní začaly mlátit a odskakovat. Jednou rukou si zakrývala tvář, druhou hrabala kolem sebe a snažila se brzdit o sních na stranách.

„... a Otáhalka chce na tu soutěž poslat Lakatoše a já jsem jí řekla...“

Něco letí na člověka. Zeď. Oprýskaná zeď mezi stavením a stodolou, opadaná a chatrná.

„... jenomže mně Roman chodí třikrát týdně a doma denně cvičí, ale jí ten Lakatoš sotva dvakrát, a někdy ani to, a Otáhalka je taky každou chvíli doma u dětí... Ty mě neposloucháš!“

„Poslouchám.“ Zapálila si další cigaretu. Něco letí na člověka... Uf... Zastavila to těsně před rolbou. Když se zdvíhala,

mohla se o ni opřít. Bez čepice, jenom s jednou rukavicí, ve vlasech, pod bundou i pod svetrem sníh. Parádní představení. První výkonnostní třída. Ti chlapi v rolbě se asi můžou smíchy potřhat. Odepjala pojistné řemínky.

Usrkla martini a podívala se na knihovnu. Slunce už zapadalo a bylo šero. Před tváří *Pierota* se vznášel kroužek kouře ze Soniny cigarety. Nic nepochopil. Anebo nechtěl. Anebo to byla rána z milosti.

Nemusel ji hladit ani přemlouvat, ale aspoň... Soňa vstala a rozsvítila stojací lampu. Lepenkový širm se rozkýval a chvíli se kýval i obloukovitý stín na zdi. Jako když se jede v noci autem a kužely světel se houpou po silnici.

Silnice byla úplně prázdná. Nikde nikdo nepřekážel a simka tiše předla. Levou ruku posunula po volantů nahoru a pravou vyměnila kazetu v přehrávači. *Good day sunshine / good day sunshine*.

„Ty neposloucháš. Nechceš si lehnout?“

„Ne, sedí se mi dobře.“

„Tak na zdraví!“ Soňa držela nalitou skleničku, a jak se nakláněla k Daně, Blíženci brnkali o hranu stolu.

„Na zdraví!“

Připily si. Soňa vstala a Danu objala. „Budeme se tu mít dobře.“

Dana zvedla oči k *Pierotovi*. Nemusel ji přemlouvat, ale mohl jí aspoň nechat naději.

Soňa otočila hlavu ve směru jejího pohledu a vyskočila.

„No ne! Teď to teprve vidím, a ty nic neřekneš! On tu byl! On se obtěžoval! A dokonce přinesl tvýho *Pierota*!“

„Dokonce,“ Daně se zadrhl hlas.

„Divila jsem se, že si ho nebereš...“

„Už toho nech.“

„A co říkal, jak se tvářil?!“

„Soňo, až jindy.“

„Dobře. Nezlob se,“ Soňa propletla prsty, ruce zdvihla vysoko nad hlavu a protáhla se. „Udělám si kafe. Nechceš taky?“

„Ne dík, nespala bych.“ Proti světlu lampy pozorovala, jak Soňa vstala a na dlouhých štíhlých nohách odešla do kuchyně. Jeden pramínek vlasů z drdolu jí padal na rameno.

Opřela si hlavu a zavřela oči. Simka tiše předla a cesta ubíhala. Křeslice, Tomašovice, Rousov. Zнала tu cestu dobře. Nemařov, benzínka, samoobsluha, náves s kapličkou, pak mírná zatáčka doleva. Kolem stodoly a zdi statku.

Z druhé strany do zatáčky něco vjíždělo. Podle siluety a podle vysoko umístěných pozičních světel to byl tirák. ... *need to laugh, and when the sun is out / I've got something, I can laugh about...*

Soňa se vrátila s kávou, roztáhla háčkované záclony a otevřela okno. Vzduch v pokoji se pohnul a cáry kouře se motaly ve světle lampy. Po chvíli zbyly jen stříbrné částčky prachu. Přemrzlé vločky.

Je zvláštní, že ze všeho nejdřív se člověk stará, aby vypadal k světu. Mohla si zpřelámat nohy, povyrážet zuby nebo zlomit lyže za čtyři tisíce, ale ne, nejdřív narovnat bundu, aby zip nešel šejdrem přes prsa. Vytřepala sněh z vlasů a s úsměvem zahrozila pěstí do okének rolby. Čekala bujarý smích, ale bylo ticho. Dvě vytřeštěné tváře strnule zíraly kamsi vlevo. Podívala se stejným směrem. Pod ojíňeným kmenem smrku, kus od cesty, byla na sněhu velká červená skvrna. Kapala do ní krev a nad ní se volně komíhaly bodce holí. Kreslily do vzduchu nepravidelné křivky.

Bohdan visel zády k cestě podél kmene. Paže měl při těle, ruce rozpažené, ale hůlky se nesesmekly a držely na kože-

ných poutkách. Pod pravou botou zůstal zbytek jedné lyže, druhá vytrhla pojistný řemínek a zmizela. Jen zvolna, skoro neznatelně se kýval. Podlomily se jí nohy a dopadla na kapotu rolby. Řidič k ní pomalu otočil tvář.

Věděla, že lidé jsou smrtelní, že umírají, ale tehdy poprvé si uvědomila, že jsou smrtelní i její blízcí, že umírají muži, kteří ji ještě před chvílí plácali hůlkou do zad a usmívali se na půl pusy. Že smrt není někde daleko, ale i tady, všude kolem, i ve smrcích při cestě na Severku.

Doktoři pak napsali, že pahýl větve pronikl levou očníci a zcela destruoval dutinu lebeční. Od té chvíle už jí nikdy nikdo neřekl Daníku. Chtěl se prý protáhnout kolem rolby. Rukou naznačil, že pojede zleva, levou nohou najel na mantinel a pak ho to vyhodilo.

Soňa dolila skleničky, šálek od kávy odnesla do kuchyně a Dana se přes širm lampy dívala do světla žárovky. Podle siluety a podle vysoko umístěných pozičních světel to byl tirák. Světla měl tlumená, a jak projížděl zatáčkou, jejich kužel mířil nejdřív daleko vpravo a pak se začal rychle přibližovat, až se octla v jeho středu. Přimhouřila oči, čekala, až kamion projede zatáčkou a světla ji přeběhnou. Byl to Jugoslávec a bylo mu sedmačtyřicet let. Měl dvě děti, vezl z Německa čedičové izolační rohože a usnul už patrně před zatáčkou. Strhla volant a dupla na brzdu. Simka se utrhla do smyku a světlo jejich reflektorů se opřelo o zeď statku. Ne, že člověk letí na něco, ale něco letí na člověka. Pustila volant, dala si ruce před oči a jakoby v dvojexpozici se na rastr cihelných spár ve fleku vypadlé omítky promítly ojiněné smrky z cesty na Severku. *Good day sun...* To *-shine* už neslyšela, i když prý přehrávač vypnul teprve saniťák, když s doktorem čekali na autogen, aby ji mohli vyříznout.

Soňa zavřela okno, šla ke knihovně, vzala do rukou *Pierota* a naklonila se s ním pod lampu.

„Kam to pověsíme?“

„Nikam.“

„A proč?“

Daně se stáhlo hrdlo. „Nechci!“ Chvěly se jí ruce, když si zapalovala cigaretu.

„Co to dát semhle.“ Soňa přitiskla *Pierota* ke zdi nad květinový stolec.

„Polož to. Nikam to nedávej!“

„Proč, je přece tvůj! Mělas ho už před svatbou.“

Dana zavřela oči a zpod víček jí začaly stékat slzy. Ano, měla ho už před svatbou. A nikdy se od něj nechtěla odloučit. Ale Hynek to nepochopil. Anebo pochopil. Ví, že musí být konec, tak to udělal. Definitivně. Proč nechávat zbytečnou naději... Slyšela harašení v předsíni a Soniny kroky. Pak se ozvala první rána kladívkem. Pak druhá. Pronikaly jí celým tělem, až do morku kostí. Všechny nervy brněly každým úderem. Nahmatala kola vozíku a otočila jimi dozadu. Štiplavé vlhko slz jí sjelo přes bradu na krk. Znovu přehmátla a znovu se otočila. Vozík couval.

Když zády narazila do klaviatury pianina, otevřela oči. *Pierot* visel na hřebíku a díval se na ni.

Oba ukazováčky měla zaháknuté za řetízek a točila Blíženci kolem dokola. Nikdo už pořádně neposlouchal, každý si něco čmáral nebo s otevřenýma očima klímal a čekal, až Vykopal skončí.

„Už jenom tohle. Prošel jsem si všechna oddělení a poslechl si, co přihlašujete na tu soutěž. S dechy, smyčci a kytarami jsem spokojen, ale vyvedly mě z míry klavíry. Týká se to kolegyně Eliášové a Otáhalové. Že je Kolemšel z našich nejlepší, to vím, ale na *Patetickou* myslím ještě nemá.“ Přestala točit Blíženci a prsty si zkontrolovala drdol. Když se ji snaží vytáhnout na kafe nebo na víno, tak to je pro něj Soninka nebo Soni a trochu krabatí čelo, protože si myslí, že mu ta vráska mezi obočím sluší.

Ještě jednou si pečlivě upravila drdol a zdvihla ruku, ale ředitel mluvil dál.

„A druhá věc je Lakatoš. Chápu snahu kolegyně Otáhalové tohle dítě integrovat do naší společnosti. Souhlasím s tím, abychom mu projevovali důvěru a abychom k jeho výsledkům byli shovívavější. Ale co je moc, to je příliš, porota je z hudebníků, a ne ze sociálních kurátorů. Návrh kolegyně Otáhalové svědčí o její vysoké politické vyspělosti, ale v tomhle případě by se minul účinkem. Musíte vybrat někoho jiného.“

Otáhalová zbrunátněla a vylétla ze židle.

„To nejde, už to nejde...”

Ale ředitel jí skočil do řeči: „Hned, paní kolegyně, ale nejdřív jsme probírali Kolemšela.” Galantně se uklonil a pokynul Soně. Převrátila Blížence na líc a vstala.

„Roman *Patetickou* ještě neumí, to je pravda, ale do soutěže ji umět bude.”

„To byste ho musela ztrhat.”

„Ztrhat ne. Jenom zaměstnat. Je to vysloveně technický talent, a když po něm nebudeme chtít pořád víc, ztratí zájem. Pokud neonemocní, bude připraven. Dobře připraven. Jinou záruku dát nemůžu.” Sedla si a znovu zahákla oba ukazováky za řetízek Blíženců.

Vykopal se chvíli kroutil, ale nakonec připustil, že je ještě dost času, a pokynul Otáhalové. Ta měla v očích slzy a marně se pokoušela zapnout plášť v místě, kde chyběl knoflík.

„Já jsem učitelka, ne trenér. Já...” Otřela si nos kapesníkem a chytala se za klopky pláště. „Vy tomu možná rozumíte líp, ale jestli Ferovi nedovolíte, aby se slavnostně oblík a aby před všemi těmi svými příbuznými vylezl na skutečný pódiu, ke skutečnému černému klavíru a aby před nimi všemi toho Mozarta zahrál, to je jedno, že třeba mizerně, tak ho za pár tejdů uvidíte v nejhorší putyce, jak na rozviklaném pianinu brnká čardáše za kořalku pro tátu. To vám můžu zaručit.” Popotáhla a zajíkla se, ale už se to nedalo zastavit. Strčila nos do zmuchlaného pánského kapesníku a plačky vyběhla ze sborovny.

Vybruslil z toho chytře. Teď už nebude schůzi protahovat, s kolegyní to v klidu prohovoří, cíle mají stejné. Bylo půl osmé, mohlo to dopadnout hůř. Vzala noty pro sbor a kabát už si zapínala cestou.

Proběhla chodbou k hlavnímu schodišti a sbíhala dolů. Je pravda, že Roman to neumí. Ale za dva měsíce se stihne dost. A může k ní dvakrát týdně chodit domů. Roman, sbor, Roman, sbor a v pátek pohov. Daně to vadit nebude.

„Soninko, počkejte!“

Ředitel. Samozřejmě. Už ho slyší: Kousek vás vyprovodím, nebo pojdte se někde stavit na dvě deci.

„Nezlobte se, spěchám. Mám sbor.“

„Ale schůze měla být mnohem delší. Já ji schválně zkrátil, aby...“

„Já bych se omluvila. Nenechám přece čekat čtyřicet holek...“ Otevřela vrata. Ovanul ji teplý vlhký vzduch.

„Soni, vy jste asociální typ. Vy záměrně... ale co budu mluvit. A já, hlupák, vás Davidovi ještě doporučil.“

Na chodníku ředitel zpomalil: „Já vám dám do osobního hodnocení, že svým nadříceným ničíte sebevědomí!“

Usmála se a zrychlila. Bylo to dobré. Kdyby dělal, že se s ní musí domluvit o soutěži, uhýbalo by se těžko.

Bylo čtvrt na devět, když vystoupila z páternosteru Elektrických podniků a blížila se chodbou ke zkušebně. Holky bylo slyšet už z dálky. Místo aby připravily sál, daly si aspoň židle do půlkruhu a přišouply klavír, kouří na chodbě a drbou.

„Tak děvčata, co židle?“

Několik holek se vytratilo do sálu, ale hlouček dál postával kolem popelníku. Samozřejmě, Hemerová uprostřed.

„Děvčata, vy dneska chcete stát?“

Hemerová potáhla z cigarety a usmála se: „Dneska mají židle sopránky.“

„Snad by vás nebylo, kdybyste jim pomohly!“

„Nebylo, ale dirda řekl, jednou altky, jednou sopránky.“

Dirda. To sem zavedla ona. Dirda. Už mu tak říká polovina sboru, a jemu to nevadí. Když dirigent není autorita, je to na sboru znát. Na korepeticích se to pak nedožene. Akorát že ji mají za protivnou ženskou, protože chce kázeň.

Opírala se o klaviaturu a pozorovala dvojitý půlkruh před sebou. Zprava druhé alty, první, pak první soprány a druhé. Těm druhým chybí aspoň tři čtyři hlasy a aspoň jeden takový, který by je utáhl. Vypsali na to konkurs, ale výsledkem byly zas jen dva alty. Jeden první, až se ta žába trochu vyzpívá, tak bude docela slušná, a pak Hemerová.

Konečně byl jakžtakž klid. „Holky, tak toho Ebena, *Na lávce seděla*, nejdřív soprán asi po čtyřech a třeba zleva.“ Kdyby aspoň uměly nastoupit. „Holky znova. Tři, čtyři...” Na lávce seděla, do vody hleděla.

„... dě-la, -la, to je ais! Znova! Tři, čtyři...” Na lávce seděla, z okénka hleděla. Roman bude chodit dvakrát týdně k ní a dvakrát do školy. „Dobrý, další čtyři. Tři, čtyři...” Na lávce seděla. Zavolá rodičům, ať ho drží doma, aby víc cvičil. „Sedě-la, lá, lá ais! Holky, jak tam můžete slyšet a! Znovu, tři, čtyři...” Bude si muset pár týdnů odpustit televizi, kino a courání s klukama a cvičit.

„Dobře, další čtyři.“ Vykopal dneska poprvé změnil taktiku. Přestal hrát suveréna a stal se odmítaným ctitelem. „Teď alty. Tři, čtyři...” Na lávce, na lávce, na lávce. Tak trochu ironie i legrace, ale může při tom říct mnohem víc, než dokud byl suverén. Svým nadřazeným ničíte sebevědomí... „Další čtyři...” Dvě děti, třináct a sedmnáct. Za pár let už půjdou z domu, ale to už mu taky bude přes padesát.

„Teď oba alty do toho třetího *hleděla* a první soprán s nimi od *nepřišel*, aby tam slyšely tu kvartu. Tři, čtyři...” To by už byl vlastně šedesátník. Na kafe, na dvě deci. A k někomu

na chalupu, to by mu určitě vyhovovalo. V tašce by měl lejstra, jako že je na školení. „A znova, tři, čtyři...“ Moc to dneska nejde. Za chvíli tu bude David, a holky v tom pořád plavou.

„Teď komplet a ty staccata ne-přišel hezky sekat!“ Bože, ty soprány skomírají. Otočila se k nim a taktovala oběma rukama, aby je zesílila. „Nezpomalovat, tři, čtyři!“ Soprány najednou zesílily víc, než čekala, ale tón šel víc zprava.

„Dost! Hemerová, já vím, že to umíte, ale držte se svého hlasu a nepomáhejte sopránům!“

„Když to tam tak chcípalo, tak jsem chtěla...“

„Tak nechtějte. Zpívejte svůj part. Klid, holky! A znova tři, čtyři a alty tišeji, ať je přes vás slyšet, tři, čtyři...“ Bože, to je nadělení, mít ve sboru takovouhle holku. Mezihlasy první alt – druhý soprán, ty se najdou často, ale hlas, co jde od malého *f* po dvojčárkované *h* a na obou těch krajích klidně přeřve celý sbor, to je boží dopuštění. „Holky, tempo, tři, čtyři a bez těch glissand!“

Jestli David zas přijde v tom propoceným svetru, tak už mu snad řekne, ať jí ho dá domů, a vypere mu ho. „Dost! Holky: du-šen-ka a teprv na to mó-ja alty!“ Je už tak vytahanej a na zadku odstává, že když se nakloní ke klavíru, vyleze mu košile a je mu vidět holá kůže. Soňo, dík, že jsi přišla. Nebo aspoň: Soňo, to jsem rád, že jsi přišla. Pacholek. Volal jsem ti. Proč? Chtěl jsem se ti omluvit. Mně se nemusíš omlouvat. To je tvoje věc, s kým se *taháš*. Ne s kým *flámuješ*.

Za jejími zády klaply dveře a všech čtyřicet hlav se zvedlo, čtyřicet páteří narovnálo a čtyřicet prsou vypnulo.

Dal rukou znamení, ať pokračují, a tiše se opřel o bok piana. Když holky zmlkly po posledním *nepřišel*, všechny k němu otočily oči.

„Čau, báby!“ Olízl si jizvičku na rtu a otočil se k Soně. „Soňo, dělaly jste *Nězahyněm*, nebo jen tu *Lávku*?“

„Oboje.“

„Fajn. Holky, sjedem to spolu, a když budete pěkně vřískat, tak si vzpomenu na jednu moc dobrou zprávu.“ Sundal si hodinky a položil je na piano. „Soňo, pomoz sopránkám!“

„Nebudu tady. Jdu domů.“

„Počkej. Jen ty dva Ebeny a pak budu držet řeč.“ Dvojitý půlkruh se rozvlnil a rozpovídal, David ho jednou rukou tišil a druhou strkal Soňu na pravý konec. „Počkej, to tě bude zajímat!“

Chtěla obejít holky zadem, ale noty a tašku měla na pianě a David už dal nástup k *Nězahyněm*. Zůstala stát.

Když jsem nězahynul, když ta vojna byla, taky nězahynu, když už pominula. Aspoň: Soňo, dík, že jsi přišla. Pche. kdyby poděkoval. Kdepak. Jen čau báby a propocenej svetr.

Ty soprány jsou vážně hubený. Aspoň dva nebo tři pořádný hlasy. Nebo aspoň jeden jako Hemerová, a ani by nemusela bejt tak prsatá a drzá.

Lávka jde slušně, až na ty staccata. So mnou keď hovoríš a vrúcne proslovíš, du-šen-ka moj-ja! Někdo vpravo tu poslední čtvrtku přetáhl.

„Holky, jde to.“ Olízl si jizvičku na rtu a posadil se na židli před pianem. „Pořádně mě poslouvejte! V Pardubicích jsme nejenom skoro vyhráli, ale taky jsme se líbili, což není zdaleka totéž. Za to první je diplom, za to druhý sláva pozemská. Sláva veliká, sláva ohromná. Budeme filmovaný!“

Mnul si ruce a oči mu zářily. Nepravidelný horní ret mu odkrýval dásně. Holky vylétly ze židli a shlukly se kolem něho. Vypadalo to jako abstraktní kytice ze čtyřiceti džínových prdelek, osmdesáti loktů a čtyřiceti strakatých hlav.

Strčila noty do tašky, vzala si plášť, řekla ahoj ke čtyřiceti prdelkám a vyšla na chodbu.

Ani těch zadků nemusí být čtyřicet. Stačí jeden... Jako v Pardubicích. Holky o tom pak drbaly celé ráno a ona to musela poslouchat a tvářit se jakoby nic. Mastný vlasy a lesklý kouty. Zaječí pysk, vytahaný kalhoty a upocený svetr. Ne na jeden. Na všechny svetry se mu vykašle. A na koncerty a na divadla a na večere v Moravské jizbě. A na to, co natáčí a co by chtěl natáčet a co nenatáčí a jak to dělal Krombholc a jak by to dělal on.

Aspoň bude chodit dřív domů a Dana nebude sama. Domů šla pěšky.

„Ahoj, Dano!“ řekla ve dveřích pokoje.

Dana měla skloněnou hlavu, ruce na obručích a popojížděla dopředu a dozadu, jen o pár centimetrů, aby se přední kolečka nepřetáčela. Měla zavřené oči, pod nimi tmavé kruhy a na klíně zmačkaný kapesník.

Pohladila ji po vlasech. „Stalo se něco?“

„Ne. Co by se mělo stát?“

Šla do kuchyně. Cestou za sebou slyšela šustot pneumatik. „Neumyla jsem nádoby,“ řekla Dana.

„A co? Těch pár talířků?“

„Zhasla mi karma a já nedosáhnu na plamínek.“

„To nic. Zapálím ji.“ Otočila se k Daně, ale ta zatím popojela k oknu a zůstala k ní otočená zády. Měla skloněnou hlavu a ramena jí cukala.

„Danko! Nic si z toho nedělej. Vykašli se na to, když to zhasne, a je to.“ Pohladila ji po zádech a šla do koupelny.

Pod karmou leželo několik až ke konci vypálených zápalek a spodek přední části byl očouzený. Kouřové šmouhy sahaly kousek pod zapalovací okénko. Zapálila plamínek, sebrala

vypálené sirky a vyhodila je v kuchyni do koše. Dana už byla bokem vozíku přitisknutá k lince a myla nádobí. Soňa si sedla ke stolu.

„Roman sem teď bude muset chodit asi dvakrát týdně cvičit. Nebude ti to vadit?“

„Nebude.“

„Je to trochu šprajc Vykopalovi. Šéfuje. Otáhalce zatrhł toho Cikána. Ale to měl náhodou pravdu. Ona je taková kvočna. Hodila by se spíš do domova mládeže nebo do polepšovny. A mně zas nevěří s Romanem. Ty hrnky nech. Já je pak opláchnu.“

„Kdy půjdeš spát?“

„Proč? Je něco v televizi?“

„Chtěla bych se vykoupat.“

„Klidně. Pustím ti vodu.“ Šla do koupelny, pak se vrátila pro Danu a tlačila ji do ložnice.

„Pomůžu ti svlíknout.“

„Dík. Já radši sama.“

Přistavila ji k posteli, sedla si v pokoji do křesla, listovala v televizním programu a poslouchala, jak se Dana přetáčí na posteli. Za chvíli z ložnice vyjela nahá, jen přes klín měla čistý ručník a noční košili.

Přijely bokem k vaně, sundaly boční opěrku vozíku, Dana se přesunula na hranu vany a Soňa jí přendala nohy dovnitř. Dana se nadzvedla a postupně se posunovala ke konci vany. Pak ji Soňa vzala v podpaží, Dana se druhou rukou vzepřela o zeď a po šikmém konci vany pomalu sjela do vody. Pod zadek si položila roli molitanu, aby neujížděla, když se zády opře. Soňa odstavila vozík a před zrcadlem si upravila drdol.

„Křikni, až budeš hotová, a nespěchej, budu si čist.“

Posadila se do křesla pod lampu, natáhla nohy a zaklonila hlavu. Hodiny odbíjely a na stropě vystupoval z okolní běli velký flek. Bude třeba urgovat OPBH. Hned zítra. Stihne to, než přijde Roman. A taky musí uklidit.

Na Vinohradech byl touhle dobou vždycky slyšet gramofon z Hynkovy pracovny. A Hynek občas prošel pokojem vypláchnout si do koupelny kotýrky nebo štětce a tiše si pískal to, co vedle hrál gramofon.

Opřela si hlavu o lenoch křesla. Bokem, aby ji netlačila spona pod drdolem. Ty jeho zpocené svetry mu teda prát nebude. Vždyť ani nepoděkoval.

Nikdy nebude prát upocený svetry někomu, kdo neumí říct ani Soňo, dík, že jsi přišla. Někomu, kdo si klidně myslí, že ona je samozřejmost. Někomu, kdo ji klidně vymění za vypasovaný zadek a výstřih až na břicho, to nikdy dělat nebude.

Dana už seděla ve vypuštěné vaně, zastrkovala si vlasy pod turban z ručníku a na krku se jí třpytily kapičky vody. Chytila ji v podpaží a Dana ji jednou rukou objala kolem krku a druhou se opřela o baterii.

„Ted!“

Dana se vzepřela o kohoutek a Soňa se začala narovnávat. Ještě kousek. Soňa se opřela kolenem o vanu a táhla ze všech sil.

Na Vinohradech to bylo jinak. Vždycky zavolaly Hynka. Zul si trepky, aby mu neujely nohy, sklonil se do vany, jednou rukou vzal Danu pod koleny, druhou pod zády a zdvihl ji. Jako se zdvíhá dítě z postýlky. Ještě kousek. Pořád chybělo pár centimetrů.

„Soňo, takhle to nejde! Mám zadek furt pod rantlem.“

„Půjde to, zaber!“

Dana zabrala, ale sjela jí ruka, kohoutek se roztočil a Soňa ji neudržela. Spadla zpátky do vany a na bok jí tekla studená voda. Soňa vodu zastavila.

„Nebouchla ses?“

„Ani ne,“ měla zastřený hlas a sklopenou hlavu. Soňa ji pohladila po zádech.

„Neboj, naučíme se to. Minule to už docela šlo.“

„Neutěšuj mě!“ vyprskla.

Soňa chtěla něco říct, ale polkla to. Nemůže za to, že nemá sílu jako Hynek. Nemá metr devadesát a ramena jako skříň.

„Pojď, než ti bude zima.“ Znovu ji chytila v podpaží.

„Natoč mě žádama k sobě, abych levou dosáhla na kraj.“

Šlo to pak o trochu líp, Dana už seděla na vaně, ale obě byly udýchané. Soňa si otřela ruce, přistrčila za Danu vozík a vyndala jí nohy z vany.

Vždycky, když Danu nesl, zastavil se s ní před zrcadlem, usmál se do něho a dal jí pusu. Soňa za nimi tlačila prázdný vozík. A jakmile procházel dveřmi, trochu sklonil hlavu.

Potom s Karlíkem na Vinohradech přidělali nad vanu hrazdu a Dana mohla vylézat sama. Začala se koupat každý den a nechtěla, aby u toho někdo byl.

Telefon. Hynek si promnul oči, protáhl se a znovu se zkroutil do polohy, ve které se probudil. Kdy se mu o tom aspoň přestane zdát?

Chvilí to jde. Pár měsíců, možná i dýl. Ale přece to jednou musí skončit. Jednou přestane usínat v ponižující samotě prázdné postele a budit se s palčivou touhou. Telefon. Shodil ze sebe deku, povytáhl si kalhoty od pyžama a šel do pokoje.

„Šimon.“

„Servus, bratránku! Standa. Mám dvě zprávy. Jednu dobrou a jednu špatnou. Kterou chceš první!“

„Žádnou. Slušný lidi ještě spěj!“

„Hele, ty parazite uměleckej, slušný lidi už dávno pracují. Tak kterou chceš první?“

„Tu špatnou si nech a tu dobrou mi zavolej někdy ve dne.“

„Tak nejdřív tu špatnou, aby ses probudil.“

„Ne! Nejdřív tu dobrou!“

„Dobře. Tak Velký sál bude pro tebe volnej desátýho června, takže přesně, jak jsi chtěl.“

„To není žádná dobrá zpráva, protože na tom jsme byli celou dobu domluvení.“

„To je zpráva, a je to dobrá zpráva. To je dokonce tak dobrá zpráva, že ze samý radosti koupíš několik flašek a já ti řeknu,

komu je máš dát. Nebylo to tak jednoduchý. Já musel hučet do řůy lidí a dalo to plno práce. V baráku za osumdesát milionů jsou jiná pravidla hry, než když ty v hospodě prodáváš nějaké vobrázky."

"Já vobrázky neprodávám v hospodě."

"Dobře, ale toho desátýho si važ, to nespadlo z nebe a stavbyvedoucí mě poprvý po dvou letech, co tam chodím, vyhnal ze stavby, že nemám přílbu. Zkrátka kvůli tomu tvému mizernému trucu tam začalo bejt pěkně dusno."

Kolik asi mají lidí, co jsou jim ochotní garantovat osumdesát čtverečních metrů čistého freska. Kdo z nich visí na hřebíku tak volně, aby mohl začít kdykoliv, když oni si vzpomenu. Kdo z nich by nebyl ještě na někom závislej. Mizerný truc? Obyčejná technická nutnost.

"Dobře. Jsem radostí bez sebe. A špatná zpráva?"

"Špatná zpráva je možná dobrá zpráva, ale to záleží na tom, jak jseš pracovitej. Výtvarná rada tě schválila na ty Mariánky..."

"To je vysloveně dobrá zpráva!"

"Jo. Návrhy musíš dát do komise do konce dubna."

"Ty ses zbláznil!"

"No vidíš. Říkáš každou chvíli něco jinýho. Jednou, že je to dobrá zpráva, a pak zas, že jsem se zbláznil. Ale, bratránku, nezbláznil. Můžeš vydělat ohromný peníze za úžasné krátkou dobu."

"Ne. Zbláznil ses. Copak se to dá stihnout?"

"Hele, porad' si, jak umíš, a buď rád, že mě máš. Pozdravuj Danu a čau!"

Vyčistil si zuby, zapálil cigaretu a vrátil se do ložnice. Důlek v polštáři byl ještě teplý. Zabořil do něho hlavu, zatáhl z cigarety a dával pozor, aby mu popel nespadol do postele.

Porad' si, jak umíš. V projektu *Léčebněrehabilitační komplex ČSTV, Mariánské Lázně* udělá Standa u jedné zdi dvě tlusté čáry a do legendy napíše: *reliéf, autor Pravoslav Kačer*. Pravoslav Kačer si vybere část honoráře za materiál, začne pracovat a termín běží. Pak ve Fondu dostanou parte Pravoslava Kačera a termín běží dál. Pak zavolá Standa, že dostal nápad.

Prý naděje je malá, ale proč to nezkusit. A Standa zahájí akci. Soudruzi, jak my si poradíme? Umělecká výzdoba je nedílnou součástí stavby a termín dokončení se nám blíží. Soudruzi, to bychom moc těžko zdůvodňovali. To nemůžeme připustit a nesmíme se bát. Neformální a iniciativní přístupy a táhnout za jeden provaz. Nerad bych to zakřikl, ale když budeme mít trochu štěstí... Já, soudruzi, nemám tušení, ale soudruh Šimon kdyby nám tak pomohl. Ale jistě je zavalen prací. Musíme doufat... Já to s ním zkusím.

Investor začal doufat a Standa znovu zavolal. Hynku, vypadá to, že to zmáknou. Načmárej něco a pošli mi to pro komisi. Udělej toho hodně, ale zatím jen takový *rychlovky*, aby mohli vykládat, co všechno se nehodí.

Hynek načmáral pár *rychlovek* a odeslal je. Tři měsíce byl klid a Hynek to pustil z hlavy. Jenže Standa to zřejmě zmáknul a v legendě prováděcího projektu přeškrtl řádku *reliéf, autor Pravoslav Kačer* a napsal řádku *freska, autor Hynek Šimon*. Šmytec a spadla klec. A porad' si, jak umíš!

Popel samozřejmě spadl do peřin. Hynek ho začal opatrně sfoukávat na ruku, ale dělalo to na povlaku šmouhy. Tak popel sklepl na zem a nechal to být. Pak z krabičky vysypal sirky a zamáčkl do ní cigaretu. Je volný. Trapná rozlehlost manželské postele se mu vtírala do vědomí. Kdy se mu o tom aspoň přestane zdát!?

Touha vede přes zklamání k ponížení.

Vstal, osprchoval se a pocit ponížení pomalu zmizel. Vlastně by měl slavit. Má dvě zakázky, ke kterým se leckdo nedostane za celý život. Práce to bude úmorná, ale zato krásná a smysluplná, na měsíce sebezapření, ale na desetiletí trvání. Možná na staletí. Sto let bude prostor Velkého sálu ve Varech a foyeru v Mariáňkách spoluurčen jeho prací.

Grafické listy se válí v deskách prodejen, dokud je baráčníci nekoupí do tomboly nebo nějaký Němec cestou od Fleků. *Bitte, ist das ein echtes Original?*

Z okoralé čtvrtky chleba vyřízl střed, který se dal ještě trochu kousat, mazal ho paštikou z konzervy a pil kávu. Dana vždycky snídala knäckebröt s medem. Nabírala jej ze skleničky a točila nožem, aby na něj namotala stékající kapku. Měla štíhlé prsty s dlouhými nehty. Někdy měla některý nehet zlomený od psacího stroje. Z těch *Běžců* by měla radost. Po bouračce, když se vrátila z Kladrub, přestala med jíst, aby neztloustla.

Erató, která bude na prvním sloupu vpravo, bude mít její tvář. Ruce ne, ty všechny stylizoval do kanonické jednoduchosti. Dopadly dobře. A draperie taky. Ale nejvíc práce daly vlasy. Osm antických účesů a nesměly být stejné...

Zbytek chleba vyhodil a šel do pracovny. *Múzy* měl zvětšené na třetinovou velikost a ofotografované. Negativ promítal šikmo vzhůru na zeď s papírem a obkresloval, aby změnil jejich proporce obráceně, než jak to ve skutečnosti v sále udělá perspektiva. Zbývaly už jen tři negativy, pak udělal zvětšovací síť a zvětšil to do skutečné velikosti na budoucí matrice.

Když vypínal projektor, aby zchladl a nepropálil negativ, sedl si ke stolu a listoval v deskách s nápisem BĚŽCI. Bude

dělat na obojím najednou. Na *Múzách* pro Vary i na *Běžcích* pro Mariánky.

Bude makat jako blázen. Pořád. Na nikoho se nemusí ohlížet. Je volný.

Z desek vyndal skicu čelního pohledu na skupinu finišujících běžců. Šest postav ve vrcholném vypětí s rozmáchlými gesty vpadalo do cílové pásy. Obrys byl dynamický a rozevlátý.

Hynek si nařezal archy pauzáku, překresloval skicu z jednoho na druhý, zpřesňoval kresbu, hledal výraznější gesta nebo charakterističtější pohyb. Vracel se ke stěně, zapínal projektor a pokračoval v *Múzách*, vařil si kávu a převracel desky na gramofonu. Práce. Práce úmorná, ale krásná a smysluplná.

Uvědomil si, že už je šero. Rozsvítil a posadil se do křesla. Gramofon dohrál, cvakl vypínač a přenoska zabzučela, jak se vracela na stojánek. U psacího stolu před oknem chyběla Danina záda a měkké světlo lampičky, která jí vždycky nasvětlovala vlasy trochu do červena. Na zdi byl světlejší flek po *Pierotovi* a nad ním s nesmyslnou zbytečností pořád trčel hřebíček. Hynek vstal a pokusil se ho prsty vytáhnout, ale držel pevně a nešel ani rozviklat do stran.

Z předsíně se ozval zvonek. Pustil hřebík, oťel si ruce o kalhoty a šel otevřít. Za dveřmi stál Karlík s Rolfem. Karlík držel kytici karafiátů a lahev v papírovém kartonu. Lahev podal Hynkovi a začal si zouvat boty do půli lýtek.

„Nezouvej se, mám tu stejně bordel.“

„Já jsem z domova zvyklej.“ Vybalil karafiáty z papíru a nakukoval podél Hynka do pokoje. „Rolfe zůstaň!“ přimáčkl psovi zadek k zemi, nadechl se a zavolal: „Ahoj, Dano, Karlík přišel slavit!“

Hynek se opíral o plynoměr a mlčel. Karlíkův úsměv se začal pomalu stahovat, až strnul v nechápaté grimase. Ruka s karafiáty klesla.

„Kde je?“

Hynek se odlepil od plynoměru, vrátil Karlíkovi karton a vedl ho do pokoje.

„Pojď, to je na delší povídání.“

Karlík se posadil jen na půl zadku, jako by chtěl každou chvíli vstát a odejít, a bezmyšlenkovitě točil kartonem mezi prsty. Hynek přinesl popelník a lahev myslivce.

„Neotvírej to, budu pít tohle,“ Odšrouboval zátku, nalil a posadil se proti Karlíkovi. „Tak na co?“

Karlík chvíli pozoroval otáčející se hrany kartonu a pak si zapálil cigaretu. „Je mi dneska čtyřadvacet.“

Hynek zdvihl skleničku. Tak to jsou teprve dva roky. A přitom se zdá, jako by to už ani nebyla pravda. Karlík pořád oslavu v hospodě Na Slamníku, pozval celou svou partu, a navíc vlastní rukou a tiskacími písmeny napsal pozvánku na tvrdý papír. AKADEMICKÉMU MALÍŘI HYNKOVI ŠIMONOVÍ A REDAKTORCE DANĚ ŠIMONOVÉ...

Ze začátku to vypadalo jako trapas. Byli tam s Danou daleko nejstarší a všichni po nich pokukovali. Ale pak Dana tancovala od rokenrolu po čardáš, zkrátka na všechno, co měli na magnetáku, a aspoň polovina z nich se do ní zamilovala. To bylo Karlíkovi dvaadvacet. Třidvacetiny s Karlíkem neslavili, protože předtím jela Dana do Plzně na vernisáž, cesták si nechala proplatit jako za autobus a vzala si auto...

Hynek se naklonil ke Karlíkovi. „Tak na zdraví. Dneska to nebude tak veselý jako předloni.“ Přitukli si, ale Karlík se na něj pořád ještě díval pohledem, ve kterém byla naděje, že Dana je jen někde vedle, že určitě přijde.

„Odstěhovala se, Karlíku. Je pryč. Nemohl jsem tomu zabránit. Nebyl jsem tu. Než jsem se vrátil z Varů, tak se rozhodly a Hugo Böhm je odstěhoval. Obě. K Soně na Letnou.“

Karlík sklopil oči a Hynek si zapálil cigaretu.

„Dělali jsme, co jsme mohli. Oba. Ale nešlo to. Karlíku, prostě to nešlo. Já bych tomu taky nevěřil, kdybych to nepoznal na vlastní kůži. Ale to není jen přestat jezdit na lyže a přestat chodit na plesy. To je horší. Začala mi závidět, že chodím. Ne jenom mně. Každýmu. A to nebylo všechno. Začal mě podezírat, žárlit na mou práci, začala mi nejenom závidět, že chodím, ale i se kvůli tomu zlobit. Jako by ji to štkalo.“

Hynek si odklepl cigaretu, napil se a dolil do skleničky.

„Lituje se, a když ji povzbuzuju, utrhne se na mě, že ji nechápu. Když ji lituju, brečí, že jí to dělám horší. Ať udělám cokoli, všechno je špatně. Jsem nešťastnej, trápím se, ale co můžu dělat. Já bych dovedl ten její vozík tlačit celej život před sebou a nosit ji a chodit i za ní, ale já si nemůžu vlízt do druhýho vozejku a celej život už jenom probrečet. To nedovedu. A ani nemůžu. Já prostě mám obě nohy zdravý.“

Karlík se lokty opíral o kolena a ohýnek cigarety obrušoval o hranu popelníku.

„Třeba je to jen ze začátku.“

„Ne. To už bude napořád. Já taky doufal, že se to změní.“ Zdvihl ruce, sepal je za hlavou a komíhal lokty dopředu a dozadu. „Už toho nechme.“ Pak se naklonil nad stůl a otočil karton tak, aby viděl na vinětu.

„Škudlíš každej krejcar na známky nebo ho vrazíš do oktávky, a pak se urveš a vyhodíš čtyři stovky za mizernou kořalku.“

„Johnnie Walker není mizerná kořalka.“

„Není, ale ty ji od mizerný kořalky nerozeznáš.“

„Já ne, ale Dana by to rozeznala.“

„To je ono, Karlíku, ta Dana předtím, ta by to možná rozeznala. Ale tahle už ne. Ztratila radost ze všeho. To je nejhorší. Můžu za ni hejbat nohama, ale nemůžu se za ni radovat.“

Chvíli ještě seděli, ale vlastně jenom mlčeli. Pak se Karlík zdvihl, vzal karafiáty a karton s Johnnie Walkerem, obul si boty do půli lýtek a připnul Rolfovi vodítko.

„Tak ahoj.“

Hynek Karlíkovi podal ruku, poplácal Rolfa po plecích a díval se ze dveří, jak sbíhají po schodech. Karlík se na podestě ještě zastavil a otočil.

„Ale že to nešlo, to mi kurva neříkej!“

Pak Rolf zatáhl za vodítko a Karlík se rozběhl za ním. Hynek zavřel dveře, vypláchl skleničky a otevřel okno.

Cvičil levou rukou, mezhry před codou druhé věty. Měl štíhlé dlouhé prsty, ještě s dětsky jemnou a hladkou kůží. Chlapecká ruka je nástroj. Zvlášť když má tak volný pátý a čtvrtý prst. Kolik let to obvykle trvá, než změknou a začnou poslouchat. A on se s tím už narodí. Jak asi jeho ruka bude vypadat za deset patnáct let. Jako tlapa s krátkými nehty a nazrými chlupy na člancích, jako má David? To už není nástroj. A přesto s těma rukama udělal klavír na Akademii. Ale Roman bude mít jinou ruku. Bude mít dlouhé štíhlé prsty, a když je dá k sobě, opřou se klouby o sebe a mezi články budou mezery. Jako měl Hynek. Ale nebude mít na ukazováčku pravé ruky mozol od tužky a rydla. A až vyroste z puberty, kůže mu trochu ztmavne a nebude takhle bílá.

„Romane, trioly rovnoměrně a nespěchej s nimi, ta druhá čtvrtka ti pak vychází moc dlouhá. Takhle,“ přiložila ruku na klávesy, „ra-a-az dva tři, ra-a-az dva tři!“

Roman se vždycky kouká trochu stranou, jako když se ho to netýká nebo jako by neposlouchal, jenže pak dá ruku otráveně na klaviaturu a ra-a-az dva tři, ra-a-az dva tři a už na tom není co opravovat. Dobrý klavírista nemusí být zrovna roztomilý. A postupuje rychle. Vykopalovi nezbude než

uznat, že měla pravdu. Soninko, vy jste úžasná. A bude trochu krčit čelo, aby měl výraznější vrásku mezi obočím.

Na kávu, na dvě deci nebo k nějakému kamarádovi na chalupu, to by se mu líbilo. Zatáhne břicho a narovná se, kdykoliv ji vidí. A doma před ženou určitě chodí v teplácích nebo nedopnutých kalhotách. Jestlipak by od ní odešel.

Okresní metodička v přechodu, co jezdí s povolenou kůží na krku a s poněkud přerostlým zadkem ze školení na školení, důležitá a přepracovaná. Jestlipak by ho u sebe dovedla udržet.

„Dobře, Romane, můžeš dál, až k tý repetici.“

Kdyby si oblékla vypasované džíny a průsvitnou lehkou košili, kdyby se začala malovat, jak pořád říká Dana, kdyby se před ním párkrát šmrncla, jako se šmrncají holky ze sboru kolem Davida. Kdyby s ním šla na kávu nebo na dvě deci a kdyby s ním pak jela k nějakému kamarádovi na chalupu. Za živýho boha by ho u sebe neudržela důležitá a přepracovaná okresní metodička.

Podívala se k oknu. Tu knihu má Dana na klíně už aspoň týden, a pořád je někde na začátku. Ted' už nemám kam spěchat, Soňo, už můžu číst pomalu. Jenže nechte. Má to na klíně, hlavu zvrácenou dozadu a kolébá se sem a tam.

„Romane, výborně. A ted' oběma rukama a polovičním tempem. A když budeš mít pocit, že nestačíš, tak zastav. Lepší desetkrát začít znovu než jednou udělat chybu.“

Roman měl sešpulené rty, chvílemi si je olizoval, ale držel tempo a hrál jistě.

„A znovu, Romane. Stejným tempem a zas až k tý repetici.“ Přehodila si nohu přes nohu, narovнала se v kříži a u dveří se ozval zvonek. Otočila se k Daně.

„Kdo to je?“

Dana se přestala kolébat a zdvihla hlavu. „Jak to můžu vědět?“

Soňa vstala, obešla kulatý stůl a zamířila do předsíně. Rozsvítila, před zrcadlem si upravila vlasy a otevřela.

„Dobrý den. Hledám paní Šimonovou. Řekli mi, že teď bydlí tady.“

Soňa křečovitě sevřela kliku a kolem žaludku ucítla mrazení. Chtěla něco říct, ale potřebovala zhluboka dýchat.

„Nebudu obtěžovat, jenom pár slov, jestli dovolíte.“ Strčil berle přes práh a Soňa instinktivně ucouvla. Nalehl na jejich opěrky a zhoupł se do předsíně. Jeho hlava s prošedivělými, krátce ostříhanými vlasy jí sahala jen trochu nad pas.

„Brabec Josef, tady z obvodního výboru na sedmičce.“ Pustil madlo právě berle a podal jí ruku.

„Ne!“ Ustoupila o krok a opřela se zády o věšákovou stěnu. „Já to nejsem... Já jsem jenom sestra. Dano!“ Ukročila ke dveřím a naklonila se do pokoje. „Dano! Dano, to je pro tebe, pojď, prosím tě.“

Dana nechápavě zdvihla hlavu. „Ať jde dál.“

„Dano, prosím tě, radši...“

„Jen ji nehoňte, mně rovina nevádí, akorát schody.“ Posunul berle, předklonil se, stáhl hlavu mezi ramena, zhoupł se dopředu a pak znovu a ještě jednou kolem Soni a přes práh do pokoje. Soňa se opřela o stěnu a mnula si spánky.

„Nebudu zdržovat, jenom pár slov, jestli dovolíte.“

Dana si na klíně narovнала knihu, aby se jí nesařžela do strany, a pomalu mu jela naproti.

„Brabec Josef, tady z obvodního výboru na sedmičce,“ zopakoval, pustil madlo právě berle a natáhl ruku. Předklonila se, ale přes přední kola vozíku a přes berli na ruku nedosáhla. Trochu se narovнала a najela k němu bokem. Podali si ruce.

Soňa se vrátila vedle Romana a ukazováčky si tiskla ke spánkům. Vždycky to začíná ve spáncích a pak to pokračuje dozadu kolem uší.

Roman hrál nepozorně, začal dělat chyby a pořád se zvědavě ohlížel.

„Soustřed' se, Romane, znovu! Je tam decrescendo, a ty do toho tlučeš pořád stejně. Už budeme končit, ale dávej pozor!“

Když seděl a přes stůl mu byl vidět jenom vršek těla, vypadal jako normální chlap, ale jakmile trochu sklonila hlavu, spatřila pod cípem ubrusu i jeho nohy. Kývaly se ve vzduchu nad zemí, kratičké, pokroucené a neforemné. Jako podkoženky vycpané hadry. Zakončovaly je bambule anatomických bot z černé zpuchřelé a popraskané kůže.

Mluvil o obtížích Svazu invalidů, že nemají lidi do funkcí a že ona má vzdělání, jistě dost času a aspoň trochu touhy pomoci lidem. Soně se ulevilo, když Dana odmítla.

Nedovedla se nedívat pod cíp ubrusu.

Vždycky to začne ve spáncích a pak to pokračuje dozadu kolem uší, až se rozbolí celý spodek hlavy vzadu nad krkem.

„Romane, končíme. Už jsi duchem jinde. A doma cvič zpa-měti jen to, co tady, a ostatní z not.“

Roman měl pootočenou hlavu a kradmo se ohlížel. Vyprovodila ho do předsíně, zavřela za ním a sedla si v kuchyni ke stolu. Mnula si spánky. Pak z pokoje uslyšela harašení židle, klapání berlí a šoupání bot.

Zvedla se a šla radši před ním, aby se na něj nemusela dívat, ale on se ještě z předsíně vrátil na práh pokoje a začal znovu. „Víte, jediná ženská, která nám píše, je amputárka, a tou jednou rukou, než si to založí do stroje, hlavně když to má být s průklepama, ono se jí to všelijak krčí a je toho kolikrát třeba hodně, obeslat lidi, aby si něco vyzvedli, nebo jim

napsat žádosti nebo zase všelijaký doporučení, tak já myslím, jestli byste nám třeba někdy nepomohla, ale jen kdyby bylo skutečně zle.“

Dana už pomalu couvala k oknu. „No,“ řekla, „stroj mám.“

Když konečně odešel, Soňa otevřela okno, vzala si prášek a v kuchyni ho zapila vodou. Pak se vrátila do pokoje.

„Nemělas mu nic slibovat.“

„Snad jsem toho tolik neslíbila.“

„Že ne? Bude tady každou chvíli. Uvidíš.“

Dana popojela od okna, ruce nechala na obručích a kývala jimi dopředu a dozadu. „A kdyby?“

„Co – a kdyby?“

„A kdyby tu byl každou chvíli?“

„Snad nechceš, aby... Snad nechceš, aby nám sem chodili takovýchle... Nezlob se, taky je mi ho líto, ale mně se z něho dělá zle. Já za to nemůžu, ale prostě se ho štítím! Nebo Roman, jak k tomu přijde, aby se musel dívat...“

„Na mrzáky... Jen to řekni!“ popojela prudce dopředu, až se předními stupačkami zastavila o nohu stolu. „O čem myslíš, že já už přes rok přemejšlím. Že jsem člověk, kterýho se ostatní štítěj! Bezmocnej a odpornej mrzák!“ trhla obručemi, otočila vozík a odjela do ložnice.

Soňa vběhla za ní a objala jí zezadu hlavu.

„Dano! Dano, tak to není! Ty jsi krásná. Nemůžeš chodit, ale jsi celá, nejsi deformovaná, nejsi zmrzačená, rozumíš? Pořád jsi stejně krásná. Ty mi nevadíš! Ty nemůžeš nikomu vadit, já myslela ty beznohý, bezruký, zkroucený, ty, co sebou všelijak škubou, ty jsou mi odporný. Ale to říkám špatně. Ne odporný, mám z nich jen nepříjemný pocit. A já vím, že jinak třeba jsou...“

„Pust!“ Dana uhnula hlavou, popojela a otočila se.

„Kdybys věděla, jak bych byla šťastná, kdybych sebou všelijak škubala, kdybych byla pokroucená, ale kdybych mohla udělat aspoň jeden obyčejnej, pokroucanej a poškubanej krok!“

„Takhle nesmíš mluvit!“ Zaklonila hlavu a zavřela oči. Bolest se zdvihla od spánků nahoru a spojila se nad čelem. „Takhle nemluv. Jsi Dana Eliášová! Nic víc, žádnéj mrzák! Nic, co by... Promiň, je mi špatně.“ Přitiskla si ruce ke spánkům a vyběhla z ložnice. Cestou z pokoje slyšela, jak Dana tluče dlaněmi do opěrek vozíku a křičí: „Šimonová! Žádná Eliášová! Já jsem právě Šimonová!“

V koupelně se sklonila nad umyvadlem a cákala si na tváře vodu.

Osprchoval se a pocit ponížení zmizel. Ručník hodil přes prázdné šňůry nad vanou, postavil se k umyvadlu a začal se holit. Šňůry viděl v zrcadle, vysívaly na nich Daniny kalhotky a podprsenka. Pak přibylo ještě Sonino prádlo a pak všechno zmizelo. I kartáčky na zuby, hřebeny, kartáče, seřezávátka, sponky, lahvičky, kelímky. Teď byly šňůry prázdné a on na ně mohl házet mokré ručníky. Opláchl si obličej, uvařil kávu a začal pracovat.

Zapnul zvětšovák, kterým si zespondu promítal negativ na skleněnou desku prosvětlovacího stolu. Paavo Nurmi běžel doleva. Obrátil negativ a Paavo Nurmi běžel doprava. Položil mu na holeň měřítko a stácel hlavu zvětšováku, dokud od Nurmiho kotníku ke kolenu nebylo přesně deset centimetrů. Pak Nurmiho obtáhl na pauzák. Obtáhl nejen obrys, ale i rýhy svalů a šlach, faldy trenýrek, rozčuchané vlasy a uvolněný růžek čísla na tričku.

Měl už plno Zátoků, Virenů, Odložilů, Zwiefelhoferů, Cierpinských a Moravčíků. Všichni měli od kotníku ke kolenu deset centimetrů a všichni běželi doprava. Vypnul zvětšovák a přidal k nim i Paava Nurmiho.

Vybral několik kreseb, naskládal je na sebe a zatížil sklem. Pak sklo zdvihl, některé kresby vyměnil, jiné posunul.

Vznikl rozložený pohyb kroku, exaktně přesný a anonymní v partiích nohou, ale individualizovaný v trupech, hlavách a gestech rukou. Ještě to za moc nestojí, ale jako nápad to jde. Teď už stačí pracovat.

Původní finišující skupina zklamala. Po zvětšení vyznívaly perspektivní zkratky tvrdě a jako celek to ze šikmých pohledů bylo nečitelné. A ve foyeru v Mariánkách kolem toho budou lidé chodit i ze stran. Sbalil celou finišující skupinu do desek, hodil je za stůl a začal vymýšlet něco jiného. Strávil tím čtrnáct dní, ale vyplatilo se to.

Pracoval do oběda, pak snědl konzervu a z desek s hotovými matricemi *Múz* vyndal hlavu Erató. Stočil ji do role a rozjel se do ateliéru.

Francouzská byla ucpaná a auta jen pomalu popojížděla. Zapálil si cigaretu a hlavu opřel o boční sloupek. O dvě auta před ním do ulice mířila botičkami malá holčička. Pod koleny ji držela maminka v dlouhém svetru, hluboce předkloněná, s taškou opřenou o nohy. Pohodila hlavou, aby dostala vlasy z obličeje. Hynek se předklonil. Marie! Marie, docela určitě.

Když k nim Hynek dojel, holčička ještě nebyla hotova. Zastavil a naklonil se nad prázdné sedadlo. Botičky trčely do pravého předního okna. Nad nahatým zadečkem holčičky viděl Mariinu hlavu. Vyrovnaně sledovala tenký lesklý proud čurání. Dopadal vedle Hynkových dveří.

„Ahoj, Marie! Neruším?“

Leknutím sebou trhla a proud se trochu zavlnil.

„Ježíš nazdar, ty si umíš vybrat chvíli...“

Holčička mhouřila oči a držela se mámina svetru.

„Nechcete někam vzít, až tu budete hotový?“

„Dík, jsi hodnej, ale my jdeme spíš sem než odtud.“

„A co jinak?“ Vpředu už bylo volno a auta, co stála za Hynkem, začala potrubovat.

„Co by. To víš, svobodná třicítka s prckem, z toho jde na každýho hrůza,“ zasmála se. „Nemám hlídání, tak jsem furt doma. Stav se někdy.“ Pohodila hlavou, aby dostala vlasy z čela. Holčičku už měla vyčuranou, ale držela ji pořád ve stejné poloze. Vypadaly jako přístavní jeřáb s protizávažím.

„Přijdu.“

„Já vím. To už říkáš dva roky.“

Auta vzadu troubila.

„Určitě přijdu.“

„Tak ahoj. A pozdravuj Danu!“

Vrátil se na svoje sedadlo, zařadil a ve zpětném zrcátku viděl, jak Marie holčičce natahuje kalhotky a upravuje sukni. Pak zdvihla tašku a zakryla ji auta.

Už v průjezdu byl slyšet bzukot míchačky. Karlík ji nahořoval pískem, kolem se motal Rolf a vedle se o hranici prken opíral mladý Böhm. Měl modré sametové sako a do kolene si ťukal koženou taštičkou.

Pozdravili se, Hynek odložil Erató, chytil Rolfa za hlavu a začal ho drbat pod obojkem. Pes se svalil na hřbet, nohama hrabal do vzduchu a ocasem tloukl do barelu s vodou. Na vodě se udělala hustá drobná kola a hladina vypadala jako gramofonová deska. Karlík do barelu kopl špičkou tenisky. „Jsou tady. Chtěls je mít nacucaný.“

Když se hladina uklidnila, byly pod ní vidět tři heraklitové desky.

„Fajn. To bude až dost,“ řekl Hynek.

„Už jsou nařezaný. Můžem je rovnou přitlouct.“

Karlík přidával do míchačky vápno a mladý Böhm odstoupil stranou, aby to na něho neprášilo.

„Pane Šimone, já byl u kluků v servisu v Průběžný. Jsou z vás dost nešťastný.“

„Já vím. Několikrát mi psali, a já už to ani nečtu.“ Vynesl z kůlny prázdný rám a položil ho na zem. Karlík si vyhrnul rukávy, sundal hodinky, navlékl je na páčku vypínače míchačky a vyndal heraklit z barelu. Položili ho na dno rámu a začali přitloukat. Mladý Böhme stál nad nimi.

„Co to bude?“

„Freska,“ řekl Karlík.

„Takhle na prkně?“

„Hynek jen zkouší barvy.“

„A proč ten heraklit?“

Hynek dotloukl poslední hřebík a narovnal se. „Aby ta omítka zůstala dýl vlhká.“

Mladý Böhme vytáhl z taštičky sparty a zapálil si.

„A kam to pak bude?“

„Do jedné léčebny ve Varech,“ řekl Hynek.

„Do který? Vary znám.“

„Až bude hotová, bude se jmenovat Tajga.“

„Tam teď dělá jeden známej.“ Mladý Böhme se obrátil na Karlíka. „Mirek Fiala, toho znáš.“

„Neznám.“

„Chodil s náma na průmku.“

„Já s tebou nechodil na průmku, já s tebou byl na vojně.“

Karlík nahodil heraklit maltou a rovnal ji rajblíkem. Hynek přinesl roli, postavil ji do kouta a zapálil si.

Karlík čistil rajblík hranou lžíce. „A budou to zas jen nějaký barvy, nebo celá hlava?“

„Hlava.“

Hynek rozvázal provázek, vzal stočený arch za rohy a roztrépl ho. Karlík poodstoupil a přimhouřil oči.

„Hynku, to je Dana, vid'!“

„Erató.“

„To je Dana! Přesně!“

Mladý Böhm odhodil cigaretu a zašlápl ji.

„Pane Šimon, když už přišla řeč na ten vrak. Oni se tam už nemůžou hnout. Maj zašvihanej celej dvůr garančkama a ten vrak jim prostě překáží.“

Hynek sroloval papír, převázal ho provázkem a postavil do kouta.

„Jo? A co mám dělat? Dát to dohromady nechtěj a na šrot je to prej škoda.“

„To je. V tom je aspoň patnáct tisíc. Já se na to koukal.“

„Jo. Takovejch chytřejch už na to koukalo plno. Ale aby někdo řekl, že mi to prodá, to ne, to nejde, to my tu nemůžeme dělat.“

Mladý Böhm si přendal taštičku do druhé ruky a ustoupil Karlíkovi, který se s kolečkem vracel k míchače.

„No, pane Šimon, kvůli tomu jsem za váma přišel.“

Karlík si namíchal další kolečko a odjel s ním dovnitř. Budoucím oknem bylo vidět, jak se shýbá ke kolečku a pak obrací ke stěně. Plesk. Ke kolečku, ke stěně, plesk. A tak pořád dokola.

„Vy byste to koupil?“ zeptal se Hynek.

„Záleží na tom, za kolik by to bylo.“

„Karlíku, porad'! Kolik mám chtít?“

Ke kolečku, ke stěně, plesk. Ke kolečku, „dvacet“, ke stěně, plesk.

Mladý Böhm se obrátil. „To je, Karle, moc. Za tolik tam není a bude s tím plno práce. Musím to nechat rozhodit na kusy, jako vrak vcelku je to neprodejný.“

Ke kolečku, ke stěně, plesk. „Dvacet.“

Hynek pokrčil rameny. „Deset?“

„No, to by snad bylo rozumný,“ řekl mladý Böhm.

„Dvacet, Hynku, sakra.“ Plesk.

„Za deset tisíc je ten krám váš,“ řekl Hynek.

„Dobře. Já myslím, že je to solidní dohoda.“ Otevřel zip na taštičce a začal v ní hrabat. „Já jsem připravil takovou jako smlouvu, abysme na to měli nějaký papír.“ Vytáhl list papíru, rozložil ho na hranici prken, propisovačkou tam doplnil 10 000,- a podal ho Hynkovi. „Jestli souhlasíte.“

„Jseš blbej, Hynku!“ řekl Karlík.

Mladý Böhm znovu sáhl do taštičky a na hranici prken vedle listu odpočítal dvacet pětistovek. Pak se s oběma rozloučil a odešel.

Karlík vyjel pro novou maltu.

„Jseš blbej a štvě mě pro tebe dělat. Jestli řek patnáct, tak je v tom pětadvacet. Proč myslíš, že tu hodinu voxidoval? Aby pomohl klukům v servisu?“

Najel před míchačku a třísknul s kolečkem, až se převrátilo. „Takovému hovadu veksláckému nechat vydělat patnáct tisíc, to je mi na blití. Měl vydělat pět. Těch deset jsi vyhodil voknem. Jseš blbej.“

„Dobře, tak jsem blbej. Zatím čau.“ Poplácal Rolfa po krku, otřel si ruce o kalhoty a šel k vrátkům. Pak se otočil a vrátil se zpátky k míchačce.

„Hele, Karlíku, když jsem tehdy pro tu simku byl, já si v tý škvíře, co zbyla mezi sedadlem a předkem, představil Danu. Zařekl jsem se, že už se na to nikdy nepodívám. Prostě nedovedu teď jít, očumovat to a přemejšlet, kolik by to mohlo hodit.“

Když nasedl do auta, začalo drobně pršet. Pustil stěrače a pootevřel okénko, aby se mu nerošlo sklo. Deset tisíc.

Pitomejch deset tisíc. Kdyby šlo vždycky jenom o peníze, mohl by mít člověk maléry docela rád. Najel na magistrálu a za mostem odbočil nahoru směrem na Letnou. Na parkovišti před Dílem bylo plno. Jel dál, zaparkoval v Kamenické, ohrnul si límec u bundy a pomalu se vracel.

Došel k Dílu a nahlédl do výkladů. Většinou grafiky. Někoho poznal na první pohled, podpisy ostatních se pokoušel přečíst přes špinavé sklo. Už je zase plno nových jmen. Všichni budou nejdřív experimentovat a *tvořivě hledat* a pak si nacvičí, jak vyjádřit nějakou velkolepou myšlenku, třeba Hradčany nebo motýla na šachovnici, a budou to mrskat ve všech velikostech a ve všech cenách, někteří budou zkoušet rozmazaný stolky s prázdnou židlí a pootevřeným oknem a někteří půjdou rovnou na dřevořezy úspěchů socialismu.

Vešel do prodejny. Byla prázdná, jen nad deskami formátů A2 se skláněl zelený baloňák s nárameníky. Z druhé strany stála mladá prodavačka a s hlavou překroucenou, aby viděla na podpisy, četla autory. Kahounová, Lirš, Mazurová... Mazurovou si, slečno, hodně berou Němci.

Skláněla se nad deskami formátu A2 a zdvižený límec baloňáku jí přerušoval obrys pážecí helmy světlých vlasů.

Jak dlouho může člověk vydržet sám? Chodit mezi krásnými holkami, ale usínat sám, mít prázdné šňůry nad vanou a nemít ani komu ukázat, co za den udělal... Pár měsíců, možná i déle, ale ne pořád. Pořád to nejde.

„Vidíte, takhle nám to lidi muchlaj, a pak nechte volný výběr,“ řekla prodavačka. „Podívejte, Plíšková! A hned je odpis šest set korun.“ Bříškem ukazováku se pokoušela vyrovnat lom přehnutého listu, ale nešlo to. Vytáhla ho z desek a založila pod pult.

Pážecí hlava v baloňáku s nárameníky dál listovala a mladá prodavačka dál předčítala jména. Pokorná, Radecký, Stehlík, Synková, Šimon. Hynkovi zatrnulo v kolenou a nohy ho samovolně poponesly k pultu. Nahlédl do desek. Byla to asi tři roky stará suchá jehla, dvojice dívčích tváří. Docela ušla a pážecí hlava list vysunula z desek a dlouho ho prohlížela.

„Šimonů chodí málo a hned jsou pryč. Tenhle tu byl asi nějaký založený,“ řekla prodavačka.

Pážecí hlava list vrátila zpátky.

„Jenže to není pro mne,“ řekla. Hlas měla, jako když se vlní hnědý samet. Zněl teple, jakoby z dálky, ale zřetelně. „Bude to nejspíš viset vedle Řádu práce a nějakých čestných uznání. Ty dvě slečny by tam asi moc státnicky nepůsobily...“

Hynkovi vuschlo v puse a v břicho cítil svíravý tlak jako naposled před maturitou. Jednu větu. Aspoň jedinou větu vymyslet. Třeba docela pitomou. Nadechl se, ale nějak to v něm vázlo. Marně nahlížel za závěs do místnosti za krámem, kde bývá vedoucí, co ho zná, co se k němu vždycky zdaleka hrne – Ale pane Šimone, proč jste na nás zanevřel, my od vás nic nemáme a lidi se pořád ptají, a co jim na to máme říkat. Vedoucí za závěsem nebyla a tahle prodavačka je nová a ještě ho nezná. Krucifix.

Baloňák s nárameníky pořád listoval. Teď. Nadechl se. Teď, nebo nikdy, ale prodavačka k němu zvedla hlavu. „Co si přejete?“

„Mám u vás Dějiny umění,“ postavil se vedle pážecí hlavy a prodavačce podal lístek, který od nich dostal.

Vytáhla ze zásuvky u pultu sešit, našla poslední nadepsanou stránku, lístek otočila na adresní stranu a začala do kolonky v sešitě pečlivě opisovat: Hynek Šimon, P2, Nit-

ranská 4, ježíšmarjá, aspoň to, ty slepice, čti nahlas! Pážecí hlava ještě chvíli listovala v deskách a pak rezignovaně vytáhla litografii Hradčan a desky zaklapla. Prodavačka se vrátila k pultu. Ozvalo se cinknutí pokladny a čtyři sta padesát a hned vám to zabalím.

Ještě pořád se snažil vymyslet něco okouzlujícího, ale nakonec, když baloňák s nárameníky mizel ve dveřích na ulici, jen přiškrceným hlasem řekl na shledanou.

„Prosím,“ řekla prodavačka a podala mu knihu. Hynek smutně vrtěl hlavou nad svou neschopností. Dveře na ulici znovu zavrzaly.

„Ale pane Šimone, proč jste na nás zanevřel, my od vás nic nemáme a lidi se pořád ptají, a co jim máme říkat,“ vedoucí se k němu hnala s napřaženou rukou přes celý krám. Měl vztek.

Měl vztek, ještě když si otvíral lečo s moravskou klobásou a když zase seděl nad prosvětlovacím stolem a přerovnával Zátopy. A vztek ho nepřešel, ani když marně vytácel devítku, aby aspoň tomu tátovi konečně zavolal.

Stál u police s telefonem nad rozevřeným seznamem a propisovačkou čmáral na stránku s meziměstskými spoji. Devítka pořád nenaskakovala a čmáranice už pokrývala většinu stránky.

Na jednom místě připomínala lidský profil. Začal ho obtahtovat. Zkrátil nos a přidělal chřípí, změnil úhel nasazení čela, prohloubil rty a zmenšil bradu. Takhle to nebylo. Otočil na další stranu a začal znovu. Nasadil u kořínků vlasů a jedním pomalým a jistým tahem profil nakreslil. Kousek vedle si zkusil oční víčko a ještě víc prohloubil koutek rtů. Znovu zkusil devítku. Nenaskočila.

Položil sluchátko, osprchoval se a šel spát. Být bez ženy

není možné. Snad pár měsíců, nebo i dýl, ale člověk musí vědět, že to jednou skončí.

Znovu vstal, zapálil si cigaretu a procházel nazdařbůh pokojem. Zastavil se u telefonního seznamu a nalistoval stranu s meziměstskými spoji. Ten profil byl dobrý. Vzal propisovačku, přidělal pážecí vlasy nadzdvihnuté vzadu límcem a část balonáku s nárameníky.

Dokouřil v posteli a zhasl.

Odložila šálek kávy a vzala si cigaretu. Hugo Böhm se předklonil a zapálil jí. Neobratně, jako nekuřák. Škrstal od sebe a sirku držel svisle, až mu začala pálit prsty. „Půjdu, paní Dano,“ řekl.

Odklepla cigaretu a zaklonila hlavu. Hlavně se nerozbrečet. Naučit se říkat to klidně a nevzrušeně. A hlavně se nerozbrečet. „Pro každého je kus štěstí a kus neštěstí a bolesti. Je v tom rovnováha a harmonie. A člověk si vybírá všechno najednou nebo každý zvlášť, nejdřív jedno a potom druhý. Já už si to své štěstí prostě vybrala.“ Přivřela oči, aby ji přestaly pálit a aby jí necukaly koutky. Hlavně se nerozbrečet. „Třeba Soňa. Nejspíš nikdy neprožije tolik bolesti jako já. Ale ani tolik štěstí. Žije v tom šedivém nic uprostřed. Já štěstí prožila hodně. Není to křivda, že už skončilo. Prostě došlo. Učím se uvědomovat si, že je to vlastně spravedlivé.“

Böhm zdvihl hlavu. „Jenže nemáte pravdu. To všechno, co říkáte, není pravda. Je to jen morfium. Mizerný, špatný morfium, po kterém člověku bude leda hůř! Rovnováha! Harmonie!!“ Vyrazil ta slova s odporem a nechutí a od rtů mu odlétla bílá kapička sliny. „Nesmysl! Jeden může být od narození do smrti šťastný a druhý od narození do smrti nešťastný. Jeden se může celý život veselit a druhý celý život trpět.“

Pro nic za nic. Bezdůvodně a beze smyslu. Není ani spravedlnost, ani rovnováha, ani harmonie. Jsou jen náhody. Jako když si hodíte korunou. Panna, nebo orel. Může padnout oboje a ani v orlu, ani v panně není víc smyslu než v tom druhém. Ale přitom padne jenom jedno. Třeba orel. A panna jako by nebyla. Padl orel a hotovo. Ten tirák mohl usnout, nebo neusnout. Usnul. Není v tom nic, čím by se to dalo ospravedlnit.“

Odcouvla od stolku a natočila se k oknu. Popojížděla dopředu a dozadu a předními stupačkami drncala do parapetu. Když neřvu a nebrečím, tak je to mizerný a špatný morfium. Böhm vstal a postavil se vedle křesla.

„Promiňte.“

Slunce už svítilo jen na okenní špaletu a vzduch se ochladil. Neodpověděla. Böhm se napřímil a pomalu šel ke dveřím.

„Nemusíte za mnou, zaklapnu.“ Ve dveřích se zastavil. „Já bych vám to takhle nikdy neřekl. Ale nesmyslná náhodnost je určitě snesitelnější než nesmyslná rovnováha.“

Pro někoho je to mizerný, špatný morfium. A někdo je rád, že má aspoň to mizerný, špatný morfium. Přibouchla okno a odjela ke křeslu pro deku. Obalila si nohy a deku zastrčila pod stehna. V předsíni tiše klaply venkovní dveře.

Jeden se může celý život veselit a druhý celý život trpět. Mechanicky otáčela obručemi a objížděla kulatý stůl. Květinový stolek, dveře, knihovna, pianino, okno. Zrychlila a u dveří na druhé straně u piana se nakláněla do strany jako na kole v zatáčce. Dlaně pleskaly o obruče, jak rychle přehmatávala.

Knihovna, pianino, okno, květinový stolek, prásk. Květinový stolek se zakymácel, dieffenbachie se zvrhla a spadla na zem. Ještě jednou objela stůl a zastavila u květináče a rozsypané hlíny. Zuby si tiskla ukazováček, co strčila do drátů,

když jí v zatáčce u stolku sjela ruka z obruče. Jenom jí to trochu odřelo kloub a zlomilo nehet.

Jeden může být od narození do smrti šťastný a druhý od narození do smrti nešťastný. Pro nic za nic. Bezdůvodně a bezesmyslu. Vyklonila se do strany a špičkami prstů nahmatala jeden list. Pomalu ho mezi prsty posunovala, až jí do ruky přišel stonek, a diefenbachii zdvihla. Položila ji na stůl, odjela do kuchyně a vrátila se s lopatkou a se smetákem v klíně. Znovu se vyklonila, pravou rukou hlínu nametla na hromadu a snažila se k ní dosáhnout levou rukou s lopatkou. Nešlo to. Vysunula boční opěrku vozíku, naklonila se, ale až k zemi oběma rukama nedosáhla. Hlínu a střepy nametla pod květinový stolek a lopatku vrátila do kuchyně.

Sloupkové hodiny odbily. Znovu objela stůl, ale už pomalu, a od dveří nechala vozík jet jenom setrvačností. Dojel ke knihovně. Zatáhla za pravé kolo a otočila se k ní zády. Přes kulatý stůl s odloženou diefenbachii viděla květinový stolek a *Pierota*. Zaklonila hlavu a zavřela oči.

Když neřvu a nebrečím, tak je to morfium. Mizerný a špatný morfium. Není ani spravedlnost, ani rovnováha, ani harmonie. Jenom náhody.

Otevřela oči. Hranu knihovny přesahoval růžek narůžovělé obálky. Zdvihla ruku, ale byl vysoko. Snažila se vybavit si, co se v poslední době objevilo v pokoji. Růžek k ničemu nepatřil. Popojela od knihovny, ale z dálky neviděla o nic víc. Odjela do kuchyně pro smeták. Vrátila se, nadzdvihla růžek násadou a posunula. Nadzdvihla a poposunula. Už když jí obálka padala do klína, vzpomněla si, že je to dílo starého pána.

Hned jak to Hynek přinesl, pokoušela se to přečíst a něco o tom starému pánovi napsat. Marně. Jsou věci, o kterých

se nedá napsat nic. Nic, co by starého pána potěšilo. Odjela k oknu, otevřela obálku, listovala stránkami a znovu pročetla nadpisy. *Aspekty komunikace u filatelie. Primární komunikace: odesílatel – příjemce. Sekundární komunikace: poštovní správa – odesílatel – poštovní úřad.* Ježíš. Kdosi prý udělal docenturu o držadle zednické lžíce. Otočila další list. *Prostředky komunikace: adresa, razítko, adjustace.*

První velkou teorii starého pána vlastně pořádně nezažila. Jen její dozvuky. *Integrální teorie architektury.* Starý pán byl asistentem na katedře urbanismu. Nejstarším. Jeho generace už ředitelovala, profesorovala, přebírala Řády práce a zasloužilé umělce. On byl asistentem a pracoval na své teorii. Když ji dokončil, začal v nakladatelství Academia, pak šel do Odeonu, pak pokračoval přes Sentinel do redakce Československé architektury. Všude ho diskrétně odmítli. Skončil v redakční radě cyklostylovaného fakultního bulletinu. Redakční rada, složená z jeho kolegů a žáků, se mu vysmála. Úplná pitomost. Tehdy se starý pán poprvé vzepřel. Opustil katedru a oznámil Hynkovi, že od nového školního roku nastupuje v Žilíně na vysoké škole dopravní. To už je Dana oba znala. Hynek se tehdy smál. Starý pán se totiž předtím v Topolčiankách seznámil s jakousi dámou, a kdykoliv o ní mluvil, měl kavalírský výraz. To už byl léta vdovec a Hynek stál na vlastních nohách.

Jakási dáma, kterou starý pán poznal v Topolčiankách, byla tajemničkou katedry mechaniky zemín a byla celkem roztočilá. Na Hynkovu svatbu už přijeli spolu a pozvali je do Žiliny. Když tam Dana s Hynkem přijeli, starý pán a jakási dáma se jakoby mimochodem vzali. Sobáš len pre blízkých a z jakési dámy se stala Katarína. Starý pán omládl o deset let a začal znovu teoretizovat. *Dřevěná lidová plastika na Slovensku.*

Jezdili po zapadlých vesnicích, on fotografoval a diktoval a Katarína psala na kufříkovém konzulu. Už sme takmer v polovici práce, psal těsně předtím, než Vydavatelstvo Slovenskej akadémie vied vydalo reprezentativní publikaci Ludovej plastiky. Starý pán nezahořkl. Vieš, Hynek, říkal, protože si začal zakládat na slovakismech, krajšíu dobu som doted'ka nezažil, než mezi těma dřevěnejma svätejma.

Jeden může být od narození do smrti šťastný a druhá od narození do smrti nešťastná.

A zejména Tebe, Danko, milá, prosím o co nejprísnejší kritiku, abych práci mohl Nadasu nabídnout s čistým svědomím. Nedal si pokoj. Sotva Hynek navrhl první sérii známek, nejenže všechny koupil v celých stokusových arších, ale stal se filatelistou a odhalil nové pole pro budování teorií. Osmdesát stran textu a dvacet obrazových příloh. Kdyby se nepokoušel pořád do něčeho vnášet jasno. Zavřela obálku a odložila ji na kulatý stůl. Sloupkové hodiny odbily a vlhká hlína na hromadě pod květinovým stolem šedě světélkovala. Zaklonila hlavu a zavřela oči.

Jenom náhody. Jako když si hodíte korunou. Panna nebo orel. Může padnout oboje a ani v orlu, ani v panně není víc smyslu než v tom druhém. Pokojem se rozezněl zvonek. Lekla se a napřímila. Pročísla si vlasy, upravila si na prsou košili a vyjela k předsíni. Zastavil ji tupý náraz. Málo přibrzdila levé kolo, vozík se nedotočil do dveří a narazil do křídla. Nohy se jí trochu svezly do strany. Znovu si najela, projela do předsíně, narovnala si nohy a otevřela. Ve dveřích stál Karlík.

„Ahoj, Dano,“ pozdravil a položil jí do klína tři karafiáty a Johnieho Walkera v lepenkové krabici.

Udiveně zakroutila hlavou.

„Bylo mi čtyřiaadvacet,“ řekl, zul si boty sahající do půli lýtek, chvíli rejdoval s vozíkem a pak ho otočil a vjel s ním do pokoje.

Tak to už je dva roky, co byli s Hynkem Na Slamníku. Dva roky, co dvacet křiklounů stejných jako Karlík sedělo a ani nedutalo, když Hynek vzal kytaru a začal zpívat. Dva roky, co je učila rokenrol, protože oni ho už pomalu ani neznali. Tak to je teprve dva roky.

Seděli u kulatého stolu, Karlík doléval skleničky, zapaloval cigarety a kouřil. Tak co? A jak se máš? A ty? Dík, vezmu si. Ale to víš. A co jinak novýho?

Všechno nějak souviselo s něčím, o čem bylo lepší nemluvit. Volejbal, Hynek, surfování, tenis. To ostatní, co by je mohlo spojovat, bylo beznadějně tenké. A co jinak novýho...? Bylo jí ho líto.

„Co ateliér, jak stavíte?“

„No, my teď s Hynkem spíš...“ zarazil se a začal se snažit Hynka ze všeho vynechávat. Nakonec to vzdal. „Ale to víš. Nic moc.“

Bože na nebi, chudák. Tak rád by něco povídal, tak rád by udělal dobrý skutek. Ale co může... Padl orel a hotovo.

„A co kulturistika, ještě chodíš cvičit?“

„No chodím, je to fajn,“ trochu mu zajiskřilo v očích, narovnal se na židli, ale pak zase pohasl, „ale to víš, vono to moc smysl nemá. To jen tak, že nemám co dělat.“

„A co děláš?“

„A tak, všechno možný.“

Přistrčila si popelník blíž k ruce a pohled jí padl na narůžovělou obálku vedle na stole.

„A co známky, ještě sbíráš?“

„To jo, to pořád.“

„Pořád ty se psy?“

„Pořád.“

Návštěva kamaráda. A jak se máš? Tak co? A co jinak? Šéf tu byl jednou, kluci z redakce asi dvakrát, nikdo neví, kam s očima, na co se ptát a o čem mluvit. Padl orel a panna jako by nebyla. O panně nemá smysl mluvit. Hugo Böhm jednou dvakrát týdně – paní Dano, potřeboval bych si popovídat, a teď Karlík.

Když v předsíni poskakoval na jedné noze a obouval si boty do půli lýtek, vzpomněla si na dílo starého pána.

„Karlíku, počkej, chtěla jsem ti dát něco přečíst.“ Vrátila se do pokoje a přivezla obálku. „To napsal Hynkův táta. Je to o známkách a mám mu o tom něco napsat, ale nevím co. Podíváš se na to?“

„Jasně,“ řekl a začal se cpát do druhé boty. Už byl vevnitř, ale zůstal skloněný a dělal, že si rovná ponožku. „Dano, já bych tě nerad nějak to... ale nechtělo by to tu taky nějaký hrazdy jako u Hynka? Teda jako na Vinohradech?“

Nač váhat? I *Pierot* už je tady. Prostě padl orel se vším všudy.

„Chtělo, Karlíku, ale mně je to blbý po tobě pořád něco chtít. Už jsi mi to dělal jednou.“ Hlas se jí ani nezatřásl.

„Prosím tě,“ mávl rukou, „to je to nejmenší.“

Rozloučili se. Popojela od dveří, aby je mohl otevřít, a poslouchala, jak dupe po schodech. Pak zavřela a vrátila se do pokoje.

Šéf jednou, kluci z redakce asi dvakrát, pár známých, vždycky poprvé a současně naposled. A jak se máš? A co jinak? Hugo Böhm jednou, dvakrát týdně a teď Karlík. A několikrát Hyněk. Hynku, pro nás oba bude lepší, když... Ale Danko, přece jsme... Nejsme. Byli jsme. Ale Dano. Ne! Hyn-

ku, pro mne to bude lepší... Jeden se může celý život veselit a druhý celý život trpět. Pro nic za nic. Bezdůvodně a beze smyslu. Rossignoly zůstaly u Hynka. Tenisová raketa taky. Brusle a pohory. A Hynek a... Teplé ruce jí zezadu objaly hlavu a přívěšek s Blíženci zastudil na krku.

„Co pláčeš? Co je ti? Volám z předsíně, a ty nic!“

Nahmatala obruče a odjela k oknu. „Když neřvu a nebrečím, tak je to morfium. Mizerný a špatný morfium. Nic. To nic.“

„Zas bude dobře, neboj.“ Soňa rozsvítila sedmiramenný lustr se šesti miňonkami a uklízela stůl. „Kdo tu byl?“

„Karlík.“

„Je tu zakouřeno.“ Otevřela okno, pustila televizi a otočila k ní křeslo. Ukázala na hromádku hlíny a střepy z květináče. „To shodil on, vid?“

„Ne. Já.“

„To nic. Pak to zametu.“

V televizi naskočil obraz, Soňa zhasla sedmiramenný lustr, rozsvítila lampu, ztišila zvuk a posadila se do křesla. Dobíhalo něco o tyristorových tramvajích.

„Na zkoušce se byli podívat ty lidi od filmu.“

„A co?“

„Nic. Jen se dívali. Jedna taková holka a dva playboyové. Hlavně ten jeden. Krasavec. Skoro nehejbal hlavou, aby tu kompozici nepokazil.“

Na obrazovce už žbluňkal panáček TV tipů a k otevřenému oknu se pomalu táhly cáry šedomodrého kouře.

„Samozřejmě že ty naše holky z něho byly úplně pryč. To se krásně pozná. Hned vyšpulujou zadky, hlavičky na stranu a vodnatý oči. Jeden půvab vedle druhýho, že ani nemohly pořádně zpívat. Až mě to štvalo.“ Vstala, zavřela okno,

rozbalila sušenky a nasypala je do misky na stolku. „A seldon jen krásně a vznešeně seděl. Knír, černá košile a americká bunda. Seděl, díval se posmutněle a unaveně a mluvil distingovaně šeptem. Byly jste moc laskavé. Mockrát vám děkuju... Jako když másla ukrájí. Nezlobte se, že jsem vás obtěžoval. Pak vstal a důstojně odešel. Odporný typ.“

Prsty vyťukávala rytmus na chromových opěrkách vozíku. Páva viděla naposledy na Konopišti. Roztahoval ocas a natřásal se. A u Hynka v pracovně na zdi byla dvě paví pera. Prává. Tahle jsou kaširovaná. U Hynka visí i rossignoly vypnuté v prostředku dřevěným špalíkem. Levá má trochu naštipnutou skluznici, ale jen malinko, až pod patkou, a to vůbec nevadí.

„A taky jsem byla na OPBH. Kvůli fleku na stropě. Prej co se vzrušuju, že to má napsaný. Kdybys tu frajli viděla...“

Poskoky na špičkách a druhá noha vykopává nad hlavu. Dvanáct párů kolen střídavě dolů a nahoru až na prsa. Od zadků třaslavé chocholy pavích per, trikoty vykrojené až ke kyčlím a podprsenky s kosticemi bez ramínek. Dvanáct párů dlouhých štíhlých stehů. Chocholy se natřásaly a vysoké podpatky páskových střevíků klapaly o pódium. Zatáhla za obruče vozíku a otočila se k televizi zády.

„Nebudu se koukat.“

Soňa vyskočila a otočila ji zpátky. „Počkej, nenapadlo mě, že ti to vadí. Vypnu to, je to stejně pitomost!“

„Nech mě, půjdu spát.“

„Dani,“ objala ji, „počkej!“

„Nech mě, půjdu spát.“

Zářivka z ulice vrhala světlo na strop ložnice a promítala na něj obludně zvětšené pavoučky háčkovaných záclon.

Pata, špička, kolena nahoru, dřep, obrat, vyšpulit zadky. Otřela si hřbetem dlaně oči. Trikoty vykrojené až ke kyčlím,

dlouhá, štíhlá stehna a podprsenky s kosticemi bez ramínek. Dvanáct párů vysokých podpatků páskových střevíčků, dvanáct třaslavých chocholů pavích per. Dvanáctkrát padla panna.

Zmuchlala roh cíchy a otřela si oči a tváře. Když neřvu a nebrečím, tak je to morfium. Mizerný, špatný morfium. Dobře. Padl orel a hotovo. Ten tirák mohl usnout, nebo neusnout. Usnul! Dobře. Tak ne morfium, ale brečet.

Nedosáhl na ni, a naopak cítil, že se vlastně nemůže hýbat, že už nezdvihne ruku. Chtěl začít křičet, ale probudil se. Bylo už světlo.

Jak dlouho může člověk vydržet sám? Pár měsíců, možná i trochu dýl, ale ne pořád. Pořád to nejde.

Možná to měl zkusit víckrát, anebo později, ale nejspíš by to dopadlo stejně. Hynku, nech mě! – Proč? – Nech toho, nemá to smysl. – Proč to nemá smysl? – Prosím tě! Nic nezůstalo jako dřív. Nech mě. Jako by dělala truc vlastnímu neštěstí. Jenže to nejde pořád. Prostě nejde. Promnul si oči, protáhl se a otočil na bok. Touha vede přes zklamání k ponížení.

Vstal, rozhrnul záclony a otevřel okna. Osprchoval se, ale pocit ponížení mizel pomalu.

Včerejší rohlíky a zbytek eidamu si odnesl do pracovny a položil na stůl. Jednotliví Zátopkové se mu dávno rozlezli po formátu, až z původního nápadu nezbylo skoro nic.

Ale teď už se za to nemusel stydět. Změt chodidel a stehen s napjatými svaly, ramen a skloněných hlav se odleva snižovala a na druhé straně v nejhlubším předklonu vyrážela z chumlu postava Nejrychlejšího. Neosobní tváře zatracenců znetvořené šklebem úsilí, výrazné ušní boltce, vpadlé

oční důlky a ostré sanice s rozevřenými rty. Bylo to dobré, dokonce moc dobré.

Měl už i štos barevných skic. Rozložil je po stole, sedl si na opěradlo židle a prohlížel si je z výšky. Ukusoval rohlík a odkláněl hlavu, aby na stůl nepadaly drobky. Když dojedl, umyl si ruce, vzal další papír a začal znovu malovat.

Být bez ženy není možné. Pár měsíců, možná i dýl, ale člověk musí vědět, že to jednou skončí. Vstal, otřel si ruce o plášť a zapnul gramofon. Pár měsíců a člověk je jak pomatený.

Vedle v pokoji začal zvonit telefon. Znovu vstal. Šňůra od sluchátka byla překroucená jako obvykle. „Šimon.“

„Ty vobejdo jeden, já bych na takovou práci měl čtyřicet jinejch, zdvořilejších, a ty akorát spíš na vavřínech a jseš línej i zavolat!“

A sakra. Na celýho Vladimíra i s Holanem zapomněl jako na smrt. „Vladimíre, já ti volal, ale...“ Kdyby aspoň věděl, jak to chce dělat! Lepty? Nejspíš, ale měl si to rozmyslet. A kdyby měl aspoň tušení, kdy to bude dělat. A jestli to vůbec chce dělat! Z té myšlenky ho zamrazilo, až ztratil nit výmluvy. „Vladimíre, mně je to blbý, ale...“ znovu se zarazil, ale už věděl, že to stejně řekne. „Vladimíre, já to dělat nebudu.“

A je to. Opřel se pohodlně o zeď a oddálil sluchátko od ucha. Vladimír začal pěkně nadávat. Vzal to jako urážku, podraz a zpronevěru a nemohl to pochopit. Hlas mu přeskakoval a vlastně pořád opakoval totéž.

„Dobře, jsem pitomec,“ přerušil ho Hynek, „ale nejsem žádněj...“

„Jsi!“ Vladimír se přerušit nedal. „Jsi všechno, co jsem říkal. K takový práci se už třeba nedostaneš celej život. Jsi vůl pitomej! A pozdravuj Danu.“

„Vyřídím.“

„Jak jí je?“

Jak jí může být! Přendal si sluchátko do druhé ruky. „Za moc to nestojí.“

„Dej mi ji! Ať se aspoň dozvím, proč tu kravinu děláš...“

„To nejde. Je teď u sestry.“

Vladimír byl chvíli ticho. „Jak – teď?“

„To je na delší povídání. Stav se někdy...“

„Hm. Jestli toho Holana pouštíš kvůli tomu, tak se nezlob.“

„Ne. Zůstaň při tom, že jsem pitomec. A stav se. Čau...“

Zdvihl aparát nad polici a pustil sluchátko k zemi. Jak se rovnala překroucená šňůra, sluchátko se roztočilo kolem dokola a síla oznamovacího tónu rytmicky kolísala.

No vida. Ještě před půl rokem by nevěřil, že jednou odmítne ilustrovat poezii. A ještě ke všemu Holana. Holana na japanu. No vida. A je to.

Vzal do ruky štětce a sklonil se nad papír. Zdi. Má své zdi. Ve Varech a v Mariánkách. Ohromné prázdné zdi. Nemá čas na zdi jiných. Ani na Holanovy. Při přecházení z přírody do bytí zdi nejsou právě vlídné. *Noc s Hamletem* si pamatoval ještě od diplomky. Celou první část tehdy uměl nazpaměť a vždycky, když se napil, recitoval ji Marii. *Zdi pomočené talenty, zdi poplivané / vzpourou kleštěnců proti duchu, zdi o nic menší, / jsou-li snad dosud nezrozené, / a přece zdi zakrouhlující už plody...* Slíbil, že určitě přijde. Já vím. To říkáš už dva roky. Ale jo, určitě přijdu.

Otřel si ruce o plášť a šel ke knihovně. Holan tam nebyl. Prošel pokojem a našel ho mezi novinami na konferenčním stole. Byl otevřený tak, jak ho před dvěma měsíci odložil. *Jen taktak, že jsi nuzně vykročil, / a už je tu zeď a na ní / barokem dobře živěná / socha smrti...*

Posadil se do křesla a zapálil si cigaretu. *Ale někde za zdí, / souzvučnou s útekem sviněk, / leží muž žádající povinné / na nepřítomné ženě...* Slíbil, že určitě přijde. Nosívala dlouhé rozpuštěné vlasy a dělala si modré stíny na víčkách. V létě jezdili na Sázavu a ona nosila červené plavky. Košíčky podprsenky byly vpředu spojené kroužkem a kalhotky měly po stranách tkaničky zavázané na kličku. Tehdy se to nosilo. Leželi vedle sebe na zádech v trávě. Zdvihl ruku, pomalu zatáhl za tkaničku a klička se rozvázala. Kůže pod mokrou látkou plavek byla hebce teplá.

Odložil Holana na stolek a vrátil se do pracovny. Chvíli seděl na opěradle židle a znovu prohlížel barevné skici, pak vzal největší karton, co doma měl, podkreslil si na něj sít a začal zvětšovat kresbu.

Odpoledne maloval, pil kávu, vodu a naprázdno polykal, aby se zbavil chuti leča, co si ohřál a snědl bez chleba. Stav se někdy. Přijdu. Já vím, to už říkáš dva roky.

Stojan otočil od okna, rozsvítil lustr a přes rameno si nechal svítit ještě stojací lampu s dvoustovkovou žárovkou. Ve vypálené objímce syčela a suše praskala. Pár měsíců. Pár měsíců to jde, ale ne víc.

Vstal a otřel si ruce o plášť, šel k telefonu, otevřel seznam a vyhledal číslo. Mluvítko zakryl rukou.

„Marie Sotolářová.“

Zavěsil. Vzal štětku a šel ke koupelně. Ve dveřích se zastavil.

Pokaždé si na to vzpomněl. Jak se Soňa s rukama zdviženými otočila od zrcadla, jak on upustil štětku a začal je sbírat a jak ona pomalu dokončila pohyb ruky s kartáčem.

Vešel do koupelny, pustil vodu a nechal ji téct na štětku. Jak pomalu táhla kartáč v prameni černých vlasů a malinko

odkláněla hlavu na druhou stranu. Řetízek medailonku s Blíženci byl na jedné straně trochu pokrčený a stoupal ke krku v malých serpentinkách. Byla už dlouho svlečená, protože červený pruh vytlačený od gumy kalhotek skoro nebyl znát. *Tak zrovna tohleto bys jí dělat nemusel!*

Ťukal štětcí o umyvadlo a čekal, až přestanou pouštět barvu. Pak se osprchoval, omotal si boky ručníkem, šel do pokoje a otevřel skříň. Vodka, myslivec, cezar. Byl v sedmičce a vypadal hezky. Zabalil ho a oblékl si manšestrový oblek.

Lahev nesl za hrdlo, bál se, aby mu nevyklouzla z papíru, ale donesl ji dobře. Byla to zanedbaná činžovní vila nad Hagiborem a Marie bydlela v podkroví. Na podestě přede dveřmi stál golfáček a několikery boty dvou velikostí. Ty menší byly sotva poloviční. Zazvonil. To víš, svobodná třicítka s prckem, z toho jde na každýho hrůza!

Bylo slyšet, jak odendává pojistný řetízek, pak otevřela dveře a vykulila oči.

„No nazdar! Co se děje?“ Měla bílý pracovní plášť zapnutý jen na dva knoflíky a hřbety rukou se ho snažila přivřít na prsou. Dlaně a prsty měla mokré a hnědé od hlíny.

„Nic. Zvalas mě, tak jsem tady.“ Na pozdrav jí zmáčkl loket a cvrnkl do čela. Kdysi to tak dělával. Ale ona bývala štíhlejší, měla hladší krk a nosila dlouhé rozpuštěné vlasy. Dveře vedly rovnou do kuchyně. Vešli dovnitř a Marie je loktem zabouchla.

„Prosím tě, já z toho mám mindrák, zapni mi to, nechci to zasvinit.“ Naklonila se k němu se zápěstími přitisknutými k okrajům pláště. Položil lahev na zem, vzal okraje pláště a dal je k sobě. Cítil, že mu na spáncích vyskakují krupičky potu. Člověk musí vědět, že zas přijde den, kdy se dotkne teplé sametové kůže.

„Jé, já jsem ráda, že jsi tady. Žiju tu jak poustevník a už z toho blbnu!“

Stačilo by položit dlaň... Zapnul knoflík a otřel si čelo.

„Pojď dál, já jen něco dotočím, než mi to sedne.“ Loktem ho obrátila a ukázala před sebe. „Tamhle ve skříni jsou skleničky.“ Tleskla špinavýma rukama, otočila se a šla do vedlejší místnosti. Pod pláštěm se rýsoval obrys kalhotek, jinak nic. Našel skleničky, otevřel lahev a vydal se za ní. Místnost byla uprostřed rozdělená plůtkem ze starých thonetových židlí svázaných prádelní šňůrou. Byly zde další dveře a po zemi plno hraček, v druhé, pracovní části byl pracovní stůl, bedna s hlínou, police a hrnčířský kruh. Tiše bzučel a Marie na něm vytahovala boky jakéhosi poháru.

„Vem si nějakou nesvázanou židli a přelez sem ke mně.“ Hodila hlavou dozadu, aby dostala vlasy z čela, a záपěstím si přejela špičku nosu. „Ta ohrádka je kvůli Haničce. Ona se do hlíny moc nehodí.“ Hynek se posadil proti ní, skleničky postavil na pracovní stůl vedle a nalil je.

„Hynku, sedni si semhle bokem. Nemůžu bejt za dámu, když mám mezi nohama kruh.“ Když se smála, byly jí trochu vidět dásně. „Jestli ti to nevadí, budu ještě chvilku točit. Musím to mít do pátku a nějak jsem se flákala.“

„A co to je?“

„To je pro Ponrtovou. Já jí to za dvacku točím a pálím pod glazury, ona to pak pomaluje a střílí to v Díle po dvou stovkách za kus,“ zasmála se. Pak hodila do středu kruhu nový bochníček hlíny. Hynek dolil skleničky. Měla trochu vyhrnutý plášť a na vnitřní straně stehy špinavé šmouhy od kruhu. Nad kotníky se jí dělaly pavučinky modrých žilek. Ustálila bochníček ve středu a začala ho promáčkávat palci. Kruh tiše bzučel, okraje hlíny se pomalu zdvíhaly a dno rozšiřovalo.

„Může se tu kouřit?“

„Jo. Hanka spí vedle. Ale zavři jí tam dveře.“ Dlaní levé ruky objímala vznikající pohár, trochu ho svírala a pravou zevnitř zeslabovala stěny. Hynek přelezl plůtek a vzal za kliku dveří. Pak se otočil k Marii.

„Můžu?“

Vypnula nohu motorek kruhu a vyskočila. „Počkej! Rozsvítím ti, ale je tam bordel.“

Komůrka už neměla podchodnou výšku a Hynek musel sklonit hlavu. Dítě v postýlce leželo napříč. Marie měla ruce za zády a trochu na stranu skloněnou hlavu.

„Jak jí je?“ zeptala se, když se vrátila ke kruhu.

„Jak jí je. Jak jí asi tak může bejt?“

Odklepl cigaretu a začal ji odrolovat o okraj popelníku. „My spolu nežijeme.“

Marie spustila kruh, počkala, až se rozběhne, pak se dlaní opřela o rozdělaný pohár a stlačila ho dolů. Rozplácl se na hromadu. Položila na ni obě ruce a nechala ji volně probíhat mezi palci a ukazováčky.

„Od tebe bych to nečekala.“

Naklonil se nad skleničku, upil a potom jí pomalu kroužil v ruce. Hladina cezara se roztočila a oplachovala stěny skleničky skoro až k okraji. Znovu se napil.

„Hm. Já vím. Vypadám jako blbec. Ale já dělal, co jsem mohl. Dana taky. Ale nešlo to. Marie, prostě to nešlo. Já bych tomu taky nevěřil. Kdybych to nepoznal na vlastní kůži. Ale to není jen přestat jezdit na lyže a přestat chodit na plesy. Je to mnohem horší.“

Marie byla hluboce předkloněná, tvář jí zakrývaly vlasy a kus hlíny na kruhu měl stále týž tvar.

„Neříkej mi to.“

„Začala závidět, začala podezírat a žárlit.“ Znovu se napil. „Ať uděláš cokoliv, všechno je špatně. Jseš nešťastná, trápíš se, ale co můžeš dělat. Já bych dovedl ten její vozejk tlačit celej život před sebou, ale já si nemůžu vlízt do druhýho vozejku a celej život už jenom probrečet. To nemůžu. Já mám prostě obě nohy zdravý.“

„Neříkej mi to.“

„Dana byla citlivá. Ze začátku potřebovala třeba pomoci i na záchod a tak, a to nechtěla, abych dělal já, a tak se přistěhovala její sestra. Jenže já byl přeci její muž, a kdo tedy ji nej než...”

„Byl?“

„No, jsem furt, dobře, ale tím, že mě z těchhle věcí vynechala, a nejen z toho, ale skoro ze všeho, tak já najednou zůstal stranou. Rozumíš? Na jedný straně velkolepý ztělesnění tragédie a velkolepý ztělesnění nezištný pomoci, a na druhý straně já, ztělesněný zlo, který kouká jen po ženskejch a leze do koupelen, když je tam někdo nahatej.“

Cezar mu z roztočené skleničky vyšplíchl na ruku, olízl si ji, upil a skleničku odložil.

„A ta sestra... Takzvaná Soňa. Odjakživa mě měla za pitomce. Za jalovýho frajera. A teď si jenom potvrdila, jak jsem krásně bezcharakterní, jak se o Danu nestarám, jak málo ji lituju a jak Dana takhle dopadla vlastně jen proto, že si vzala zrovna mě. Nakonec se odstěhovaly, když jsem byl pryč, a já o tom ani nevěděl.“

Čas ubíhal. Pomalu, po zmarněných půlhodinách. Měl vztek a začal na sobě cítit koňak. Marie skoro mlčela, měla skloněnou hlavu a točila jeden pohár za druhým. Pila málo.

„Tak mi aspoň řekni, co teď blbneš s těma freskama,“ řekla.

„Ty o tom víš?“

„Povídá se, že se z tebe stal velkej monumentalista.“ Znovu si opláchla ruce, palci udělala uprostřed v hlíně jamku, pak přitlačila ostatní prsty a táhla nahoru.

„Kdo to povídá?“

„Ani nevím. Že prej ti je málo, cos vydělával.“

„Vidiš je, blbce! Že by mě to mohlo bavit, to je nenapadne.“

„A co tě na tom baví?“

„Že je to k něčemu.“

„Grafika ne?“ Otřela si ruce hadrem, pak sevřela pohár trochu pod vrcholem a strčila do něj prsty pravé ruky. Druhou rukou tlačila ve stejné výšce proti.

„Obraz namaluješ, pak se dobře nebo špatně zarámuje a pověsí. Nebo se pověsí jinam. Nebo se strčí za skříň nebo do sklepa. Prostě je to věc. Předmět. Krám.“ Natáhl se pro skleničku a napil se. „A s grafikou je to ještě horší. Když je to ilustrace, tak jsou lidi akorát rádi, že jim rychlejc ubejvňá čtení. Když je to volnej list, tak skončí v nejhorším případě se zlomeným rohem v nějakých deskách. Ale freska, to je něco jinýho.“ Předklonil se a odložil skleničku. „Freska není na zdi, ale ve zdi, vevnitř prosáklá. Je součástí zdi. Vlastně ne součást, je to vlastnost zdi.“ Roztaženými prsty hladil pomyslnou plochu před sebou. „A zeď vytváří prostor. Určuje ho. Ty se chceš, ale mě ta představa vzrušuje... Že prostor je jen jeden. A že má nějakou podobu a nějaký vlastnosti. Třeba že se rozpíná, že je zakřivenej a je v něm všelijaký záření a třeba že ve Florencii je ohraničenej Masacciovejma freskama.“

„A ve Varech bude ohraničenej freskama pana Šimona. To bude šikovný.“

„Jo. Přesně tak.“ Nalil si další skleničku a napil se. „Jsem pěkněj vůl, vid?“

„No, vůl snad ne. Ale blázen jo. Tos byl ale vlastně vždycky.“

„No vidíš.“

„Jenže to aspoň někam vedlo.“

„A tohle nevede?“

„Nevím. Nejspíš si ale nabiješ hubu.“

„A kvůli tomu toho mám nechat?“

„Když jsi nechal grafiky jen kvůli vohnutejm rohům?“

„Hele, mně se prostě chce dělat fresky! Zbláznil jsem se do nich a jsem tím posedlej. Je mi líto, že něco tak bezvadného se už vůbec nedělá. A je mi jedno, co si o tom kdo myslí. Beru tím někomu kšefty? Neberu. Akorát na sebe беру rizi-ka, kterejch se jiní boje. Tečka. Už o tom nebudeme mluvit. Ale lidem radši vykládej, že mi je málo, co jsem vydělával. To bude jednodušší. A už toho nech! Umej si ruce a pojď se posadit někam jinam.“

Kruh tiše vrčel, sem tam jí přidělal další šmouhy na vnitřní stranu stehů a pod bílým pláštěm se stále rýsoval obrys kalhotek. Bývají obšité takovou tenkou krajkou.

Zbytek cezara si nalil do skleničky. Už to nebylo ani do půlky. Chvilí čekal, až dokápla poslední kapka, skleničku vypil a vstal.

Obešel Marii a postavil se za ni. Člověk musí vědět, že to jednou skončí. Pod límcem košile cítil svůj vlastní tep a na čele svědění kapiček potu. Položil jí ruce na ramena. Motorek kruhu přestal vrčel a ramena se pohnula.

„Hynku!“

Levou dlaní jí zaklonil hlavu. Ve výstřihu pláště se objevila rýha mezi prsy a převrácená tvář měla vylekaný výraz. Nohy svírající kruh byly plné hnědých šmouh.

„Marie!“

„Co blázníš!“

Sklonil hlavu a opřel se čelem o její čelo. Trhla sebou a vyhodila ruce nahoru, ale dlaně špinavé od hlíny se ve vzduchu zastavily. Roztáhla předloktí a hrany límce jejího pláště se napnuly, pak povolily, plášť se rozevřel a u země se ozvalo tiché cinknutí. Hynek s hlavou stále přitlačenou na její čelo viděl jen výřez podlahy se starým linoleem a špičkami svých bot. Pak se do výřezu přikutálem bílý perleťový knoflík, párkrát se zakymácel a zůstal ležet.

„Neblbni, pusť!“

Teplá, opravdová kůže, pružná, uhýbající pod rukou.

„Pusť, umažu tě!“

Prsa. Hebká, poddajná, velká, že je nelze přikrýt jednou dlaní. Marie ho chytila za rukávy svetru a rvala mu ruce pryč. Zaryla mu prsty do vlasů nad spánky a táhla k zemi vedle sebe. Pár měsíců. Pár měsíců to jde. Možná i víc, ale člověk musí vědět, že to skončí. Dopadl na kolena napravo vedle ní.

Vyskočila od kruhu a špinavýma rukama si zapínala plášť.

„Tak to ne! Tohle ne. Proto jsem tě nezvala!“

Zvedl se ze země a vykročil k ní.

Uskočila za kruh. Byla rudá ve tváři, rozcuchaná a hlas jí přeskakoval. „Stůj! Jestli na mě sáhneš, tak tě vodsud vyrazím. A viděl jsi mě naposled v životě.“

Zastavil se a nešťastně svěsil ruce podél těla. „To jsem ti tak odpornej?“

„Pitomče,“ sklonila se ke své skleničce a naráz ji vypila. „Pitomče pitomej! A já z tebe měla takovou radost. Fuj. Klepu se jak drahej pes.“ Vzala do ruky lahev, pak ji zase postavila a otřela si ruce do hadru. „Tys tu flašku ztrestal!“ Přelezla plůtek z thonetových židlí a ve dveřích do kuchyně se zastavila.

„Uvařím kafe,“ řekla.

Kopl do perleťového knoflíku a díval se, jak se odráží mezi nohami židlí, až zmizel z dohledu. Ženy jsou. Je jich plno a jsou všude kolem. Ale ani centimetr jejich kůže není pro tvoje prsty. Jsi volný.

„Nechci kafe.“ Přelezl plůtek a šel do kuchyně k věšákům. Marie se otočila od sporáku a zastoupila mu cestu.

„Počkej,“ naklonila se ke stolu a vzala utěrku. „Podívej, jak vypadáš!“ Chytila ho za rukáv a začala na něm čistit fleky od hlíny.

„Marie, já si o sobě iluze nedělám.“ Špatně se mu mluvilo, jazyk se lepil na patro a myšlenky předbíhaly slova. Nebo se pozdily. „Iluze si nedělám. To ne. Ale to jsem tak hnusnej, že když se tě dotknu, tak...“

„Mlč!“ Cípem utěrky ho pleskla přes tvář.

„Proč – mlč? Copak bys zemřela hrůzou, kdybych se s tebou vyspal?“ Trhla sebou, ale nepodařilo se jí vysmeknout. „Copak je to zrudný, že tě chci obejmout, že tě chci držet...“ Jazyk se bolestivě dřel o patro a vyschlé zuby. „Že už, že...“

Udeřila ho pěstí do tváře a kolenem kopla do rozkroku. Zakymácel se, otočil a předklonil. Bylo mu zle. Rukama se opřel o stůl.

„Ty pacholku vožralej! Vypadni. Vypadni vodsud!“ Tloukla pěstí do sporáku a hlas jí přeskakoval. „Okamžitě vypadni!“

Podíval se na ni pohledem, který měl znamenat všechno. Měl odsoudit ji a měl ospravedlnit jeho. Měl vyjádřit pohrdání a soběstačnost. Jenže byl neostrý a uhýbal ke straně. Přistoupil k věšáku, sundal sako a začal se oblékat. Podšívka rukávu se zachytila o hodinky. Zakroutil rukou a zkusil to znovu. Nešlo to. Bylo mu zle. Moc koňaku. Kopnutí. Ponížení. Slíbil, že určitě přijde, a přišel. Mrcha.

„To dítě ti musel udělat pěkněj ras.“

„Mlč a jdi!“ Hřbetem dlaně si otřela koutek oka a sundala ze hřebíku na dveřích klíče.

Zaklonil se, sako trochu nahodil k ramenům a máchl rukama dopředu. Povolilo to. Dal ruce dolů a rukávem mu na zem vypadly hodinky. Marie je sebrala i s přetrženým řemínkem a podala mu je. Strčil je do kapsy saka.

„Takhle je akorát ztratíš.“

„Sbohem.“ Vzal za kliku, vyšel na schody a vrazil do kočárku. Marie rozsvítila a šla za ním. V přízemí ho obešla a odemkla dveře. Drobně pršelo. Hynek se zhluboka nadechl a začal věřit, že přeci jenom nebude zvracet.

„Sbohem.“

„Počkej, ještě vrátka.“

Odemkla je, Hynek vyšel na chodník a znovu řekl sbohem. Marie zavřela a otočila klíčem. „Hynku,“ prsty měla zaklesnuté do rezatých ok výplně vrátek. Hynek se zastavil.

„Hynku! Já.... ten golfáček nahoře, ten je přece od vás. Přinesla ho Dana. Já jí... já vás měla oba...“ hlas se jí znovu začal třást, „já, Hynku, nemůžu, nezlob se. Ona je živá. Někde sedí na vozejku a vzpomíná. Já tě nemůžu... Já ne... Rozumíš?“

Bylo slyšet, že pláče. Hynek si jazykem několikrát přejel po patře, aby neměl v puse tak sucho.

„Jo. Máš pravdu.“ Polkl a strčil ruce do kapes. „Sbohem.“

Zdvihl si límec u saka a snažil se jít rovně, protože ji neslyšel odejít od vrátek. Brečet na dešti. S účastí moknout za rezatým plotem. To dovedou.

Šel pěšky, protože metro už nejezdilo. Byla mu trochu zima a na ramenou cítil vlhkost promokávajícího saka. Byl už daleko a už nemusel jít rovně. Ani to nešlo.

Byt se mu vysmíval prázdnou ložnicí a jediným kartáčkem na zuby. Posadil se do křesla a díval se do zdi před sebou. Byl

na ní ostře ohraničený obdélník čistší stěny. Nad obdélníkem trčel ze zdi hřebík. *Ale někde za zdí, / souzvuknou s útekem sviněk, / leží muž žádající povinné / na nepřítomné ženě...*

Vstal, přidržel se křesla, pak knihovny a došel ke zdi. Rukou sáhl dvakrát vedle, ale pak se strefil a hřebík stiskl mezi prsty. Nešel vytáhnout. Přidržel se knihovny, pak křesla a znovu se posadil.

Ani centimetr jejich kůže. Ani centimetr jejich kůže není pro tvoje prsty. Všechny budou brečet někde u vrátek a víc nic.

Nikdy to neskončí. Protože v procovském salonku na Letné sedí na vozíku Dana.

Pozorovala její dlouhé nalakované nehty a byla zvědavá, jak s nimi bude telefonovat. Ale referentka číslo vytočila koncem propisovačky.

„Ahoj, to jsem já. Pavle, prosím tě, pocem. Je tu ta osumnáctka z Dobrovský a já už nejsem schopná se s ní domluvit... Jo, ta střecha, co teče... Fajn.“ Položila sluchátko, zkřížila ruce na prsou a neřekla ani popel. Seděla na černé otáčecí židli s kolečky a měla modré saténové kalhoty a kordové sáčko s nabranými rameny.

Soňa se loktem opřela o přepážku a prsty si zkontrolovala drdol. Dveře za přepážkou se otevřely, referentka se nohou odrazila od stolu a poodjela stranou. Palcem ukázala za sebe.

„To je vedoucí.“

Měl na sobě vyšisované džíny, triko s nápisem PRINCETON UNIVERSITY a tmavé dioptrické brýle v tenkých obroučkách.

„Bureš.“

„Eliášová.“

„Já vim. To je ta střecha.“

„Ano. Ta střecha. Jsem tady dneska počtvrtý, protože si ze mě děláte blázny.“

Burešovi bylo asi pětatřicet. Nadzdvihl si brýle, nechal je

ležet ve vlasech a promnul si kořen nosu. Pak zkrřížil ruce na prsou.

„Neděláme,“ řekl.

„Děláte. Když jsem tu byla prvně, tak si to tahle slečna zapšala. Když jsem tu byla podruhý, tak mi řekla, abych se nevzrušovala, že to má napsaný. Když jsem tu byla potřetí, tak mi tvrdila, že už to nepoteče, protože je to opravený, a když jsem řekla, že teče, tak mi vysvětlila, že neteče, že to jenom ještě nevyschnul strop. Dneska mi ta samá slečna tvrdí, že je to v pořádku, že už to máte v plánu.“

„Madam, mám pro vás dobrou zprávu. To všechno je pravda. Je to opravený, teče to a máme to v plánu.“

„Ohromný. To jste mě teda fakt potěšil. Víte, co udělám?“

Vyzul si jeden dřevák a palcem se drbal na kotníku druhé nohy. Aby neztratil rovnováhu, opřel se bokem o židli, na níž seděla referentka a prohlížela si nehty.

„To bych si ani nedovolil představovat,“ řekl.

„Napíšu stížnost.“

„Jestli vám to uleví, tak si poslužte. Ale jinak to bude na nic. Podívejte se!“ Šel ke skříni, vytáhl z ní šedivý šanon s otlučenými rohy a začal v něm listovat. „Já se tam byl podívat. Teče to kolem komína a stejíká po krokvi až tam, co to teče k vám. Vidíte, tohle je ta faktura...“ Trochu trhl hlavou a brýle se mu svezly zpátky na nos. „Dvanáct set sedumašedesát korun. Já musel objednat klempíře z Inklema, protože teď žádnýho svýho nemám.“ Vrátil šanon zpátky do skříně. „Já to chtěl oplechovat, tak von to oplechoval... Kdyby tam byl můj klempíř, tak by se vrátil a řek by, že to nemá cenu flastrovat, že to poteče furt, protože je tam pryč celá vomítka. Jenže ten borec z Inklema to zaflastroval, napsal fakturu a šel. Šmytec. Takže to vesele teče dál.“

„Mně to moc veselý nepřipadá.“

„Mně taky ne. To chce rozhodit kus střechy, udělat pracovní lávku, omítnout komín, oplechovat to a znovu zaklopit. To už je pomalu střední oprava. To už musím udělat i ostatní komíny, komplet oplechování, kominický lávky a možná i žlaby. To už chce lešeňovej výtah, ochranný lešení a udělat tu střechu komplet. Akce jako blázen. Dal jsem to do plánu, ale zatím nemám jedinýho člověka, kterýho bych tam poslal.“

„Aha. Takže já mám svý sestře, která tam sedí na vozejkou, říct, že vy na to nikoho nemáte, a když začne pršet, aby si vzala deštník.“

Referentka zaklonila hlavu a podívala se na vedoucího.

„Pavle, kdyby to teklo zrovna na ni, tak by možná bylo jednodušší, kdyby kousek popojela.“

„Nic jinýho jí nezbude...“ Zavrtěl hlavou a pak rozhodil ruce. „Prosím vás, co vám mám na to říct?“

„To stačí,“ řekla. „To je dobrá rada. Bude se v tý stížnosti hezky vyjímat. Ale ještě mi řekněte. Vy jste neviděl, že je ta omítka pryč?“

„Ne, to je vidět jenom seshora.“

„A kdybyste tam vylez, tak byste to viděl?“

„To jistě, madam, to bych viděl jako na dlani.“

„Takže jen to, že jste tam nevylez, mě stálo zatím tři měsíce čekání a váš podnik dvanáct set korun?“

„Přesně dvanáct set sedumašedesát, madam. Jenže já mám takovejch baráků šest set třicet osum.“

„Jestli na každým uděláte škodu za dvanáct set, tak to je plno peněz. To vynásobit z hlavy ani nedovedu. Ale Výbor lidový kontroly by to možná doved, co myslíte?“

„No, madam, to je výbornej nápad. Ten by to asi doved.“

Otočila se a šla ke dveřím. Měla pocit, že dělá zbytečně

dlouhé kroky a že jí kostým na zádech vytváří fald. Vždycky se jí šlo špatně, když se na ni někdo zezadu díval.

„Madam, taky by se asi dovedli podívat, jestli je ten byt podle bytovýho zákona dost obsazenej, jestli tam nejsou úpravy, který jsme nepovolili, a tak. To je spolehlivá organizace. Na shledanou, madam!“

Když zavírala dveře, vyklouzla jí klika z prstů a dveře práskly o trochu víc, než chtěla. Na shledanou, madam. Vlastně práskly málo.

Doma se nezastavovala a šla rovnou do sboru. Holky bylo slyšet už od páternosterů. Byly ještě na chodbě a většina se tlačila v hloučku kolem popelníku. Hemerová tam něco vykládala a ostatní se mohly potřhat smíchy. Měla těsně bavlněné triko s velkým oválným výstřihem. Byla bez podprsenky, rýha mezi prsy jí koukala z výstřihu, a jak máchala rukama, poskakovaly jí bradavky. Na chodbě byl průvan a bradavky vypadaly jako knoflíky našité zevnitř.

„Tak, holky, začnem.“ Vešla do zkušebny, pověsila si kabát, tašku s notami položila na piano a zdvihla víko klaviatury.

„Rozezpíváme se. Altky po mně a sopránky o tercku vejš. A holky, už klid!“ Pomalu brnkala na klávesy, alty se hned chytaly a v tercii nad nimi zaznívaly sopránky.

Samosebou že je byt nadměrný. Co se Dana vdala, platily s matkou nadměrné metry, a když pak patka umřela, tak tuplem. Byťák ji může kdykoliv vystěhovat. A vafky načerno. To je výbornej nápad. Na shledanou, madam. Pitomec.

Rozdělila holky do čtyřhlasu a chvíli cvičila. Moc jim to nešlo. Podprsenky jenom z Tuzexu a mezi pánama si z rozpaků cucat knoflíček u límečku. To dovedou. Něžně a roztomile. A bradička malinko na stranu, to potom košilka hezky odstává a pánové se můžou přetřhnout.

„Holky, budem opakovat všechny Ebony. Nejdřív *Na lávce seděla*. Tři, čtyři...”

Na lávce seděla, do vody hleděla, dušenka mo-ja. A džíny. Džíny, džíny, džíny. Těsné, že kdyby některá měla na zadku pupínek, tak by byl přes látku vidět. Tolik sebevědomí.

„Holky, od repetice znova. Na tom posledním do vody hleděla mají alty decrescendo a zesilují až u druhýho proč si-i-k nám.”

Třiačtyřicet spokojených a sebevědomých zadků. LEE, RIFLE, PACE, STRAUSS, WRANGLER.

„Dobrá. A teď *Nezahyněm* a svižně v tempu.” PRINCETON UNIVERSITY. Hezoun svalnatej a samolibej. PRINCETON UNIVERSITY, dřeváky a digitálky a pózovat před ženskýma. A s těma nejprsatějšíma někam do motelu. Třeba na Konopiště. A přinejmenším fordem nebo chryslerem. A tykat si tam se všema pinglama. V jejích rukách!

„... kách!...” přidala se ke sboru, „... kách! držte to, holky, a poslouchajte.” Zahrála závěrečný akord podle not. „... kách...” Znělo to příšerně. „Slyšíte! Jste o půltón níž! Krátkej lehkej kousek z kmenovýho repertoáru, a vy na něm takhle klesnete. A tlačej to tam alty u toho na fran-couz-ských lu-kách. Znova. A dávejte pozor! Tohle klesání vás v Pardubicích stálo první místo. Tak tři, čtyři...”

Když jsem nezahynul, když ta vojna byla... Od těch Pardubic s Davidem nikde nebyla. A nebude, dokud se neomluví. Když jsem nezahynul mezi Rakušany, taky nezahynem mezi svými pány. Hemerová držela alty. Když jsem nezahynul... Těma prsama by se hodila zrovna na to Konopiště. Hemerová a PRINCETON UNIVERSITY. To by šlo krásně k sobě. V je-jích ru-kách!

Znovu zahrála závěrečný akord. Ušlo to. Neklesly. A dynamiku ať už si udělá David.

Tak, Soňo, už se nezlob. Já vím, že to byla pitomost, ale už se na mě nezlob. Prostě jsem se namazal a tys byla studená jak psí čumák. Tak už se nezlob. A bude si olizovat jizvičku na rtu a tahat za vytaháný svetr. Svlíkní ten svetr. Proč? Chodíš jako čuně, vyperu ti ho. Soňo, ty už se nezlobíš, vid'?

Svlíkní ten svetr.

Klaply dveře a třiačtyřicet zad se narovnálo a třiačtyřicet prsou vypnulo.

„Čau, báby!“ Hodil tašku na piano, svlékl si kabát i se sakem a vykasal rukávy svetru. „Ahoj, Soňo, můžeš zůstat, nebo musíš domů?“

„Potřebuješ mě?“

„To víš, že tě potřebuju, to je známá věc!“ Dvojitý půlkruh se zasmál, David se naklonil nad klaviaturu, začal brnkat a zpívat skřípavým falzetem: „Bez tebe mám jenom chvíli dlouhou, naplněnou spoustou divnejch snů, zůstaň se mnou aspoň chvíli pouhou...“ Půlka holek se chechtala, půlka doprovázela brumendem.

„Davide, já mluvím vážně.“

„Já taky. Záleží na tobě. Když zůstaneš, budem dělat ty nové věci, když půjdeš, bude se pilovat Eben.“

„Půjdu.“

„Dobře. Bude Eben. Soňo, ale příště si to zaříd'. Veszprém se blíží!“

Vzala si tašku s notami, obešla dvojitý půlkruh sebevědomých zadků a oblékla si kabát.

„Jo, Soňo! A vůbec, všechny kočky poslouchat! Příště přijdou zas ty filmaři. A už přijdou s kamerou. Tak hlavinky do pořádku a pěkně se pomalujte.“

Dvojitý půlkruh se rozvlnil a rozpovídal.

Vzala za kliku, kývla na holky a vyšla na chodbu. Ušla několik kroků, když uslyšela dupot ve zkušebně a pak otevření dveří.

„Soňo! Eště počkej!“ Stál za ní a žmoulal si lem vytahaného svetru. „Dostal jsem na pátek dva lístky do Činoheráku. Pojd' se mnou!“

Prosím tě, pojd' se mnou! Soňo, nezlob se už a pojd' se mnou. Prosím!

„Pojd!“

Prosím tě, pojd'. Ne, ono mu to za to prosím tě nestojí. Davide, aspoň jednou – prosím tě.

Olízl si jizvičku na rtu. „Půjdeš?“

Půjdu. Ale aspoň jednou popros! Přihladila si boky drdolu a pár uvolněných vlasů si natáčela na ukazováček. Davide, neurážej se, ale svlíkni ten svetr! Chodíš jako čuně. Do pátku ti ho vyperu. „Davide, neurážej se, ale...“ Nadechla se, „... ale...“ Znovu se nadechla.

„Dobře, princezno,“ přerušil ji, „já se neurážím. Příště přijdeš?“

Přikývla. Tak nakonec se bude urážet on, protože neprojevila dost velké nadšení. Tak to ne. Aby si myslel, že ona musí být celá šťastná, když někam půjdou. Šla domů pěšky. Aby se nakonec ona musela doprošovat. To ne.

V baráku bylo syrovo. Vyšla do mezipatra a postavila se před dveře výtahu. Zrovna se vracel shora, ale kabina kolem ní projela až do suterénu. Naklonila se přes zábradlí a dívala se dolů. Zadkem napřed, se dvěma kýbly suti vylezl Lantora. Nohou za sebou přibouchl dveře a vyšel na dvůr.

Přivolala si kabinu a vyjela nahoru. Asi dělá Daně hrazdu nad vanou. Ale kdyby tyhle lidi dovedli udělat práci a jít. Jen-

že to ne. Bude se tam potloukat celý večer. A mohli jí to říct dřív. Nehnala by se domů a nenechala by na šňůře prádlo.

Naštěstí byl už Lantora hotov. Vytřel koupelnu a pod mady, co přidělal na záchodě, dopil s Danou zbytek vína, rozloučil se a vypadl.

„Jseš tu nějak brzo,“ řekla Dana.

„Musím si připravit šaty.“

„Kam?“

„V sobotu je ta Romanova soutěž.“ Otevřela skříň, posunovala ramínka po tyči a prohlížela si rukávy šatů. Na několika ramínkách visely džíny. Skoro nenošené. Taky kam? Chodit jako jalovička s cejchem na zadku. LEE, STRAUSS, WRANGLER. Obligátní dar od Šimonových. Dokud byli spolu.

„Vezmu si ty černý rypsový,“ řekla.

„Večerní? Je to snad odpoledne!“

„Jo. Ale musím na pódium. Budu mu obracet.“

„Myslela jsem, že bude hrát z paměti.“

„Já taky. Ale bojím se toho.“

„Cvičil přece dost, ne?“

„Na jistotu mu chybí aspoň tejden. Nebo dva. A Vykopal by pěkně rádil, kdybychom to prošvihli. Paní kolegyně, já vás důrazně varoval...“ Převlékla se do černých šatů a dlaněmi si uhlazovala šaty na bocích. „Vaše sebevědomí je bohužel v rozporu s vaší zkušeností...“

„Do soboty je plno času.“

„Málo. Nařídila jsem mu, aby do čtvrtka cvičil, co vydrží, ale v pátek už to jen jednou přehrál, aby se uklidnil.“ Znovu si uhladila šaty. „Dobrý?“

„Trochu blbá dýlka. Ani dlouhý, ani krátký.“ Popojela k Soně a nadzvedla lem sukně. „Popust' je.“

„To se zdrhne okraj.“

„Nezdrhne. Dáš tam lemovku a rozžehlíš to.“ Popojela kousek zpátky a zaklonila hlavu. „Jak to vlastně máš s tím Davidem?“

„Co bych s ním jako měla mít?“ Svlékla si šaty, obrátila je na rub a prohlížela spodní okraj. „To by se zdrcló. Nechám to tak, jak to je.“

„Myslela jsem, že s ním tak trochu chodíš.“

„No...“ Přinesla z kuchyně žehlicí prkno a kus bílého namočeného plátna. „Někdy do divadla nebo na koncert. Vždycky nejdřív koupí lístky a pak, jestli bych nešla. Někdy jdu, někdy ne. Víc nic.“

„Takže s ním chodíš?“

„Jestli se ptáš, jestli s ním spím, tak nespím.“

„A s kým spíš?“

„Jsou snad důležitější věci, o kterých musíme mluvit.“

„Například?“

„Musíš se sem přihlásit.“

„Nemusím. Proč?“

„Proč!? Bydlíš tu a chceš tady bydlet, ne?!“

Dana položila ruce na obruče a poodjela k oknu. Zůstala ke stolu zády. „Nepřihlásím se.“

„Dano, ten byt je nadměrný. Zbytečně to platíme.“

„Nech mě. Nepřihlásím se.“

Soňa obešla stůl, sklonila se nad Danu a položila jí ruce na ramena. „Já vím, co to pro tebe je, ale stejně to jednou musíme udělat.“

„Jednou jo. Ale teď ne. Nitranská je větší než tohle. Sebrali by mu ji.“

Soňa se narovnala a vyprskla: „Takže kvůli panu Šimonovi! Kvůli panu Šimonovi si ho necháme vzít my?“

„Nikdo nám ho nebere.“

„Ale bere, sestřičko, bere! Právě že jo. Už mi tím vyhrožují. A já musím mlčet. Já si musím kvůli panu Šimonovi nechat líbit, aby si ze mne dělali blázna!“

Dana poodjela a obrátila se k Soně: „A kdo si z tebe dělá blázny a kdo ti vyhrožuje?“

„OPBH. Jeden pitomec tam. Udělala jsem jim dneska scénu kvůli tomu fleku a von se ke mně choval jako hulvát a já si chci stěžovat.“

„Tak si stěžuj!“

„To se ti řekne. Jenže oni se třeba kouknou, jestli je byt dost obsazenej podle bytovýho zákona. Jestli si třeba nestěžuje někdo, kdo na ten byt vůbec nemá nárok.“

„Tak si nestěžuj.“

„A proč? Aby pan Šimon mohl mít třípokojový byt?“

„Jo. Aby mohl mít třípokojový byt. Protože než dostaví ateliér, tak ho potřebuje. To, co dělá, nemůže dělat v garsonce. Až dostaví ateliér, tak ho vem čert, ale do té doby tam zůstanu hlášená.“

Vzala žehlicí prkno, jeden konec položila na stůl, druhý na opěradlo židle. „Dano, já se tě od toho svinstva snažím aspoň trochu chránit. Ale nedělej mi to těžší!“

„Jakýho svinstva?“

Zapnula žehličku a postavila ji na plechový okraj prkna. Pak obrátila šaty na rub.

Dana ji pozorovala.

Soňa navlékla šaty na prkno a okraj sukně přikryla plátnem. „Dano, když ti někdo vzkáže, že máš kousek popojet, když na tebe ze stropu teče, tak to snad svinstvo je, ne!?“ Přiložila žehličku na plátno, zasyčelo to a kolem se udělala pára. „Přihlásíš se, vid’!“

„Jo,“ řekla Dana, otočila vozík a rozjela se k ložnici. Když

projížděla podél žehlicího prkna, sklonila hlavu a Soňa přes ni přehodila šňůru od žehličky. Na kraji ložnice se Dana zastavila a otočila.

„Přihlásím. Až Hynek dostaví ateliér... Do té doby o tom nebudem mluvit. Dobrou noc!“

Zavřela za sebou. Pak bylo slyšet vrznutí, jak sundávala boční opěrku vozíku, a skřípání válendy, když se přetáčela při svlékání.

Soňa vypnula žehličku a posadila se do křesla. Lokty se opírala o kolena a prsty si mnula spánky. Pořád je někde kolem. Pořád tu někde chodí, ve dveřích malinko sklání hlavu a tiše, jen tak mezi jazykem a patrem, si popiskuje melodie z gramofonu. Ještě pořád je s nimi. Neutekly mu.

Sloupkové hodiny odbily. Vstala, zapnula žehličku a šla si znovu namočit plátno. Když se žehlička rozehrála, dožehlila šaty, svlékla je z prkna a odešla do koupelny.

Šaty pověsila na věšák, rozepla řetízek Blíženců a položila jej na galerku nad umyvadlem. Řetízek držela lehce v prstech a pomalu ho spouštěla dolů, až Blížence pravidelně obtočil. Svlékla si župan a přehodila ho přes šňůru nad vanou. Podívala se do zrcadla, pak se postavila bokem a malinko zatáhla za ramínka podprsenky. Prsa se trochu zdvihla, ale po stranách košíčku se udělaly záhyby. Pustila ramínka, sundala z věšáku šaty a oblékla si je. Přičesala si strany drdolu, prsty zastrčila vylezlé pramínky a znovu připnula řetízek s Blíženci. Dlaněmi přihladila šaty na bocích a zrcadlem s rukovětí se prohlížela zezadu. Pak si opatrně, aby nerozcuchala drdol, svlékla šaty a pověsila je. Svlékla si punčocháče a dlaněmi si projela boky a vnější strany stehů. Odzátkovala lahvičku Pačuli a několik kapek si rozetřela po krku a po ramenou. Potom si svlékla kalhotky a podprsenku a otočila se zády

k zrcadlu. Zdvihla lokty nad hlavu, vytáhla z vlasů sponu a vlasy rozpustila. Nechala lokty zdvižené a pročesávala vlasy kartáčem. Poté se začala otáčet. Pomalu táhla kartáč v prameni vlasů a malinko odkláněla hlavu na druhou stranu. Přes zdvižené lokty pozorovala svůj obraz v zrcadle. Řetízek od Blíženců byl na jedné straně trochu pokrčený a stoupal ke krku v malých serpentinkách. Když se dotočila čelem k zrcadlu, řekla tiše: Tak zrovna tohleto bys jí dělat nemusel.

Chvěla se. Slyšela harašení rozsypaných štětců a vzdálený zvuk gramofonu z jeho pracovny. Neutekla mu. Z pokoje se ozval telefon. Skutečný telefon.

Rychle spustila ruce, stáhla ze šňůry župan a vyběhla z koupelny. Než prošla dveřmi do pokoje, zastavila se a župan oblékla.

„Eliášová.“

Ze sluchátka se ozýval klavír. Fortissimo, až sluchátko drnčelo. Oddálila je od ucha a dopnula si župan. Byl to *Bugatti step* od Ježka, hraný rychle a vší silou.

Pak se ozval zajímavý ženský hlas: „Paní profesorko, slyšíte to? Já jsem nešťastná...” musela křičet, aby jí bylo rozumět. „Paní profesorko, včera necvičil, nadávali jsme mu, ale on ne, že cvičit nebude. Dneska přišel ze školy pozdě, nechce říct, kde byl, a když jsme chtěli, aby cvičil, sedl k pianu a od té doby do toho jen takhle tříská. Já nevím, co dělat...”

Pitomec. Nespolehlivej, nezodpovědněj pitomec.

„Paní Kolemšelová... Musíte... Ne. Dejte mi ho!”

Slyšela *Bugatti step*, pak hysterický křik a zase *Bugatti step*, pak prásknutí dveří a pláč do sluchátka.

„Paní profesorko, nechce! Já, já...”

Zavěsila.

Sotva Standa dorazil, otevřely se vysoké táflované dveře a sekretářka komise vystrčila hlavu: „Léčebna ČSTV může jít!“

Standa si mechanicky upravil kravatu a vyrazil. Hynek vzal desky a šel za ním.

Na stůl pro šestnáct lidí to byla malá místnost. Předseda komise seděl u vzdálenějšího čela a měl za sebou trochu místa, ale bližší konec stolu sahal až ke dveřím a pánové, kteří tu seděli, se museli trochu přisunout, aby mohl Standa projít. Jenže Standa se zastavil a obřadně uklonil. Hynek se natlačil co nejvíc na něho, ale desky stále ještě trčely do dveří a sekretářka je nemohla zavřít.

„Soudruzi, dobrý den, Strnad, Krajský projektový ústav,“ řekl Standa. „Eště krapet,“ zašeptala sekretářka a Hynek zdvihl desky nahoru a naklonil je nad hlavy komise. „A tady soudruh Šimon, výtvarník. Většině z vás to jméno nemusím představovat. Předkládáme konečný návrh monumentální fresky, která...“

„Nejdřív se posadte,“ řekl předseda a ukázal na dvě volné židle uprostřed delší strany stolu.

Standa se začal bokem posunovat k prázdným židlím, pozdravil jednotlivé členy komise a pak si sedl. Hynek spustil desky do uličky a posunoval se za ním. Některé tváře už znal

z jednání kolem *Múz* pro Vary, některé byly nové nebo už na ně zapomněl. Dosunul se k prázdné židli a pokusil se desky položit na stůl. Nešlo to. Byl plný minerálek, popelníků a talířků od chlebičků. Postavil je na hřbet a držel ve svislé poloze. Dva členové komise udělali trochu místa, Hynek desky položil a otevřel a Standa vstal.

„Soudruzi, jak můžete vidět, základní koncepce díla vychází z těchto skic.“ Někteří členové vstali, aby líp viděli, někteří se jenom narovnali a vytáhli hlavy. „Zvolili jsme a na této komisi už předběžně projednali tuto uměřenou frontální kompozici, která svou formou navazuje na klasické tradice, ale naplňuje je novým obsahem a novým viděním.“ Rozepl si sako a oběma rukama ukázal na skici. „Tato forma totiž nejlépe dotváří prostor, který jsme architekturou chtěli vytvořit, a já bych vám chtěl...“ Hynek ho pod stolem kopl a posunul celý štos tak, aby bylo vidět aspoň kus definitivního a tedy úplně jiného návrhu. Tak, bratránku, a teď se z toho nějak vykecej.

Jako před rokem, když se tady schvalovaly *Múzy*. Drobný bělovlasý pán, který teď sedí šikmo naproti, se tehdy nemesle postavil a velmi zdvořile začal: Pane Šimone, malba al fresco je z technik řemeslně nejnáročnějších a mně se zdá velmi odvážné, že se do ní při vašem přeci jenom odchýlném vzdělání a při vaší jinak zaměřené dosavadní tvorbě chcete pouštět. Touhle jednou větou ten senilní výtvarník málem všechno zmařil. Celá komise tehdy ztuhla a začala mudrovat, jestli je to vážně odvážné a jinak zaměřené.

Jenže naštěstí tam byl Standa. Udělal angažovaný obličej a skočil bělovlasému pánovi do řeči. – Ano, soudruhu, to je závažná okolnost, a já bych chtěl zdůraznit, že naše dosavadní zkušenosti, a přestože a s nikým jiným, protože jeho jistota v cítění prostoru a zvládnutí velkých forem..., to zejména, a za

druhé, musíme si uvědomit, že jeho zájem o tuto techniku, která je neprávem zapomenutá... a my bychom rádi na sebe vzali břemeno hledání skutečně monumentální tvorby, která by navázala na naše tradice, a soudruh Šimon a odvážným průkopníkem a my všichni bezpochyby, a proto jsem rád, že to mohu zdůraznit a poděkovat vám za vaši aktivní a odvážnou, a jak já to vidím a my všichni tady a socialistická tvorba si proráží cestu... A tak se to tehdy schválilo.

Ted' stál Standa v hlubokém předklonu nad deskami a cípem saka škrtal o šálek kávy pána napravo. „Ale nebudu vás už unavovat historií našeho hledání.“ Odkryl definitivní návrh a moudře ho otočil nohama k sobě, aby ho aspoň viděl první.

„Soudruh Šimon totiž neustrnul na dogmatu, které jsme my projektanti přijali,“ pokračoval. „Teprve později, tedy v konfrontaci s tímhle návrhem, jsme si uvědomili, že řešený prostor vyžaduje...“ chvíli se odmlčel, „výraznou horizontální dynamiku. Tedy ve směru pohybu hostů k hlavnímu sálu, a pak jsme teprve docenili Šimonovu, tady soudruhovu, houževnatost.“

Znovu se odmlčel a roztržitě se napil ze skleničky muže s odznáčkem Sparty, který seděl vedle drobného bělovlasého pána.

„Ještě bych chtěl zdůraznit,“ bylo zřejmé, že už se vzpamatoval a je zase pánem situace, „že oproti prvnímu návrhu tenhle obohatil soudruh Šimon o novou dimenzi. Už dávno většina z nás získává většinu sportovních dojmů zprostředkovaně. Televize prodloužila naše smysly. To přetavil soudruh Šimon v umělecké zobecnění.“ Ještě jednou se napil, skleničku už si nechal u sebe a ukázal na návrh. „Tahle porušení kresby, to není jen formální hříčka. Sugestivně to navozuje představu televizní obrazovky. Naše sportovní paměť

je už dlouho vlastně televizním monitorem. A to návrh právě vystihuje a tím se jeho výpověď stává širší, obsažnější a objektivnější. To je za projektanta všechno."

Chvíli bylo ticho. „No, mně se to zdá lepší, než to bylo předtím," řekl pak předseda a vyzval k diskusi. Členové komise pokušovali a usrkávali minerálku.

„Mně se to zdá až moc depresivní," řekl někdo od dveří.

Drobný bělovlasý pán ožil a s omluvným úsměvem povstal. Hynek se bezděky podíval na Standu. Ten vypadal jako člověk, který viděl blesk a teď čeká, až zahřmí. Drobný bělovlasý pán se zdvořile uklonil.

„Ano, je to moc depresivní. Oni ti sportovci vypadají, jako že trpí. Ale já bych si v tom dovolil vidět klad. Já to chápu jako varování, kam až ten sport může dojít."

Muž s odznáčkem Sparty se začal váhavě hlásit, ale když viděl, že si ho nikdo nevšímá, postavil se. „Jestli taky můžu za ČSTV, tak já bych rád řekl asi tohle. Když my dneska dáváme těm sportovcům podmínky, tak oni to musej taky vracet. To je otázka těch morálně volných vlastností. A to se mi tady na těch líbí, že je na nich vidět, jak to vracej. Snad jen to, jak běží, je technicky trochu divný. Ale to já vím, že je to otázka toho umění. Ale jinak pěkný. Moderní... Ale to nám snad nevadí." Sedl si s viditelnou úlevou, že už to má za sebou, a chtěl se napít, ale nenašel skleničku. Když už bylo dlouho ticho, předseda řekl, že se komise poradí.

Hynek se zdvihl, bokem se sunul ke dveřím a Standa za ním. Hned za dveřmi si Standa zapálil cigaretu a otřel si čelo.

„Pročs mi, ty bejku, neřek, že to máš jinak?"

„Protože bys chtěl, abych to nechal tak, jak ti to schválili."

„Ježíš, ty jsi vůl! Dyť museli vidět, že to vidím prvně! A pročs to tak rozšoupal! To se ti to hnulo při zvětšování?"

„Ne. To jen aby tomu šlo vůbec něco vytknout.“

„No tohle mi povídej...“

Vysoké táflové dveře se otevřely a sekretářka vystrčila hlavu: „Můžete zpátky.“

Když vešli, předseda jim oznámil, že jednomyslným rozhodnutím komise se návrh doporučuje k realizaci s tím, že od motivu symbolizace televizní obrazovky se doporučuje při realizaci upustit.

Sbalili desky a vyšli na chodbu.

„Vidíš, kdyby komise neměla nic rozumného, co by mi nařídila, tak mi nařídí nějakou blbost. Vždycky se jim tam musí něco vhodného nechat.“

„Kecáš. Tys to myslel vážně. Ty furt ještě myslíš v malejch formátech. A ono jako lept by to dobrý bylo, to někdy zkus. Ale netahej to na nástěnný malby!“ Podíval se na hodinky a postrčil Hynka ke schodům. „Hele, koukni se po krámech a nakup, co v Praze nemáte, v jednu tě naši čekaj na oběd. Já se tam k večeru stavím. Ale nejspíš pozdějc, něco odevzdávám a máme fofr.“

„Stando, omluv mě u nich. Chci ještě zajet do Varů. Za měsíc tam začínám, a ještě jsem tam vlastně nebyl. Nic nemám domluvený, ani co mi daj a co musím mít svý.“

„Hm. Tak jed'. Já je zkusím uchlácholit, ale oni si už o tobě stejně myslej svoje.“

„A co?“

„Že na příbuzný kašleš. U našich jsi nebyl aspoň dva roky a tvůj táta si taky stěžuje.“

„Jak to víš?“

„Občas našim volá.“ Standa chytil Hynka za loket a přitáhl si ho k sobě: „Hele, to, že ses rozešel s Danou, to ví už nejenom strýc, ale i naši, a tím pádem i já. Takže to nemusíš obcházet.“

„Takže mě všichni máte za pěknýho grázla.“

„Ne. Všechny to moc mrzí, ale nikdo ti to nevyčítá. Tím, že na příbuzný kašleš, jsem nemyslel Danu.“

Vyšli před dům a podali si ruce.

„Hynku, čau!“

„Čau. A Stando,“ Hynek poklepal na desky, „co si myslíš o tomhle?“

„Tím si můžeš bejt jistej. Je to dobrý. Ty *Múzy* jsou proti tomu dekorace. Ty *Běžci* jsou víc. Jseš dobrej, ale ty to víš. Čau!“

„Někdy se mi zdá, že nevím vůbec nic. Čau!“

Zasunul desky do auta za přední sedadla, nastartoval a vyjel. Za polstrováním levých předních dveří něco drnčelo. Rozčilovalo ho to. Za Plzní přibrzdil, otevřel dveře a znovu je zavřel. Drnčelo to pořád. Chvilí bouchal do polstrování hřbetem ruky, pak zkoušel otevřít okénko. Když ho spustil o pár centimetrů, drnění přestalo. Ve Varech zaparkoval před školou kousek nad stavbou a okénko zapomněl zavřít. Vzpomněl si na to až před vrátnicí, ale už se nechtěl vracet.

Vrátný zdvihl závoru, pustil dovnitř oranžový domíchávač, vzal Hynka za loket a popošel s ním za vrátnici.

„Investoři jsou tamhleta druhá buňka. První jsou geometři, druhá investoři, třetí dozoři. Ale dál mi bez propustky nechodíte.“

Už několik dní nepršelo, koleje od pneumatik byly vyschlé a tvrdé. Než došel ke druhé buňce, měl boty plné písku. Vystoupil na tři dřevěné schůdky a zaklepal na dveře.

Na akumulacních kamnech stál vaříč s konvicí, u jednoho psacího stolu seděl blondák pár let po vojně a na stole u okna ležela dámská kabelka. Z konvice stoupala pára a dívka v krátké kožené vestě vyndávala z plechové skříně hrnky.

„Co si přejete?“ řekla a postavila hrnky k vařiči. Měla matně kaštanové vlasy a vestu sešněrovanou přes prsa koženým řemínkem. Hynek jí podal smlouvu.

„Od desátého června tu mám něco dělat. Jmenuju se Šimon.“

„Tak toho jsem se bála. Já jsem Kračmerová. Nic novějšího od nás asi nemáte, že ne!“ Položila smlouvu na stůl s kabelkou a vrátila se k plechové skříni. „Vezmete si s náma kafe.“ Nečekala na souhlas a připravila třetí hrnek. „To je stavitel Fiala, náš nový dozor, teď to tu přebírá.“

Hynek si s ním potřásl rukou a otočil se k dívce. „A čeho jste se bála?“

„Že když to půjde přes naši podatelnu, tak vás to nestihne včas. A že i když vás to zastihne včas, že z toho budou stejně potíže.“ Přistrčila mu židli a sama si sedla za stůl. Ukázala na smlouvu. „Tohle už totiž neplatí a vy budete moct začít až od prvního srpna. Mrzí mě to, ale nemůžu nic dělat. Sladíte?“

Hynek si nasypal do kávy lžičku cukru a mechanicky míchal. Prvního srpna už bude Albrecht dávno v Litomyšli. Prvního srpna bude na fresky sám. A sám je dělat nemůže.

Blondák se houpal na židli, pokyvoval hlavou a štípatkem si upravoval nehty. Hynek odložil lžičku a napil se.

„Já s tím termínem počítám půl roku. Mám nějaký pracovní závazky jinde, mám připravený věci, domluvený pomocníky. Buď mě to necháte dělat teď, nebo...“

„Nebo nikdy,“ skočila mu do řeči. „Já vim. Ale ono to tak skutečně je. Já, jako Kračmerová, se před váma cejtím trapně a moc se omlouvám. Ale jako investorka vám nic jiného říct nemůžu. Buď po prvním srpnu, nebo nikdy. Buď tam budou vaše fresky, nebo budou muset v Díle nakoupit nějaký obrázky a po tom baráku je rozvěsit. Já teď víc udělat nedovedu.“

Hynek si zapálil cigaretu. Když se mu poprvé podařilo Albrechta najít, seděl na převráceném kolečku a držel zmazanou lahev piva. Hochu, jestli to chceš dneska dělat podle Eibnera, tak ti to rozmažou při prvním úklidu...

Kračmerová mu přisunula popelník. „Asi víte, že tahle stavba je cépéeska...”

„Nevím, že je to cépéeska, a nevím, co je to cépéeska.“

„Centrálně posuzovaná stavba. To je přímo úkol státního plánu a sleduje to vláda, to se prostě musí splnit termín, i kdyby bylo zemětřesení. Jinak se musí předělat státní plán a to se nerado, protože z toho je pak všelijaký to pověřování jinejma funkcema.“ Vyndala z kabelky krabičku cigaret a nechala si zapálit. „Jenže tahle stavba má od začátku pech. Od předání staveniště. Natahali sem provizorní přípojky a začali hrabat stavební jámu. Já tady zrovna byla a připadalo mi to veselý. Dva dny hrabali a Kudrnáč, to je hlavní stavbyvedoucí, kolem toho lítal a liboval si, jak plní síťovej graf. Třetí den hrábli a na lžici jednoho bagru se mezi těma zubama kejvalo takhle dlouhý žebro.“ Rozpažila ruce a kožený řemínek šněrování vesty se vypjal. „Mamut. Pak přišlo pěr archeologů, vyhnali bagry, vlezli do jámy a dva měsíce to tam štětečkem ometali. Vyndali celýho mamuta a nějaký pazourky, ohromná událost, jenže síťovej graf se mohl zahodit. Tak projektant udělal novej a Kudrnáč začal znovu lítat. Když byla vyšalovaná spodní stavba, praskla v ulici nad náma pětistovka vodovod a všechno to zarovnála blátem. Tehdy Kudrnáč asi tři dny neřek ani jedno slušný slovo, ale nakonec to dohnal. Pak jsme ho zas pro změnu zdrželi my, protože jsme neměli včas hotový výkupy a nemohli jsme mu předat druhou část staveniště, a tak to šlo pořád. Něco jsme zavinili my, něco stavba, ale většinou

to byl objektivní pech. Všechno se musí improvizovat, všechno se musí dělat jinak, než se myslelo, a nový síťáky už se ani nedělaj, protože co je hotový a co ne, to ví jenom Kudrnáč. Takže když Kudrnáč řekne, že sál bude volnej prvního srpna, tak bude volnej prvního srpna a já nemůžu nic dělat, i kdybych měla smlouvu třeba se Švabinským."

Odhrnula si vlasy z čela a upíjela kávu. Přes okraj šálku se dívala na Hynka.

„Kde najdu toho Kudrnáče?“ zeptal se.

„Půjdete za ním zbytečně,“ řekla, ale blondák se zvedl a vzal Hynka k oknu.

„Vlezte tamhle do toho vstupu a projdete lůžkovéj blok. A tam někde se postavíte a budete stát. Až uslyšíte někoho hulákat, tak půjdete po hlase. To bude on. Jmenuje se Kudrna, Kudrnáč se mu jen tak říká. Vysokej asi jako vy, kolem třicítky, zrzavej a pihovatej.“

Když šel oblakem kouře u zapnutého kompresoru, zadržel dech a nadýchl se teprve za ním. Byl tu půl hodiny a měl pocit špíny i pod košilí.

„Pane Šimone!“

Otočil se a zastavil. Běžela za ním a její páskové střevíce křupaly na ztvrdlém blátě.

„Napsala jsem vám povolenku pro pohyb na stavbě, tady jsou na to háklivý.“

Upravená a svěží, a to svinstvo se jí nechytá ani na semiš vesty. Hynek procházel lůžkovým blokem a společenským pavilonem a uhýbal chlapům s kolečky betonu.

Bylo mu kolem třicítky, byl zrzavý a pihovatý, a když viděl Hynka, chytil ho za loket: „A vy kdo račte bejt?“

Hynek mu podal průkazku.

„Jo, to je moc hezký, ale ta krasavice vám taky mohla říct,

abyste sem bez přilby nelez!" Vystřkal Hynka přes vestibul zpátky k východu. „Tamhle v tý boudě je skladník.“

Dvakrát vydařeně to nezačíná. Hynek vyfasoval přilbu a vrátil se. Po prvním srpnu bude na všechno sám. Bude stát sám před holou stěnou, mezi hromadami písku, vápna a barev. Prostor, ve kterém jsou upravené a svěží ženy, ve kterém si někde chodí páže v baloňáku s nárameníky.

„No vidíte, teď když vám něco rozbije hlavu, tak je to podle předpisů. A co byste rád?“

„Šimon. Chci se s váma poradit.“

„Aha, vy jste přes ty fresky v kulturáku. Tak to je špatný. Mně to vychází tak od patnáctýho srpna, ale inženýrka Kračmerová to se mnou usmlouvala na prvního. Víc couvnout nemůžu.“ Ukázal kolem sebe. „Po prvním už tu budete mít klid. Tenhle bordel by už měl bejt hotovej.“

„Jenže po prvním srpnu mi to už nebude nic platný.“

„No jo. Budete muset změnit program. Ještě před měsícem se zdálo, že to půjde. Jenže mi nepřivezli obklady, všechno se zamotalo a kulturák se zpozdil. Ke všemu přišla pozdě vzduchařina a ta taky vede tím pilířem, co máte pomalovat, my ji tam teď teprve budeme šoupat. Zkrátka, jestli ušetřím tejden, tak vám dám vědět. Ale ani ten tejden neslibuju.“ Plácl Hynka přes rameno, vyběhl před pavilon, naskočil na stupátko domíchávače a zmizel.

Hynek si povytáhl zip u džínů, strčil ruce do kapes a loulal se ven. Malba al fresco je z technik řemeslně nejnáročnějších a mně se zdá velmi odvážné..

Opřel se o zábradlí před školou a vysypal si z bot písek. Přečetl a prohlédl, co se dalo, naučil se dobře omítat, udělal desítky zkoušek – víc kaseinu, míň kaseinu, různé barvy, různé tloušťky –, udělal, co mohl. Nespadává to, neloupe se to

a nesmývá. Jenže je to staré pár týdnů. Albrecht restauroval fresky staré pár století.

Došel k autu, nasedl a uvědomil si, že má pořád na hlavě přilbu. Hodil ji na zadní sedadlo a vyjel. Zaplatí mu ušlý zisk. Zaplatí mu, co si bude přát. Nejde o peníze, ale o prostor.

Průvan od spuštěného okénka vydržel jen kousek za Vary. Pak okénko zavřel a až do Hluchova poslouchal drnění za polstrováním předních dveří.

Zámek ho udeřil do očí hned, jak ze silnice odbočil do obo-ry. Lešení bylo už jen na západní fasádě a zbytek svítil bílou omítkou. Restaurátoři byli na posledním patře lešení a proškrabovali sgrafita pod korunovou římsou. Hynek zastavil před maringotkou pod nimi a vylezl ven. Všichni čtyři se vyklonili přes zábradlovou trubku a Albrecht zakýval a slezl dolů. Než došel k Hynkovi, naklonil se nad sud s vodou a vytáhl lahev piva. Pak se posadil na schůdky maringotky. O sud s vodou klepl kamínek a z lešení se vyklonila šedivá vousatá hlava.

„Je teprve půl druhý, Václave!“

Albrecht si olízl rty a podíval se na lešení. „To je to svačiny, já si pak nevezmu. To jen, že mám návštěvu.“

Hynek k němu přisedl.

„Je průšvih, pane Albrecht.“

„-chte! To je vobyčejný slovo. Skloňuje se jako každý jiný. A jakej průšvih?“

„Sál bude volnej až prvního srpna. Ale mně je jasný, že vám tím ujdou peníze, že to už máte bejt v Litomyšli...“

Albrecht mu položil ruku na koleno a udělal mu tam bílou šmouhu. „Dál už nemusíš mluvit.“ Dopil pivo a chvíli čekal, až mu do pusy vytečou poslední kapky. „To vůbec nepřichází v úvahu.“

„Pane Albrechte, podívejte se, já se s váma budu moct slušně vyrovnat. Mně to stojí za to a vám by to taky mohlo stát za to.“

„Nepřichází v úvahu.“ Vzal Hynka za rameno a přitáhl si ho k sobě. „Jestli si chceš pomoci, tak vydupej, ať nás tam pustěj dřív. Prvního srpna jsem s těmahle klukama v Litomyšli a budu tam s nima až do zimy.“

„Pane Albrecht, to, co jsme si domluvili, a deset tisíc navíc?“

„Neunavuj se.“

„Patnáct!“

„Hergot, mě nesar!“ zařval, vyskočil ze schůdků a párkrát přešel sem a tam. „Prvního srpna jsem s těmahle klukama v Litomyšli a budu tam až do zimy!“

Hynek vstal a oprašoval si zadek kalhot. Albrecht se k němu otočil.

„To mi nemůžeš zaplatit, protože ta finta není v prachách.“ Oběma rukama se opřel o sud s vodou a prohlížel se v ní jako v zrcadle. Pak si namočil ruku a dlaní si přešel zátylek. „Ale na to seš ještě mladej! Jestli mě potřebuješ, dělej, co umíš.“ Otřel si ruku o bílé montérky a podal ji Hynkovi. „A dej mi vědět!“

Hynek se otočil mezi lešením a maringotkou a projížděl oborou k silnici. Albrechtova postava se ve zpětném zrcátku rychle zmenšovala. Předními koly najel na silnici, rozhlédl se a přidal plyn. Postava v zrcátku zdvihla ruku a zamávala, pak se zrcátkem prohnala zeleň stromů obory a nakonec se tam ustálil matný asfalt silnice.

Jestli mě potřebuješ, dělej, co umíš. Dělán snad málo? Na stavbě vyhrožoval, zkusil to s Kudrnáčem a Albrechtovi nabídl celkem patnáct tisíc. Nic, akorát ho furt někdo chytil za loket a mluvil k němu vážným hlasem.

Kračmerová, Kudrnáč, Albrecht. Možná ještě Standa. Pro

úplnost. A pak už leda s Karlíkem na pivo a povídat si o psech, známkách a kulturistice. Před Hořovičkami odbočil na Plzeň.

Do KPÚ dorazil v půl čtvrté. Zaměstnanci už odcházeli a vrátný věšel na hřebíky klíče od kanceláří. Hynek se zapsal do knihy návštěv, vyběhl do druhého patra, prošel chodbou a zaklepal na Standovy dveře.

„Ať mně už každej...!“ Byl to Standův hlas a Hynek otevřel.

„Co ti má každej?“

„Něco políbit. Čau, co tu zas děláš?“ Přes rýsovací prkno mu bylo vidět jenom ramena a hlavu. Měl ji trochu na stranu, aby na Hynka viděl skrz rameno pantografu.

Nad iziskou u druhého okna se rozhrnula opona bledě žlutě melírovaných vlasů a na Hynka se upřely mandlové oči. Řeklo to dobrý den a opona se znovu zavřela.

„Stando, jde z tlustejch do tenkejch.“

„To není nic novýho, to tady v tom bordelu slyším několikrát denně. Udělám kafe.“ Zašrouboval čepičku rotringu, strčil ho do žlábků pod prknem a otřel si ruce o plášť. Byl flekatý od tuše a na stehnech tmavošedý od rozmazané tuhy. Uvolnil brzdu izisky a prkno zdvihl, aby tam bylo víc místa, z lahve od vína nalil do plechového hrnku vodu a strčil tam ponorný vaříč. „A co se děje?“

„Ve Varech mi bouchl termín.“

„Vidíš. Monumentální tvorba má holt monumentální vobtěž. Na kdy to odložili?“

„Na první srpen.“

„To znamená, že skončíš v září a v říjnu začneš ty Mariánky. Takže se houby děje. Jarko,“ otočil se k druhé izisce, „tenhle chlápek vydělá za čtvrt roku čtvrt milionu korun. Musel sice trochu škicovat a každej rok to nemá, ale jinak to je celkem slušný, co!? Já na to dělám čtyři roky.“

Opona bledě žlutě melírovaných vlasů se zase rozhrnula a mandlové oči se na Hynka znovu upřely. Rty se usmály. Tak, aby se to hodilo i v případě, že je to pravda, i v případě, že je to legrace. Pak se oči sklopily zpátky k prknu, ale opona se nezavřela úplně. Malá trojúhelníková škvírka s vrcholem u pěšinky nad čelem zůstala otevřená.

Standa zalil kávu a Hynek si zapálil.

„Všechno je jinak, bratráčku. Já to v srpnu dělat nemůžu, protože můj pomocník už není volnej.“

„Tak to budeš muset dělat sám.“

„To nejde.“

Proč?“

„Protože to neumím.“

„To zní dost blbě.“

„To zní blbě, že osumdesát metrů fresky dělám poprvý! Ty znáš někoho, kdo se s takovou zkušeností narodil?“

„Nerozčiluj se. Kolik chceš kostek?“

Slečna od druhé izisky měla u ucha sluchátko a střídavě mačkala palcem knoflík od centrály a ukazováčkem vidlici. Nemohla se dostat na státní. Byla k nim otočená zády, hluboce skloněná, s lokty opřenými o stolek. Džíny jí byly celkem knop. Vypadaly, jako by jí je někdo namaloval na holý zadek. Dost slušivě.

„Vyleťal toho dělal v Mariánkách šest set metrů, tak se s ním porad!“ řekl Standa.

„Už jsem ti říkal: Vyleťal maloval na zed.“

„Tak taky maluj na zed! Stejně to nikdo nerozezná!“

„Já to rozeznám! Vyleťal nemoh dělat nic jinýho, nemoh si omítat šest set metrů křivejch kleneb. Ale já můžu udělat skutečnou, pravou fresku.“

„Jenže to neumíš.“

„Ale umím toho dost, abych to mohl s jedním chlapem dělat. Za stejný peníze, jako jsou za obyčejnou malbu na zeď. A nepotřebuju k tomu víc než toho jednoho jedinýho chlapa, a aby mě tam pustili nejpozději desátýho června. To snad není moc, když si chlapa platím sám a na ten červen mi dali smlouvu.“

„Jenže tu smlouvu zase zrušili! Tak co chceš dělat?“

„To jsem se přišel zeptat tebe.“

„Hm...“ Odložil šálek, opřel se lokty o kolena a sklonil hlavu. „My jako ouřad s tím nemůžeme dělat nic. Hlídáme už jen soulad s projektem. Víc nic. S Kudrnáčem jsi mluvil?“

„Mluvil. Bylo to k ničemu“

„A za kolik ti to stojí?“

„Za hodně. Jenže tomu Kudrnáčovi jsem nestačil ani nic naznačit.“

„To je dobře. Asi by ti rozbil hubu.“

„Tak komu?“

„To je ono. Já ti něco poradím, a ty nakonec přijdeš rozbít hubu mně, protože třeba přijdeš i o peníze i o kšeft, a ještě budeš mít voplítačky.“

„To by musela bejt moc šikovná rada.“

„Jo. Jenže je jediná, kterou ti můžu dát. Je tam teď nověj dozor. Vem ho na kafe, řekni mu, co potřebuješ a za kolik ti to stojí.“

„Co s tím může dělat dozor! Je to takovej mladej kluk.“

„To je jeho věc. Když bude chtít, něco vymyslí vždycky. Přebírá to. Může třeba zkontrolovat faktury za celej minulej kvartál. Číselně ne, to bude mít Kudrnáč v pořádku, ale věcně. Má se fakturovat podle skutečnej práce, ale často se fakturuje podle rozpočtu. Třeba v rozpočtu je u výkopu pažení. Jenže jemu tam třeba stěny výkopu nepadají, tak to nepaží

vůbec, ale fakturuje to, jak má v rozpočtu. Jestli je dozor chytřej, tak tam něco podobného určitě najde. Stavbyvedoucí tohle všechno neuhlídá, i kdyby byl svatej. No, a když se něco takového najde, tak už se pak líp jedná.“

„Takže to je obyčejný vydírání.“

„Jo, úplně vobyčejný vydírání. Dokonce dost sprostý. A jde o to, jestli ten dozor na to bude mít žaludek. Taky je možný, že tě prostě práskne. A kdo ví, jestli s tím vůbec může Kudrnáč ještě něco dělat. Kolaudaci kvůli tobě neprošvihne, to si radši nechá udělat malér kvůli fakturám.“

Slečna od vedlejší izisky položila sluchátko, obešla stůl a naklonila se ke Standovi. „Stando...“

„No jo. Tak zdrhej...“ řekl Standa a mávl rukou.

Vzala si malinkou taštičku na dlouhém řemínku a za pár vteřin bylo slyšet, jak spěchá chodbou.

„Vidíš,“ řekl Standa. „To prej tu zůstane, jak dlouho bude třeba.“ Znovu mávl rukou.

„Když má na sobě sukni, tak taky takhle telefonuje?“

„Jo. Ale já to nevnímám.“

„To ti závidím.“ Zapálil si další cigaretu. „Kdybych to chtěl s tím dozorem zkusit, zajel bys tam se mnou?“

„Mě do toho netahej.“

„Nemáš na to žaludek...“

„To za prvé. Ale zrovna tak jako tobě jde o fresky, mně jde o ten barák. A nedovedu odhadnout, jak velká škoda by vznikla, kdyby se to rozjelo. Drobný kompenzace mezi stavbyvedoucíma a dozorama jsou na každý stavbě. Jenže tohle není drobná kompenzace. Nevím, jestli ten kluk bude vědět, kam až může jít, aby to nepřepísk. V každém případě, když to dopadne vůbec nejlíp, tak se tím rozeštvou lidi.“

„A co mi radíš?“

„Aby sis to pořádně rozmyslel. Spíš to prohraješ. A když to vyhraješ, budou tě tam mít rádi jako vosinu v prdeli. Všichni.“

Nejprve to byly jen drobné jemné kapky, že to nebylo ani na stěrače, ale za Berounem se zvětšily a v Praze to byl už docela slušný liják. Hynek dvakrát objednal blok, než našel místo na zaparkování, pak si nasadil kapuci a doběhl domů. Už někde u Rokycan se rozhodl.

Odemkl byt a šel rovnou k telefonu. Viktor Böhm doma nebyl, ale Hugo Böhm mu dal číslo, na kterém by ho mohl zastihnout. Podařilo se mu to.

„Říkal jste, že ve Varech, na léčebně Tajga, máte známého... Jak se jmenoval?“

„Fiala.“

„Výborně.“ Hynek mu vysvětlil, o co jde.

„To můžu zařídit hned zejtra. Jedu tam na dostihy. O jaký cifře mám mluvit?“

„Kolik myslíte?“

„To musíte říct vy.“

„Pět tisíc?“

„Jo,“ řekl Viktor. „Tak to nejspíš můžete považovat za vyřízený.“

Před vchodem nebyl. Aby tak nakonec přece jenom nepřišel. Až ji zarazilo, jak málo jí ta představa vlastně vadí. Nakonec by to možná bylo skutečně lepší. Tři dny necvičil a vyváděl. Kolemšelovi mu domlouvali, prosili ho i třískali. Nic, jako mezek – nepůjde. Teprve včera se zlomil. Jenže ty tři dny jsou pryč. Tři dny cvičení, aby se to v něm ustálilo, uklidnilo a pročistilo. Ale nic se nemohlo pročistit, protože necvičil, ale vyváděl. Že je Kolemšel z našich nejlepší, to vím, ale na *Patetickou* myslím ještě nemá.

Měl by na ni, kdyby se v poslední chvíli nezjančil. Trouba. Nakonec by bylo skutečně lepší, kdyby nepřišel. Pane řediteli, jako pedagog odpovídám za výkon, který žák předvede, ale nezodpovídám za to, zda ho předvede. Soni, máte pravdu, samozřejmě! Pojdte někam na dvě deci a popovídáme si o tom!

Ani ve foyeru nebyl. Hemžili se tam vzrušené matky, sourozenci a prkenní otcové v oblecích. Roman nikde. Přímo fyzicky cítila, jak z ní spadává tréma.

„Dobrý den, paní učitelko!“

„Fero!! Co ty tu děláš?“ Měl zelené kalhoty, bílou silonovou košili a modrý svetr na zip. Tvářil se vážně a důležitě.

„Budu tu vystupovat, prosím.“

To snad není pravda! Otáhalová se zbláznila. Kvočna. Musela přeci vědět, že Vykopal je v porotě. Jsem hluboce zklamanán porušením kázně kolegyně Otáhalové. Přes můj výslovný zákaz...

„Fero, Romana jsi tu náhodou neviděl?“

„On je v šatně, ale já čekám na naše, museli ještě na nádraží.“

Pořadatel ve svazácké košili jí ukázal, kudy má jít do šatny účinkujících, a tam ho uviděla hned od dveří. Stál tam a díval se z okna. Měl tmavý dvouřadový oblek, trochu úzký v ramenou a trochu krátký. Odpovídám za výkon, který žák předvede. Měl černého motýlka a všechny knoflíky zapnuté.

„Romane, já vím, že to umíš, ale pojď, ještě si to jednou prolistujeme.“ Podívala se na hodinky a vystrkala ho ze šatny. Posadili se ke stolku na chodbě a Soňa rozevřela noty.

Ukazovákem a prostředníkem jela současně po osnovách pravé i levé ruky. „Pam, pam, pam, ne rychleji, Romane, a tady začíná crescendo, teprv tady, máš to v uších, vid', úplně to slyšíš...“ Tři dny, mizerný tři dny jančení. Ale jestli ten kluk dneska zahraje, jestli se dá dohromady a zahraje, tak mu řekne o té Bugatce.

„Soutěžící druhé poloviny na sál!“

Zvedli se ze židlí a šli ke vchodu na pódium.

„Romane, a ukloň se jen střídme a nekoukej se moc do sálu ani na porotu. A dávej pozor na mne! Tím palcem, co budu držet stránky, ti budu taktovat, kdybys měnil tempo. A hraj klidně. Umíš to. Ale kdybys cítil, že se ztrácíš, tak nekoukej na prsty, ale hned do not, já ti ukážu, kde jseš. A Romane, já vím, že to umíš.“ Vzala ho za ruce a třikrát mu jako by plivla na rameno. „Zlom vaz!“

Na pódiu svítily dva reflektory, jejich světla se křížila u klavíru. Byl to dlouhý petrof. Zadní stěna pódia byla potažená bledě modrým sametem a uprostřed visela lyra vyřezaná z polystyrenu. Na sametu bylo znát světlejší, méně zaprášené obrazce od toho, jak tam se tam aranžují vlajky. U stěny stály dvě řady židlí pro účinkující.

Pod pódium byl stůl poroty. S kyticí karafiátů, lahvemi sodovky a skleničkami. Sodovky byly většinou vypité, porotci měli prázdné výrazy a povolené kravaty. Vykopal seděl úplně vpravo v čele stolu. Nohy měl natažené rovně před sebe a ruce mu volně visely vzadu přes opěradlo židle. Třiapadesát mladých talentů ve dvou dnech...

Na hlediště šla poloviční světla. Bylo plné asi do poloviny. Tak jako vždycky – zalesknutí brýlí, vykřičníky kravat, decentní kabelky a sem tam, jako krtčí hromádky, kopečky čerstvých trvalých. Tak jako vždycky, až na první dvě řady hned za stolem poroty. Pořadatelé tím směrem nervózně gestikulovali a porotci se otáčeli s káravými výrazy. Bílé dederonky, barevné šátky, igelitové tašky, prošedivělé štětiny a těkává zářivá bělma. Jeden Cikán vedle druhého. Vrtěli se, šustili a ukazovali na Lakatoše. Trapas.

Vzala Romana za loket a vedla ho k židlím. Za nimi přicházeli ostatní a rozsedali se kolem.

„Dalším soutěžícím kategorie dvanáct až čtrnáct let je žákyně...“

Soňa nebyla ani s to soustředit se na to, co ta holka vůbec hraje. Tři dny, pitomý tři dny flákání. Jako pedagog jsem zodpovědná za výkon, který žák předvede... Proč sem už vůbec lezl? Proč tu vzpouru nedokončil, proč teď nesedí doma a netříská do piana *Bugatti step*!?

„Dalším soutěžícím kategorie dvanáct až čtrnáct let je...“

Tři dny. Pitomý tři dny flákání. Ale jestli ten kluk přesto zahraje, jestli se zvetí a zahraje, tak mu řekne, že... Ne. Vezme ho stranou, nebo i před rodiči, určitě před rodiči, řekne mu: Romane, v telefonu jsem slyšela kus tý Bugatky a nebylo to špatný. A Romane, to je taky hudba a taky si zaslouží zahrát co nejlíp. Jestli chceš, probereme ji spolu – a Roman bude koukat a bude se divit.

„Dalším soutěžícím kategorie dvanáct až čtrnáct let je žák ZDŠ v Praze 8 Ferdinand Lakatoš.“

První dvě řady publika se rozvířily jako barevný přehoz, porotci se znovu začali káravě ohlížet a Lakatoš se před černým petrofem několikrát uklonil až ke kolenům. Starší paní v šedivém kostýmku se přichystala k obracení not. Tak takhle je to! Lakatoš tu není jako žák Vykopalovy hudebky, ale jako žák nějaké ZDŠ.

Jak dlouho musela Otáhalka škemrat, než někoho přemluvila podstoupit tenhle trapas!? Jenže Vykopal to nevezme. Paní kolegyně, způsob, jakým jste obešla moje rozhodnutí...

Lakatoš hrál Mozartovo Rondo a hrál strašně. Tempo kolísalo, nepřesný úhoz, dynamika nazdařbůh, plno překlepů, vynechané repetic a v závěru zrychlení, banální dvouprstový běh a korunovace přehmatem v celém akordu. Tmavé prsty odskočily od klaviatury a pak bum! Dávno po konci, beze smyslu a zbytečně, ale nakonec správně. Chudák starší paní v šedivém kostýmku.

Dobře, dobře, Fero! Joj, kluk moj! a ruce prvních dvou řad nad hlavou. Bílé dederonky a barevné šátky se hrnuly z řad rovnou na pódium a každý chtěl Fera poplácat aspoň po nohou. A až za nimi, trochu po straně, brečela do pánského kapesníku Otáhalová. Paní kolegyně, vaší zásluhou se ze soutěže stala fraška. Bude krčit obočí a prsty klepat do

kroužkového diáře. Paní kolegyně, svým jednáním jste sou-
těž degradovala na trapnou estrádu...

Nakonec někdo pokynul pořadatelům, ale ti ve svazáckých
košilích jen rozpačitě přešlapovali, a tak vstal předseda poro-
ty, prodral se pod pódium, podal Lakatošovi ruku a pomohl
mu seskočit dolů. Poblahopřál mu, vzal ho za loket a i s pří-
buznými ho vystrkal do předsálí. Pak se předseda vrátil, ne-
věřícně zakroutil hlavou a kývl na svazačku u mikrofonu.

„Dalším soutěžícím kategorie dvanáct až čtrnáct let je
Roman Kolemšel, žák profesorky Eliášové, hudební škola
Praha 1.“

Otočila přívěsek s Blíženci z rubu na líc a dva kroky za Ro-
manem šla ke klavíru. Roman se střídmě uklonil. Naklonila
se nad stojánek, rozevřela noty a mezi palec a ukazováček
stiskla druhý list. Roman dal pomalu ruce nad klaviaturu.
Přivřela oči a zatajila dech. Kdyby se zvetil! Kdyby zahrál!
Řekla by mu – Romane, slyšela jsem z telefonu kus...

Pam! pa pa, pa pa, pam! Ruce se rozběhly po klaviatuře
a sebevědomý pohled jen občas zavadil o noty. Hrál bez tré-
my, soustředěně jako stroj. Měl pootevřená ústa a mírně svě-
šené rty, jako by se trochu nudil. Romane, slyšela jsem z te-
lefonu kus tý Bugatky a nebylo to špatný. Přines si to příště
na hodinu a uděláme si výlet do džezu. A vůbec přines si
občas něco, co by tě zajímalo, abys mohl taky zahrát jen tak
klukům, když někde jste. Pam! Pam! Pa pa. Pam!!!

Roman vstal, lehce, jenom pohybem hlavy se uklonil po-
rotě a hledišti, pak se otočil a uklonil se Soně. To ho neučila,
to mu určitě řekli rodiče. Podala mu ruku a druhou zahá-
kla prsty za řetízek Blíženců. Podívala se dolů na Vykopala.
Když zachytil Sonin pohled, malinko pokrčil pravou ruku, se-
vřel pěst a palcem ukázal nahoru. Soňa se neznatelně usmála.

Po Romanovi byli ještě čtyři soutěžící a přestávka. Porota se zatím radila. Ve foyeru nebylo k hnutí, protože na vyhlášení výsledků přišli i soutěžící z dopoledne a z pátku. Romana chytili rodiče a Soně se podařilo vytrhat a počkat u stolku na chodbě před šatnou.

Výsledky četl Vykopal. Sako měl zapnuté a krčil čelo, aby měl výraznější vrásku mezi očima. Kategorie až jedenáct let... Soňa už seděla vedle Kolemšelových a pozorovala, jak paní Kolemšelová mačká kabelku a obtáčí si její řemínek kolem ruky, až se jí zařezával do kůže. Sál byl plný a rodiče stáli i po stranách v uličce. Na pódiu stálo třiapadesát mladých talentů.

Vykopal otočil novou stranu. Kategorie dvanáct až čtrnáct let. Třetí cena, jméno, diplom, potlesk. Pan Kolemšel vytáhl bílý kapesník a začal si otírat čelo. Druhá cena, jméno, diplom, potlesk. Paní Kolemšelové se otevřela kabelka a něco z ní vypadlo na zem. První cena a zvláštní uznání poroty, Roman Kolemšel. Paní Kolemšelová začala plakat a pan Kolemšel jí tiše šeptal: Notak, Jituš, notak.

Roman převzal diplom a koženou aktovku a všichni z hlediště i z jeviště se vyhrnuli do foyeru.

Když se s Romanem shledali, paní Kolemšelová se neudržela a začala ho objímat. Roman to trpně snášel a pak se postavil před Soňu. Podala mu ruku.

„Pani profesorko,“ kolébal se ze strany na stranu a aktovkou si tukał o koleno. Stůj rovně, řekl pan Kolemšel. „Pani profesorko, já vám děkuju, že jste mě k tomu úspěchu dovedla.“

Pustil její ruku, podíval se na otce, pak sklopil hlavu a díval se na špičky bot.

Romane, slyšela jsem z telefonu kus tý Bugatky... „Romane...“ Kdyby se člověku aspoň dovedl dívat do očí! „Roma-

ne..." Ne, bude pořád čumět dolů a tvářit se kysele! „Když budeš pořádně cvičit, bude z tebe dobrý pianista. Ale bez práce nejsou koláče!" Zasmála se na pana Kolemšela a pleskla Romana přes rameno.

„Vidiš, Romane," řekla paní Kolemšelová a Soňa se s nimi rozloučila.

Vykopal postával v hloučku porotců. Vyzvedla si kabát, oblékla se a vracela se od šatny druhou stranou, aby ji viděl. Nepodívala se na něho, ale zastavila se a začala se hrbat v kabelce.

„Soni!" Soni, pojdte někam na dvě deci... Otočila hlavu.

„Soni, Otáhalovou jste tu někde neviděla?"

„Ne. Myslím, že odešla hned, jak Fero dohrál."

„Škoda, ale to nevadí. Soni, zatím blahopřeju a hezky to oslavte!"

Taky dobře. Aspoň si sednou v klidu s Danou a budou si povídat. Cestou domů koupila lahev martini. Vyzvedla ze schránky poštu, přivolala výtah a vyjela nahoru. V předsíni visela černá bunda a před botníkem boty do půli lýtek. Svlékla si kabát a přes dveře z pokoje se ozvala Dana.

„Tak co?"

„Přišel."

„A?"

„Vyhrál."

„Tak pojd', ať ti můžeme blahopřát!"

„Hned." Dala lahev do lednice a před zrcadlem v předsíni si upravila vlasy.

Pozdravila se s Lantorou, nechala si od obou potřást rukou a k Daně se sklonila pro pusu na tvář.

„Tady ti přišel dopis."

„Aha, to je do starýho pána," řekla Dana a otočila se ke

Karlíkovi. „Hynkův otec. A já mu o těch známkách ještě nic nenapsala...” Otevřela dopis a Karlík si zatím zapálil. Soňa zalila dieffenbachii. „Chudák,” pokračovala Dana, „tak už to má za sebou. Poslal to do redakce Filatelie a už mu to vrátili. Píše: Napsali mi ve vši slušnosti, že je to všechno nesmysl.”

„To se jim ani moc nedivím,” řekl Karlík.

„Už jsi to přečetl?”

„Už skoro. Ale je to dělání vědy z blbosti. Hlavní znakový pole, vedlejší znakový pole a primární komunikace a sekundární komunikace. To je k ničemu. Každý sbírá něco jinýho. Já psy, někdo první republiku, někdo Černou Horu, a co je jaká komunikace a jestli je znakový pole kompletní nebo ne, to je každému jedno.”

Soňa sebrala šálky od kávy a šla do kuchyně. Přes šaty si vzala zástěru, vylila lógr a šálky umyla. Otřela linku a stůl mokrým hadrem a pak utěrkou.

„Soňo! Kde jsi!?”

Z předsíně nakoukla do pokoje.

„Dani, musím to tu dát trochu do pořádku. Nezlob se.”

Vrátila se do kuchyně, znovu přetřela linku a stůl a přerovнала hrnky a talířky, které musely zůstat dole, aby na ně Dana dosáhla. Upravila si zástěru, rozhlédla se po kuchyni, podívala se k zemi a pokusila se vyčistit šmouhy od Daniných pneumatik. Šlo to špatně, musela by si kleknout, ale to v šatech nechtěla. Opláchla si ruce a sedla si ke stolu.

Soni, zatím blahopřeju a hezky to oslavte. Pane řediteli, děkuju, ale život někoho, kdo se stará o bezmocnýho člověka, má trochu jiný pravidla. Soni, slibte mi, že si na mne vyšetříte aspoň jeden večer!

Vstala a podívala se do koše na odpadky. Byl plný.

Popelnice na dvorku nebyly. Vyšla zpátky do mezipatra a seběhla do chodby za domovními dveřmi. Byly tam už připravené pro popeláře. Vybrala si tu nejmenší plnou a dlouho tloukla košem o její okraj, než se prohnulý obsah odlepil ode dna a vyjel ven. Zůstal mu tvar od vnitřku koše. Pak se vrátila do mezipatra a zmáčkla přivolávací výtahu. Slyšela, jak se otvírají domovní dveře, a pak zrychlený chrčivý dech. Když se ohlédla, byl už na schodech. Schod po schodu přendával berle, naléhal na ně a vytahoval za sebou pokroucené a zakrslé pahýly. Rty měl sevřené do úzké šterbiny a na čele se mu leskl pot. Zastavil se, zdvihl hlavu a usmál se na Soňu.

„Sakra práce s těma schodama. Po rovině to jde, ale na schodech můžu vypustit duši.“ Znovu sevřel rty, posunul berle a vytáhl se za nimi.

Stála u výtahu jako hypnotizovaná a neschopná pohybu. Jako by k ní lezl ohromný chlupatý pavouk. Klepeta berlí se rychle blížila. Přimáčkla se na dveře výtahu, pak se po nich odsunula stranou a otevřela je. Pustil madlo berle a naznačil, že jí dává přednost. Nastoupila, přitiskla se k zadní stěně a ve spáncích ucítla pulsující bolest. Dveře kabiny se zaplňily a klepeta se trhavě vsunula dovnitř. Ruku s košem bezděky zdvihla před sebe. Vhoupł se do výtahu, zašmátral za sebou rukou a přibouchł dveře. Hlavou jí sahal asi tak k Blížencům.

Před bytem se zastavil nad rohočkou a kýval přes ni pahýly. Pokynula mu směrem k pokoji, klepeta se natáhla dopředu a pahýly se začaly přisunovat. Chvilí za sebou táhly Lantorovu škorní, ale ta se pak stočila stranou a zůstala v předsíni.

„Nouze mě sem žene, paní Šimonová, dobrý den, ale budu stručnej, když máte návštěvu.“

Otevřenými dveřmi ještě viděla, jak Lantora vstává a křečovitě se drží židle, a pak zapadla do kuchyně a oběma rukama se opřela o stůl. Blíženci se rozkývali jako siderické kyvadlo. Říkala to! Bála se toho. Bude tu každou chvíli. Už nikdy nebudou v bezpečí, pokaždé do bytu vleze hrůza.

Vzala si algenu, odpadkový koš napustila horkou vodou a šla ho na záchod vyčistit štětkou. Hnus. Voda nasládle páchla a plavala na ní mastná oka. Vylila ji do záchodu, pak koš obrátila a postavila na mísu, aby vykapal.

Brabec seděl s Danou a Lantorou u kulatého stolu, berle měl zaháknuté za lenoch židle a z tašky přehozené přes rameno vyndával lepenkové desky.

„Paní Šimonová, rozsekal se nám ormig, zrovna když tohle potřebujeme mockrát namnožit a rychle rozeslat...“

Zavřela dveře pokoje, špičkou nohy odsunula Lantorovou škorní zpátky k botníku a sedla si v kuchyni ke stolu. Mnu-la si spánky. Algena ještě nezabrala. Hlasy z pokoje zněly tlumeně a nebylo jim rozumět. Pak se Dana zasmála a zvýšila hlas.

„Soňo, prosím tě!“

Zvedla se, přihladila boky drdolu a naklonila se do dveří pokoje.

„Nech už toho uklízení, dneska máš nárok na oslavu!“

„Prosím tě, oslavu...“

„Počkej, fakt! Karlíku,“ obrátila se k Lantorovi, „Karlíku, že pro mne něco uděláš.“ Odjela ke skřini, ze zásuvky vyndala obálku a z ní padesátikorunu. „Buď tak hodnej, skoč někam pro flašku!“ Pak se otočila k Brabcovi. „Její žák dneska vyhrál soutěž!“

Karlík odstrčil ruku s padesátikorunou a vstal. „To nech, to já...“ Brabec se naklonil pro berle, opřel se o ně a svezl se

ze židle na zem. „Tak to moc pěkně blahopřeju a nebudu zdržovat.“ Nalehl na opěradla berlí a posunul se ke dveřím.

„Nechodte nikam!“ Dana roztočila obruče vozíku a vjela mu do cesty. „Budte tady, on je tu hned, a zatím mi řeknete, co s tím psaním!“

Karlík v předsíni poskakoval na jedné noze a obouval se, Soňa stála v rohu u dveří a mnula si spánky.

„Já, počkejte... Já jednu lahev přinesla,“ řekla.

Opláchla sklenice a vyndala z lednice lahev a citron. Když ho krájela, opírala se čelem o skříňku nad linkou. Skříňka chladila. Život někoho, kdo se stará o bezmocného člověka, má trochu jiný pravidla.

Kovové víčko lahve se vzepřelo v závitě a nešlo ani tam, ani zpátky. Vzala je do utěrky, ale nebylo to lepší. Naskládala všechno na podnos a odnesla do pokoje.

„Pane Lantoro, budete muset vy, mně to nejde!“

Karlík vzal lahev, stiskl víčko, až mu zběhly klouby, ale to se nepohnulo.

„Dej to sem, máš houby sílu.“ Brabec se předklonil a natáhl ruku.

„To víte,“ smál se Karlík, „já jsem úplnej srab. V posilovně jsem sotva třikrát tejdne a v nadhozu dostanu nad hlavu jen asi sto dvacet kilo,“ mrkl na Danu a podal Brabcovi lahev. Brabec ji otevřel ještě nad stolem a vrátil ji zpátky Soně. Jeho tvář se roztáhla do širokého úsměvu a kolem očí se mu objevily vějířky drobných vrásek. „Jo, hochu, na mrzáka si nepřijde!“

„No to ste mi neměl dělat!“ vyprskl Lantora.

Soňa nalávala sklenice a rozdělávala citrony. Zvykne si. Musí si zvyknout. Zedník Lantora a mrzák Brabec. Soni, zatím vám blahopřeju a hezky to oslavte.

Brabec se smál.

„Ty chodíš cvičit, abys měl pěkný svaly. Já cvičím, abych moh vůbec chodit. Všechno musej odtahat ruce. Tyhle ploutve,“ plácl se dlaněmi do nohou, „ty nejsou ani na pořádný opření, těma můžu leda tak trochu kormidlovat.“

Ukazovák levé ruky měla zaháknutý za řetízek Blíženců a pravou pootáčela skleničku. Oslava. Černé šaty, namalované oči, lepší kalhotky.

„Pojďte to zkusit takhle,“ Karlík gestem naznačil přetlačování rukou.

Soňa pustila řetízek a šla vysypat popelník. Když se vrátila, seděl Lantora na její židli. Zkontrolovala si drdol a ramenem se opřela o zárubeň dveří.

Lantora s Brabcem se drželi za dlaně. Lokty měli opřené o desku stolu, předloktí kolmo vzhůru. Dana je objížděla a opravovala jejich postavení. Pak se bambule spletených rukou rozkmitala.

Přihladila si na bocích sukni a pozorovala Danu. Měla ruce na obručích vozíku a její oči těkaly z Lantory na Brabce a na sevřené dlaně.

Lantora začal Brabce pomalu přetlačovat. Dana trhla obručemi, objela stůl a zastavila se u místa, kam se dlaně blížily. Mezera mezi dlaněmi a stolem se zmenšovala.

Oba byli brunátní, na čele jim naskakovaly kapičky potu a na krku nabíhaly žíly.

„Tak, ho-chu, zaber, za chví-li ztvrd-neš!“ sípal Brabec.

Karlík přitlačil hlavu k rameni a zabral. Mezera se ještě víc zmenšila a Dana trochu couvla a sklonila hlavu, až měla oči v úrovni stolu.

Pak Brabec vyšpulil rty a vyvalil oči a mezera se začala pomalu zvětšovat.

„Ježíš, rychle!“ Dana prudce otočila vozík, objela Brabce a spěchala na opačnou stranu stolu, Karlík začal natáčet ramena do protisměru a zaklánět hlavu.

Mezi Brabcovými rty se ukázala špička jazyka. „T-t-táák!“ Klouby břinkly o stůl a Karlík vyskočil ze židle.

„Fuj! Vy byste mi utrh rameno!“ Promnul si ho druhou rukou a otřel si rukávem pot z čela.

Dana se narovнала a zatleskala. „Sláva vítězům a čest poraženým!“ Popojela ke stolu, vzala oba za ruku a Brabcovu zdvihla do výšky. „Soňo, nalej!“

Dolila skleničky a sedla si na volnou židli. Večírek u sester Eliášových. Večerní šaty a lepší kalhotky. Zedník Lantora a mrzák Brabec. Jak by si je asi rozdělily?

Jednou se na Vinohradech osprchovala, vzala si župan a šla se do ložnice obléct. Hynek tam něco hledal ve skříni. Otevřela svoji skříň a přehrabovala se v prádle. Vytáhla bílou podprsenku, rozevřela ji na dlaních, košíčky vyplnila prsty a koutkem oka se podívala na Hynka. Přerovnával staré *Graphisy* na dně skříně a jeho ramena se zužovala do úzkých boků v džínách. Ucítíl její pohled a otočil k ní hlavu. Pro-miň, řekl, hned vypadnu. Zvedl se a odešel. Když procházel dveřmi, malinko sklonil hlavu.

„Tak na ten váš úspěch!“ Brabec se k ní natáhl se skleničkou. Nad obočím měl ještě kapičky potu a pokroucené pažby nohou se v botách z černé popraskané kůže kývaly vysoko nad zemí.

Zaparkoval před školou kousek nad stavbou, vypnul stěrač a nasadil si kapuci. Ve vrátnici ukázal průkazku a šel rovnou k buňkám. V kolejích od pneumatik stoosmatřicítek byla voda a všude kolem se to bořilo. Vystoupil na schůdky druhé buňky, zaklepal a vešel. Kračmerová tam nebyla, Fiala ano.

Měl koženou bundu s podšívkou z beránka a holínky. Vstal a podal Hynkovi ruku.

„Viktor Böhm říkal, že s váma mluvil a že za váma mám přijít,“ řekl Hynek.

„Jo. Přemejšlel jsem o tom.“ Opřel se holinou o hranu stolu, zhoupl se dozadu a palce si zastrčil za opasek kalhot. „Ale asi to nepůjde,“ zaklonil hlavu a díval se vysoko nad Hynka, „asi ne.“

„Asi?“

„To víte... Za prvý to není jednoduchý, na Kudrnáče něco vymyslet, a za druhý je to obyčejnej podraz. Poštval bych ho proti sobě. To se pak těžko pracuje. Mně se to nelíbí.“

„Za tři čtvrtě roku tady skončíte.“

„Ale tři čtvrtě roku je dlouhá doba. Na maléry až moc dlouhá.“

„To vám právě chci vyrovnat. Třeba jsem to špatně odhad, řekněte si...“

„To ne, to byste musel sám. Ale já bych to pro peníze ani nedělal, já spíš, že mi říkal Viktor... Ale to víte.“

„Tak deset?“

„Dobře. Ale to teď není důležitý, říkám, že to pro peníze nedělám. Jenom že jsem mu ve fakturách nic nenašel, a to jsem prošel celej kvartál. Položku za položkou. Rozpočet, faktura a metr a jít to změřit. Jenže nic. Má všechno v cajku.“

„A co teď?“

„Akorát ho můžu zkusit vydráždit na kvalitu. Jenže to on si taky nemusí brát. Je sice v nějaký podnikový soutěži, ale třeba radši pustí soutěž, než aby si nechal rozesrat postup práce.“

„A zkusíte to?“

Blondák si zapálil cigaretu a vyfukoval kouř kolmo nad sebe.

„To je těžký. Třeba se to nepovede, vy svůj termín nedostanete, ale já už v tom budu lítat.“

„Rozumím.“ Hynek vyndal z kapsy u saka balíček pětistovek, ještě přelepený páskou z banky s nápisem 10 000,- Kčs, a natáhl ruku k blondákovi.

Blondák si vzal balíček, na stole ho sklepl a vyrovnal, pak ho vzal z boku za pásku a zmáčkl. Balíček se rozdělil na dvě poloviny prohnuté proti sobě. Jednu polovinu vytáhl, přehnul v půli a zastrčil do kapsy bundy, druhou vrátil Hynkovi.

„Zatím takhle. A držte si palce.“ Vstal a zdvihl si límec u bundy. „Nebo pojdte radši se mnou! Kdyby to nevyšlo, ať víte, že jsem víc udělat nemoh.“

Blondák v holinách šel přímo. Hynek musel obcházet louže a dobíhat ho. Na Kudrnu narazili hned za vstupem do stravovacího pavilonu. Klečel nad vodováhou a kontroloval dilatační latě betonového potěru. Zedníci stáli kolem

a čekali. Blondák strčil ruce do kapes a malinko zaklonil hlavu.

„Pane inženýre, jdu se na něco podívat do lůžkového áčka. Měl byste se tam stavit.“

„Jo. Až budu mít čas.“ Kudrna přendal vodováhu na další řadu latí a pak se otočil k zedníkům. „Dobrý, můžete to tam prát.“

„Budem asi tak v pátém patře,“ řekl blondák a po prknech pro kolečkování betonu šel ke schodišti. Hynek za ním. Kudrna se za nimi ohlédl. „Hele, dozore, ty jseš tu na vlastní triko, ale malíř už nafasoval přilbu. Tak ať ji taky nosí!“ Zastrčil vodováhu do vatáku a odešel opačným směrem.

Hynek se zastavil a kývl na blondáka. „Moment, mám ji v autě!“

„Vykašlete se na to.“

„To mě nezabije... Ať nejsou zbytečný konflikty.“

„Chachá,“ blondák se srdečně rozesmál, „ať nejsou zbytečný konflikty! A co myslíte, že teď jako deme dělat?!“

Blondák se smál ještě na schodech. V pátém patře prošli schodišťovou halou a vešli do dlouhé chodby mezi budoucími pokoji. Zatím to byly prázdné, neomítnuté kobky. Blondák do jedné vešel, postavil se k oknu a vyndal cigarety.

„Klidně si taky zapalte. Tady budeme čekat.“ Z rámu okna sfoukl prach, opřel se o něj lokty a díval se ven. Občas si odplivl a vyklonil se, aby viděl, jak to dole pleskne. Hynek stál za ním a rozšlapoval hrudky zaschlé malty.

Dokuřovali druhou cigaretu, když se z chodby ozvalo: „Dozore, kde jseš!?“

„Tady vlevo. Asi pátá cimra!“ Blondák odstoupil od okna a ve chvíli, kdy vstupoval Kudrna, se pozorně díval na boční zeď.

„Tak co chceš?!“ řekl Kudrna.

„No, inženýre, moc se mi to nelíbí.“

„Co se ti nelíbí?“

„Kvalita,“ vyndal z kapsy u bundy kousek křídý a nakreslil na zeď kruh. „Tohle mi zatím neomítejte.“ Na protější zdi u země nakreslil další kruh. „Tohle taky ne.“ Vyšel na chodbu, dvě kobky vynechal a vešel do třetí. Kudrna a Hynek šli za ním. Blondák zase udělal kruh na zdi. „Vidíte, tady taky. Já to zatím prošel jen letmo, ale bude toho hodně. Podívejte,“ zabodl prst do středu kruhu, „tři styčný spáry nad sebou, tak se přece nezdí, pane inženýre!“

„Bóže na nebi! Kvůli tomu mě sem voláš? Na takový blbosti nemám čas.“ Zakroutil nechápavě hlavou a chystal se vyběhnout ven.

„To nejsou blbosti, inženýre. Víme oba, co je v normě. Zatím to neomítejte, já si to projdu a sepíšem to.“

Kudrna se ve dveřích otočil. „Co chceš sepisovat? Co je to za blbost?“

„Uděláme zápis o kvalitě. Je toho moc. Ten spěch je prostě znát.“

Kudrna se vrátil a chytil blondáka za ruku. „To se mi snad jen zdá! Ty si děláš srandu!“

„Z kvality já si srandu nedělám. Ale copak tohle, to snad někdo dáme dohromady, třeba nějakou srážkou při fakturaci, ale jsou tu horší věci. Pojdte se mnou!“ Vyšel na chodbu a zahrnul hned směrem ke schodišti. Kudrna se vyklonil do chodby.

„Dozore, počkej! Já nemám čas, abych tady s tebou špasoval.“ Pak znovu zakroutil hlavou a běžel za blondákem. Hynek šel za nimi.

Sešli o patro níž. Tam už byly hotové omítky, zametené podlahy a jen z elektrokrabic vyčnívaly nespojené dráty.

Když procházeli kolem niky s patrovými rozvaděči, blondák v ní zalovil rukou, vytáhl dlouhou lať a šel dál. Měl trochu zakloněnou hlavu a tvářil se vážně.

„Mně je to nepříjemný. Dva dni se sem člověk nedostane, a hned takový nadělení.“ Zabočil do jednoho z budoucích pokojů. „Že na to ti mistři nedaj pozor! Já vim, že to nemůžete všechno hlídat sám, ale co s tím mám teďka dělat?“ Přiložil lať na zeď a z kapsy vytáhl metr. „Podívejte, dva centimetry!“ Lať v prostředku nepřiléhala ke stěně a blondák měřil šířku mezery. „A je toho tady plno. Vyflastrovat to nepude, to by bylo znát, a norma mluví jasně. Co s tím?“

Kudrna zbrunátněl, začal pěsti a jezdil po sobě hrbolky kloubů. „Co tím sleduješ, co to má bejt?“ Klouby vydávaly nepříjemný suchý zvuk. „Co je tohle za kravinu? Tys ještě neviděl žádnou omítku? Ty jseš prvně na stavbě? Co je to za lumpárnu?“ Pak chytil blondáka za ramena a začal jím třást. „Tak povídej! Co tím sleduješ?“ Žíly na krku měl naběhlé a hlas mu přeskakoval.

Blondák si z ramen sundal jeho ruce a o krok ustoupil.

„Nemusíte na mě hulákat, nevím, čemu se divíte. Jestli se tu doteďka nikdo o kvalitu nestaral, tak já si to dovolit nemůžu. Já se nechci dostat do maléru!“

„Aha. Tak tobě se to nelíbí! Ty nejsi spokojenej! Ty nechceš do maléru!“

„Jo. Já nechci do maléru. Pustil bych to, kdyby to bylo jednou dvakrát. Ale ono je to všude, a to já nemůžu převzít. Pojdte se podívat.“ Vzal lať a chystal se vyjít ven, ale Kudrna ho chytil za ruku.

„Nedělej tady ze mě vola!“ řval, až mu od rtů odlétávaly bílé tečky slin. „Řekni rovnou, vo co ti de! Já nebudu jako

pitomec běhat za takovým usmrkancem, abych musel poslouchat podle darebáctví!"

Hynkovi se pomalu dělalo zle. Ztracený termín. Ztracený sál. Ztracený fresky. Blondák dal hlavu trochu na stranu a tvářil se smutně.

„Tím, že mi budete nadávat, si moc nepomůžete.“

Kudrna serval přilbu a třískl jí o zem. „Tak co chceš? Mluv! Přilba se kutálela ke dveřím, a když se přetáčela přes kšilt, pokaždé trochu nadskočila. „A proč s sebou taháš tohohle maestra?“ Ukázal na Hynka a pak se plácl do čela. „Áha! Jestli ti můžu radit, tak do toho se nepouštěj! To by ti za náskou flašku nestálo!“ Pak se obrátil k Hynkovi. „A tobě to taky neradím! Ty si uvědom, že...“

„To kázání můžete vynechat,“ skočil mu do řeči blondák. „Každý má své zájmy. Tady pana Šimona zajímá uvolnění sálu a mě třeba zajímá kvalita. Nepotřebuju radit, co se mi má líbit a co ne. A vy si rozmyslete, co zajímá vás!“

Hynek si kousal ret a vzpomínal na Standu. Nevím, jestli ten kluk bude vědět, kam až může jít, aby to nepřepísk. Kudrna pokročil k blondákovi a mířil na něj prstem.

„Eště pořád čekám, že řekneš, že je to sranda!“

Blondák vytáhl cigaretu a pomalu si ji zapálil.

„Pan Šimon nastoupí desátýho června. Jinak mě bude zajímat kvalita. To není sranda.“

Kudrna spustil ruku a strčil ji do kapsy. „Ty hajzle!“ Řekl to už docela klidným hlasem a ani ne moc nahlas. „Ty po mně někdy něco chtěj! Ty mi jednou jedinkrát o něco řekni. To něco uvidíš!“ Obrátil se k Hynkovi. „A ty taky!“ Pak se podíval na hodinky a zpátky na blondáka. „Je jedna. Ve čtyři ke mně přideš a dozvíš se...“

„Dělám do tří.“

„Tak budeš dělat do čtyř, ty grázle! A dozvíš se, co bude.“

„Jaký – co bude?“

Kudrna ho chytil za klopy u bundy. „Hele! Já z tebe zas nejsem tak posranej, abych si aspoň nerozmyslel, co je pro tenhle barák horší. A ty teď budeš sedět a čekat, až se rozmyslim.“ Odstrčil ho od sebe a ukázal na Hynka. „A ty příd taky, maestro!“ Vyšel ven.

„Zapomněl jste tu přilbu, inženýre!“ zavolal za ním blondák. Kudrna se vrátil, zastavil se krok od přilby a podíval se na blondáka. Pak přilbu vši silou nakopl. Blondák se stačil trochu skrčit, uhnul, ale přezka řemínku ho sekla do tváře. Udělala se mu tam červená čárka. Kudrna se otočil a odešel.

„A máme ho pod palcem,“ řekl blondák, naslinil si prst a přešel si ranku, „ale nečekal jsem, že to půjde tak snadno. To jsem fakt nečekal. Můžem jít.“

Hynek si otřel čelo, strčil ruce do kapes a šel za ním. Blondák se k němu otočil.

„Když někdo něco moc žere, tak se s ním dá vorat. Každěj jiněj by se mi na to vykašlal, ale tomuhle blbcovi by to zkazilo soutěž o kvalitu!“ Nevěřicně pokrčil rameny.

Před pavilonem blondák ukázal na barák zařízení staveniště. „Tam má kancelář. Takže ve čtyři někde tady.“

„Kde najdu Modrou hvězdu?“

„Za vrátnicí furt nahoru a na třetí křižovatce doprava.“

Hynek prošel vrátnicí, vydal se nahoru a na třetí křižovatce doprava. Byl to malý secesní hotýlek. Céčko.

V recepci ukázal dopis, kterým mu potvrdili rezervaci, dozvěděl se, že je všechno v pořádku, a šel do restaurace.

Řada stolků uprostřed, po stranách koženkové boxy a na konci na dvou schůdkách malé pódium se čtyřmi stolky.

Doba obědů končila, po sále běhal starý vrchní a kasíroval a servírka snášela nádoby. Hynek si sedl do prvního volného boxu u okna a zapálil si.

Ty hajzle! Ty po mně někdy něco chtěj! Ty mi jednou jedinkrát o něco řekni...

„-te si přát?“ Bylo jí kolem dvaceti, ve výstřihu měla půldolar s Kennedyho profilem na zlatém řetízku a podávala mu jídelní lístek.

Hynek si představil talíř s jídlem a sevřel se mu žaludek. Byl jako po flámu. „Zatím kávu,“ řekl.

Ty mi jednou jedinkrát o něco řekni. To něco uvidíš!

Kdo chce udělat grafiku, musí porýpat měděnou desku a pak ji projet satinýrkou. Kdo chce dát prostoru nějaké vlastnosti, musí ten prostor nejdřív zabrat. Fyzicky. Obsadit. Všechno má svá pravidla.

Kouřil a odkládal jídlo. Nakonec viděl, že stejně jíst nebude, a zaplatil.

I Masaccio, Francesco nebo Gozzoli museli prostor obsadit. Museli v něm být. Museli vytlačit ostatní a urvat ho pro sebe. Ani tehdy to jistě nebylo lepší. Zůstal po nich prostor. Všechno má svá pravidla. Nestačí točit klikou satinýrky.

Loudal se vrátnicí a pak postával před montovaným barákem zařízení staveniště. Když přišel blondák, prošli tmavou střední chodbou a zastavili se před dveřmi, za kterými se svítilo. Blondák mrkl na Hynka a zaklepal.

Místnost byla modrá kouřem. Na zemi podél stěn a na stěnách byly připíchnuté půdorysy jednotlivých podlaží. Kudrna seděl u stolu a čmáral červenou tužkou do síťového grafu. Vedle stál malý stolek s psacím strojem a štosem stavebních deníků, před ním byla židle a na ní seděla inženýrka Kračmerová.

Kudrna zdvihl hlavu, rozkolébal tužku mezi ukazovákem a prostředníkem a podíval se ke dveřím.

„Tak pojdte, fešáci.“

Kračmerová zdvihla cigaretu, která se skutálela z popelníku a propalovala do grafu hnědou okrouhlou díru.

„Tak, maestro, nastoupíš desátýho června.“ Potáhl z cigarety, vyfoukl kouř a ťukal tužkou do stolu. „A vypadneš osmdvacátýho července. Nebudeš mít ani den rezervu. Ani den.“ Znovu potáhl a cigaretu zmáčkl v popelníku. „A nepočítej s tím, že tu budeš moc oblíbenej. A ty,“ otočil se k blondákovi, „tys něco takovýho udělal naposled. A med tu taky mít nebudeš. To ti slibuju.“

„Nebudeme si tu vyhrožovat, zapíšeme to a rozejdeme se.“ Blondák hrábl do štosu vedle psacího stroje a vyndal stavební deník. Rozevřel ho a položil ho před Kudrna. Kudrna si ze šuplete vyndal propisovačku.

„Tak si to nadiktuj.“

Hynek měl sucho v ústech. Olízl si rty a jazykem přetřel patro. „Proč to chcete psát?“

Blondák zdvihl obočí a otočil se k Hynkovi. „Aby to platilo. Zápis nahrazuje smlouvu.“

„Smlouvy mi zatím byly k ničemu. Mně stačí, že se to řeklo.“

„Pořádek dělá přátele, pane Šimon,“ řekl blondák.

„Mně to stačí.“ Hynek vzal za kliku a zmáčkl ji. „Na shledanou.“

Inženýrka Kračmerová si odhodila vlasy z čela a Kudrna vrátil propisovačku do šuplete.

„Na shledanou, maestro.“

Už zase přšelo. Hynek si nasadil kapuci, prošel vrátnicí a šel ke škole k autu. Všechno má svá pravidla a nestačí točit klikou satinyrky. Ale prostor je obsazen.

Nasedl, stáhl okénko a zapálil si cigaretu. A nepočítej s tím, že tu budeš moc oblíbenej... Auto se zhouplo a Hynek se lekl.

„Tak jak jste spokojenej, pane Šimon?“ Blondák se opíral lokty o střechu a hlavu měl v úrovni okénka. „Nemáte bejt tak citlivej, mělo se to zapsat. Já chtěl odvíst čistou práci.“

„Mně to takhle vážně stačí.“ Sáhl do kapsy a podal blondákovi druhou půlku balíčku pětistovek. „Dík a nashle.“ Nastartoval motor, počkal, až se blondák narovná, a vyjel. Ve zpětném zrcátku ještě viděl, jak si zandavá peníze do kožené taštičky, a pak ho zakryl roh školy. Až do Prahy pořád pršelo.

Rozsvítil v pokoji, pracovně i ložnici a přecházel z jedné místnosti do druhé. Pak rozsvítil lampičku na Danině pracovním stole. „Tak to vyšlo. Vyhrál jsem to,“ řekl, ale stůl se na nic neptal a nic nechtěl vědět.

Znovu začal chodit po místnosti, až se zastavil u telefonu. Tátovi. Aspoň tátovi to zavolá. Popotáhl si zip u džínů, v seznamu nalistoval meziměstské spoje a pod čmáranicemi modré propisovačky vyhledal nové směrové číslo Žiliny. Devítka nenaskakovala a Hynek otočil na další stranu. Nasazení nosu, linka brady i tvar víček byl dobrý. I vlasy a ramena v baloňáku s nárameníky. Když devítka přeci jenom naskočila a Hynek vytočil číslo, telefon vyzváněl, ale nikdo ho nezvedal.

Hynek zavěsil, zapálil si cigaretu a šel do pracovny. Rozsvítil lampu nad stolem a připravil si skicák. Vzal telefonní seznam, nalistoval meziměstské spoje, otočil na další stranu a rozevřený seznam položil vedle skicáku.

Kreslil. Výraz tváře měl pořád ještě v paměti a do skici v seznamu se nemusel ani dívat. Pak vzal nový papír a zkusil tvář otočit z profilu do tříčtvrtky. Šlo to. Skloněná hlava

s pohledem dolů, jako když stála u pokladny a prstem probírala peníze v peněžence. Vzal další papír, tříčtvrtku nechal, ale trochu jí narovnal hlavu a zdvihl víčka. Dívala se mu do očí. Dodělal jí okraj vlasů a ramena baloňáku s nárameníky. Pak jí prohloubil stín mezi rty, jako by už byly pootevřené a jako by se nadechovaly k otázce.

Zakryla dlaní uvolněný štítek inventárního čísla na lubu stolu a přehodila nohu přes nohu. Nikdo už neposlouchal, Otáhalka si pod stolem sepisovala, co nakoupit, ostatní klímali a čekali, až to skončí. Vykopal se ale tvářil ředitelsky a vypadal, že jen tak neskončí.

Chvilí otáčela štítkem kolem jediného hřebíčku, na kterém visel, a pak do něho lehce cvrnkla, aby se kýval. Otáhalka zandala papírek s nákupy do peněženky, olízla si ukazováček se šmouhou od propisovačky a mnula ji palcem.

„Ještě k té soutěži. Ani jsme ji tu zatím nehodnotili, a už jsou tu výsledky.“ Významně se odmlčel a rozhlédl se. Pak z desek vytáhl arch papíru a zamával s ním ve vzduchu. „Tímhle zvou Kolemšela na celostátní soutěž mladých talentů na konec listopadu do Kynžvartu.“ Znovu zamával papírem a vrátil ho do desek. „To samo jasně ukazuje, jak jsme tam obstáli.“ Měl tmavomodré sako se zlatými knoflíky a místo kravaty hedvábný šátek. „Všichni víme, že k výsledkům jenom talent nestačí,“ podíval se na Soňu, „děkuji kolegyni Eliášové za práci, která tyto výsledky přinesla.“

Zakryla dlaní uvolněný štítek a položila nohu na zem. Za nic na světě by ho u sebe neudržela okresní metodička s povolenou kůží na krku.

Vykopal se předklonil a pěstmi se opřel o stůl. „Ještě k vystoupení Ferdinanda Lakatoše.“ Otáhalová sklonila hlavu a začala nervózně přehrabovat kabelku.

„Domnívám se, že nejsem daleko od pravdy, když řeknu, že to byla kolegyně Otáhalová, kdo obešel moje rozhodnutí Lakatoše na soutěž nevysílat...“

Odmlčel se a podíval se na Otáhalovou. Pořád ještě se nesmyslně hrabala v tašce a ruce se jí viditelně chvěly. Každý její žák je hrozně roztomilý, hrozně nadaný, ale všichni jim ubližují a ona to všechno musí napravovat. A bude to napravovat tak dlouho, dokud ji Vykopal nevyhodí. Slepice.

Znovu přehodila nohu přes nohu a roztrhla si punčocháče o růžek šítku. Krucifix. Vykopal zvýšil hlas: „Výsledkem Lakatošova vystoupení je, že od příště budou zpřísněna kritéria pro výběr soutěžících. Já samozřejmě hlasoval pro. Přesto však musím s politováním konstatovat...“ Jako by bezděky začal listovat ve svém kroužkovém diáři. Dělal to vždycky, když si něco předem připravil a chtěl to přecíst tak, aby to vypadalo, jako že mluví spatra. „Tedy s politováním konstatovat jedno: to, že jsem naši školu připravil o morální zásluhu na tomto vystoupení, považuji za největší chybu své pedagogické kariéry,“ sklonil hlavu a znovu zalistoval, „své pedagogické dráhy,“ opravil se. „Kolegyně Otáhalová měla pravdu, že v tomhle případě byly zřetele sociálně výchovné důležitější než zřetele...“ znovu zalistoval, ale asi to ztratil, protože odstrčil diář a narovnal se, „prostě než to, jak se kdo umístí. Prosím kolegyni Otáhalovou, aby to přijala jako moji omluvu.“

Soňa nasliněným prstem objížděla díru na koleni. Letos už třetí punčocháče o jeden pitomej štítek. Opřela se o něj pal-

cem, ale vyvrátit nešel a Vykopal už končil schůzi. Otáhalová ji došla na chodbě.

„Vidiš ho. A já myslela, že mi vynadá.“

„Jo. To je mu podobný. Potrpí si na velký gesta, ale buď ráda, že to tak dopadlo. Hele, letos už třetí punčocháče o jeden pitomej štítek. Podívej!“ Ukázala jí koleno a potom v kabinetě vzala ze stolu rezervní krabičku, otevřela skříň a za dveřmi skříně si punčocháče převlékla. „Líbo, ahoj! Utíkám do sboru.“

Takže v listopadu Kynžvart. A celostátně, s profíkama z konzervatoří. Prošla chodbou a sbíhala ze schodů. Nové punčocháče byly trochu krátké a táhly v rozkroku. Na konzervatoristy *Patetická* stačit nebude, ale s Romanem se dá do tý doby udělat cokoliv. Něco, co se moc nehraje, protože to lidem neleze do prstů. Třeba Milhaud nebo Bartók. Nebo Prokofjev!

„Soni, dneska mi snad dvě deci neodmítnete. Dneska jsem vás tak hezky pochválil, že na to ani nemáte právo!“

Křčil čelo, měl zatažené břicho a doběhl ji ještě před hlavními dveřmi.

„Pochválil jste mě hezky, ale čas bohužel nemám.“

„Soni, to není možný! Tak já s váma chci mluvit úředně...“ otevřel dveře a přidržel je.

„Dobře. Já zejtra přijdu dřív,“ zasmála se a vyšla ven.

„Soni, neblázněte! Dvě deci u Hvězdiček, je to hned za rohem!“

„Nemůžu. Vážně.“ Přidala do kroku, ale pak se zastavila a ohlédla.

„Každý čtvrtek a každý úterý mám sbor,“ řekla.

„Chcete říct, že třeba ve středu...“

„Že každý čtvrtek a každý úterý mám sbor a nikam nemůžu. Nashle!“ přehodila si tašku přes rameno a rozběhla se k Malostranskému náměstí.

Stížnost! Rozhlédla se po poštovní schránce. Už to s sebou nosí aspoň tři dny... a urážející výroky soudruha Bureše, které jsou v přímém rozporu se zásadami socialistických vztahů mezi... a cynický postoj ke zbytečně vyhozeným finančním prostředkům... Na shledanou, madam. Schránka byla na Malostranské kavárně. Vytáhla obálku z kabelky, ale v Karmelitské se objevila dvanáctka. Nechala obálku v ruce, držela ji celou cestu a hodila ji až do schránky na Elektrických podnicích. Na shledanou, mister Princeton! Možná že vám to neuškodí, ale nejspíš vám to moc neprospěje.

Do páternosteru nastupovala bokem, aby nemusela zdvihat koleno. Není nic pitomějšího než krátké punčocháče. Ve třetím patře se postavila zase bokem a vystoupila.

Od popelníku v hale se odlepila slečna v lesklých červených kalhotách, usmála se na Soňu a rozběhla se chodbou. Doběhla až k rohu, odkud se odbočovalo ke zkušebnám, zdvihla ruce nad hlavu a zamávala. Na křižovatce chodeb se trochu rozjasnilo, slečna se otočila a vracela se naproti Soně. Satén kalhot mihotavě odrážel světla zářivek a šustil, jak se nabrané nohavice třely mezi lýtky.

„Fajn, že už jdete,“ řekla. „Tamhle od toho rohu půjdete proti kameře, tak abyste se nelekla.“

„Ne! To... nejde.“ Soňa se zastavila, ale slečna ji chytila za loket a snažila se ji roztlačit.

„Pojďte, jen normálně jděte, jako bychom tam nebyli.“

„Ne. Já tam nejdu. Dneska nemůžu. Já jenom přišla říct...“

„Fajn, tak to tam jděte říct!“

„Ne, prosím vás, vyřídte panu Krakovskému, že mám něco doma a že dneska...“

„Pojďte, nebojte se a řekněte mu to sama, to nic není, všechny holky tam už takhle napochodovaly!“

„Jenže já nejsem...”

„Soňo, tak kde jseš?” David hulákal zpoza rohu a Soňa si uvědomila, že slyší štěbetání holek. „No tak, Soňo, nástup, čekáme!”

„Tak šup a jakoby nic,” řekla slečna, hvízdl a zatlačila Soňu do zad, „a nekoukat na kameru,” to už mluvila tiše a i holky přestaly štěbetat.

Chtěla si ještě upravit drdol, zdvihla ruku, ale ta holka ji pořád strkala do zad a už byly krok od rohu, co na podlahu z boku vybíhal nasvětlený obdélník, musela dát ruku rychle dolů a ta holka ji ještě postrčila a Soňa udělala krok a šláp-la už do nasvětleného obdélníku a otočila se do chodby ke zkušebnám.

Na konci chodby, přímo proti ní svítily dva reflektory na vysokých stojanech, pod nimi byly při zdech namačkané holky a David s rukama na prsou a všichni vyhlíželi. A nekoukat na kameru!

Podlaha se zrcadlově leskla a zdálo se, že vůbec neubývá. Cítila, jak se řemínek tašky při každém kroku trochu posu-nuje a že jí sjede z ramene dolů. Stiskla ho rukou a přitla-čila, ale klouzal pořád dál. Na krku ji lechtal uvolněný pra-mínek vlasů.

Komedie. Pitomá, hloupá komedie a samozřejmě, nejvíc vepředu je nalepená na zdi Hemerová.

Punčocháče ji táhly v rozkroku, nemohla dělat pořádné kroky a chodba byla nekonečná. Jako kdyby šla proti vodě. V celých zádech cítila, jak je toporná, měla chuť zatřást zády a uvolnit se, ale od očí jí pražily reflektory a uprostřed mezi nimi se lesklo oko kamery. A nekoukat na kameru! A zrov-na dneska má ty starý kozačky s kulatou špičkou. Ta chodba neskončí. Idiotská komedie. Hemerová se jí šklebí do obli-

čeje a David tam stojí s rukama na prsou jak paša a chechtá se. Takhle se nechat ztrapňovat.

Měla pocit, že má punčocháče někde v půli zadku a že brzy neudělá ani krok, ale konečně se přiblížily dveře zkušebny. Vzala za kliku a otevřela a z ramene se jí svezl řemínek tašky. Idiotská, debilní komedie. Vešla dovnitř a ukročila za křídlo dveří. Fuj.

Začalo být živo. Holky se hrnuly do zkušebny, mezi nimi se pletli osvětlovači se stojany a cívkami kabelů, holky vyšpulovaly zadky, elegantně gestikulovaly a dělaly třikrát víc rámusu než normálně. Pár hezounů s kamerou, a ze sboru je čtyřicet odalisek. Ubohost.

David se prodíral mezi holkami a táhl za sebou režiséra. Zářily mu oči, byl brunátný vzrušením a kouty nad čelem se mu leskly potem.

„Čau, hvězdo! Nesla ses jak pusinka na nádraží. A teď kabát dolů, máš hlavní roli. Vid', Tomáši!“

Vyvážená kompozice ostře řezané tváře se opatrně pohnula a řekla *jistě*. David křikl na holky, aby tolik neječely, a otočil se k Soně. „Tomáš chce začít s tebou. Budeš jako zkoušet *Canticorum*, občas je trochu opravíš, ale jen občas, aby to bylo spíš jako v kusech. Vid', Tomáši!“

Vyvážená kompozice se znovu pohnula. „Jde mi jen o atmosféru zkoušení. Já nezachytím, jak se taková věc zkouší a jak je to těžký. Na to nemám plochu. Zatím potřebuju jen atmosféru.“

„Ne. To nepůjde. Musím domů. Chtěla jsem jen vzkázat, že nemůžu, ale ta slečna mě sem dotlačila.“

„Soňo, dyť to bude chvilka!“ řekl David. „Svlíkni si kabát a můžeme to sjet. Nástup!“ Otočil se k holkám a začal tleskat, aby sebou hodily.

„Nech toho! Já odcházím. Musím!“

„Paní Eliášová, já vám zaručuju, že to nebude ani deset minut. Když už jste tady a když už jsme sem všechno natahali.“

„Bohužel nemůžu. Starám se o zmrzačenou sestru a ona mi volala, že...“

„Soňo, tu chvíli přece počká.“ David roztržitě žmoulal lem vytahaného svetru a olizoval si jizvičku na rtu.

„Nepočká.“

„Škoda,“ řekl režisér, „jestli to skutečně nejde...“ Otočil se a zamával na slečnu v červených kalhotách. „Marcelko, prosím tě!“

„Jedem?“

„Jedem, ale jinak. Zatím si napiš telefon paní Eliášové a příště si ověř, jestli se jí to hodí.“

Slečna se podívala na Soňu: „Copak?“

„Rodinné problémy,“ řekl režisér, „dneska nemůže.“

Slečna se zasmála. „Kdepak. Bojí se nás.“ Otočila se k Soně. „Že je to jen tréma!“

„Ne, slečno. Prostě nemám čas.“

Nadiktovala číslo. David žmoulal lem vytahaného svetru. „Soňo, aspoň chvilku...“

Osvětlovači zapnuli reflektory a na Davidově tváři zazářily nazrzlé špalíčky špatně oholených vousů. Jeho kalhoty s vytahanými koleny vrhaly na zem bizarní komický stín. Rozhlédla se. Režisér stál za klavírem a díval se na ně. Vedle něho stál kameraman, kameru držel před očima a objektivem mířil na Soňu. Kamera běžela.

„Ahoj,“ řekla, otočila se a šla ke dveřím. Koutkem oka viděla, jak režisér ustupuje, aby ji kameraman mohl sledovat.

Komedie. Pitomá, hloupá komedie. Zavřela za sebou dveře a uhladila si drdol. Musela vypadat jako cuchta. Uvol-

něný pramínek namotala na prst a zastrčila pod ostatní vlasy.

Přes šaty si povytáhla punčocháče a šla pěšky domů. Jde mi o atmosféru zkoušení... Já nezachytím, jak se taková věc zkouší a jak je to těžký, na to nemám plochu... Dokonalý tmavošedý oblek a černý rolák. Klidný, bohorovný pohled. Moudrý a neodolatelny. Seladon. A David vedle něho vypadá jako obecní pošuk.

Vyšla do mezipatra a přivolala si výtah. Dole zavržaly domovní dveře, ale skrz drátěné sklo výtahové šachty už bylo vidět smyčku kabinového lana a hned potom i kabinu. Snad už ji nikdo nedohoní. Kabina se zastavila, zhasla a Soňa otevřela dveře. Dohonil.

Měl bundu s ohrnutým límcem, černé manšestrové džíny, kytku a bral to po třech schodech.

Nastoupili do výtahu, Soňa zmáčkla čtvrté patro a postavila se čelem ke dveřím. Promluvil k jejím žádům.

„Jak jí je?“

„Jak by jí jako mělo bejt?“

Na ubíhající stěně před sebou viděla jeho stín. Nepohnul se, dokud nezačali vystupovat. Trochu sklonil hlavu a vyšel za ní.

V předsíni si zul boty a zůstal stát. Odložila tašku a naklonila se do pokoje.

„Ahoj, Dano! Je tu Hynek.“

Ustoupila ze dveří, aby Hynek mohl projít, a sundala si kabát. Manželská návštěva. Já bych rád... a jestli... a kdybys cokoliv... Tyhle návštěvy se prý postupně ustálí tak jednou za rok.

Prošla pokojem do ložnice, zavřela za sebou dveře a převlékla se. Danko, budu teď dva měsíce ve Varech... Dám ti

číslo hotelu, kdybys cokoliv potřebovala, stačí, když zavoláš, nechají mi vzkaz... Srdceryvná naléhavost.

Punčocháče zmuchlala do kuličky a vyšla z ložnice. Hynek seděl proti Daně a na kus papíru psal adresu. Jako vždycky držel tužku kolmo a papír si přidržoval malíčkem. Dana popojížděla dopředu a dozadu, ale jen trochu, aby se jí přední kolečka nepřetáčela. Měla zakloněnou hlavu a dívala se do okna.

Soňa šla do kuchyně, punčocháče vyhodila do koše a rozhlédla se. Nádobí už bylo umyté a stálo v odkapávači. Šla ke dveřím, ale pak se vrátila, vzala konvici na vodu a písek a začala ji čistit.

Canticorum... David žmoulá vytaháný svetr, vypadá jako obecní pošuk a někde za klavírem se sošně a distingovaně vyjímá bezvadný šedý oblek s černým rolákem. Na to nemám plochu. Zatím potřebuju jen tu atmosféru...

Odložila vyčištěnou konvici, posadila se ke stolu a opřela se zády o zeď. Pomalu kývala hlavou ze strany na stranu a poslouchala, jak spona drdolu škrábe o zeď. Podlaha byla počmáraná křivkami od Danina vozíku. Nejvíc před dřezem, jako by si někdo hrál s velkým kružítkem.

Obecní pošuk s jizvou po zaječím pysku, s obličejem věčně zarostlým špalíčky nazrzlých vousů, s rozpárnutými kalhotami a přešlapanými lemovkami nohavic, pošuk, který se dovede smát, až mu tečou slzy, a který má trému před číšníkem druhé cenové skupiny.

Vstala, z linky vzala písek, namočila hadřík a klekla si na zem. Dlouhé čáry šly vyčistit celkem snadno, hůř průsečíky a místa, kde se Dana otočila na místě kolem jednoho kola. Lino u dřezu se brzy vydře a začne se špinit ještě víc.

„Soňo, ahoj, už jdu.“

Vstala, opláchla si ruce, zkontrolovala si drdol a vešla do předsíně.

„Soňo, budu tam asi dva měsíce, ale kdybyste cokoliv potřebovaly...”

„Nic nebudeme potřebovat.”

Oblékl si bundu a ohrnul límec. „To už jsem slyšel, ale kdybyste cokoliv potřebovaly, stačí zdvihnout telefon. Ahoj.” Když procházel dveřmi, malinko sehnul hlavu.

Zhasla v kuchyni a šla do pokoje. Dana měla v ruce papírek s adresou a skládala z něho harmoniku. Pak ji opatrně natrhala na tenké proužky a hodila do popelníku.

„Můžeš to dát do vody?” Podala Soně kytku a zapálila si cigaretu.

Soňa vzala vázu, natočila do ní vodu a vrátila se do pokoje.

„Kam to mám postavit?”

„Kam chceš.” Dana odjela k televizi a zapnula ji. „Oni vás ne-točili?”

„Točili.”

„Žes tak brzo doma.”

„Úplně to stačilo.”

„A jaký to bylo?”

„Prosím tě! Komédie. Akorát taková pitomá komédie.”

Kupodivu dělali i v neděli. Vrátný zdvihl závoru, Hynek objel léčebnu a zastavil u společenského sálu.

Kubus sálu vybíhal z léčebny kolmo do atria a končil plnou čelní stěnou, jen v ose dělenou úzkým svislým okenním pruhem. Spodní dva díly oken byly vysazené a na jejich místě byla provizorní vrátka. Hynek prošel sálem až na konec, pak se vrátil a opřel se o hromadu beden a krámů přikrytých plachtou.

Prostor. Zatím hrubý, syrový a anonymní prostor, ale za dva měsíce prostor Kalliopé a Euterpé, prostor od Erató k Thaleii, prostor mezi Melpomené a Terpsichoré, vedle Kleió a za Polyhymniou.

Vstal, vrátil se k autu a nosil do sálu krabice s barvami, vzorníky a vercajkem. Naskládal je za vstup, vedle zaplachtené hromady. Pak odjel do hotelu, zapsal se, vynosil zbytek věcí do pokoje, znovu nasedl do auta a rozjel se na Hluchov. Odlehčené auto jelo svižně a silnice byla skoro prázdná. Dojel tam včas.

Lešení už bylo pryč i ze západní fasády a na plácku mezi zámekem a maringotkou chyběla hromada písku, barel i míchačka.

Hynek projel až za maringotku, nacouval k vratům zámku

a otočil se. To už z maringotky lezl Albrecht. Přišel k autu a rukou plácl do střechy.

„Jseš přesnej, to se mi líbí. Vem zatím tuhle tašku, ostatní vemem potom nákladákem.“

„Jakým?“

„Až pojedem pro vápno.“

„Pro jaký vápno?“

„Zbylo nám tu tříletý vápno a František dovolil, aby sis ho vzal. Už jsem ho nasoudkoval. A počkej ještě moment, rozloučím se se správcovejma.“ Přešel plácek a zmizel v zámku.

Hynek hodil tašku na zadní sedadla, vystoupil z auta a zapálil si cigaretu. Na prkenné podlaze maringotky se ozvaly kroky a pak se otevřely dveře.

Už nebyl v montérkách jako minule, když z lešení házel kamínky, ale šedivá vousatá hlava pořád vypadala jako poprášená vápnem. Měl oči daleko od sebe a Hynek nepoznal, kterým z nich se na něho vlastně dívá.

„Nevím, proč ho Hugo od nás pouští, ale jestli byste ho chtěl vrátit v tom stavu, co byl před třemi roky, tak to si ho radši nechte. To už by k nám nemoh.“ Odkášlal si a odplivl do trávy vedle cesty. „A na to by bohatě stačil tejden bez dozoru. Jestli ho chcete udržet na uzdě, tak musíte pořád bejt s ním. Pro jednoho je to zátěž, my se střídáme tři. K snídani pivo, po obědě pivo a po večeri tak dvě, nejvýš tři. Víc ani mrt. Po vínu moc nejde, ale kořalky se nesmí ani dotknout. A kdyby vám někdy ujel, tak pár dní nic, prohibice, a bejt na něj zlej, tvrdej a sprostej. Jestli vám tohle bude zatěžko, tak toho chlapa zničíte.“

Vrátili se zpátky k maringotce. Albrecht tam už stál, pozoroval je koutkem oka a tvářil se uraženě. Šedivá vousatá hlava se dívala jedním okem vlevo, druhým vpravo.

„Pánbu vám oběma pomoz!“

„Tak pozdravuj kluky a v Litomyšli se sejdem,“ řekl Albrecht.

Hynek ukázal do prázdného auta. „Už jsem se ve Varech vyložil a jedu prázdněj, můžem vás rovnou odstěhovat.“

Albrecht mávl rukou. „Já to mám v bednách a ty se ti tam nevejdou.“

„Tak to přendáme.“

„Nepřendáme. Jednak máš v bedně větší přehled, a jednak, co není v zamčený bedně, to ti na stavbě ukradnou.“ Nasedl a přibouchl dvířka.

Ve Varech Hynek počkal v recepci, než se Albrecht zapsal a nafasoval klíč, a pak vyšli nahoru do pokojů. Byly vedle sebe, s malými mansardovými okny do dvora a výhledem na zadní trakty činžáků vedlejší ulice.

Hynek narovnal fotografii Jeleního skoku, která nakřivo visela v černém laťovém rámečku nad postelí, svlékl se a z kufru vyndal záplatované džíny. Opřel se bokem o stolek a strčil jednu nohu do nohavice. Vešel Albrecht.

„Svačina!“

„Zajdem nejdřív na stavbu.“

„A co tam chceš dělat?“

„Dohodnout, připravit, rozmyslet a tak.“

„Prosim tě! Ve čtyři na stavbu. A v neděli! Tam teď není ani noha.“

„Oni dělaj.“

„Pendrek! Máš mě jako poradce, tak mě poslouvej. Toudle dobou na stavbu nelez, to je tam nejvejš někdo, kdo něco krade. A ten tě tam uvidí nerad. Teď bude svačina. My se musíme dohodnout, co a jak, až nám to bude schnout pod rukama, tak nebude čas.“

Asi je to pravda. Hynek se znovu svlékl a sešel s Albrechtem dolů do přízemí. Klíče s těžkými hruškami odložili na pult recepce a vešli do restaurace. Tam bylo skoro prázdné.

Albrecht ukázal na pódium s malými stoly na druhé straně, přešel sál, postavil se nad stůl u prostředního okna a zabouchal na něj pěstí. „Tady!“ Postupně se opřel o jednotlivé rohy stolu, rozlámал pивní tácek a podložil nohy, aby se stůl nekýval. „Tady bude umělecký centrum, tady to musí fungovat.“ Zavrtěl se na židli, vstal, vyměnil ji za jinou a znovu se zavrtěl. „Dobrý.“ Hynek se posadil naproti a zapálil si cigaretu.

Před necelým měsícem seděl o pár stolů dál a dělalo se mu špatně, už když si představil talíř. Teď měl hlad. A všechno, co potřeboval. Matrice, barvy, vercajk a Albrechta. A prostor. On, soukromník, bez jediného náměstka a bez kulatého razítka, soukromník, který si od zakázky po otvírání na konzervu musí všechno obstarat sám, obsadil prostor.

„-te si přát?“ Bylo jí kolem dvaceti a ve výstřihu měla půldolar s Kennedyho profilem na zlatém řetízku. Výstřih byl oválný a v nejhlubším místě by sahal asi tak pod podprsenku, jenže ta v něm nebyla. Založené, prošité okraje výstřihu se od častého žehlení kovově leskly.

Albrecht ji vzal za ruku a přitáhl k sobě. Kennedy se na řetízku rozkýval.

„A teď, děvenko, pozor!“ ukazovákem namířil na Hynka, „tohohle pána si pořádně prohlídněte. Koukáte se pořádně!?“

„Nic extra na něm nevidím.“

„Tak teda poslouchajte. Tenhle pán je moc známej a slavněj malíř. Znaj ho po celý Evropě. Že zrovna vy ho neznáte, to nevadí a hned to napravím. To je pan Šimon. A já jsem taky moc známej a jmenuju se Albrecht. A teď dávejte po-

zor! My tady budeme pracovat a u vás budeme bydlet. Tenhle stůl je náš a vy o nás budete pečovat, jak nejlíp umíte! Jak vám říkají?"

Otočila se k němu výstřihem a volnou rukou ukázala na přišpendlenou jmenovku. Albrecht se nahnul, zamhouřil oči, ale pak odmítavě zakýval hlavou.

„Tak to ne, děvenko, Nušlová vám říkat nebude!“

Vykroutila se mu z ruky, narovнала se a usmála. „Yveta.“

„Výborně, Yvetko! Nejdřív dvě pivka, pak něco pojíme a uvidíme.“

Odcházela uličkou mezi stoly. Boky obtažené lesklou černou látkou služebních šatů se příjemně vlnily a byly dost vysoko, přestože měla nízké kristusky a tlusté bílé ponožky.

Tlusté bílé ponožky nosila i Dana. I v létě do tenisek, ale doma zas klidně chodila bosa i po dlaždičkách v kuchyni. Dokud chodila.

Yveta se přivlnila s plným platem na rameni, zůstala vzpřímená, jen trochu podklesla v kolenou a postavila před ně dvě piva. Přitukli si, Hynek opřel sklenici o rty a pomalu ji nakláněl, aby pivo podteklo pěnu.

„Yvetko!!!“ Albrecht už máchal prázdnou sklenicí. „Yvetko, vy o nás nepečujete! Já jsem zase zanedbanej!“

Kývla hlavou, že o něm ví, a za chvíli přišla s jídelním lístkem. Naklonila se nad stůl a utěrkou smetla lupínky popela kolem popelníku. „Hovězí bych si zrovna dneska nedávala, ale docela ujdou kotlety.“

„Yvetko, výborně, my se poradíme, a zatím ještě dvě pivka a tři pohodlný myslivce,“ řekl Albrecht.

„Co je to pohodlný?“

„Aby se to dobře drželo, aby to nebylo titěrný.“

Usmála se a kývla hlavou.

Kořalky se nesmí ani dotknout. Jenže Yveta už odcházela a Albrecht byl úplně v pořádku. Měl jasné, živé oči. Nic se nesmí přehánět. Yveta se po několika krocích vrátila.

„Vy ještě někoho čekáte?“

„Depak.“

„Aha. Ale já myslivce nepiju. Když tak vodku, jestli to nevadí.“

Nevadilo to. Kennedy vyjel, když si s nimi ťukala, a zase zajel, když zakláněla hlavu se skleničkou.

„Yvetko, výborně, a ještě jednou!“

„Dost!“ Hynek se prudce předklonil a přestal si všímat Kennedyho. „Dvě kotlety a víc nic!“ Cítil, jak jeho hlas zní nepřírozně škrobeně, a bylo mu trapně. „My ještě musíme něco zařídit. Dáme si večeri a pivo a vypadneme.“

„Svatá pravda, Yvetko, my tu nejsme na dovolený! Tak ještě jednu rundu, ale skutečně poslední!“

„Už žádnou rundu!“

Yveta stála nad nimi a s profesionálním klidem čekala, kdo bude mít poslední slovo. Hynek měl vztek. Proč zrovna on musel před touhle holkou dělat úzkoprsého opatrného bubáka, který se bojí jednoho prcka.

„Yvetko, šup!, pan Šimon má pravdu. Mrskněte sebou, než si to taky rozmyslím. A kotletku jen jednu, já zatím nemám hlad.“

Yveta se podívala na Hynka a povytáhla obočí. „Tak co teda?“

„Kotletu a dvě piva,“ řekl Hynek.

„A dva myslivce a jednu vodku,“ přidal Albrecht. Yveta spustila obočí, vzala Albrechtovu skleničku a znovu se podívala na Hynka. Taková prsa měla Marie. Dřív. Před deseti lety. Žádný myslivce, měl říct, ale Yveta už byla pryč.

„Pane Albrecht...“

„-chte! Pane Albrechte! Když už. Ale než začneš, tak já ti něco povím.“ Naklonil se přes stůl k Hynkovi a dobrácky se mu zadíval do očí. „Já vím, do tebe hučel František. Jenže on je dramatik.“ Upil pivo, předloktím si otřel horní ret a znovu se předklonil. „To je takhle: Já pil, to jo. Ale je to pryč. Já byl na léčení a jsem vyléčeněj. Vyléčeněj, to není takovej, co nepije. Takovej nepije, jenom že se silou drží. Vyléčeněj je takovej, co už není závislej. Rozumíš! Co může každěj jinej, to já můžu taky. Ale kdybychom tu osum neděl jenom seděli a chlastali, tak v tom budu lítat znovu. To jo. Jenže to bys v tom lítal taky. Toho se František bojí, abych nezačal znovu. Ale zbytečně. Ty přece nejsi takovej blázen, aby ses sem přijel uchlastat a zrovna na to si mě najmul jako poradce.“

Nad stolkem se zaleskl Kennedyho půldolar, Albrecht převzal myslivce, ale hned máchl rukama a zavolal: „Yvetko, zapomněla jste vodku!“

„Nezapomněla. Já se kvůli vám nemůžu zbourat už v pět, když tu musím lítat do zavření.“

„Yvetko, bourání žádný, ale vodka je sem objednaná!“

Yveta odešla. Albrecht zdvihl skleničku, ale pak ji položil a bříškem ukazováčku objížděl její okraj. „Akorát kvůli tý holce zakecáme práci. Ten heraklit pod to dávat nebudem.“

„Proč? Zkoušel jsem to a je to dobrý.“

„Když jsem ti to radil, tak je to určitě dobrý. Jenže já si to zase rozmyslel.“ Zdvihl skleničku a obrátil ji do sebe. „Dávat to tam nebudem.“

Hynek se nohou zapřel o trnož stolu, svěsil ruce podél opěradla a zhoupal se dozadu. On si to rozmyslel! Ale já ne!!!

„Zkoušel jsem to a zůstalo to dva dny tak mokrý, že se do toho dalo malovat.“

„Koukám, že už si můžu tuknout jenom s váma!“ Iveta byla malinko předkloněná. Vlastně dost předkloněná. Hynek popaměti našmátral skleničku, zdvihl ji a pak teprve pomalu, po řetízku od Kennedyho, vystrkal pohled nahoru. Přitukli si, vypil asi polovinu a zbytek postavil na stůl.

„Ta kotleta bude za chvíli.“ Vzala svoji a Albrechtovu skleničku, chystala se odejít, ale Albrecht ji chytil za ruku.

„Počkat, Yvetko!“ Potom se obrátil znovu na Hynka, „když uděláme pořadnej podklad, tak budeš moct dělat do mokrého šest, možná sedum hodin. A víc, kamaráde, stejně...“ Zadíval se na Yvetu a přimhouřil oči. „Yvetko, co jsem to, aha, přineseš mi ještě jednu, ať tu jen tak nesedím.“ Otočil se na Hynka a zatukal prstem do stolu. „A víc, kamaráde, víc než sedum hodin stejně dělat nevydržíš.“ Pustil Yvetu a sáhl po cigaretách. „To ti garantuju!“

„Už nic! Leda pivo,“ řekl Hynek a Yveta odešla.

Albrecht sáhl po püllitru, dopil ho a prudce postavil na stůl. „Sakra! Snad je důležitější, jak budem dělat fresky, než jestli vypijeme jednoho nebo dva panáky!“

„Právě. Důležitější jsou fresky. Tak se tu nemůžeme ožrat.“

Albrecht vyletěl ze židle, naklonil se přes stůl k Hynkovi a zařval: „Hele, mladej! Kdo si myslíš, že jseš, že mi tu chceš kázat vo pití! Já jsem střízlivej jako nikdy, já vim, co můžu, a nenechám si do toho kecat vod takovýho...“ U ramene se mu zaleskl Kennedy a bledá nahá paže ho stáhla na židli.

„A hezky potichu! Nebo nebude ani pivo.“ Kennedy zapadl zpátky do výstřihu a černé služební šaty zase odšustily uličkou mezi stoly.

Hynek se rozhlédl. Sál už byl skoro plný, ale nikdo jim nevěnoval pozornost. Albrecht měl svaštělé čelo, mračil se

do stolu a vypadal uraženě. Pak zdvihl hlavu, ale díval se stranou. „Jdu na záchod.“

Hynek se zvedl a šel za ním. Prošli sálem do haly, kolem recepcy a vstupu do vinárny. U mušlí stáli vedle sebe. Mlčeli. Pak se vrátili zpátky a sedli si ke stolu.

„Proč tam nebudeme dávat ten heraklit?“

Albrecht neodpovídal a pořád se mračil. Yveta přinesla kotletu. Docela ušla.

„Proč tam nebudeme dávat ten heraklit?“

Albrecht se napil. „Nebylo by to dobrý.“

Hynek se napil. „Proč?“

„Osmdesát metrů je moc. Odněkud to tahat. Zdvíhat nahoru, přiřezávat. Shánět slavíky. Spáry budou měkký a budou se v nich vrklat hřebíky. Pak to máčet. Víš, co to bude konví?“

„Vezmem hadici.“

„To můžeš jenom začátek. Až to bude rozdělaný, dovlhčovat budeš muset konví. A co spáry? Nebudou se kopírovat? Ten barák se bude ještě pár let hejbat. Omítka něco přenese. Heraklit ne.“

„Myslel jsem, dát přes to rabicku.“

„Další práce. Osmdesát metrů rabicky. Přistříhovat, rovnat a přitloukat. A co když bude pouštět rez?“

„Normálně nepouští.“

„Normálně ji taky nedáváš na nacucanej heraklit, aby skrz ni šla voda až do tý vrstvy, na kterou maluješ. To by se muselo leda bandážovat.“

„Tím líp. To je jednodušší.“

„Jenže tomu věř!“

Hynek dojedl kotletu, odložil talíř a Albrecht dopil pivo.

„Moc práce, moc nejistot. A výsledek akorát ten, že bys do toho moh malovat i v době, co už budeš spát. Víc nic.“

Yveta přinesla nová piva a Hynek se napil.

„Dobře. Heraklit nebude.“

„Aspoň že nejseš tvrdohlavěj. A teď mi řekni, co máš za barvy.“

Hynek vytáhl z kapsy seznam a podal ho Albrechtovi. Byla to sotva stránka, ale Albrecht to četl ještě přes další pivo, krabatil čelo a po straně si dělal značky nehtem palce. Pak odsunul popelník, seznam položil doprostřed stolu a otočil směrem k Hynkovi.

„Hlinky, okry a coeruleum jo. To de. Kobalty a chromitý kysličníky taky můžou bejt. Černě a minerální fialová taky. Budiž... Ale ty kadmia tě nesměj ani napadnout,“ řekl a začal v seznamu škrtat vypálenou sirkou, „ani střední, ani červený. Ultramarín taky ne. A tu žlut bych taky nebral. Neapolskou určitě ne.“ Odhodil sirku do popelníku a napil se. „Jdu na záchod.“

Hynek se posunul zadkem na kraj židle, nohy natáhl daleko před sebe a seznam si přisunul blíž.

Yveta přinesla další pivo a za chvíli se vrátil Albrecht. Podíval se na Hynkův seznam a mávl rukou.

„S tím si nelam hlavu. Zejtra to přeberem a ty ksindly vyházíme.“

Hynek se napil a bříškem prstu roztíral kapičku piva, která na seznam odkápla z Yvetina plata.

„Proč ne kadmia, proč ne ultramarín, proč ne neapolskou žlut?“

„Na fresku nemůžeš matlat kdeco.“

„Matlat kdeco! To je seznam podle Eibnera a ten tomu snad trochu rozuměl?!“

„Jo. Von jo, ale ty ne. A proto mě tu máš, abys nedělal blbosti.“ Předloktím se opřel o stůl, pěsti postavil na sebe a o tu

horní si opřel bradu. „Odkud myslíš, že měl barvy Eibner!?“ Bradu měl pevně opřenou a zdvíhal jen zbytek hlavy. „To bylo od Winsora a Newtona nebo od Lefranca. A odkud máš barvy ty? Z drogerie... Aha.“

Jednu pěst uvolnil, napil se a pak pěsti a hlavu naskládal zpátky.

„Nakupuješ v drogerii, a chceš pokořovat staletí! Musíš bejt opatrnější... Víš, kolik je volný síry v kadmiu, co teď nakoupíš!? Tím jsem se napálil jen jednou a už bych to do smrti na fresku nepustil. Nebo ultramarín, musel bys ho zkoušet v kamentci. Na odbarvení. A víš vůbec jak? Aha.“

Volná síra... Nevadí! Má matrice, barvy, vzorníky a Albrechta. A prostor. Vyházejí se kadmia, vyhodí se ultramarín, vyhodí se možná ještě něco jiného, ale pořád tu zbude práce. Velká, smysluplná práce. Žádné zkoušení, navrhování a čekání. Žádné pořád něco nanečisto. Rovnou a přímo. Štětec, zeď, prostor...

„Jak děravej hrnec. Musím zase. Nejdeš?“

„Až za chvíli.“ Hynek se napil a zapálil si cigaretu.

Nosil to v sobě víc než dva roky. Byl ve Vatikánu v síni Múz, zaplatil si povolení a všechny Múzy si podrobně vyfotografoval. Jel do Louvru jen kvůli Melpomené a do Berlína jen kvůli Polyhymnii a Dana sháněla všechna jejich další zobrazení kvůli účesům a atributům. To ještě chodila.

Maloval, a když začal Múzy oblékat do tunik, Dana začala zase shánět, běhat a studovat. Naučila ho rozeznávat římské tuniky a tógy od starořeckých peplů a dávala pozor, aby neoblékal helénský himation přes jónský chiton a aby nad dórským peplem nebyl korintský účes. To ještě chodila.

Albrecht se napil, zkřížil ruce na prsou a spokojeně se díval do sálu. Trochu se mu leskly oči a na nose měl kapičku pěny.

Yveta běhala po sále a lesklá černá látka služebních šatů jí obepínala boky. Když se předklonila, rýsovaly se pod nimi kalhotky.

Na Albrechtově chůzi už bylo těch pár piv znát. Ne moc, ale trochu ano. Když šli znovu na záchod, recepční koukala na malinkou televizi na pultě a přes dveře vinárny zněli *Ci-zinci v noci*, ale nejspíš to nezpíval Sinatra.

Albrecht se oklepal a odplivl si do mušle. „Eibnera se držet nebudem.“ Zapnul si poklopec, postavil se do dveří a počkal na Hynka. „Já věřím Lauriemu. Ten byl přísnější.“

Obličej recepční šedomodře blikal odrazem obrazovky, *Ci-zince v noci* vystřídala *Světla ramp* a Albrecht se pokusil vejít do restaurace zajištěnou půlkou lítaček. Hynek mu podržel druhé křídlo a pak se díval, jak Albrecht jde, zeširoka a nejistě, jak se občas, jakoby bezděky, opře o opěradlo nejbližší židle. Zaplatit a bydlet! Je toho akorát. Albrecht se opřel o židli posledního boxu, nevýrazná blondýnka se udiveně odtáhla a mužská ruka se zlatým kroužkovým náramkem ho chytila za rukáv.

„Strejdo, buďte zdrav!“ Mladý Böhm vstal a podal Albrechtovi ruku. Nevýrazné blondýnky tam byly ještě dvě a naproti mladému Böhmovi seděl dozor Fiala. Nakonec si nad nevýraznou blondýnkou v čele stolu všichni podali ruce a Albrecht pozdravoval Huga, Fialu těšilo, že poznal Albrechta, Hynek už Viktora dlouho neviděl a ještě se tu určitě mockrát potkají...

„Vidíš ho, pacholka,“ řekl Albrecht, když se zase posadili. „Takovej prcek, a už je to takovej klacek.“ Začal vykládat, co před pěti lety, co před deseti lety, jak se Hugo Böhm rozvedl a co Viktor a jaký to bylo, když byli s Hugem totálně nasazený. Trochu už si šlapal na jazyk a v koutcích rtů se mu dělaly bílé trojúhelníčky slin. Hynek vytáhl peněženku.

„Zaplatíme a půjdem.“

„Jasně. A doufám, že aspoň vidíš, že se mnou klidně můžeš na nějaký to pivo. Že nejsem závislej.“ Yvetta s platem pív byla zrovna na pódiu a Albrecht se podíval na Hynka. „Tak ještě jedno na dobrou noc, ne?“ zamával na Yvetu a zamnul si ruce. „Yvetko, tohle bude poslední a zaplatíme.“

Albrecht trochu upil a rozhodil ruce. „Prostata je prostata. Pojd' taky.“

Hynek zavrtěl hlavou a Albrecht se zvedl. Schůdek pódia ho trochu vyvedl z rytmu, ale po několika krocích to vyrovnal, a když procházel lítačkami, ohlédl se a kývl na Hynka. Hynek znovu zavrtěl hlavou, Albrecht vyšel ven a lítačky se ještě chvíli kývaly.

Nejvyšší čas skončit, zaplatit a jít bydlet. Vytáhnout z kufuru nevyžehlené pyžamo a lehnout si na nepohodlnou postel s krátkou dekou.

Nejspíš nějaký barman, vekslák nebo taxikář. Odepne jí Kennedyho půldolar a odhodí ho někam na noční stolek. On ne. On bude v posteli sám. Pod fotografií Jeleního skoku v černém laťovém rámečku. Jak dlouho člověk může vydržet sám!?

Kennedy se mu rozkýval před očima. „Za recepcí na druhou stranu je vinárna s barem. Víte o tom, doufám!“

„Vím. Proč?“

Podívala se na Albrechtovu prázdnou židli a utěrkou oprášila ubrus. „Tak...“ Odešla k vedlejšímu stolu. Předklonila se, pod černými služebními šaty se rýsovaly okraje... Sakra práce!

Vyskočil a hnal se mezi lidmi v hale ke dveřím vinárny. Vešel dovnitř a rozhlédl se. *Hang down your head Tom Dooley...* Barpult byl vpravo vzadu. Albrecht se o něj opíral

a skleničku měl tak pohodlnou, že se v ní deci kořalky nemuselo ani trochu mačkat. *Hang down and start to cry...* Magnetofon byl na polici za pultem a zpíval to někdo jako Cash nebo Scott Lean. Hynek polkl a vyrazil.

Albrecht otočil hlavu, po tváři mu přeběhlo leknutí a ruka se sklenicí vyletěla ke rtům. Jako když to teče do kanálu. Nebylo rozeznat doušky, jenom od koutků úst mu stékaly dva malé pramínky na klopý saka. A sklenice byla prázdná.

Hang down your head, Tom Dooley, poor boy... Hynek se rozkřikl na barmana.

„Kolik jich tu měl? To nevidíte, že je pod obraz?“

Barman utěrkou leštil skleničku, měl trochu zakloněnou hlavu a díval se Hynkovi do očí.

„Kdyby tu byl někdo pod obraz, tak mu nenaleju.“ Vzal novou skleničku a znovu leštil.

„Kolikrát tu byl?“

„To si nejsem povinně pamatovat. Jako podnapilej se nechová. Tak mi tu neřvěte!“

Albrecht chytil Hynka za ruku, opřel se o něj a kýval se mezi ním a pultem. „Buď klidnej, neboj, kamaráde! Všechno v pořádku,“ mluvil přerývaně a bylo mu stěží rozumět, „akorát mě napadlo se sem zajít zeptat, jak... jestli... no, a přitom sem si dal slzu, no! Dyť se nic neděje, já tu sem prvně. Opravdu prvně.“

Hynek vzal Albrechta pod paží, vlekl ho ven a za nimi se ozývalo *Hang down your head, Tom Dooley* v trojhlase. Lidé ve vinárně se po nich ohlíželi, a když vyšli do haly, otočila k nim hlavu i recepční. Jednu tvář měla červenou od lampičky nad knihou hostí, druhou šedomodrou od televize.

Hynek vyzvedl oba klíče a strkal Albrechta nahoru. Al-

brecht blábolil, snažil se něco vysvětlovat, ale Hynek ho neposlouchal. Odemkl jeho pokoj a strčil ho dovnitř. Než stačil rozsvítit, Albrecht upadl.

„Já neupad, že jsem pil. Já upad, že je tu tma jako v prdeli.“ Klečel na čtyřech, škytal a snažil se postavit. Hynek ho obkročil, vzal pod rukama a trhnutím postavil. Pak ho opřel o stolek, přehodil si kolem krku jeho ruku a odvedl ho k posteli. Albrecht se smál.

„To je pohodlí, to je po-hod-líč-ko! Hynečku, Hynečku!“ Dlaněmi mlátil do matrací vedle sebe. „Já to udělal schválně! Schválně...“

„To vidim. Zejtra vás vodvezu zpátky!“

„Ne-vod-ve-zeš...“

Neodveze. Samozřejmě že neodveze. Nemůže. Profackuje ho a půjdou dělat. Aspoň prvních pár dní ho musí mít u sebe. Aspoň ze začátku, ale pak ho vrátí. Namočil ručník a vyždímal mu ho na hlavu. Albrecht se smál a škytal.

„Já tu udělal schválně! Schválně. Abys věděl...“ prskal a vytíral si z očí vodu, „abys věděl, že já se klidně můžu namazat a zejtra budu zase fit. Abys věděl, že sem normální.“

Hynek znovu namočil ručník a znovu ho na něj vyždímal. Albrecht se smál a dělal, že si myje vlasy. Pak zvedl hlavu a zatvářil se vážně.

„Kdepak kadmium. Ani nápad. Žádný kadmium. Zejtra ti ukážu, co s nim uděláme. U-dě-lá-me.“ Rukama se plácal do stehů. „Vy-ho-dí-me!“

Hynek mu zul boty a nohy hodil na postel. Albrecht se tvářil blaženě a přihloupě se usmíval.

„Eště dečku, sleč-no, deč-ku a pu-sin-ku!“

Šedivá hlava z maringotky měla pravdu. Kořalky ani dotknout! Budou jíst v kantýně nebo přímo na place, burty

a salámy. Žádná hospoda. Odkouká, co bude moct, a pak ho vrátí. Sakra, platit!

„Kadmium vy-ho-dí-me!“ žvatlal Albrecht.

Mávl rukou, zhasl a sešel do restaurace.

Postavil se ke stolku, kam si Yveta odkládala nádobí a kde měla zabalené příbory. Za chvíli se zhoupily lítačky ofisu a Yveta vyběhla s platem piv. Kývla, že Hynka vidí, a začala roznášet. Kennedyho půldolar blikal po sále jako svatojánská muška.

„Moment, ještě tam mám jídla.“ Odhodila vedle něho plato, vrátila se do ofisu a začala nosit talíře. Lesklá černá látka služebních šatů byla trochu pokapaná od piva a vlasy na spáncích zpocené.

„Jsem tu dneska sama.“ vzala hrst příborů a rozdala je. „On si vzal špajzák volno. Už si nesesednete?“

„Ne. Jenom zaplatím.“

„To stačilo zejtra,“ ze zásuvky stolku vyndala jejich účet, položila ho na kasírku a spočítala. „Jak to dopadlo, byl tam?“

„Byl. A lili mu to tam do decek.“ Podal jí peníze. „Je pod vobraz.“

„Řeknu zejtra barmanovi, aby tomu pánovi nedával.“

„To budete hodná.“

Vzala plato a zase zmizela v ofisu. Ani centimetr její kůže. Ani centimetr. Všechno je pro nějakýho barmana, veksláka nebo taxikáře.

Vyšel do haly a kolem recepce mířil ke schodům. Recepční ho sledovala pohledem, a jak natáčela hlavu od televize k lampičce, zčervenalo jí nejdřív ucho, pak jedna tvář a nakonec celý obličej. Hynek se ještě od schodů ohlédl. Kolem červené tváře měla šedomodře prosvětlenou korunu vlasů.

Prošlapaný kokosový běhoun vedl jen do prvního patra a dál už byly jen zašlé teracové stupně.

Ani centimetr jejich kůže, všechno je pro někoho jiného. A někde daleko se na někoho usmívá a někoho obdivuje páže v baloňáku. Vzal za kliku svého pokoje, ale škvírou kolem vedlejších dveří viděl, že se u Albrechta svítí. Bez zaklepání tam vešel. V pokoji to páchlo.

Albrecht ležel napříč přes postel s hlavou opřenou o zeď. Nohy v mokrých nohavicích trčely doprostřed místnosti a z horní kapsičky saka vyčnívaly nedbale zastrčené bankovky. Tvář měl zelenou, na čele mu zasychal pot a z koutku úst mu vytékaly sliny. Tekly mu přes bradu na límec košile. Na mokré, zválené peřině vedle pravé ruky ležela převržená půllitrovka myslivce.

Hynek se ramenem opřel o skříň a zavřel oči. Obsadil prostor. Má všechno, co potřebuje. Má chuť a sílu. Prosadil se. Má rozkreslené matrice, barevné studie, vzorníky, barvy, vercák a Albrechta. Ztuhlého, pomočeného, slintajícího a bezcenného.

Překročil Albrechtovy nohy, otevřel okno a nadechl se čerstvého vzduchu. Prostor. Na jednom konci jsou florentské fresky a na druhém on a Albrecht. Všechno ostatní je někde uprostřed. Daleko od nich. Páže v baloňáku s nárameníky, skici běžců, rozestavěný ateliér. A Dana. Všechno normální je daleko. Na tomhle konci prostoru je jenom on a Albrecht.

Zdvihl lahev. Ve zbytku, co nepřetekl přes oblinu hrdla, zůstaly kalné bublinky Albrechtových slin. Vylil to do umyvadla, zhasl, vyšel na chodbu a otočil klíčem. Strčil se jej do kapsy, sešel dolů do restaurace a sedl si zpátky ke stolku na pódiu. Pak se mu před očima zakýval Kennedyho půldolar.

„Myslivce,“ řekl.

„Pohodlnýho?“

„Pohodlnýho.“

„Nějaká nepříjemnost?“

Vyfoukl kouř a podíval se na ni. „Než jsem vám to zaplatil, tak sešel dolů, koupil si celou flašku, většinu vypil a zbytek rozlil v posteli.“

„Vykašlete se na něj, kořalu nepředěláte!“

„Nemůžu. Potřebuju ho. Bohužel... Bez něho nemůžu dělat.“

„Podle toho, jak vyvádí, vám bude platnej jak mrtvýmú ta-tranka.“

„Dáte si se mnou vodku?“

„Ne, dík, už toho mám taky dost. Promiňte,“ kývla hlavou k vedlejšímu stolu a šla tam kasírovat.

Nosil to v sobě víc než dva roky. Byl kvůli tomu ve Vati-kánu, Louvru, Berlíně. Maloval. Poslouchal mudrování růz-ných komisí. Učil se míchat barvy a omítat. Udělal podraz na Kudrnáče. Nosil to v sobě víc než dva roky a zítra ráno by to měl začít konečně dělat. S Albrechtem. Pak si uvědomil, že nad ním stojí mladý Böhm a zdvořile se usmívá.

„Pane Šimon, vidím, že pracovní jednání už máte za sebou,“ ukázal rukou směrem k boxům, „nechcete si přisednout?“

„Jste hodnej, Viktoro, děkuju, ale já už jdu pryč, já...“

„Je nás lichej počet,“ přerušil ho Böhm, „dobře byste za-pad. A vy určitě mluvíte anglicky, jsou to Švédky, takže byste nám i pomoh.“

„Viktore, dík, ale mám špatnej den, nedaří se.“

„Tím spíš! To bysme se měli držet v houfu. My s Mirkem od-poledne zas trátili na koních. Velká cena tříletejch a došli moc špatně. Teda pro nás. Ale vidíte, nevěšíme hlavu.“ Předklonil se a důvěrně ztišil hlas. „Přisedněte si! Ty Švédky jsou do-cela fajn. Ale lichej počet je špatnej na nějaký pokračování.“

Centimetr jejich kůže. A zdvořilý mladý Böhmm a stavitel Fiala, který má rád čistou práci. A aspoň do dvou harcovat po barech, přemlouvav v taxíkách a vymýšlet kde. A pak v kdovíjaké díře k ránu slyšet anglicky: Ale já na tebe dneska nemůžu být hodná. A Albrecht napříč přes postel, s poslinatou košilí a v louži od myslivce a moče. „Viktore, nezlobte se, dneska ne.“

Mladý Böhmm se vrátil do svého boxu, Hynek vytáhl peněženku a kývl na Yvetu. Ta rozdala piva, odhodila plato na stolek a přišla na pódium. Zaplatil.

Yveta zaklapla kasírku a zastrčila ji do kapsy zástěrky. „Do čtyř ho uhlídejte, zejtra mám zas odpolední. Přinesu vám pak antabus.“

„Co to je?“

„Takovej prášek, co jim dávají v léčebně. Když se na něj napijou, zvracej jak alíci. Zbylo mi to po starým.“

„Oni pak nepijou?“

„Někteří nepijou, někteří pijou. Ale většinou pijou. Prostě si ten antabus nevezmou a chlastaj dál. Je to k ničemu, ale můžete to zkusit.“

Poděkoval, pak kývl hlavou k boxu s Böhmem, Fialou a Švédkami a odešel. Pro recepční už přestal být zajímavý, už se neohlédla a její tvář zůstala šedomodrá. Z vinárny tiše zněl zdžezovaný *b moll* a na schodišti svítila jen orientační světla.

Albrecht stále ležel ve stejné poloze a pokoj čpěl o málo míň. Hynek zhasl, vyšel ven, zamkl a vydal se k sobě.

Opláchl se, z kufru vyndal nevyžehlené pyžamo a lehl si. V Arezzu je prostor omezen freskami Piera della Francesky. Ve Varech jsou čtyři neomítnuté pilíře, našťvaný Kudrnáč a ožralý Albrecht. Někde v Praze někomu naslouchá, něko-

ho obdivuje a někoho miluje páže v baloňáku s nárameníky a ve Varech za chvíli někdo rozepne řetízek s Kennedyho půldolarem a pohodí ho na noční stolek.

Točila se mu hlava a postel se mírně pohupovala. Vlastně se namazal taky. Přetočil se na břicho, aby se mu neudělalo špatně.

Zářivka z ulice promítala na strop zvětšené stíny pavoučků háčkových záclon a páteř pořád bolela. Posadila se, vzala pravou nohu za koleno a přehodila ji přes druhou. Položila se, otočila na bok a přetočila se ještě dál, skoro až na prsa, až se pravá noha uvolnila a sklouzla kolenem před levou. Pak se trupem vrátila na bok a ruce si položila pod tvář. Soňa na vedlejší posteli pravidelně oddychovala. Hodiny v pokoji odbily dvě. Stejně neusne.

Vyklonila se z postele, přitáhla vozík, postavila si ho bokem a nasedla. Soňa sebou trhla a zdvihla hlavu.

„Potřebuješ něco?“

„Nic. Jdu vedle, nemůžu spát.“

Soňa položila hlavu na polštář a otočila se, Dana odcouvala od postele a odjela do pokoje.

Rozsvítila, chvíli mžourala přivřenýma očima, pak popojela doprostřed pokoje. Upažila, kmitala rukama do stran a otáčela trupem.

V Kladrubech měli pravdu. Tvrdne. Pomalu, ale jistě tvrdne, a ta páteř je od toho. Měla by víc cvičit. Víc a pořádně, nebo bude za pár měsíců úplně neohebná. Vysunula boční opěrky vozíku, ruce sevřela za hlavou, několikrát kmitla lokty dozadu a pak se uklonila do strany. Nešlo to. Převážila se,

nohy se svezly ze stupátek a musela se rukou odrazit od skříně, aby se dostala zpátky. Musí říct Soně, aby jí držela nohy. Poprosí ji, aby s ní každý den cvičila. Stačilo by deset minut.

Nasunula opěrky zpátky na vozík, zapálila si cigaretu a odjela ke stolu k popelníku. Na stole pořád ještě byly slané tyčinky, co večer chroupali s Karlíkem, a album. Dano, to něco uvidíš, zatím je to pátý přes devátý, to je jen začátek, ale jednou to bude sbírka jako řemen. Exponát na výstavu!

Odložila cigaretu na popelník, do klína si položila album a listovala. Botswana, Grenadské Grenadiny, USA, Francie, Korea, Keňa, Německo, Jugoslávie. Několik listů známek bez ladu a skladu, jeden invalida vedle druhého. Vozíčkáři, slepci, amputaři. Většinou s nějakým dojemným heslem nebo se symboly zpola opadaných stromů či pomocných rukou. Mrzáci, mrzáci a zase jenom mrzáci.

Připadá mi to trochu morbidní, řekla mu, když to vybalil. Chudák. Chvilí byl zaražený, ale pak začal. Koukej, tenhle hází oštěpem, tady hrajou košíkovou, střílejí z luku a všichni jsou na vozečku. A tady bezrukej maluje. To právě bude sbírka, že nevádí, když je někdo postiženější, že to záleží jen na něm, co všechno bude dělat. To se ti bude těžko sbírat, přerušila ho, taková sbírka, že nevádí, když je někdo postiženější.

Já nemyslím nevádí, říkal, ale že záleží jen na něm... Znovu ho přerušila. Karlíku, když mě dvakrát tejdne sneseš od výtahu na chodník, odvezeš a vyneseš do nějaký tělocvičny a pak mě zase sneseš z tělocvičny, odvezeš sem a vyneseš k výtahu, a tohle všechno uděláš ještě tak s pěti jinejma, tak taky budu hrát košíkovou, jako tihle na tý známce. Sbírej radši ty psy. O těch aspoň něco víš.

Přehнала to. Cítala to hned, jak to říkala, ale nemohla se udržet a Karlík odešel bez nálady. Pak si to vyčítala. Ztrácí

takt a ohleduplnost. Pomalu ale jistě, stejně jako jí tuhne páteř. I to v Kladrubech říkali. Nároková mentalita. Ale tehdy myslela na jiné věci. Na Hynka, na lyže, na tenisky... Na šestinápravové volvo, na rastr spár ve fleku vypadlé omítky.

Odložila album, zhasla cigaretu a vzala si hrst tyčinek. Neusne. Stejně neusne. Nejspíš až ráno, až už Soňa bude pryč.

Odjela do koupelny, pustila si vodu do vany a vrátila se do pokoje. Böhm měl pravdu. Je to, jako když si hodíš korunou. Orel, nebo panna. Padl orel. Víc nic. Teď už nic nezáleží na tobě, padl orel a hotovo. Snad jen to, jestli zchromneš ještě víc, nebo jestli si aspoň udržíš ohebná záda. Jestli budeš cvičit. Ale i k tomu je třeba někoho, kdo ti laskavě podrží nohy.

Vzala si ze skříně čistý ručník a jela zpátky do koupelny. Zastavila vodu, vysunula boční opěrku, stáhla si košili a přesedla na okraj vany. Přendala si do ní nohy, na vozík rozprostřela froté župan a na něj položila ručník.

Pověsila se na hrazdu s žebříčkem a pomalu se spustila do vany. Böhm měl pravdu. Padl orel a hotovo.

Posadila se tak, aby se jí nohy neopíraly o předek vany, ruce sevřela v pěst a podstrčila je pod zadek. Pomalu, po centimetrech se zakláněla, až se nohy odlepily ode dna a zdvihly k hladině. Kolena byla trochu nad hladinou, jako nízké ostrůvky. Předklonila hlavu a nohy pomalu klesly ke dnu. Zaklonila hlavu a nohy se zvedly. Samy, nikdo jim nepomáhal.

Chvilí se tak kolébala, pak vytáhla ruce a dosedla na dno. Není spravedlnost ani rovnováha ani harmonie. Jsou jen náhody. Jako když hodíš korunou. Panna, nebo orel. Může padnout oboje, ale nakonec padne jen jedno. Třeba orel. O panně už nemá smysl mluvit.

Chytila se hrazdy, nadzdvihla se a vytáhla na okraj vany. Počkala, až z ní steče voda, utřela se a přesedla na župan do vozíku. Ruce si strčila do rukávů a ručník odhodila na pračku. Popojel po ní a shodil lepenkovou krabičku. Předklonila se a krabičku zvedla. *Narciza Elite bez zesíl. paty*. Na spodku krabičky byl kulatý otvor, aby byla vidět barva, na líci manekýna v punčocháčích a krajkové košilce. Levou nohou klečela v hnědém hlubokém křesle, pravou měla vypnutou a nataženou za sebe. Špičkou se opírala o zem. Nárt, kotník, lýtko, koleno, stehno. Noha byla štíhlá a dlouhá a manekýna si nadzdvihávala košilku, aby to bylo líp vidět. Týchle holce padla panna.

Odložila krabičku na pračku, odjela do pokoje a zapálila si cigaretu. Pak si otřela slzy, promnula si oči a zaklonila hlavu. Kouř vyfukovala nad sebe a pozorovala, jak se proplétá mezi rameny sedmiramenného lustru. Týchle holce padla panna.

Jenže ono se tou korunou nehází jednou provždy. Ono se hází každou chvíli. Týchle holce padla panna. Zatím. Ale už zítra jí může padnout orel a už pozítří může brečet nad krabičkou punčocháčů.

Zhasla cigaretu, položila si do klína několik slaných tyčinek a začala objíždět stůl. Ukusovala vždýcky v zatáčkách, když poháněla jen vnější kolo.

Nároková mentalita. Ať všichni zchromnou! A vztek a závist. V Kladrubech měli pravdu. Nakonec bude nenávidět všechny zdravé. Zajela k psacímu stolu pro nové cigarety. Ležely na deskách s písárinou pro Brabce. Pani Šimonová, kdybychom vás teď neměli, tak to můžem zabalit. Já už ve výboru nemám ani ruku, která by mohla psát.

Vytáhla ze zásuvky průklepový papír a uhláky a začala je skládat. Stejně neusne. A když, tak až ráno, až už Soňa bude

pryč. Natočila papíry do stroje, otevřela Brabcovy desky a nalistovala další rukopis. Měl dojemně školácké písmo a dělal ozdobně veliká bříška u j a y.

Napsala čtyři strany a začaly ji pálit oči. Napsala ještě jednu, přehodila přes stroj deku, protáhla se a jela k vypínači.

Homér byl slepý, Beethoven hluchý, Gogh byl psychicky narušený, ale proč tam byl Cervantes? Vrátila se ke stolu a otevřela Karlíkovo album. Maledives, série čtyř známek s emblémem invalidů. Homér, Beethoven, Gogh a Cervantes.

Popojela ke knihovně, vyndala *Malou encyklopédii spisovatelův světa* a našla Cervantese. Cervantes y Saavedra Miguel de... 1569 odišiel do Ríma, kde sa stal vojakom, a 1571 sa pod velením Juana de Austria zúčastnil na námornej bitke pri Lepante. Bol ranený a ochrnula mu ľavá ruka...

Založila knihu zpátky, zhasla a odjela do ložnice. Chudáček Cervantes. Dona Quijota musel psát jednou rukou. A ještě ke všemu pravou. Aspoň že kvůli tomu MALEDIVES vydaly známky. Aby nás ostatní povzbudily.

Vysunula boční opěrku vozíku a překulila se na postel. Soňa se opět probudila.

„Potřebuješ něco?“

„Nic. Jdu si lehnout.“

Soňa položila hlavu na polštář a otočila se, Dana přes sebe přetáhla deku.

Neměla to Karlíkovi říkat. Neměla. Jenže padl orel a hotovo. Padl orel a řidič od šestinápravového volva usnul. Ani tisíc známek s mrzákami na tom už nic nezmění. Hodiny odbily čtyři a zářivka z ulice promítala na strop zvětšené stíny pavoučků háčkových záclon.

Bylo už sedm hodin, ale kdyby se nepotřeboval napít, spal by dál. Nechtělo se mu vystoupit z bezpečného neurčita spánku do mansardového pokojíku 404 s oknem do dvora a s fotografií Jeleního skoku v černém laťovém rámečku. A už vůbec neměl chuť probudit se do prostoru, ve kterém je i mansardový pokojík 405. Ale musel.

Nechal chvíli odtékat vodu a pak se napil. Byla nedobrá a teplá. Prostor je jen jeden. Bohužel. Vyšel na chodbu a zastavil se před vedlejšími dveřmi. Pak je odemkl a vešel.

Albrecht ležel na zemi vedle postele, ruce měl široce rozpažené, hlavu na stranu a pod tvář lůžičku slin. Hynek se sklonil a položil mu ruku na čelo. Bylo vlhké. Několikrát ho pleskl přes tvář, ale Albrecht se ani nehnul. Natočil vodu do skleničky z galerie nad umyvadlem a vylil mu ji na obličej. Nic. Otočil mu hlavu tvář vzhůru a začal ho fackovat. Nic. Nic, prosť se nedá nic dělat.

Vrátil se do svého pokoje, oholil se a sešel do restaurace. Pomalu si mazal rohlík a upíjel kávu. Musel se nechat ztrapnit, musel podplácet a musel podrazit Kudrnáče, aby si teď mohl pomalu mazat rohlík a upíjet kávu. Plno věcí na stavbě se musí dělat jindy a jinak, aby si maestro Šimon mohl zapálit cigaretu a čekat, až se Albrecht probere.

Do čtyř ho uhlídejte, zejtra mám zas odpolední... Do čtyř se potloukat mezi restaurací a mansardovým pokojíkem 405. Anebo jít na stavbu něco připravovat a odpoledne Albrechta najít v deliriu, protože hned jak se probere, začne si shánět něco k pití. Do čtyř ho uhlídejte. Do čtyř by měl být odpracovaný jeden den! Jeden z těch, na které čekal víc než dva roky.

Čas, měřen kávami v restauraci a nahlížením do Albrechtova pokoje, se bolestivě vlekl, měřen prací, jež měla být hotova, zběsile letěl.

Albrecht se probal v poledne.

Seděl zhrouceně pod umyvadlem a ruku měl zdviženou pod tenký pramínek vody z kohoutku. Stékala mu po rukuvu košile a on se ji snažil sát popraskanými rty. Když uviděl Hynka, pustil košili a opřel si hlavu o zeď. Rychle, mělce dýchal a mlčel.

Hynek si vybavil dusot Kudrnáčových holínek a vybavil si oharek cigarety, jak propaloval díru do síťového grafu. Tak, maestro, nastoupíš desátýho června a vypadneš osmadvacátýho července. Nebudeš mít ani den rezervu. Ani den. A nepočítej s tím, že tu budeš moc oblíbenej.

Natočil skleničku vody a podal ji Albrechtovi, ale ten ji upustil a sklenička se po jeho břicho skutálela na zem. Hynek roztočil kohoutek naplno, výtok přiškrtil palcem a proud vody namířil Albrechtovi na hlavu. Albrecht zkřivil obličej a snažil se odvrátit. Tenhle konec prostoru nestojí za nic. Za nic! Albrecht se začal kuckat, ale Hynek stříkal dál. Pitomej, všivěj, zkurvenej konec!

Albrecht přepadl dopředu a začal zvracet. Odporně to páchlo. Hynek zastavil vodu, vyšel na chodbu a zamkl za sebou. Třásl se po celém těle a bylo mu zle.

Chvilí seděl v křesílku u sebe v pokoji, pak sešel do restaurace a objednal si kávu. Do čtyř ho uhlídejte! Do čtyř. A co dál? Co zítra, co pozítří! Kudrnáč všechno dodělá. Všude budou mramorové obklady, dlažby a dřevěná obložení. Kudrnáč všechno zapucuje a vyčistí. Jen osmdesát čtverečních metrů zdíva nechá bez omítky, holých a nehotových. Lítačky od haly se rozkývaly a paní z recepce se hnala k Hynkovi.

„Ten pán ze čtyřistapětky, vy jste ho asi zamknul, ale pokojská ho pustila, on bouchal, že je mu špatně...“

Hynek vyskočil, odstrčil paní z recepce a běžel nahoru. Albrechta chytil na podestě mezi druhým a třetím patrem. Hynek se zastavil na schodě pod ním a rozpráhl ruce.

„Zpátky!“

„Ne! Musíš mě nechat!“ Albrecht se chtěl prosunout mezi Hynkem a zábradlím, ale Hynek ho chytil v podpaží a vši silou ho táhl nahoru. Albrecht se držel zábradlí.

„Pusť mě! Prosím tě, proboha tě prosím!“ Oba dopadli na schody. Albrecht na zadek, Hynek na koleno.

„Musíš mě nechat! Kvůli sobě! Jenom dvě skleničky. Musíš, jinak se nedám dohromady. Musíš mě nechat, jinak nic neuděláme!“

„Ne! Zpátky!“

„Musíš! Den by byl v háji! Kvůli pitomý skleničce, že mi ji nechceš dovolit.“

Hynek ho chytil za klopky mokrého saka a začal jím cloumat.

„Den je v prdeli už teď!“ řval a bylo mu jedno, že zrcadlem schodiště je pozoruje pokojská, paní z recepce a několik hostů. „Jsou dvě hodiny! Co myslíte, že ještě uděláte, když ani nemůžete stát! Co? Akorát byste se znovu vožral!“

Překročil Albrechta, vzal ho ze zadu pod rukama a postavil.

„Zpátky!“ zkroutil mu ruku, prostrkal ho mezi lidmi a vyškobrtal s ním o patro výš. Pak otevřel dveře čtyřistapětky, Albrechta tam strčil a vešel za ním.

„Tak,“ roztočil kohoutek vody a opřel se o zeď, „tady je pití!“

Albrecht se svalil na postel, začal prosit, vyhrožovat a nadávat. Pokoj nesnesitelně čpěl a Hynkovi se znovu začalo dělat zle. Zastavil vodu, zamkl a sešel dolů. Když ho uviděla recepční, vyskočila, oběhla pult a významně se mu postavila do cesty. Hynek ukázal palcem za sebe.

„Pán má záchvat a nikdo mu nesmí otvírat. Je nemocnej.“ Po několika krocích se otočil a vrátil. „Pán je alkoholik, a jestli mu někdo naleje, tak ho udám.“

Nevěděl, koho tím postrašil a co by tím získal, ale ta baba mu šla na nervy.

V krámě o pár bloků dál nakoupil zavináče, kus salámu a housky, vrátil se do hotelu a naskládal to Albrechtovi na stůl. „Kdybyste chtěl něco jinýho, tak zabouchejte, jsem vedle.“ Znovu Albrechta zamkl a posadil se do křesílka ve svém pokoji.

Kudrnáč všechno udělá. Všechno dokončí, jen osmdesát čtverečních metrů zdiva nechá bez omítky, holých a nehotových. Dílo maestra Šimona.

Odvedle se ozvalo bouchání. Hynek vstal a šel k Albrechtovi.

Seděl na posteli, lokty opřené o stehna a prolamoval si nervózně prsty. Jídlo leželo na stole netknuté.

„To, co děláš, děláš blbě,“ začal Albrecht, „když budeš svině, doženeš mě do nemocnice nebo až na krchov. Víc nic. Ale k čemu ti to bude? O Albrechta ti nejde. Jde ti o pár tejdnu jeho práce. Ale musíš ho postavit na nohy, aby ji moh odvíst. Když budeš takhle blbnout, je tu do večera sanitka a ty si to zejtra půjdeš patlat sám. A to zatím neumíš, nedělej si

iluze.“ Odmlčel se a jazykem objížděl vyschlá ústa. „Přines mi skleničku kořalky. Stačí deci! A já ti slibuju, že nebudu chtít víc. Ráno si dám dvě piva a budu fit. Ten dnešek doženeme a všechno bude v pořádku. Budeš si mě hlídat, abych nepil moc, a víc nebude třeba. Rozmysli si to. Přines mi jednu pitomou skleničku a já se zvetím! Jinak všechno prosereš. Úplně všechno!“

Deci kořalky a bude fit. Určitě! Deci kořalky a přestanou se tu honit po hotelu. Deci kořalky a Albrecht si konečně převlékne pozvracenou košili a ráno si dá dvě piva a půjde dělat. Deci kořalky a skončí utrpení prvního pracovního dne. Anebo teprve začne.

Hynek mlčel a kousal si ret. Albrecht se zdvihl, popošel k němu a sesunul se na kolena. „Hynku, Hynečku, prosím tě! Přines mi kořalku. Já jsem vodepsanej člověk! Nechtěj mě zachraňovat, to už nejde,“ sklopil hlavu a rozbřečel se. „Dovol mi, abych ještě aspoň jednou někomu pomoh! Přines skleničku a půjdeme spolu dělat,“ chytil se Hynka za nohavice a začal se zdvíhat. „Pojď, přines ji a půjdeme zejtra dělat a já naposled v životě něco udělám a nebudu marnej. Rozumíš? Všechno martyrium, co mám za sebou, začne mít smysl a já umřu spokojenej. Pojď, prosím tě!“ chvějící se stokilový žok se zdvihl a opřel se o Hynka.

Hynek ho přidržoval.

„Vás mi doporučil Böhm. Nikdo nemůže bejt marnej, když ho doporučí Böhm. A my spolu uděláme plno fresek. A proto musíte vydržet a nepít!“

Albrecht se zapotácel a oběma rukama od sebe Hynka odstrčil.

„Ty pitomče, idiote zasranej,“ hlas mu přeskočil a začal hystericky řvát. „Ty hovado usmrkaný!“

Hynek vyběhl na chodbu a zamkl za sebou. Celou cestu chodbou slyšel, jak tluče do dveří a volá: Hynku, Hynečku, prosím tě!

Šel do restaurace, sedl si ke stolku na pódiu, opřel se lokty o stůl a hlavu položil na hřbety rukou. Pak objednal myslivce.

Starý číšník s platfusem se odšoural do ofisu.

Přines mi jednu jedinou skleničku. Jinak všechno proseř! Úplně všechno. A nechtěj mě zachraňovat, to už nejde.

„Jestli pán dovolí, hned si to vyinkasuju, předávám kasu.“

Hynek zaplatil, zapálil si a ohořelou sirkou čistil okraj popelníku. Osmdesát čtverečních metrů. Osmdesát čtverečních metrů holé, neomítnuté zdi. Dílo maestra Šimona. Před očima se mu zaleskl Kennedyho půldolar.

„Chcete ho donutit, aby si vzal antabus, a přitom na něj funět myslivce?“

Zdvihl hlavu a usmál se. „Yvetko, jsem grogy. Od dvanácti se s ním hádám, peru a objímám. Je to zlý. Nemám na to žaludek.“

„Na to nemůže mít nikdo žaludek.“ Postavila před něj krabičku od kentek s pěti tabletami. „Tady to máte. Dává se to do skleničky s vodou, aby se to rozpustilo, asi dvakrát tejdně. Bylo to jen tak vysypaný v šuplíku a víc toho nemám. Jenže on vám asi nevezme ani tohle.“

„Moc děkuju.“ Krabičku od kentek si zastrčil do kapsy a zdvihl skleničku. „Dejte mi ještě jednoho. Já jsem taky jenom člověk.“

Přinesla mu to se sodou a s rozříznutým a namazaným rohlíkem. „Aspoň pak snězte tohle, je to samej česnek.“ Černá lesklá látka služebních šatů odšustila mezi stoly, Hynek vypil myslivce, snědl rohlík a šel nahoru.

Albrecht ležel na posteli s hlavou na zkřížených rukách, a když slyšel klapnout zámek, zdvihl hlavu a otočil ji ke dveřím.

Hynek naplnil skleničku, hodil do ní jednu tabletu a začal kroužit rukou. Tableta šuměla a pomalu se rozpouštěla.

„To do mě nedostaneš. Vynesou mě nohama napřed, ale antabus nebudu. Mám alergii. Žlučník! Dostal bych záchvat. Nesmím to. Ani v léčebně mi to nemohli dávat!“

Tableta se rozpustila, Hynek postavil skleničku na stolek vedle postele a posadil se naproti do křesla.

„Vypijte to!“

„Ne,“ prudce se posadil a začal křičet. „Já se od tebe ne nechám zabít!“ Pak se znovu položil, ruce strčil pod hlavu a prázdným pohledem civěl na Hynkova kolena. Nehýbal se a ani nemrkal a Hynek se divil, že ho nepálí oči.

Kudrnáč všechno dodělá. Všechno dokončí, jen osmdesát čtverečních metrů zdi nechá holých, bez omítky.

Nic. Albrecht se nehýbal. Zakalená voda ve skleničce se pomalu projasňovala, čas od času se ode dna odlepila malá bublinka, vyplula na povrch a praskla. Prostě se nic nedá dělat.

Někde někomu naslouchá, někoho miluje a někoho obdivuje páže v baloňáku s nárameníky. Někde někdo sedí a ryje do měděné plotny. A někde v Arezzu někdo stojí před Franceskými *Ženami z družiny královny ze Sáby*.

Hynek vstal, šel do svého pokoje, z galerie nad umyvadlem vzal další skleničku a vrátil se zpátky. Naplnil ji vodou, hodil do ní druhou tabletu a začal pomalu kroužit rukou. Tableta šuměla a pomalu se rozpouštěla. Posadil se znovu do křesla a skleničku postavil před sebe na stolek. Albrecht se nehýbal.

Kalliopé, Euterpé, Erató, Thaleia, Kleió, Melpomené, Terpsichoré, Polyhymnia... Nosil to v sobě víc než dva roky.

Zdvihl svoji skleničku a vypil ji. Opřel hlavu o čalounění křesla a pozoroval Albrechtovy oči. Byly prázdné.

Na záchod sice došel, ale tak zle mu ještě nikdy nebylo. Když se znovu udržel na nohou, chtěl se omýt, jenže u umyvadla na záchodě chyběl kohoutek. Vrátil se do čtyřistapětky, naklonil se nad umyvadlo a chrstl si do tváře vodu.

Opřel se čelem o galerku, rukama o umyvadlo a chvíli odpočíval. Pak se opatrně vrátil do křesla a zavřel oči. Bylo mu zle a bál se pohnout.

Kvůli tomuhle jel do Vatikánu, kvůli tomuhle jel do Louvru a Berlína. Kvůli tomuhle Dana studovala řecké oblékání. Otevřel oči a snažil se zhluboka dýchat. Bylo mu zle.

Albrecht se pomalu posadil a naklonil se ke stolku. Natáhl ruku ke skleničce a rozevřel zašlé prsty s rozpraskanou kůží kolem nehtů. Hynek se nohama bezděky vzepřel o podlahu a zatlačil se hlouběji do křesílka. Hladina sklenice se zachvěla a vyskočilo z ní několik bublinek. Když se začala zdvíhat, někdo zaklepal na dveře, otevřel a vešel. Albrecht sebou polekaně trhl a sklenici vrátil na stolek. Trochu vody vyšpláchno. Nic. Prostě nic se nedá dělat. Hynek otočil hlavu ke dveřím.

„Neuberger. Ředitel závodu Modrá hvězda.“ Nechal dveře otevřené a udělal dva kroky dovnitř. „Tady to vypadá!“ Měl šedý oblek a modrou košili s kravatou. Z kapsy saka vytáhl složený kapesník a podržel si ho před nosem. „Personál mě upozornil... Co to má znamenat?“

Hynek chtěl vstát, ale žaludek se znovu ozval. Zůstal předkloněný v křesílku a dlaněmi se opíral o madla. Tenhle konec prostoru nestojí za nic. „Nehoda,“ řekl a znovu se opřel. „Tady

kolega je vyléčený alkoholik, ale včera měl recidivu.“ Žaludek bolet a Hynek se musel několikrát zhluboka nadechnout.

„Jenže na to my tady nejsme zařízený. A ani nechceme!“ Znělo to dutě, protože si přes kapesník zřejmě tiskl nos. Albrecht měl skloněnou hlavu a na spáncích se potil. Hynek se znovu zhluboka nadechl.

„Už to bude v pořádku.“

„V pořádku. Alkoholik... V pořádku! A vy nejste alkoholik?!“

„Ne. Já ne.“

Ředitel zašermoval volnou rukou a ironicky se uklonil. „No to jsem rád. To jsem moc rád. Ale na záchodě jste zvracel vy!“

Tenhle konec prostoru nestojí za nic. Hynek opřel hlavu o čalounění a zavřel oči. Kvůli tomuhle jel do Vatikánu, Louvru a do Berlína. Kvůli tomu se učil omítat.

„To je snad moje věc, co dělám na záchodě.“

„O tom se s váma bavit nebudu. Personál si stěžuje. Tenhle pokoj... Jak prasata... Ukažte mi svůj pokoj!“

Hynek se pomalu zvedl, zhluboka dýchal a mezitím pořád polykal. Ředitel vyšel za Hynkem na chodbu. Na chodbě byly dvě pokojské a obě čistily víko popelníku, který stál naproti Albrechtovým dveřím.

Hynek odemkl čtyřistačtyřku, šel ke skříni a z náprsní kapsy saka vytáhl peněženku. Ředitel vešel za ním. Hynek se opřel o skříň a vykládal o pokusu s antabusem. Pak řediteli podal pětistovku.

„To je moc,“ řekl ředitel, „to by za chvíli chtěly příplatky i za luxování. Dejte stovku. To je za to svinstvo akorát.“

Když mu Hynek podal stokorunu, stočil ji do ruličky a nechal si ji v ruce. „Dobře. Nechám to vedle uklidit. Ale kdyby se to mělo opakovat, tak u nás končíte.“

Ředitel vyšel na chodbu a Hynek chvíli zhluboka dýchal. Pak zavřel skříň a vrátil se do čtyřistapětky. Albrecht seděl se skloněnou hlavou a sklenice před ním byla prázdná. Vedle ní se na stolku lesklo vlhké kolečko od mokrého dna.

Hynek skleničku zdvihl. „Co jste s tím udělal?“

„Vypil.“

Obrátil se k umyvadlu a sáhl dovnitř. „Vy jste to vylil.“

„Vypil.“

Už ani neměl chuť nadávat. „Vylil. Je tu mokr.“

Albrecht zdvihl hlavu a podíval se na Hynka. „Když ses vyblil, tak ses tam myl.“

Hynek postavil skleničku na galerku a podíval se na sebe do zrcadla. Měl hluboké kruhy pod očima a lesklé, horečnaté oči. Maestro Šimon. Nosil to v sobě víc než dva roky. Skoro rok nedělal nic jiného. Po archivech vyhrabával staré receptury, učil se omítat. Štval se jako kuň, nechal od sebe odejít Danu, odmítl ilustrovat Holana. Podplatil Fialu, podrazil Kudrnáče. Měl hluboké kruhy pod očima a lesklé horečnaté oči. Obrátil se na Albrechta.

„Vemte si čistou košili a pojdte ke mně. Tady to budou uklízet.“

Protáhla se a otočila si Blížence lícem nahoru. „Dobrý, Romane, to stačí. Skončíme!“

Roman sklapl noty, vzal si bundu a vypadl. Tele. Ani to piano po sobě nezavře. Zaklapla víko klaviatury, zhasla a vyšla na chodbu. Z Otáhalčiny třídy bylo slyšet přerývané brnkání. Když procházela kolem dveří, zastavila se a chvíli poslouchala. *Chytila jsem na pasece motýlka, protože má bledě-modrá křídýlka...* Melodie kolísavě škobrtla, doprovod docela ušel. Narovнала si lem roláku a šla ke dveřím kabinetu. Byly zamčené. Vrátila se k Otáhalčině třídě, lehce klepla a vešla.

Líbat naučí-ím, líbat naučí-ím... Otáhalová s Lakatošem seděli vedle sebe, Otáhalová hrála levou rukou doprovod, Lakatoš brnkal melodii. Když Soňa vešla, oba najednou se otočili, každý svou stranou.

„Líbo, prosím tě, klíč. Nechala jsem ho v kabelce vevnitř.“

Otáhalová zašmátrala v kapse pláště a klíč jí podala.

„Můžeš to už nechat otevřený, my budem za chvíli taky končit.“

Sundala si v kabinetě plášť a vzala kabelku. Na Otáhalčině stole ležely dvě tašky s nákupy a Lakatošův svetr s vypáraným zipem. Kvočna... Položila klíč na Lakatošův svetr a vyšla na chodbu. *Zůstane se mnou a já s ním, pomalu se*

od něj líbat naučím, líbat naučí-ím, la-lá-la-la-la-lalála. Ještě že je ředitelna na druhé straně a Vykopal to neslyší. I když... Kdo se vlastně ve Vykopalovi vyzná? Co třeba řekne na Prokofjeva? Soninko, zásadně nesouhlasím. Prokofjeva Roman ještě nemůže zvládnout! To jste ale říkal u *Patetické* taky. Jo. Říkal a spletl jsem se, jenže Prokofjev už je moc.

Zastavila se a chvíli váhala. Kdo se vlastně ve Vykopalovi vyzná? Nikdo. Vrátila se do kabinetu, ze zásuvky vytáhla svazek not a před zrcadlem si upravila vlasy. Pak prošla chodbou, obešla schodiště a šla na druhou stranu k ředitelně. Seděl u psacího stolu a kapesním nožikem páčil sklíčko náramkových hodinek.

„Ale, Soninko, pojďte dál! Čemu vděčím,“ sklopil oči k hodinkám, vyplázl špičku jazyka a pootočil nožikem. Sklíčko odskočilo, „za vaši návštěvu?“ Vstal od stolu a šel Soně naproti. Měl zatažené břicho a krčil čelo.

„Přišla jsem se dohodnout, s čím by měl jet Roman do toho Kynžvartu.“

„Výborně, Soni, posadte se.“ Ukázal na křesílka pro návštěvy, počkal, až se Soňa posadí, pak si sedl proti ní a před sebe položil hodinky. „Jak vás znám, tak se o tom nechcete ani tak dohadovat, jako mi to spíš jdete oznámit.“ Dvěma prsty přitlačil hodinky ke stolku a do druhé ruky vzal nožík. „Vždycky, když mají jít ručičky přes sebe, zastaví se. Asi o sebe drhnou.“ Špičkou nožíku opatrně nadzvedával konec minutové ručičky. „Co jste pro toho zázraka vymyslela?“

„Tohle.“ Položila noty na stůl, ukazováčky zahákla za řetízek Blíženců a rozkývala je.

Vykopal zvedl hlavu a podíval se na titul. „Výborně!“ Zkřížila ruce na prsou a opřela se. Kdo se vlastně ve Vykopalovi vyzná? Odložil nožík a vzal hodinky do ruky. „Při vaší inte-

ligenci a při vašich pedagogických zkušenostech předpokládám..." druhou rukou vzal sklíčko a položil ho na hodinky, „že to nemyslíte vážně." Pak vyplázl špičku jazyka a zatlačil na sklíčko, až zaskočilo do drážky.

„Myslím to vážně."

„Soni, to mi snad ani neříkejte." Povysunul natahovací kolečko a otáčel ručičkami kolem dokola. „Vidíte, už to nedrhne."

„Myslím to vážně."

Vykopal se předklonil a povykasal jí na levé ruce rukáv, aby jí viděl na hodinky.

„Půl šestý! Vidíte. A vy toho Prokofjeva myslíte vážně. To bychom si o tom museli hezky popovídat."

„Já si o tom přišla popovídat."

„Já neřekl popovídat, já řekl hezky popovídat. V kanceláři se hezky popovídat nedá. Hezky popovídat se dá jen při dvou deci. A já se teď zdvím a jdu ke Hvězdičkám. Byl jsem celý den pilnej a zasloužím si to. A jestli si chcete hezky popovídat, pojdte se mnou!"

„Hezky popovídat, ale o Prokofjevovi!"

Vykopal vyvalil oči. „No Soninko!" Rychle si zapnul řemínek hodinek a vyskočil. „Soninko, od téhle chvíle je mi každá minuta drahá!" Běžel k oknu a zavřel ventilační křídlo, odpojil šňůru od vaříče a kolenem přibouchl zásuvky psacího stolu.

Vzala noty a šla ke dveřím. Vykopal dal jednu ruku na vypínač a druhou ukázal na noty. „To tu můžete klidně nechat. Znam to. *Prchavými vidinami* já absolvoval."

Cestou o Prokofjevovi nemluvili a na Malostranském si uvědomila, že už od Mostecké je do Vykopala zavěšená. Nastavil ruku a ona se jí chytila. Víc nic. U Hvězdiček si sedli

dolů do sklípku. Nerovnosti hrubě omítnuté klenby vrhaly dlouhé nepravidelné stíny. Bylo tam šero, poloprázdno a ticho.

„A je to,“ řekl Vykopal, „ale co to dalo práce!“ Rozepl si sako a posadil se. „Nedobře žijem. Tolik let jsme v jedný škole a já ani nevím, co pijete! Bílý, nebo červený?“

„Mně je to jedno.“

„Tak bílý. To je tu lepší.“

Vrchní donesl džbáněk, zapálil mezi nimi svíčku a pak tam ještě kradmo podstrčil dvě misky pražených mandlí. Vykopal dal svíčku stranou, díval se na Soňu a krabatil čelo.

Za nic na světě. Za nic na světě by ho u sebe neudržela důležitá okresní metodička.

„Asi to nemáte lehký, když se staráte o paní sestru!“

Pokřčila rameny a Vykopal nalil víno.

„Může si aspoň něco udělat sama?“

„Něco jo, něco ne...“ Připili si a Vykopal si zapálil cigaretu.

„Já bych asi radši nebyl než bejt na jejím místě.“

„To kdybyste řekl před ní, tak...“ Vzala si mandli a pomalu ji od špičky ukusovala.

„Neřekl bych to před ní.“

„Asi by se rozbřečela, že máte pravdu. Ale možná že by se naopak urazila.“ Napila se a vzala si další mandli. „Někdy celý hodiny sedí, hlavu zakloněnou, kouká do stropu a tečou jí slzy, někdy hodiny tluče do psacího stroje, a když se jí ptám, jestli ji nebolí záda, tak štěká, ať ji nezdržuju. Každý den je jinej. Nezvykla si.“

„A na co si má taky zvykat.“

„Na to, že je všechno jinak. Že nemůže to, co dřív. Že už není krasavice, kolem který se všichni točí. Že se na ni manžel vykašlal...“

„Vykašlal.“ Nakrčil čelo a zavrtěl hlavou. „Já samozřejmě nevím, jak to bylo, ale nechtěl bych být v jeho kůži. Těžko mu to můžete mít za zlý.“

„Vy byste taky odešel od své ženy, kdyby se zmrzačila?“

„To je těžký.“ Podíval se na Soňu, pak sklopil oči a díval se na svou skleničku. Držel ji v prstech a pomalu jí otáčel kolem dokola. „Asi záleží na tom, kdy by se to stalo. Partnerství stojí na nějakých předpokladech...“

„A snad taky na nějaký zodpovědnosti!“

„To ne! Na zodpovědnosti stojí až teprve rodina. Partnerství ještě ne.“

„Byli manželé...“

„To ještě nic neznamena. Důležitý je, jestli ještě byli jenom partnery, nebo už rodina. Ten přechod se těžko pozná, někdy vůbec nepříjde a nezáleží při tom na dětech. Jsou lidi, kteří spolu nedají dohromady rodinu, kdyby měli patnáct dětí, a jsou zase i bezdětný rodiny.“ Napil se a začal znovu otáčet skleničkou. „To, co se stalo paní sestře, partnerství zničí, s tím se nedá nic dělat. Rodinu by to zničit nemělo.“

Vzala mandli, cucala ji tak dlouho, dokud neztratila slanou chuť. Pak ji rozkousala. Vykopal dolil víno, opřel se o stůl a ťukal o sebe konečky prstů. Měl velké ruce, a když dal prsty k sobě, dotýkaly se klouby, ale mezi články zůstaly mezírky. Sklípek se trochu zaplnil a po stěnách běhal několikanásobný neostrý stín vrchního.

„Ano. Možná máte pravdu, jenže...“ zahákla prsty za řetízek Blíženců, napila se a pomalu vydechla, „ve skutečnosti to dopadá tak, že chlap po čtyřech letech manželství, o kterém vykládá, kdovíjak nebylo šťastný, nakonec svádí vlastní švagrovou.“

Vykopal zdvihl hlavu, zadíval se jí do očí, ale pak uhnul

pohledem a díval se do plamene svíčky. „A co jste čekala?“ Našpulil rty, lehce foukl ke svíčce a sledoval, jak se plámenek rozkýval. „Co jste čekala? Že mladej, zdravěj chlap, kterej je vlastně bez ženy, bude schopnej vedle vás žít jakoby nic?“

Co čekala? Co čekala, když balila kufry a balíky a Hynek je vozil k sobě do Nitranské? Co čekala, když Dana omámená od prášků spala v ložnici a z Hynkovy pracovny tiše zněl gramofon?

„To, že to chápu, neznamená, že mi to připadá málo zlý.“ Vzal džbáněk, nalil Soně, sobě dolil zbytek a kývl na vrchního. „Ale nakonec je pro ně oba lepší, že se rozdělili.“ Stín vrchního se ustálil nad stolem, džbáněk se vznesl a zmizel. „Jenže co vy, Soni?“

„Pro mne je to samozřejmě taky lepší.“

„Teď. Ale co...?“

„Co, ale co...?“ Cítila, že to znělo podrážděně. Vzala z talířku velkou mandli a mnula ji mezi prsty. „Já nejsem partner. Jsem sestra. Prostě se třeba nevdám, jestli máte tohle na mysli.“ Vložila si mandli do úst a prsty od soli si utírala o ubrus. „Nebo jste myslel, že ji strčím někam do ústavu a jednou za měsíc budu navštěvovat? Že jí budu chodit ukazovat fotografie dětí a každý Vánoce dávat novou deku na kolena?“

„Ne, nic jsem nemyslel...“ Zaklonil se a zdvihl ruce, aby měl vrchní kam postavit nový džbáněk. Byl orosený a Vykopal na něj prstem čmáral kolečka. „Člověk, když někdy náhodou vidí na ulici někoho na vozejk, tak si vůbec neuvědomuje, že ten vozejk sám o sobě je jen ta menší část tragédie.“

Už setřel všechnu rosu ze džbánu, upíjel víno a mluvil málo. Obrátila Blížence lícem nahoru.

„Chtěli jsme mluvit o Prokofjevovi.“

„Já doufal, že na to zapomenete.“

„Proč?“

Zakýval hlavou a podíval se jí do očí. „Nechci se teď s vámi přít.“ Krčil čelo, aby měl výraznější vrásku mezi obočím.

„Tak se nepřete!“

„Musím. Prokofjev je nesmysl,“ řekl.

Podívala se na něho. *Prchavými vidinami* prý absolvoval. To mu muselo být tak pětadvacet a plná hlava ambicí na koncertní kariéru. A teď by měl připustit, aby to, co on hrál v pětadvaceti, hrál čtrnáctiletý kluk. Vyfoukla kouř a odklepla cigaretu.

„Do listopadu to Roman zvládne. Bezpečně.“

Vykopal koukal do stolu, mlčel a na zdi nad ním se mihotal několikanásobný stín vrchního.

„Já vím, nevěříte mi. Ale *Patetické* jste taky nevěřil, a dopadla celkem slušně.“

Vykopal pořád mlčel a nehtem ukazováčku vyrýval do ubrusu před sebou rovnoramenný křížek. Snědla dvě mandle a napila se.

„Zvládne to. Bezpečně.“

„Zvládne! Bezpečně!“ Vyštěkl to rychle a zbytečně nahlas a několik lidí se po něm ohlédlo. „Zvládne! A co! Co z toho bude, že to zvládne?“

Promnula si spánky a podívala se mu do očí. Neuhnul. Sklopila raději hlavu a napila se. Kdo se vlastně ve Vykopalovi vyzná?

„Nečekala jsem, že se mě pedagog zeptá, co z toho bude, když žák něco zvládne.“

„Na to se pedagog musí ptát furt!“ Ještě pořád mluvil zbytečně nahlas a rozmáchle gestikuloval. „Právě že se nejdříve musí ptát, co z toho bude, a pak teprv, jestli je to vůbec mož-

ný! A já se vás ptám – co z toho bude, když to zvládne? Co z toho bude? Řekněte mi to!”

Z talířku sebrala hrst mandlí, jednu si dala do úst a jednu položila před sebe na stůl.

„Prohloubí a obohatí svoji úhozovou techniku.“ Říkala to záměrně pomalu a didaktickým tónem. Pak k mandli na stole přikládala další. „Rozšíří svůj výrazový repertoár, naučí se nechodit cestou nejmenšího odporu, naučí se systematickou prací plnit i těžké úkoly.“ Rovnala mandle do řádky špičkou k sobě. „Pozná, že těžší úkoly vyžadují těžší práci, ale přinášejí větší výsledky, získá sebevědomí...“ V dlani jí zbyla jenom jedna. Chvilí ji držela v prstech a pak ji snědla. „Stačí?“

Vykopal vzal z talířku ještě jednu mandli a položil ji na stůl. „A dokáže, že profesorka Eliášová je vynikající profesorkou.“ Pak shrábl mandle z ubrusu, zatřepal jimi v dlani a rozevřel ji Soně před očima. „Jenže to všechno není úplně jistý, a i kdyby, tak je toho dohromady málo!“

„Na čtrnáctiletýho kluka mi toho připadá dost.“

„Technika! Repertoár!“ Přesýpal mandle z jedné dlaně do druhé a jednotlivá slova pohrdlivě vyrážel. „Plnit! Práce! Výsledky! A kde je hudba! Jakej vývoj ten klacek prodělá, jakěj poměr bude k hudbě mít, když ho budeme fackovat od Beethovena k Prokofjevovi a pak zas třeba od Liszta k Schoenbergovi? Soni, copak z něho chceme vydržít kaskadéra, co bude schopnej zahrát jakýkoliv noty a třeba i odzadu, když mu je dáme na pult obráceně?! Přece není stroj, aby něco dřel jen proto, že my si vzpomenem? Já když ty *Vidiny* dělal, tak mi bylo pětadvacet, měl jsem za sebou osumnáct let klavíru, a ještě dneska vám tam ukážu pasáže, který jsem sice hrál, protože byly v notách, ale nebyl jsem schopnej si o nich cokoliv myslet!“

Promnula si spánky. Zrovna teď. Zrovna teď by bylo třeba, aby ta hlava nezačala bolet.

„Měl byste pravdu, kdyby nešlo o Kolemšela. Ale Kolemšel je kluk studenej jak psí čumák. Má ruce od boha, ale zatím víc nic. A dokud je takovejhle, tak chci, aby aspoň dřel. Aby do těch rukou dostal co nejvíc. A budu ho klidně fackovat od Beethovena k Prokofjevovi a od Liszta k Schoenbergovi. Tak dlouho, dokud na něm neuvidím, že něco hraje radši. A pak, až to uvidím, tak můžeme začít s poměrem k hudbě, s vývojem a se vším tím ostatním vznešeným. Jenže v těch rukách už bude mít víc, než kdybych teď ztrácela čas a do omrzení mu vykládala, kterej motiv je milostnej a kterej osudově melancholicej. Ten kluk totiž stejně neví, co to je.“

„Ale ví!“ skočil jí do řeči. „A jak moc to ví! V tom se teď zrovna tyhle city melou jeden přes druhěj. Soni, já si jdu odskočit.“

Vzala si mandli a cucala ji tak dlouho, dokud neztratila slanou chuť. Kdo se vlastně ve Vykopalovi vyzná? Perfektní obleky, šátky kolem krku, elegantní pózy a žertíky, a najednou vývoj a poměr k hudbě a hluboké city pubertáků.

Když se vrátil, měl přičísnuté vlasy a upravenou kravatu. A krčil čelo. Vzala si další mandli a zadívala se mu do očí.

„Pochopila jsem, jak to myslíte.“

Zasmál se, vzal ji za levou ruku a povykasal rukáv, aby jí viděl na hodinky. „Vidíte – devět! A já mám půl sedmý. Pořád drhnou.“

„Budu už muset jít,“ řekla.

„Ne. Budeme už muset večeřet.“ Kývl na vrchního a otočil se zpátky k Soně. „Já nepochyboval, že to pochopíte.“

„Začnu s Romanem studovat milostné písně Heleny Vondráčkové.“

Vykopal zdvihl obočí a začal pomalu vrtět hlavou. „Soni, to by nešlo.“ Ke stolu přišel vrchní, ale Vykopal si ho nevšímal. Pořád se díval na Soňu a vrtěl hlavou. „To by rozhodně nešlo. Protože podle toho, co musím poslouchat oknem přes dvůr, tak to už studuje Ferko Lakatoš.“ Zasmál se a podíval se na vrchního. „Ještě jeden džbáněk a budeme večerět!“ Vrchní odešel.

„Škoda,“ řekla, „takže bude nejlepší zůstat u toho Prokofjeva.“ Natáhla se k talířku po další mandli.

Otočil klíčkem čtyřistapětky a vešel. Albrecht ležel na zádech, deku měl skopanou v nohách a ruce pod hlavou. Byl v dlouhých spodkách a v košili s ustríženými rukávy.

„Je ráno,“ řekl Hynek. Posadil se do křesílka a počkal, až se Albrecht oblékl. Pak sešli do přízemí. Klíče s dřevěnými hruškami odložili na pult recepce, odjeli k léčebně a šli do baráku vedení stavby. Zastavili se u dveří stavbyvedoucího. Hynek položil ruku na kliku, ale než ji stiskl, dveře se rozlétly a Kudrna se musel vzepřít o zárubeň, aby Hynka neporazil.

„Ále, to jsou k nám hosti!“

„Přišli jsme se domluvit...“

„Jo? Tak to mě moc těší, ale nemám na vás čas. Měli jste přijít včera.“

„Nemohli jsme, měli jsme...“ chtěl říct nehodu, ale Kudrna mu skočil do řeči.

„Vaše věc, maestro. Já odcházím. Mám schůzi mistrů, pak jedu na podnik a zejtra jsem od rána v Rakovníce. Buďte zdravý!“ Otočil klíčem, obešel Hynka a dunění jeho bagančat odeznělo chodbou. Nakonec bouchly venkovní dveře.

A nepočítej, maestro, že tu budeš oblíbenej. Nezačíná to dobře. Už zase to nezačíná dobře.

Šli do sálu. Albrecht se převlékl do bílých fasádnických

montérek a nasadil si plátěnou čepici se zeleným celuloidovým kšiletem. Posadil se na hromadu zakrytou plachtou a pohrával si s tkaničkou u montérek. Hynek si vzal prošoupané džíny a svetr, rozbalil matrice a rozdělil je podle Múz na osm rolí. Měl vztek. Pak popošel k prvnímu pilíři a poplácal ho dlaní.

„Obě čela a ještě kousek týhle plochy budou obložený mramorem. Dvě třetiny freska a třetina obklad.“ Otočil se k hlavnímu vstupu. „Tamhle odtud vlevo bude první Kalliope, Polyhymnia, Erató a Kleió...”

„Měli jsme mu aspoň říct o nákladák a navozit si vápno,“ přerušil ho Albrecht.

„To by nesměl tak rychle zmizet.“ Měl vztek. Překročil topný kanál a rozhlížel se. Prostor. Prostor, který musel tvrdě vybojovat. Za cenu, že tu nebude moc oblíbenej... Albrecht si znovu převázal tkaničku montérek.

„Tak aspoň pojd' nafasovat vercajk.“

Obešli lůžkový blok, šli tam, kde Hynek při první návštěvě dostal přilbu, a řekli, co všechno potřebují. Skladník natáhl ruku.

„Výdejku!“

„Nemáme,“ řekl Hynek.

„Musíte. Podepsanou od mistra.“

„Nemáme mistra.“

„Tak od stavbyvedoucího. Jinak nesmím vydávat. Jsou na to postihy, poněvadž se ztrácej věci.“

„Stavbyvedoucí je pryč.“

Składník položil na pult dvě přilby, ochranné brýle a svářečskou zástěru.

„To je jediný, co vám můžu dát bez výdejky. Ochranný pomůcky.“

Chvíli ho přemlouvali, ale nedal se. Nestál o to. Vzali si přílby a vyšli ven.

Albrecht si přílbu nasadil přes plátěnou čepičku a pod bradou si pečlivě zapnul řemínek. „Něco máme, něco si nakradem. A až se ten docent vrátí, tak si to doplníme.“ Když došli do sálu, rozeplnul si řemínek pod bradou, přílbu sundal a hodil do rohu za bedýnky. „To nosit nebudu.“ Strčil ruce do kapes a vyšel ven.

Hynek si zapálil cigaretu. Ještě pořád to nezačíná dobře. Pořád ještě se nedaří, ale už by se dařit mělo, protože jinak to nemůže dobře skončit.

Albrecht se vrátil, postavil vedle Hynka dvě plechové konve a pomačkaný kbelík a zase odešel. Když se vrátil podruhé, vmanévroval do sálu se šestimetrovým laťovým žebříkem na rameni. Zastavil se uprostřed a mluvil přes rameno, aby se žebříkem nemusel otáčet.

„Odkud chceš začít?“

„Od Kalliopé, tamhle odleva od konce.“

Albrecht došel k poslední dělicí stěně a opřel o ni žebřík. „Chceš kropit, nebo nosit vodu?“

Hynek vstal a šel k němu. „Má to cenu kropit, když to dneska stejně nemáme čím nahodit?“

Albrecht už byl v půli rozhoupaného žebříku. „Má. Voda je vpravo za rohem. Takovej kohoutek. Hadici jsem ale ne-sehnal.“

Hynek zahodil cigaretu a začal nosit. Vždycky když překračoval topenářský kanál, postříkal si nohy, a pokaždé, když Albrechtovi povylezl naproti, žebřík se rozhoupal a Albrecht řekl: Nelez sem, nebo sletím! Když byla celá stěna mokrá, Albrecht přenesl žebřík na druhou stranu a chtěl další konve. Hynek nakopl kus malty, co ležel na zemi.

„Než se dostanem na druhou stranu, bude tejden pryč a bude to znovu suchý jako troud.“

„To bude,“ řekl Albrecht.

„Kvůli tomu, že jsme včera neudělali nic, nebudeme dneska dělat zbytečný blbosti!“

Albrecht už byl znovu na žebříku. „Nos ty konve víc plný, já pak s nima dostříknu dál do stran!“

Nezačíná to dobře. Všeho nechat, převléknout se a jít. A počkat, až se začne dařit. Nedělat zbytečnosti, zbytečně se nehádat, nenervovat se a jít. Ještě nejedli. Představil si talíř a příbor zabalený v ubrousku. A druhý talíř a druhý příbor naproti. A nad ním Albrechtův obličej s kapičkou piva na nose. Hynečku, ještě jedno, to nás nezabije. Vzal konve a šel radši nosit vodu. Pak našel prkno a hodil ho přes topný kanál, aby si nešplíchal na nohy.

Když byla mokrá i druhá strana zdi, Albrecht přenesl žebřík, opřel ho o první stěnu a odešel do rohu s náradím. Chvilí se hrabal v Hynkových krabicích a vrátil se s paličkou, zednickým kladívkem, sekáčem a kramlí. Zapálil si cigaretu a pozoroval, jak stěna schne. Když dokouřil, vylezl na žebřík, natáhl se do strany a sekl do několika cihel.

„Je to zespodu znát?“

„Jo.“

Vylezl až ke stropu a cestou dolů některé cihly značil.

„Ty, co cucaj moc nebo málo, musej ven. Pak je vysekneš,“ označil cihly i na druhé straně a vrátil Hynkovi žebřík. „Jdi na to. Já zatím budu proškrabávat spáry.“

Hynek začal odshora vysekávat a Albrecht na druhé straně kramlí proškrabával, kam dosáhl. Pak se začal střídat s Hynkem na žebříku. Šlo to pomalu. Ve dvě si u kohoutku umyli ruce a v kantýně snědli kus salámu. Cestou zpátky potkali

Kudrnu. Byl v civilu a spěchal k vrátnici. Hynek zrychlil, došel ho a zastavil.

„Jdu na podnik, už jsem tam měl hodinu bejt. Nemám čas.“

„Jenom někomu řekněte, ať nám dá auto. Potřebujeme si z Hluchova přivízt vápno!“

„Jenom auto chcete? V úterý?“ Kudrna udělal obličej, jako by se velmi divil. „A to vápno, co máme nahašený v kabru, to je vám málo umělecký?“

„Potřebujeme pořádný vápno.“

„To je pořádný vápno. Až vám stříkne do oka, tak vám bude připadat až moc pořádný!“

Albrecht je došel a plátěnou čepici se zeleným kšiletem si posunul do týla. „Inženýre, až si budeme chtít stříknout do voka, tak si ho půjčíme, jenže to, co potřebujem přivízt, není do voka, ale do fresek.“

„Aha, tak to je něco jinýho,“ řekl Kudrna. Pak Hynka píchl prstem do prsou. „Maestro, plán výjezdů se uzavírá v pondělí v poledne na celý týden dopředu. Já už žádný volný auto nemám a do konce tejdne nejspíš ani mít nebudu. Na shledanou!“ Otočil se, podběhl závoru vrátnice a ztratil se za rohem.

Ne a ne to začít dobře. Albrecht se táhl kousek za Hynkem a šoupal nohama. „Mě to mrzí,“ řekl.

Došli do sálu, Hynek vzal kramli a začal vztekle sekat do podlahy. „To není tím, že jsme přišli až dneska. To jsou šprajce za to, jak jsem z něho vydřel ten termín.“ Zahodil kramli a oprášil si ruce o kalhoty. „Máme čas. Spoustu času. Až moc! Můžem plejtvat. Dáme tam ten heraklit! Než ten bejk přestane trucovat, tak to oplácáme heraklitem a pak to půjde líp. To sekání není o moc rychlejší!“

„To je blbost. Už jsme o tom mluvili.“

„Není to blbost, když nemůžem nic jinýho dělat. Budem pak moct házet podklad na dva tři dny dopředu a všechno půjde rychleji!“

„Ani ho nemáš! A tady se nikdo nepřetrhne, aby ti ho dal.“

„Zajdu za dozorem, ten to zařídí. A když ne, tak ho koupím ve stavebninách. Majlant to snad nestojí!“

„To je blbost.“

„Tak budem dělat z Kudrnáčova vápna,“ řekl Hynek.

„Nebudem.“

„Budem. Kdyby vám na Hluchově nezbylo, klidně bychom z něho dělali.“

„Jseš trouba,“ řekl Albrecht. „Kdybych nevěděl, že nám na Hluchově zbyde, tak bych do toho s tebou nešel. Já nejsem fušér.“

„Já taky ne. Jenže osumadvacátýho července tu musí bejt osum hotovejch fresek. Nemůžu tejdén čekat na auto.“

„Musíš. Mladý vápno tam dát prostě nemůžeš.“

Měl vztek. Nechal Albrechta sedět na bednách a šel za Fialou. Ten byl v investorské buňce a listoval v šanonu faktur. Vedle u stolu seděla inženýrka Kračmerová. Pozdravili se a Hynek se opřel o skříň.

„Ty stěny, co mám pomalovat, jsou zděný z voštinovejch cihel, schnou nerovnoměrně a hlavně moc. Musím přes ně nabít heraklit, aby tam něco drželo vodu.“

Fiala si pohrával s kancelářskou svorkou a Hynek mnul v prstech kousek cihly, co mu uvízl mezi oky svetru.

„Jenže heraklit žádněj nemám a Kudrnáč je pryč, prej bude i zejtra. Ze skladu mě bez výdejky vyhnali, i když jsem chtěl jen konve a pár pitomostí, tak počítám, že heraklit mi taky nedají.“

„To je v jiným skladu,“ řekl Fiala, „v materiálovým.“

„Zajdete tam se mnou?“

Fiala se podíval na hodinky. „Teď už to nemá cenu. Jsou skoro tři.“

„Pro mne jsou teprv tři. Já musím dělat, dokud je vidět.“

„A kolikátka by to měla bejt?“

„To je jedno. Stačí trojka.“

„A kolik metrů?“

„Celkem asi osmdesát. Ale nejdřív aspoň dvacet, abychom měli co dělat, než tu bude Kudrna.“

Inženýrka Kračmerová se otočila. „To je moc. Kudrnáč by chtěl dodatek k rozpočtu,“ řekla.

Fiala z drátu svorky udělal kolečko a navlékl si ho na prst. „Zdůvodníte, že se změnily původní předpoklady a že ten heraklit je technologicky nutnej?“

„Jo. A v nejhorším ho zaplatím.“

„Těch osmnáct set snad tenhle barák ještě unese,“ řekl Fiala a vstal.

Trojka nebyla, ale pětky bylo dost. Fiala zařídil, že ji ze skladu hned začali multikárou vozit k sálu a že jim klempíři ještě nastříhali slavíky. U tesařů dohodl, že si po ránu na cirkulárku nasadí starý kotouč, a co bude mít Hynek naměřené, tak rozřežou, aby se to nemuselo dělat ručně.

Albrecht se chvíli mračil, ale pak šel, ukradl druhý žebřík, převázal si tkaničku u montérek, do kapsy si dal hrst hřebíků a do druhé slavíky.

Přibýjeli jen celé kusy, ty, které bylo třeba zkrátit, popsali a připravili stranou. Pak naměřili druhý formát a pak další, a když na to pomalu přestávali vidět, měli hotové čtyři. Celou levou stranu. Zdála se tmavší než pravá. Šed' heraklitu přebýjela cihlovou červen a prostor se začínal měnit.

Konečně to začínalo začínat dobře.

Šeřilo se a na stavbě už zbyli zřejmě sami. Ani nehledali umývárny, umyli se u kohoutku, převlékli se a šli.

Večere v restauraci se Hynek bál. Koupili si jídlo do papíru a snědli to u Hynka na pokoji. Pak si Hynek sundal boty a položil nohy na postel. Bolela ho chodidla otlačená od žebříku. Kolik bude takovýchhle večerů?

„Hrajete šachy?“

Albrecht si promnul koutky očí a kořen nosu. Vzal ze stolku svůj klíč a vstal.

„Zamkni mě, jestli chceš. Na hajzlu už jsem byl.“

Hynek ho zamkl a vrátil se. Narovnal fotografii Jeleního skoku a znovu se posadil do křesílka. Bolela ho záda, jak se s heraklitem vykláněl ze žebříku do stran. Ale šed' heraklitu už přebíjí cihlovou červeň a prostor se začíná měnit. Začíná přijímat vlastnosti. Zatím jen ztmavl, ale brzy zesvětlí, dostane hloubku, barvy a atmosféru. Prostor. Tentýž, ve kterém teď někde chodí dívka s pážecími vlasy a v baloňáku s nárameníky.

Smála byste se, kdybych vám řekl, jak často jsem si na vás vzpomněl. Nebudu se smát, řekněte mi to. Často. Vždycky, když se mi něco povedlo. Vždycky, když se mi něco nepovedlo. Vždycky, když jsem byl sám. A to jsem pořád. Nakreslil jsem vás! Vážně? Ano. A ukážete mi to? Třeba. Ale nakreslím vás znovu, máte trochu jiné rty.

Od vedle bylo slyšet, že se Albrecht myje, pak bouchání dvířek skříně a vrzání postele. Venku začalo pršet. Drobně, ale hustě. Voda skapávala z rantlu nad oknem a na dvou místech odtékala v souvislých šňůrkách, jak vítr hnal vodu na falce oplechování a podél nich dolů.

A v přízemí v restauraci na vysokých štíhlých nohách pobíhá Yvetka a mezi prsy se jí klinká půldolar s Kennedyho

profilem. A černá lesklá látka služebních šatů obepíná boky a stehna. Jak dlouho může člověk vydržet sám...

Záda cítil ještě ráno, ale ne už jako bolest, spíš jako příjemné vědomí, že je má. Nasnídali se v kantýně na stavbě a šli k sálu. Už nepršelo, ale koleje od pneumatik nákladá-ků byly plné vody. Před vchodem stála modrá avia, motor běžel a řidič četl noviny rozložené na volantu. Obešli ji, ale řidič otevřel dvířka a vyklonil se.

„Vy jste ti malíři?“ Hynek kývl.

„Mám vyplněnou stazku někam na Hluchov.“

Hynek se podíval na Albrechta. Měl povytažené obočí a hlavu trochu na stranu. Vběhli do sálu a rychle se převlékli. Začalo se dařit. Konečně. Už bylo na čase. Albrecht si utáhl tkaničku montérek a ukázal na hranici naměřených desek.

„Ještě by nám to měl hodit k tesařům!“

Hynek přikývl a vyběhl před sál. „Šéfe, shodte jednu sajtnu, něco nám popovezete!“

Vrátil se do sálu. Albrecht stál rozkročený přes topný kanál a před očima měl list papíru. Navrchu byl propíchnutý hřebíkem.

„Tumáš,“ řekl, „tohle bylo připíchnutý tadyhle na zdi.“

Hynek vzal papír a přidržel ho za hřebík.

MAESTRO, TEN HERAKLIT NENÍ V PROJEKTU. SUNDEJ HO!

Podíval se na Albrechta. Převazoval si tkaničku montérek a venku třískla sajtna Avie. A maestro, nepočítej, že tady budeš moc oblíbenej!

„Já za tím volem jdu!“

„Dyť tu nemá bejt.“

„Asi tu je, když to napsal a poslal auto.“

Albrecht si sedl na svoji bedýnku s vercajkem. Měl nata-

žené nohy a hlavu na stranu a ve stejné poloze byl, i když se Hynek vrátil.

„Prej tu byl včera až pozdě večer. A dneska tu už nebude.“

„Co chceš dělat?“

„Nic. Vykašlu se na něj. Ty fresky budu podepisovat já, ne on! Nenechám si kecat do toho, jak je mám dělat. Od něj rozhodně ne.“

„Jseš janek. Co když má nějaký důvod? Třeba ten heraklit potřebuje jinam.“

Hynek se uchechtl a odplivl si do topného kanálu. „Tak mu koupím jinej. Ten barák bude stát sto let. Možná dvě stě. A ty fresky s ním. Já mám to štěstí, že je můžu dělat. Mně je teď jedno, jestli na tom vydělám, nebo prodělám. Já jenom chci, aby byly dobrý. Za sto let nebude nikoho zajímat, jestli jsme se s Kudrnáčem měli rádi, nebo ne. Pojdte nakládat!“

Naložili heraklit, odvezli ho k tesařům a jeli na Hluchov. Tam naložili Albrechtovy bedny a soudky vápna. Zpátky byli ještě před polednem. Vyložili soudky před sál, od tesařů přivezli nařezaný heraklit a šli na oběd do kantýny. Pak nařezanými kusy dokompletovali čtyři formáty vlevo, přešli na druhou stranu a do večera udělali ještě dva.

Albrecht se převlékal a Hynek stál mezi pilíři. Hotové formáty byly děsivě velké. Viděl je poprvé vcelku a nastojato. Měl přimhouřená víčka a pokoušel se na ně promítat Múzy. Začínal od hlav, ale vždycky mu dole zbyl kus prázdného heraklitu, anebo se tam už nevešla chodidla. Měl chuť aspoň na jeden přibít matrice, aby viděl, jak to bude vypadat, ale Albrecht už postával u východu a okázale kašlal prach z heraklitu.

„Místo večere bude zase akorát kus salámu...?“ ptal se, když obcházeli závoru ve vrátnici.

„Jo. Nebo sejr nebo paštika nebo ryba.“

Albrecht zůstal uražený. V hotelu si oddělil svoji půlku večere a snědl ji u sebe v pokoji. Když k němu Hynek přišel, seděl v křesílku zády ke dveřím a ani se neotočil.

„Můžeš mě zamknout, jestli ti to udělá dobře,“ řekl.

Hynek zamkl a vrátil se k sobě. Fotografie Jeleního skoku už zase visela nakřivo. Narovnal ji, zul si boty a natáhl se na postel.

Čtělo se mi brečet, když jsem četl ten papír, že mám sundat heraklit. Ale představil jsem si, že tam někde stojíte vy. Že máte ohrnutý límec a jeho okraj vám rozděluje vlasy, že se na mne díváte. Báł jsem se vypadat trapně a začal jsem nadávat.

Neodpovídala. Dneska se jenom dívala kamsi do prázdna a neodpovídala. A ani neměla tělo. Jenom hlavu a kousek ramen a ruku, kterou si držela pod bradou. A možná že to ani nebyla ruka, že se jenom o něco opírala. Svlékl se a vzal si pyžamo. Takhle brzo spát nikdy nechodil.

Ráno odemkl Albrechta, nasnídali se v kantýně, šli do sálu a převlékli se. Pak šli za Kudrnou pro výdejku na nářadí.

Za stolem Kudrny seděl Fiala. Kudrna stál vedle a podával mu faktury s kopiemi. Fiala je podepisoval. Kudrna se otočil ke dveřím.

„Už máte umělecký vápno?“

„Jo. Dík za auto,“ řekl Hynek. Kudrna podával Fialovi další faktury. Pak se k nim znovu otočil.

„Ještě něco?“

„Potřebujem nějakej vercajk.“

„Jakej?“ zeptal se Kudrna a odložil zbývající faktury. Ze zásuvky vyndal blok a Fialovi z ruky vytáhl propisovačku.

„Diktuj, maestro!“

„Potřebujem všechno. Od lopat po míchačku. Kbelíky, katry, kalfasy, kolečka... Mám ve smlouvě, že to všechno zajišťuje stavba.“

„Taky nějaký řezivo a lešení. To se nedá dělat ze žebříku,“ pokračoval Albrecht. Kudrna ťukal propisovačkou do bloku a nepsal si nic. Hynek vyjmenoval ještě několik drobností a povytáhl si zip u džínů. „To je zatím všechno,“ řekl.

Kudrna hodil blok zpátky do zásuvky a Fialovi vrátil propisovačku. „Tak maestro, tohle všechno máš od minulýho pátku složený na place za zadkem pod plachtou. Kdybych byl hovado, který neví, co budeš potřebovat k omítání, tak mě tu nenechaj dělat. A že ty si přivezeš akorát paletu a baret, to jsem očekával.“

Hynek zakroutil hlavou. „No vidíš,“ řekl, „a zrovna baret jsem si nevzal.“

„Jseš nepořádněj, maestro.“

„Nejsem. Ale žádněj baret nemám tak velkej, abych ho mohl nosit přes přílbu.“

Albrecht otevřel dveře, vycouval na chodbu a Hynek vykročil za ním.

„Maestro,“ zavolal Kudrna, „ten vzkaz jsi našel?“

Hynek se zastavil. „Jistě.“

„Vzali to do skladu zpátky?“

„Ne.“

„Bejci. Řek jsem jim – celý desky zpátky a poškozený na trafačku!“

„Já jim to nevracel...“

Kudrna odložil faktury a obešel stůl směrem k Hynkovi. Fiala zaklonil hlavu a zkrřížil ruce na prsou.

„... naopak, přitloukli jsme zbytek. Teď to jdem dodělat,“ dokončil Hynek.

„Maestro!“ Kudrna stál uprostřed místnosti. Byl rozkročený a pohupoval se ze špiček na paty „Máš geniální cit na průsery! Ten heraklit nebyl v projektu a ten heraklit tam nebude, kdybych měl vzít krumpáč a sundat ti ho sám!“

„Ten heraklit tam bude,“ řekl Hynek, „nemusíš se starat, zaplatím ho ze svého.“

„Takovýhle hovno tam bude!“ zařval Kudrna a zamával ve vzduchu předloktím a zaťatou pěstí. „Všechno si tady koupit nemůžeš... Tolik peněz zas nemáš!“

Fiala si dal ruce za hlavu a zadíval se na strop. „Někdy se stává, že se projekt mění. To už jsem zažil.“

„Ale nepovídej, dozore, ty už jsi to vážně zažil? Ty máš ale zkušenosti!“ Oběma rukama se opřel o stůl a naklonil se k Fialovi. „No ty jseš učenej!“

„Někdy stačí zápis ve stavebním deníku,“ řekl Fiala. Ruce nechal za hlavou a díval se Kudrnovi do očí.

„Jo. To někdy úplně stačí!“

„Někdy,“ řekl Fiala, „ale jen tam, kde stavbyvedoucí není líný číst stavební deníky.“

Kudrna se narovnal, chvíli se díval na Fialu, a pak beze slova ukročil k registračce. Vyndal stavební deník, nalistoval poslední stranu a četl. Pak deník sklopil.

„Ty jseš ale šikovnej kluk!“

Fiala lehce balancoval na zadních nohách židle, ruce měl za hlavou a díval se na Kudrnu. Ten se deníkem plácal do kolena.

„Moc šikovnej kluk! A já, když budu kurva, tak zapomenu, že to máš mít podepsaný od projektanta, a budu se ti pět let chechtat, než to splatíš!“

„Osmnáct set bych nesplácel pět let. Navíc to projektant podepíše. Pan Šimon uvádí dostatečné důvody.“

„Hele, chytráku, ty si jednou tak rozbiješ držku, že mi tě bude samotnému líto. Jenže pro tentokrát ti to ještě nedovolím. Ten zápis bude platnej, až bude podepsanej. Zatím je to bezcennej can!“ Obrátil se na Hynka. „Takže heraklit dolů, maestro, než se naseru a nepustím ho zpátky na sklad!“

Hynek se odlepil od futra a vrátil se do místnosti. „Stačilo by ti, kdyby to projektant potvrdil zatím po telefonu?“

Kudrna ukázal na telefon a sedl si na stůl zády k Fialovi. Hynek vytočil číslo a čekal. Plzeň naskočila brzo a z centrály ho spojili hned.

„Čau, Stando! Hynek.“

„Čau, co se děje?“ Standa mluvil tak nahlas, že ho bylo slyšet v celé místnosti.

„Kdo u vás funguje jako oficiální zástupce projektanta pro ten pitomej barák ve Varech?“

„Já. A ten barák není pitomej!“

„Stando, já tady prožívám takový jako líbánky se stavbyvedoucím. Prostě jsme si padli do oka a máme se rádi...“

„To se dalo čekat,“ přerušil ho Standa.

„Stando, potřebuju pod ty fresky dát heraklit, a on se šprajcuje, že to není v projektu, a nechce to povolit, dokud to nepodepíšeš do deníku.“

„A proč ho tam chceš dávat?“

„Už jsem ho tam dal. Jde asi o osumnáct stovek, ale ani o ty nejde, protože ty jsem ochotnej zaplatit.“

„Počkej, třeba nejde o prachy! Kolikátku jsi tam dal?“

„Pětku. Stačila by trojka, ale měli jen pětku.“

„Do prdele, to se ty sloupy o deset čísel rozšířej a třeba už má nařezaný obklady!?“

Hynek se obrátil na Kudrna.

„Nemá,“ řekl Kudrna a zívł.

„Nemá. O nic nejde.“

„Nejde! Štveš mě! Když nic jinýho, tak ty sloupy teď budou bachratý a budou vypadat blbě!“

Kudrna se postavil a klepl Hynkovi do ruky. Hynek mu předal sluchátko.

„Kudrna. Inženýre, s tím, že něco bude bachratý, s tím bych si hlavu nelámal. Ale ty nerezový vyústky, co jste nechal udělat pro vzduchotechniku, jsou hotový, jedna stojí dvanáct tisíc. Je jich na těch sloupech celkem osum, a když rozšířím o deset čísel sloup, tak musím o deset čísel rozšířit obklad. A když o deset čísel rozšířím obklad, tak budou ty vyústky akorát o deset čísel kratší, než mají být, a já si s nima můžu akorát namazat prsa. Takže celá ta sranda je za šestadevadesát tisíc, když nepočítám, že ty vyústky nám do kolaudace nikdo nový neudělá. Jinak pan Fiala už to do deníku vřele doporučil a teď se jen čeká, že to přijedete podepsat.“

Chvilí bylo ticho a pak se ozval Standův hlas. „Dejte mi Hynka!“ Kudrna se posadil zpátky na roh stolu a Hynek si vzal sluchátko.

„Stando, čau,“ řekl a zavěsil.

Fiala vstal, vzal Kudrnovi z rukou deník, vytrhl poslední stranu a pak vytrhl i kopii. Když se znovu posadil, Kudrna už mu zase podával fakturu. Fiala ji podepsal. Kudrna mu podal další fakturu a podíval se na Hynka.

„Budeš to házet do rámu?“

Hynek si otřel ruce o kalhoty a šel ke dveřím. „Jo.“

„Až to budeš mít připravený, tak mě zavolej. Ten heraklit tam byl stejně blbě. Musí se to měřit od okenních sloupků, a ne od okraje pilířů.“

„Jo,“ řekl Hynek, vyšel na chodbu a zavřel za sebou dveře.

Vezme se kus plechu, pokřídí se a něco se na to nakreslí. Pak se vezme jehla a vyryje se to. Potom se to zamatlá barvou a barva se setře. Pak se na satínýrku položí mokrý papír, na to deska a na to plena. A zatočí se klikou. Šmytec.

Když přišel do sálu, Albrecht už skládal plachtu a hrabal se ve věcech pod ní.

„Je tu všechno,“ řekl, „i hakilešení. Člověk by mu dal nejradši přes držku.“

Sestavili lešení, nasadili je na bantamový podvozek, míchačku vyvezli k písku a přerovnali ostatní nářadí. Pak lešení odtlačili k prvnímu pilíři a začali sundávat heraklit. Dolů ho spouštěli po fošnách, odhřebíkovali a kolečkem vyváželi před sál. Po obědě vyvezli poslední desku a skladník si pro to přijel multikárou. Sál zase zesvětlal a probarvil se cihlovou červení. Nařezali latě na rám, šli pro Kudrnu a vyměřili a osadili s ním rámy pro Kalliopé a Polyhymniu.

Do latí natloukli hřebíky v rozestupech zvětšovací sítě matic, pak proházeli trochu písku a natáhli kabel k míchačce. Do večera nahodili první třicentimetrovou vrstvu v rámu Kalliopé. Tekl z nich pot, a když vyplachovali míchačku, byla tma.

Před vrátnicí se Albrecht podíval na hodinky, zrychlil a šel k hotelu. Zastavil se až před dveřmi restaurace a podíval se na Hynka. „V krámě už je stejně zavřeno.“ Hynek zdvihl ruku a natáhl ukazovák a prostředník.

„Ne víc než dvě!“

Jedno pivo vypil Albrecht už před večeří, druhé k jídlu, usmlouval ještě třetí, ale pak celkem bez řečí šel. Ráno u benzinové pumpy koupili dvacet lahví destilované vody na ředění barev, Albrecht z prken stloukl police na hrníčky a sklenice a Hynek navozil úlomky bílého sádrokartonu.

Rozbalili barevné studie, Albrecht míchal barvy a ředil a Hynek je zkoušel na sádrokartonu a porovnával se studiemi.

Pak proseli dvě šarže jemnějšího písku, na matricích si vyznačili záběr pro první den, ocelovým kartáčem zdrsnili včerejší omítku a nahodili levý horní roh dvěma vrstvami tenké omítky. Než zavadla, vzal Albrecht kbelík, u kameníků v hlavní hale zametl pod pilou a přinesl mramorovou moučku. Ve vypláchnutém kalfasu ji smíchal se stejným dílem vápna na jemnou, hedvábnou maltu.

„Tak, kamaráde,“ otřel si ruce a rozvalil se na křeslo, které si udělal z lešenářských podlážek, „teď si dej v klidu cigáro, protože pak už se do večera nezastavíš.“

K poslední vrstvě už Hynka nepustil, nanesl ji sám a utáhl hladítkem. Natáhl provázky, zavěsil matrici a lehkou, neopřeu rukou jemně protlačil kontury kresby špičatým dřívkem přes matrici do podkladu. Pak nahoru vynosil barvy a štětce.

Hynek přešlapoval pod lešením. Nosil to v sobě víc než dva roky. Kvůli tomu se naučil omítat, prohrabal stohy knih a udělal desítky zkoušek. Povytláhl si zip u džínů a otřel si ruce. Potily se mu. Dva roky snů. Kvůli tomu odmítl Holana, kvůli tomu rozestavěl ateliér. Znovu si otřel ruce.

Přestal vnímat kvílení kamenické pily i rámus domícháváčů. Dva roky snů. Teď zdvihnout ruku a začít. Už to nepůjde několikrát obrátit v hlavě, opravit nebo změnit. Měl strach.

„Tak nečum a polez,“ zavolal Albrecht z lešení a Hynek vylezl nahoru. Rukávem si utřel čelo. Kontury protlačené do omítky byly skoro neznatelné a Hynek si neuvědomoval, co která znamená. Barevná studie byla malá a celý dnešní záběr na ní byl jen nahrubo načrtnutým rohem s trochou vlasů a cípem vlajícího šátku.

„Neboj,“ řekl Albrecht, „v nejhorším to zas shodíme.“

Dva roky! Víc než dva roky! Štětec se úzkostlivě lehce dotkl podkladu.

Budete se mi smát, ale když jsem stál poprvé na lešení, začal jsem myslet na to, jak jste oblečená. Co máte na sobě, když nemáte balonák s nárameníky... Viděl jsem nějaké hnědé kalhoty a žlutou košili. S nárameníky... Nosíte to někdy? Nevím, možná ano... Ale proč lezete po lešení? Proč jste nechal grafiky...? Smějou se mi, že kvůli ohnutým rohům. Ale asi proto, abych znovu poznal, co to je tréma. A strach z něčeho, co je prázdné. Z plochy. Strach z toho, že ji nebudu umět zaplnit... Bylo mi hrozně, když jsem před tou zdí stál a měl se jí poprvé dotknout... Před čistým papírem strach nemáte? Ne. Už dávno ne...

„Brzdi, blázne, tu hlavu už neuděláš a jinde než na hraně vlasů to nemůžem řezat!“

Hynek si otřel čelo. Odložil opatrně štětec, opřel se o zábradlí a mnul si stehna. Bolela ho, jak pořád slézal z lešení, aby malbu viděl zespodu, a zase pak vylézal zpátky. Záběr byl hotov.

Albrecht vzal knejp a plynulým pozvolným tahem po konturách a rozhraní barev prořízl vrchní vrstvy až na včerejší omítku a přebytečné okraje shodil špachtlí.

Seděl v Albrechtově křesílku z lešenářských podlážek a kouřil. Lešení před ním se lehce pohupovalo, jak se nahoře Albrecht nakláněl ke kalfasu a obracel ke zdi. Pak kalfas zaduněl, když do něho dopadlo hladítko a lžíce.

Típl cigaretu a vylezl nahoru. Den co den. Probuzení v mansardovém pokojíku, snídaně v kantýně, oškrábat kartáčem první vrstvu, namíchat a nahodit druhou, nechat zavadnout, namíchat a nahodit třetí, nechat zavadnout, a zatímco Albrecht namíchá a nanese poslední vrstvu mramorové moučky, sedět v křesílku, aby byla odpočatá a lehká ruka.

Albrecht mu podal štětec a začal přerovnávat kalíšky na polici u zábradlí plošiny. „Kdy se přijede podívat žena?“ zeptal se.

Hynek zatočil štětcem v kalíšku okru a otřel ho o okraj. „Moje žena nemůže chodit. Je na vozejku.“

„Promiň. To já nevěděl,“ řekl Albrecht.

A pět sedm hodin malovat a říkat si neboj se, poslouchat Albrechtovo harašení a šoupání bot čumilů ze stavby, říkat si už nic neměň, už nic novýho nevymejšlej a lézt nahoru a dolů a doředovat barvy a přestavovat lešení.

Malovat. Utéct do šustění štětce a neslyšného lupání droboulkových bublinek, které se dělají v jeho stopě. Být sám

s vůní vápna a hlinek a teprve skřípáním Albrechtova knejpu, když ořezává přebytečnou maltu, se nechat přibíjet na kříž nekonečných večerů odpočítávání piv a potupné samoty prázdné postele.

„Jdu k Drábkovi,“ řekl Albrecht a jeho kroky a vrzání kbelíku s lopatkou se začaly vzdalovat do hloubky sálu.

Hynek slezl z lešení, odstrčil je kousek stranou, aby viděl, jak ruka Erató vypadá zespodu, pak lešení vrátil a vylezl zpátky.

Budete se mi smát, ale já si přál, abyste byla rozvedená. Abyste už byla rozvedená... U vstupu do sálu zavržaly kroky, na chvíli se zastavily a pak váhavě popošly dovnitř.

Do plotny plechu člověk ryje v samotě pracovny. Matlá barvu a točí klikou satínýrky sám. Je první, kdo vidí, co z toho vyšlo. A když chce, tak taky poslední. Tady mázne štětcem a kdekdo už kouká, jestli to bude pěkný a dobře trefený. Kroky zavržaly až pod lešením.

„Pomáhej pámbu!“

Hynek se podíval dolů.

Jedno oko se dívalo téměř na Hynka, druhé uhýbalo daleko stranou. Pan František. Šedobíle vousatá hlava. Hynek slezl z lešení a pozdravil se s ním.

„Co Václav?“

„Bude tu hned, šel pro mramorovou moučku.“

„Jak to má s pitím...?“

Hynek nevěděl, do kterého oka se mu má dívat. Rozpačitě těkal očima a vyprávěl o prvních dnech.

„Jedu v neděli na chalupu, tak jsem se přišel podívat... Jak jste na tom s časem?“

„Už to vypadá líp. Zpoždění prvního tejdne doháníme a možná budem i rychlejší, než jsem čekal.“

„Odpocínete si v neděli?“

Hynkovi bezděčně vyletěly ruce před obličej. „Proboha, jen to ne!“ Dal ruce zase dolů a usmál se. „Uhlídat ho večer je na mne až dost. Hlídat ho ve městě i přes den bych si netroufal už vůbec...“

„Proto jsem přijel. Jestli nemusíte dělat, vezmu ho s sebou.“

Celý večer a celý den! Skřípot Albrechtova knejpu bude zítra znít jako rajska hudba...

Ukázal panu Františkovi Kalliopé a Polyhymniu, pak přišel Albrecht, chvíli mluvili, Hynek se vrátil na lešení a pan František odešel.

Už dokonce i dneska zněl skřípot knejpu o mnoho líp. A v restauraci měla službu Yvetka a černá lesklá látka služebních šatů se jí jako pokaždé vypínala přes boky.

Hynek dojedl a odložil příbor, svezl se níž do židle, ruce zahákl za opěradlo a díval se do sálu. Zítra touhle dobou bude v Praze. Celý večer a pak celý den. Vlastní záchod, vlastní koupelna, vlastní postel. Vlastní prostor. Obrazy, hřbety knih, drobnosti na nábytku. Bez Albrechta.

Lítačky restaurace se zhouply a vešel mladý Böhm a stavitel Fiala. Rozhlíželi se. Hynek odvrátil hlavu, naklonil se pro cigarety a zapálil si. Pane Šimone, nechcete si přisednout...? Albrecht měl pod spodním rtem přilepený kousíček bramboru.

„Ale autem by to snad šlo...“ řekl a hřbetem ruky si otřel pusu. Brambor se zachytil na kloubu palce.

„Co?“

„Přivízt tvoji ženu.“

Hynek se posunul na židli a dopil pivo. Ano, autem by to šlo.

„Ahoj, strejdo, dobrý den, pane Šimon!“ Viktor Böhm měl ruce za zády, usmíval se a jen malinko, zdvořile, se nakláněl nad stůl. „Zrovna jsme přišli s Mirkem Fialou, nechcete si s náma udělat pánskou jízdu? Máme v boxu volno..“

„My..“ začal Hynek, ale Albrecht ho přerušil. „My máme pánskou jízdu celý den. Jsme zralý tak na dvě pívka a jít spát.“

Mladý Böhm se podíval na Hynka, ale ten zavrtěl hlavou a Albrecht cvrknul do drobku bramboru, co měl na palci. Drobek proletěl mezi Hynkem a mladým Böhmem a zmizel pod vedlejším stolem.

„Škoda,“ řekl mladý Böhm, „tak třeba příště!“

Albrecht si otíral ruku kapesníkem. „Ty děláš ve Varech?“

Mladý Böhm se usmál. „Jak se to vezme. V pátek a v sobotu tu mívám nějaký záležitosti.“

„Ženskou, vid!“

„Kdepak! To když, tak až po práci,“ mladý Böhm se znovu usmál, rozloučil se a odešel.

Yvetka šla s platem kolem pódia a postavila před ně dvě piva.

„Ty budou poslední,“ řekl Hynek.

Albrecht se napil. „Ale autem by to snad šlo?“

Hynek rozbil novou krabičku cigaret a zapálil si. „Nežijeme spolu.“ Albrecht mlčel a díval se mu do očí. „Nešlo to,“ řekl Hynek, „dělali jsme, co jsme mohli. Oba. Ale nešlo to. Pane Albrechte, prostě to nešlo. Já bych tomu taky nevěřil, kdybych to nepoznal na vlastní kůži.“

Albrecht se mu stále díval do očí. Upřeně a pozorně. Měl trochu zdvihnutý horní ret a koutky očí stažené do vějířků vrásek. Hynek uhnul pohledem a napil se.

„To není jen přestat jezdit na lyže a přestat chodit na plesy. To je horší.“ Díval se do sálu a čekal, až Albrecht něco řekne.

Albrecht mlčel, ale Hynek pořád cítil jeho pohled. Ztuhlé, napjaté očekávání. Jak jsi jenom mohl... Hynek rozhodil ruce a předklonil se.

„To bych doved, tlačit její vozejk celej život před sebou! Ale já si nemůžu vlízt do druhýho vozejku a celej život už jenom probrečet. Já mám prostě obě nohy zdravý!“

„Zaplatíme,“ řekl Albrecht a vytáhl peněženku.

Ráno začali dřív a odpoledne už před pátou čekali před vrátnicí na pana Františka. Když s ním Albrecht odjel, Hynek nasedl do auta a nastartoval. Za hodinu a tři čtvrtě bude v Praze. Vlastní lednice. Úplně prázdná. Vypnul motor a šel na večeri do Modré hvězdy. Pak znovu nastartoval a jel.

Klíče od bytu bez dřevěné hrušky mu připadaly titěrné. Prošel celý byt a všude rozsvítil. Obrazy a hřbety knih... Mezi drobnostmi na nábytku byla vrstva prachu. V kuchyni na stole hrníček s vyschlým lógreem a nevysypaný popelník. Otevřel okna a váhal, kam se posadit. Všechna místa byla prázdná.

Pustil si vodu do vany, šel k telefonu a vytočil číslo Dany. Jak se máme? A jak myslíš, že se asi tak můžeme mít? Ne, Dana spí, nebudu ji budit. Proč brzo? Včera šla pozdě spát. Dobře, vyřídím. Sbohem.

Chvíli se potloukal po bytě a pak šel do koupelny. Ležel ve vaně se zakloněnou hlavou a dvě prázdné prádelní šňůry nad ním se shýbaly do stále bolestivějšího úběžníku.

Ráno postupně vytočil několik čísel, ale odevšad se tupě ozýval oznamovací tón. Je hezky, neděle, začaly prázdniny. Nikde nikdo. Jsi volný.

Jel do ateliéru. Karlík tam nebyl, ale potěry a izolace už byly hotové. Kroky na betonových podlahách vrzaly stejně jako ve Varech. Chvíli postával, chvíli bloumal sem a tam, pak všechno pozamykal a nasedl do auta. Nastartoval.

Vlastní záchod, vlastní koupelna, vlastní postel. Obrazy, hřbety knih a drobnosti na nábytku. Víc nic. Celý den víc nic.

Pak si uvědomil, že dojel do Salmovské. Zastavil a dlouho váhal, ale nakonec vystoupil.

Prošel průjezdem do dvora, kolem popelnic, klepadla a Böhmová stejná. NEOHLÁŠENÉ NÁVŠTVY PŘÍCHÁZEJÍCÍ ZA DENNÍHO SVĚTLA PROSÍM O MAXIMÁLNÍ STRUČNOST. Všechny osinkocementové Múzy, torza, Paní L. a Eurydiky ho pozorovaly přes drátěná oka plotu. Povytáhl si zip u džínů a zazvonil.

Dal ruce za záda a pozoroval svůj stín na omítce cihelného sloupku. Pak se ozvaly kroky a cinkání klíčů. Böhm odemkl vrátka a zůstal stát na šterkové cestičce mezi sochami.

„Budte zdrav.“

„Přišel jsem poděkovat za pana Albrechta.“

Böhm pokrčil rameny. „Dobře se vám s ním pracuje?“

„Výborně...“

„Jsem rád, že to tak dopadlo,“ řekl Böhm. Vrátko se nenápadně, ale přeci jenom o několik centimetrů přivřelo. Hynek svěřil ruce podél těla a podíval se na Böhma.

„Já vím, že je denní světlo, ale já...“

Böhm pomalu ustoupil z cestičky. „Pojďte dál!“

Prošli dvorkem do ateliéru. Uprostřed stály stojany s rozdělanými pracemi, zabalenými hadry a igelitem, při zdech hotové figury z osinkocementu a cínu. Hynek některé ještě neznal. Pomalu je obešel a pak se opřel o lipový špalek. Stál na téže místě, kam ho na jaře s Böhmem postavili.

Böhm hnětl kus hlíny a dřevěnou špachtlí ji přimačkával na ramena malé dívčí postavy.

„Co to je?“ zeptal se Hynek.

„Bohužel nic! Kus hlíny.“

„Mně to připadá jako docela hezká figura,“ řekl Hynek.

„Vám možná.“ Ostřejším koncem špachtle protáhl rýhu páteře. „Tam, co mám chalupu, je náves. Docela hezká. Lípy a tak... Teď se rozhodli, že to tam v akci Zet nějak vylepší. Trávníky, chodníky a podobně. Taky si vzpomněli, že tam bude fontána, a přišli za mnou, abych jim poradil. Mistře, pro vás to nic není, vy jste umělec, pro vás je to hračka. Pro mne je to hračka.“ Otočil stojan, vzal drátěné očko a prořezával mezery mezi trupem a rukama. „Věnoval jsem tomu plno večerů a pak jsem si ještě ke všemu řekl – jezdím tam takovou dobu, mám to tam rád, udělám jim panáka... Jenže první skica jako pátá, pátá jako desátá, a všechno marně. Každá byla jiná, ale v podstatě to bylo totéž. Holka, která stojí. Víc nic.“

Odložil drátěné očko, otočil stojan a plochou stranou špachtle přimačkával kousky hlíny na přední strany stehů.

„Já zaboha nemohl nakreslit jednu lyrickou figuru na fontánu. Tak jsem nechal skicování a vzal hlínu. Říkal jsem si, zaujme tě modelace a ono to přijde. No a vidíte, nepřišlo.“ Otočil figuru tváří k Hynkovi. „Holka, která stojí! Mají smůlu. Panák asi nebude.“

Hynek se odlepil od lipového špalku a posadil se na nízký parapet ateliérového okna. „Proč by na návsí pod lípama nemohla stát holka, která stojí? Lyrická je a mně se líbí.“

„Jo. Je v proporcích, nepadá... Není na ní žádná chyba. Ale není na ní nic jiného! Vzal jsem hlínu a udělal trup, vzal jsem hlínu a udělal hlavu, vzal jsem hlínu a udělal ruce...“

„Já na tvůrčí muka nevěřím,“ řekl Hynek, „to není její vina, že vám šla dobře. A není jí to na škodu.“

„Je. To si tam můžou postavit krápník nebo samorost. Uplácet figuru dovede každý student, ale na sochu se musí

vynaložit práce. Tolik si sám sebe vážím, že když dělám sochu a nenajdu v ní nic, na čem je možný pracovat, na co dovedu vynaložit úsilí, tak toho nechám. Nic, co vzniká příliš snadno, není umění."

"Ale může to stát pod lípama," řekl Hynek.

"Pane Šimone, já jsem sochař, a ne kutil." Odhodil zbytek hlíny do bedny a ukázal za Hynka. "Je mi pětapadesát a támhle těma dveřma jsem ještě nevystřčil sochu, o který bych nebyl přesvědčenější, že je poctivá. Proč bych to teď měl začít dělat?!"

Odešel do vedlejší místnosti a za chvíli se vrátil s mokrým hadrem. Přehodil ho přes stojící holku, pak to obalil igelitem a převázal provazem. "Neudělat špatnou věc je těžší než udělat deset dobřejších!" Podíval se na hodinky a znovu odešel vedle. Když se vrátil, měl umyté ruce a rozepnutý lacl montérek.

"Nebudu vás zdržovat," řekl Hynek a postavil se.

"Upřímně řečeno, ani bych se už nenechal," podal mu ještě vlhkou ruku, "děkuju za návštěvu a pozdravujte Václava!"

Hynek nastartoval, předními koly najel na protější chodník a otočil se. Upřímně řečeno, ani bych se už nenechal... Zahořklý morous.

Naobědval se v hospodě, vrátil se domů a chvíli bloudil po bytě. Všechny židle byly volné a světlejším obdélníkem po *Pierotovi* číselo ze zdi prázdné. Sedl si do křesla a zapálil si cigaretu. Na konferenčním stolku pořád ještě ležel Holan. Otevřel ho. *Jen taktak, že jsi nuzně vykročil, / a už je tu zeď a na ní / barokem dobře živěná / socha smrti... Jde-li o pocit, / mohl bys v jejím stínu / zůstat přes noc a nic / by ti nebylo odepřeno... Jde-li / o vědomí, nezastavuj sama sebe / v dvojníkovi a couvej / do utrpení...*

Odložil cigaretu na popelník, šel k telefonu a zavolał Daně. Ne, Dana není doma. Není doma, protože je pryč. Přijel pro ni Böhm a někam spolu jeli. Tys něco chtěl?

Böhm. Přijel pro ni Böhm a někam spolu jeli. Böhm... Zrovna Böhm.

Dokouřil cigaretu a vrátil se zpátky k telefonu. V seznamu nalistoval meziměstské spoje a Žilinu sotva přečetl, protože byla začmáraná propisovačkou. Telefon vyzváněl a Hynek otočil na další stranu. Páže v baloňáku s nárameníky teď někde dýchá vzduch, který se už ve Varech otírá o Kalliopé, Polyhymniu a Erató. Telefon stále vyzváněl. Taký pekný deň, neostanem vřaj doma, však? Hynek zavěsil, šel do pracovny a hrabal v deskách, dokud nenašel paspartu s kresbou jemného profilu, pážecích vlasů a ohrnutého límce. Chvíli se na ni díval, pak našel staré noviny a zabalil ji. Rozhodně to bude lepší než Jelení skok v černém laťovém rámečku.

Ženy jsou. Jsou všude kolem, jenže ani centimetr jejich kůže není pro tebe.

Znovu přistoupil k telefonu, otevřel telefonní seznam a vyhledal číslo.

„Marie Stolařová...”

Zavěsil a šel ke skřini. Aspoň navštívit. Slyšet něčí hlas a vyprávět o splývání štětce a o vůni vápna... Oblékl si čistou košili a manšestrový oblek. Aspoň navštívit, slyšet něčí hlas a vyprávět. I když...!?

Vrátil se do pokoje, svlékl se a šel se osprchovat. Ženy jsou. Jsou všude kolem a přece nemůžou donekonečna postávat u vrátek a brečet na dešti. Utřel se, zabalil pár věcí, co potřeboval do Varů, a znovu se oblékl. *Zed', pustá zed', zed' vdovcova. / A jako by si předsevzala / říci to naplno, ale ne nahlas, / touží po něčem podobném, / po druhé zdi...* Ale aspoň navštívit.

Tašku s paspartou zabalenou do novin hodil na zadní sedadlo a stáhl okénko. Sjížděl pomalu Václavským náměstím dolů a očima hledal otevřenou cukrárnu. Aspoň nějakou čokoládu pro Haničku...

A pro jistotu lahev koňaku. Ale nezbourat se jako minule.

Ženy jsou. Jsou všude kolem. Plný chodník. V šortkách, v průhledných letních šatech, v lesklých vypasovaných kalhotách.

Kriste na nebi! Páskové střevíce a úzké nohavice medových džínů! Mihly se jen na okamžik mezi telefonními budkami a stánkem s květinami a Hynek sevřel volant a rychle se naklonil nad vedlejší sedadlo. Měla hnědý svetr se širokým límcem. Široký límec vzadu přerušoval obrys pážecí helmy světlých vlasů. Ve spáncích cítil svůj vlastní tep.

Smála byste se, kdybych vám řekl, jak často jsem na vás myslel... Přidal plyn, rychle sjížděl k Jindřišské a hledal místo na zaparkování. Nikde nebyl volný ani metr. Zařadil zpátečku a couval zpátky nahoru. Nikde nic. Znovu se vracel. Medové džíny se zatím blížily k podchodu, pak dorazily ke schodům a začaly pomalu klesat dolů. Volno nikde a džíny už nebylo vidět, jen hnědý svetr a helmu pážecích vlasů a pak už jen vlasy a potom už nic. Krucifix!

Zastavil, zatáhl ruční brzdu a vyběhl z auta. Hnal se k podchodu, ale pak si uvědomil, že dole by ji leda ztratil. Doběhl na roh a hlídal výstupy do Jindřišské a dolů k Můstku. Na výstup do Alfý a do Vodičkovy neviděl, ale víc dělat nemohl. Stál a měl vztek. Sní o ní půl roku, pak se k ní dostane snad jen na deset kroků a nic, konec. Pitomej, všivej podchod. Nikde nic. Samozřejmě. Šla na metro, teď jede po schodech dolů a všichni, co jedou nahoru, ji pohodlně očumují.

Naposledy se rozhlédl a strčil ruce do kapes. Konec akce.

Vytáhl z kapsy krabičku cigaret, ale leknutím ji rozmáčkl. Světlá helma pážecích vlasů z dálky probleskovala ve Vodičkově ulici. Jen na chvíli a zase zmizela.

Přeskočil klandr a rozběhl se napříč křižovatkou. Vyhýbal se autům a obíhal tramvaje. Zůstal na vozovce, protože na chodnících bylo plno lidí. Moc šancí neměl.

Hnal se, jak mohl nejrychleji, ale za křižovatkou s Jámou a Palackého zpomalil. Přiznal si, že naděje umírá. Neviděl ji.

Zastavil se a odstoupil vpravo, aby nechal projet tramvaj, která na něj už dlouho zvonila. Měl vztek. Ne! Na refýži před Dívčí školou! Medové džíny, hnědý svetr se širokým límcem a pážecí helma světlých vlasů. Popocházela k zadním dveřím dojíždějící osmnáctky.

Předklonil se a znovu vyrazil.

Tramvaj zatím otevřela dveře a lidé vystoupili. Co nejvíc zrychlil, běžel prostředkem přímo k refýži, z chodníku ho povzbuzovalo pár výrostků, lidé se otáčeli a ti na refýži začali nastupovat.

Byl od nich asi padesát metrů, když medové džíny udělaly poslední krok ke schůdkům a ruka v hnědém svetru se opřela o madlo na dveřích.

„Nenastupujte!“ zařval sípavým hlasem a skočil na obrubník refýže.

Ohlédla se a naklonila hlavu trochu na stranu. Mával rukama a gestikuloval, aby pochopila, že volá na ni. Páskový střevíc se vrátil na refýž a ruka v hnědém svetru pustila madlo.

Setrvačností doběhl až k ní. Před očima měl mžitky, nohy ho pomalu přestávaly poslouchat a měl chuť pověsit se jí na ramena nebo se pod ni posadit. Pokusil se usmát, ale byl to spíš škleb.

Těkala pohledem z Hynka na dveře tramvaje.

„Já vám – to vysvět-lím,“ vyřázel ze sebe, ale pak sklopil hlavu a bradu opřel o prsa, aby mohl lépe dýchat.

Dívka zakroutila hlavou a vykročila ke dveřím.

„Prosím vás,“ vyhrkl, „nechte to jet, já...“ Kdyby aspoň chytil dech, aby mohl souvisle mluvit a nevypadal jako pito-mec. „Běžím za vámi až z Václaváku,“ nadechl se, „já... chci vás o něco poprosit,“ znovu se nadechl a bzučák na dveřích tramvaje zabzučel, „prosím vás!!“

Odvrátila se od tramvaje a zastrčila ruce do protilehlých rukávů svetru. „Prosím.“ řekla.

„Já...“ Už se mu dýchalo líp, ale cítil, že se pomalu propadá do pasti zrady.

Půl roku se vztekal, že promarnil příležitost v Díle, že ji nechal odejít. Vysnil si desítky tichých, něžných hovorů. Vysnil si dlouhé pohledy z očí do očí. Porozumění beze slov. Vysnil si, kam ji bude vozit, co jí ukáže a co spolu prožijí. Vysnil si její obdiv, ale zapomněl si rozmyslet, jak ho získat. Cítil se podvedený.

„Já...“ K refýži přijížděla další tramvaj. „Chtěl jsem... zdálo se mi...“

Dívka se usmála, zakroutila hlavou a pomalu se obracela ke kolejím. Světlé vlasy se přechýlily přes hranu límce.

„Počkejte,“ zaprosil. „Proboha počkejte! Já přece nemůžu za to, že jsme spolu nechodili do školy, že nebydlíme ve stejném baráku, že jsme se distingovaně nepotkali někde na výstavě... Já nemůžu za to, že nás nikdo nepředstavil, že když se chci s vámi seznámit, musím vás honit po ulicích...“

„Vy se chcete se mnou seznámit?“

„A proč bych vás jinak takhle honil!?“

Zavrtěla nevěřícně hlavou. „A jak jste mohl vědět, že budu stát zrovna tady na refýži?“

„Honím vás už od Jalty, jenže jsem seděl v autě a musel jsem se ho nejdřív zbavit.“

Znovu zavrtěla hlavou. „A proč se chcete seznámit zrovna se mnou?“

„Nevím. Nebo vím, to je jedno. Třeba jste jiná, než si představuju, ale chtěl bych to zkusit!“ Blekotal a věděl to, ale nemohl s tím nic dělat.

„A to vás napadlo v autě před Jaltou?“

„Ne. To mě napadlo na jaře v Díle na Letný. Když jste tam kupovala nějaký Hradčany.“

Přivřela oči a zaklonila hlavu. Asi vzpomínala. Pak pokrčila rameny. „Vy jste tam byl?“

„Ano. Stál jsem za vámi a strašně moc se snažil vymyslet, jak vás oslnit. Nepovedlo se.“

„Teď se vám to daří,“ zasmála se, „ale já pojedu. Nezlobte se.“

„Třeba jsem floutek a pitomec, kterej shání holky, aby si připadal šikovnej, a vy jste zas tak hloupá, že bych s váma ani nevydržel vypít kafe. Ale možná ne! Možná bychom si občas mohli zavolat a něco si říct nebo se na něco jít podívat. Možná bychom se potřebovali jeden druhýho na něco zeptat, možná...“ Rozhodil ruce, ale zase je nechal klesnout. „Víc asi nic.“

Dívala se mu do očí. Nebyla ten typ, co uhýbá pohledem. Pak odhrnula rukáv a podívala se na hodinky. „Dobře,“ řekla, „abych si do smrti nemusela vyčítat, že jsem něco prošvihla.“

Tramvaj zastavila dveřmi přímo u nich. Oba ustoupili trochu zpátky a lidé vystupovali mezi nimi. Když se tramvaj zavřela, Hynek se k ní vrátil. „Jmenuju se Šimon.“

Naklonila hlavu trochu stranou a přimhouřila oči.

„To není dotěrnost,“ řekl Hynek, „to je příjmení.“ Narovнала hlavu a usmála se. „Bojanovská.“ Podala mu ruku.

„Já bych teď strašně chtěl dělat všechno nejlíp, jenže nemůžu. Jsem zpocenej, vylekanej a ztrémovanej. Bojím se, že se mi v duchu smějete a nemám zrovna nejlíp zaparkovaný auto a musím k němu jít, než mi ho odtáhnou,“ sepal ruce na prsou. „Budte tak hodná a pojdte se mnou. Asi vás cestou zase neoslním, ale aspoň vás zavezu tam, kam jste chtěla tou tramvají.“

Šla! Šla, ale oslňovat ji se skutečně nedalo. Chodník byl úzký a plný a Hynek uhýbal lidem, kteří šli v protisměru, pak dobíhal, drobil krok, aby se srovnal s jejím, a pak zase zůstával vzadu a znovu ji dobíhal.

Šla. Páskové střevíčky klapaly a lem svetru se na medových džínách rytmicky pohupoval. Šla, ale jako se chodí od cedula s nápisem INVENTURA. Narazila na komplikaci a rozhodla se ji překonat. Víc nic. Chtěla skončit tam, kde chtěla skončit předtím. Neprosnila o něm desítky hodin a nechystala se padnout mu do náručí, v tiché blaženosti přivřít oči a přát si, aby se čas zastavil. Neměla k tomu nejmenší důvod.

Už z chodníku nad podchodem byly vidět u Hynkovy škodovky dvě bílé policajtské čepice.

„Tudy,“ řekl a ukázal k autu. „Ještě chvilku budete muset být shovívavá a pak už snad bude klid. Slibuju.“

Prošli mezi zaparkovanými auty a strážníci zbystřili. „Vy jste řidič vozidla?“

Hynek kývl a z kapsy vyndal doklady.

Strážníci je začali studovat, obcházel škodovku a zadumavě porovnávali poznávací značku. Dívka si bradou pohrávala s ohrnutým límcem svetru a čas se nesnesitelně vlekl.

„Vy jste nezabezpečil vozidlo.“

„Ano,“ řekl Hynek.

„Vy jste ho ani nezavřel...“

„Ano,“ řekl Hynek.

„A vy jste vozidlo nechal v jízdním pruhu a bráníte dopravě a nemáte ani oprávnění B. Ukažte nám povinnou výbavu.“

Dívka si dál bradou pohrávala s ohrnutým límcem svetru a Hynek hledal lékárníčku, výstražný trojúhelník a lano. Pak si zamazal obě ruce, když nemohl zaklapnout víko rezervy, a dozvěděl se, že je to zanedbanou údržbou. Soudruhu řidiči, ten závěs se musí mazat. Potom dýchal do balonku a dívka se letmo dívala na hodinky a bořila ruce do protilehlých rukávů. Pak si byl vědom dopravního přestupku, souhlasil s blokovou pokutou a hledal hadr, kterým by si otřel ruce, aby aspoň tolik nezamazal volant.

Poté, co nasedli a odjeli, měl pocit, že spojku vyšlapuje dříve než pouští plyn, že jede mizerně a že auto sebou škube.

„Fuj,“ otrásl se. „Dovedou člověku zvednout sebevědomí...“

Usmála se a opřela hlavu o sloupek dveří. „Kam mě vezete?“

„Na nejbližší místo, kde se dá zastavit. Tam si s váma budu povídat, dokud neřeknete dost, a pak vás odvezu, kam budete potřebovat.“ Odbočil do Vodičkovy ulice a usmál se, když projížděli kolem refýže, kde ji dohonil.

„Vím, jak se jmenujete,“ řekl, „ale abych vás mohl oslovovat, měl bych vědět, jestli jste vdaná.“

„Nejsem.“

Podíval se na ni. Měla hlavu přiklopenou ke sloupku a dívala se na cestu před vůz. Nechystala se padnout mu do náručí, v tiché blaženosti přivřít oči a přát si, aby se čas zastavil. Odbočil do Náplavní, našel volné místo a zastavil.

Představoval si lehký konverzační tón, nic osobního a žádné mystérium. Ale nešlo to. Snažil se marně. Vybavily se mu šňůry nad vanou, mansardový pokojík ve Varech a skřípot

Albrechtova knejpu. Položil ruce na střední příčku volantu a objížděl prstem plastický nápis ŠKODA.

„Smála byste se, kdybyste věděla, jak často jsem si na vás vzpomněl. Vždycky když se mi něco povedlo. Vždycky když se mi něco nepovedlo. Vždycky když jsem sám, a to jsem pořád...“ Objížděl prstem nápis a mluvil a mluvil. Dlouho.

Pak si uvědomil, že nestojí ve Varech na lešení, a podíval se na hodinky.

„Ano,“ řekla, „už budu muset jít.“

„Kam vás mám odvézt?“

„Děkuju, nikam, pojedu od Mánesa tramvají.“

Vystoupil, chtěl obejít vůz a otevřít jí, ale ona vystoupila sama. Zůstal stát a díval se na ni přes zaprášenou střechu vozu. Jednou rukou držela řemínek kabelky, druhou si přehrnovala vlasy přes hranu límce.

Na okamžik zaváhal, ale pak se naklonil nad zadní sedadlo a vyndal zabalenou paspartu. „Chtěl jsem vám ještě...“

„Nezlobte se,“ skočila mu do řeči, „opravdu už spěchám.“

*Jde-li o pocit, / mohl bys v jejím stínu / zůstat přes noc
a nic / by ti nebylo odepřeno... jde-li o vědomí, nezastavuj
sama sebe / v dvojníkovi a couvej / do utrpení...* Hodil paspartu zpátky na sedadla a narovnal se.

„Dobře,“ řekl, „a promiňte, že jsem vás zdržel.“

Zavrtěla hlavou, pustila límec a kabelku si přehodila na druhé rameno.

„Bulovka,“ řekla. „Ústředna je v seznamu. Dětské oddělení.“

Čím víc spěchala, tím to bylo horší. Průklepové papíry a uhláky se lepily k sobě, nešly pořádně sklepat a krčily se, když je strkala do stroje. Byla nervózní, zapomínala odrážet odstavce a dělala překlep za překlepem.

Sloupkové hodiny začaly odbíjet. Deset. Už za dvě hodiny pro to přijde Brabec. Dala ruce za hlavu a několikrát otočila trupem, pak probrala zbývající listy. Bylo toho ještě moc.

Dopsala stránku a začala skládat nové papíry. Protlučené uhláky zmačkala, hodila do koše a zakládala nové. Štůsek bílých průklepových papírů se ztenčoval a potom došel. Otevřela zásuvku a začala v ní hrabat. Nic. Dala ruce za hlavu a otáčela trupem. Páteř jí bolela. Nakláněla se do stran, ale opatrně, aby se jí nohy nesvezly ze stupátek. Pane Brabče, já vím, jak moc jste to potřeboval, ale nezlobte se, mně došly papíry. Znovu otáčela trupem. Já vím, na ostatních obvodech to rozešlou dřív a dřív se jim sejdou žádosti a těm, co přijdou dřív, se vyhoví spíš než těm, co přijdou pozdě. Ale nezlobte se, mně došly papíry.

Vrátila se ke stolu, vytahovala jednu zásuvku za druhou a hledala. Býval toho plný stůl, a teď nic. Kdyby aspoň mohla zavolat, aby se sem ten Brabec zbytečně nevělekl. Vyndávala věci a ani je nevracela zpátky. Pohazovala je po stole. Desky

s lékařskými nálezy, starou korespondencí, záručními listy, účtenky, pojistky a vysvědčení, záruční listy, teorii starého pána, desky s koncepty starých recenzí a kritik. Nic. Nikde ani papír.

Další zásuvku vytáhla moc, vyjela z drážek a vysypala se na zem. Dana se chtěla sehnout, ale nohy se jí svezly ze stupátků. Opřela se o náboj kola, narovнала se a nohy nandala zpátky. Otevřela další zásuvku, vyndala Karlíkovo album a hledala dál. Nic. Odjela k Sonině skříni, ale bylo tam jen několik linkovaných sešitů a notový papír.

Vstát, stočit si vlasy do uzlu, aby nevypadala jako blázen, vzít si klíče a peněženku a lodičky a vyběhnout ven. Nečekat na výtah, protože po schodech je to rychlejší. Kamenickou na roh a u Brouka je papírnictví. Usmát se na frontu – promiňte, já to mám akorát – a na prodavačku – prosím vás, balík bílých průklepáků. Pak zpátky Kamenickou, vyběhnout nahoru, roztrhnout balík a založit papíry. Deset minut. Deset minut, víc ne, a ještě by se stačila podívat do výkladů.

Pane Brabče, já vím, jak moc jste to potřeboval, jenže pro mne svět končí za prvním schodem. Na přejetí jednoho jediného schodu já potřebuju tolik cizího soucitu, co normální člověk nespotřebuje za rok. V Kladru-bech nám říkali: S lidským soucitěm nesmíte plejtvat!

Padl orel a hotovo. Kdyby padla panna, stočila by si vlasy do uzlu a vzala klíče, peněženku a lodičky... A výbor by to mohl hned rozeslat a žádosti by se sešly dřív a mrzáci z Prahy 7 by měli větší šance než mrzáci z jiných obvodů. Kdyby padla panna, stočila by si vlasy do uzlu a vzala klíče a peněženku a lodičky...

Zavřela oči a zaklonila hlavu. Klíče a peněženku, lodičky. A plavky a Hynka a auto a jeli by se někam koupat a mrzáci

z Prahy 7 by na tom byli stejně, jako jsou teď. Nezlobte se, pane Brabče, svět už je takovej!

Najela do hromady u vysypané zásuvky a předními kolečky muchlala papíry a lámala rezervní propisovačky. Svět už je takovej!

Svět už je takovej a Brabec to dobře ví, a stejně funí do schodů a škemrá o pomoc pro jiný. Najela na krabičku svorek a rozmačkala ji. Nároková mentalita!

Vzala obruče vozíku a odcouvala k telefonu. Nároková mentalita! Zdvihla sluchátko a vytočila číslo redakce. Já to snad taky nechci pro sebe!!

Kdy s nimi mluvila naposled? A jak se máš...? A ty...? A co jinak...? Návštěva kamarádů, kterým nepadl orel.

Vzal to Petr.

„Ahoj, Dana,“ trochu se jí zadrhl hlas. „Šimonová...“ V Kladru-
bech jim to říkali: Pocit ukřivdění a nepřetržitě vymáhání
úsluh a služeb. Braňte se tomu, abyste byli pro zdravé
nesnesitelní! Do smrti na nich budete závislí!

„Ježíš ahoj! Jak se máš?“

„Petře, něco bych potřebovala. Jenže vím, že je to nesmysl.
Je to moc narychlo a vypadá jako blbost. Vlastně to jen
zkouším, abych měla čistý svědomí...“

„Jasně! Co to je?“

„Bílý průklepáky. Došly mi...“

„Bóže na nebi! Děláš, jako by sis řekla o letadlovou loď.
Večer se tam stavím. Jsi pořád u sestry?“

„Pořád. Ale Petře...! Já to potřebuju hned...“

„Hned? Nevadí. Skočím tam místo oběda.“

„Petře... já to potřebuju hned. V poledne mi už nebudou
nic platný. V poledne už musím odevzdat to, co na tom má
bejt napsaný. Zlobíš se?“

„Ženský by měly nebejt! Stačí to tramvají, nebo si mám brát taxíka?“

„Tramvají. Ale Petře... Jestli by ti to dělalo potíže...“

„Hele, říkáš, že spěcháš, tak mě nezdržuj! Čau!“

Ještě chvíli držela sluchátko a pak zavěsila. Stín telefonní šňůry se kýval v obdélníku slunečního světla na zemi. Popojela, aby dostala tvář do slunce, zaklonila hlavu a zavřela oči.

Za dvacet minut by tu mohl být. Dala ruce za hlavu, několikrát otočila trupem a na boku jí vylezla košile z kalhot. Začala ji zastrkovat zpátky. Pak ji vyškubla ven, chytila obruče a nacouvala ke skříni. Vyndala si jinou a novější džíny a odjela do ložnice. Sundala si boční opěrku, přelezla na postel a převlékla se. Vrátila se na vozík, odjela do koupelny a naházela si do klína líčidla. Odjela ke svému stolu. Černým kartáčkem obtáhla řasy a udělala nad nimi modrou linku. Pak si namaloval stíny a černě protáhla vnější koutky. Aspoň takhle!

V předsíni zazvonil zvonek. Obrala si z ramen vlasy a jela do předsíně. Když projížděla kolem zrcadla, přibrzdila a podívala se na sebe. Šlo to. Otevřela.

„Ahoj,“ položil jí do klína lahev vína. „Kytkou jsem se nechtěl zdržovat, ale flašku jsem měl v redakci.“ Dva balíky průklepáků položil na botník. „Petře...“ posunula v klíně lahev tak, aby se neskutálela, „já ti moc děkuju, žeš všeho nechal a přijel. A žeš vzal flašku, aby z toho byla návštěva. Jsi hodnej, ale...“

„Co ale...?“

„Já tu flašku teď s tebou nemůžu vypít... musím psát, oni si pro to za hodinu přijdou.“

„Nevadí.“

„Vadí. Já bych měla hroznou chuť ji s tebou vypít.“

„Nevadí. Přijdu jindy.“

„Jseš hodnej.“

„To jsem byl vždycky. Kolik toho máš?“

„Asi patnáct stran.“

„To nemůžeš za hodinu napsat!“

„Nejsou plný, a když, tak budou muset chvíli počkat.“

„Nechceš diktovat?“

„Neříkáš to jenom proto, že...?“

Zavřel za sebou dveře a začal se zouvat. „Neříkám to jenom proto, že...!“

Podala mu lahev a otočila se. „Prima! Otvírák a skleničky najdeš v kuchyni.“

Když projížděla kolem zrcadla, podívala se na sebe. Ujde to. Pak jela ke stolu a přepočítala Brabcovy papíry. Petr přišel s lahví a skleničkami. Připili si.

„Diktovat nemusíš, ale skládej mi papíry. Osm kopií, celkem čtrnáctkrát.“ Mezi řečí si poskládala várku a začala psát.

Petr skládal u kulatého stolu. Pak se posadil vedle ní, dolil skleničky a začal diktovat.

Sloupkové hodiny odbily poledne, chybělo ještě pět stran a zazvonil zvonek. Petr vstal.

„Mám otevřít?“

„Jo,“ dopsala větu a otočila se za ním. „Petře...“ ztišila hlas. „Prosím tě, nelekni se ho. Vypadá dost zle.“ Nechápavě naklonil hlavu a otočil se ke dveřím. „Petře...! Vypadá dost zle, ale kdybys ho znal, přestalo by ti to vadit.“

Otočila se ke stroji, ale než našla pokračování, slyšela šoupání nohou a dunění Brabcových berlí. Odstrčila se od stolu a jela mu naproti. Hlavu a pravou ruku měl prostrčené dvěma žlutými pneumatikami. Byl zpocený, usmíval se a při každém kroku si přimáčkl pneumatiky vpravo dole k boku a ony ho vlevo nahoře pleskly přes krk. Petr šel pomalu za

ním, díval se do země a polykal. Brabec se zastavil uprostřed pokoje, vzepřel se na levé berli a vyvlékl se z pneumatik.

„Nate,“ řekl. Postavil jí pneumatiky do klína a svezl se do židle.

Nechápavě se usmála. „Ale ty moje jsou ještě dobrý...“ Kružnice pneumatik rámovala Brabce, kus stolu a Petra po uzlu kravaty. Trochu je zvedla, aby tam Petr měl i hlavu. Brabec si otřel čelo.

„Jenže tyhle vám nebudou čárat po podlaze!“

Vybavila si počmáranou kuchyň a předsíň a Soňu s hadříkem a pískem. „Bože na nebi,“ řekla. „To čmárání nás tak štve, a koupit žlutý pneumatiky mě nenapadlo!“

„Vyšlo by to nastejno,“ řekl Brabec, „tyhle žlutý nejsou k doštění. Sháněli jsme je čtvrt roku.“

„Kdo – sháněli?“

„No, my... Vejbor. Jsme vám dlužní pár stovek za psaní. Jenže je nemáme a já můžu akorát proplatit účtenku do dvou set. Tak jsem přines aspoň ty gumy.“

Vyzdvihla pneumatiky nad hlavu. „Petře, to musíme zapít!“

Petr přinesl třetí skleničku, Brabec chvíli smlouval, že řídí, ale pak půl skleničky připustil.

„Takže na nečáravý gumy,“ řekl Petr a zdvihl skleničku.

„Ne,“ řekla a znovu zdvihla pneumatiky. „Na první věc, kterou jsem po půldruhém roce dostala za něco, a ne kvůli tomu, že jsem mrzák na vozejkou. Aspoň tenhle pán to tvrdí.“ Opatrně, aby neporazila skleničky, položila pneumatiky na stůl a začala couvat k psacímu stroji. „Musím ještě chvíli psát, není to hotový.“

Petr vstal a zapnul si sako. „A já už půjdu...“

Brabec odtáhl od stolu volnou židli a chytil ho za ruku.

„Dejte jí to tam, ať si může přisednout!“

„Proč?“ zarazila se.

Brabec ukázal na pneumatiky. „Na stole vám nebudou nic platný. Musím je nadat.“

Petr zůstal, svlékl sako a rozpačitě postával, než jim přivezla pouzdro s náradím a přisedla na židli. Pak se Brabec složil na zem, Petr k němu přisedl na bobek a začali shazovat kola.

Psalo se jí špatně, protože měla židli daleko od stolu a protože se pořád ohlížela. Když Brabec na něco nedosáhl, dokulil se pro to přes bok nebo se tam doplácál soupaž po ruku. Zнала to. V Kladrubech, když odstavily vozíky ke stěnám tělocvičny a něco na sobě měly vylepšovat... Všechny páteřáčky, všechny stejné tepláky a všechny se plácaly po zemi. Jen cvičitelka stála a tvářila se optimisticky. Lachtání show. Na zemi se vždycky styděla i sama před sebou. A nasedávání na vozík! Ženský, makejte, na vozejk musíte umět vlítnout tak rychle, jako jste dřív lezly do bot. Nikdy se jí to nedařilo. Paní Šimonová... znova! A řeči, řeči, řeči. Nasedání na vozík se země bez pomoci druhé osoby, vozík s velkými koly vzadu, strana 25 vpravo dole. Je-li funkční kapacita horních končetin postačující, může uživatel vozíku... a) zatáhnout brzdy a odklopit nožní opěrky, b) vsedě na zemi se přesunout zády k sedadlu vozíku, c) vzepřít se jednou rukou o zem...

Dopsala poslední stranu, poskládala kopie podle číslování a strčila je do obálky. Všechny stejné tepláky, všechny se plácaly po zemi. Ženský, makejte, vám ten vršek musí fungovat líp než zdravejm, jinak budete tvrdnout. A to vy nechcete! Že ne!?

Co tehdy chtěly? Nebýt. Nebo spát. Tvrdě spát. Radši beze snů, protože ve snech to vždycky bylo. Málokdy se některé zdál sen s nohama. Některým se nezdál vůbec. Jí jednou.

Ale zdálo se jí, že dělá znovu státnice. Zabořila si nemohla vzpomenout na jediné jméno. Byla zpocená hrůzou, a když se probudila, ulevilo se jí, že to byl jenom sen. Pak si teprve uvědomila, že to byl její nejhezčí sen od 3. prosince. Měla se vykašlat na státnice, na jména a vyskočit a běhat kolem stolu komise. Běhat a poskakovat až... Ohlédla se, protože do židle něco drnclo. Stál za ní Petr s vozíkem. Běhat a poskakovat až do probuzení...

Přesedla si, pak si chvíli vzájemně děkovali, a že Brabec hodí Petra do redakce, a zase si děkovali, pak je vyprovodila, počkala, až klaply dveře od výtahu, odcouvala do pokoje a sloupkové hodiny odbily jednu hodinu. Dlaněmi pohlédla žluté pneumatiky. Jejich vzorek byl ještě ostrý a ruce od nich voněly gumou.

Odjela do kuchyně. Postavila se doprostřed a zabrzdila levé kolo. Pak zatáhla za obruč pravého a začala se otáčet. Levá guma vrzala o podlahu, jak se protáčela na místě. Když se otočila o sto osmdesát stupňů, trochu couvla a sklonila se nad zem. Nic. Lino trochu ztratilo lesk, ale šmouha se neudělala. Sháněli jsme je skoro čtvrt roku...

Pomaloučku se vrátila do pokoje, z nedopité lahve si dolila skleničku a začala uklízet nepořádek na psacím stole. Prachovkou vytřela vnitřky zásuvek a začala tam všechno vracet. Desky s nálezy, obálky s účtenkami, koncepty recenzí, Karlíkovo album.

Přišel tehdy plný nadšení. Dano, to něco uvidíš, to jednou bude sbírka jako řemen. Od té doby už o tom nemluvil. Asi mu neměla říkat: sbírej radši psy, o těch aspoň něco víš. Prolistovala album a dala je zásuvky. Bolelo ji v zádech.

Poodjela k oknu a zaklonila hlavu. Zádá bolela. Nakláněla hlavu do stran a otáčela trupem. Kolikrát už si říkala, že

poprosí Soňu, aby jí přidržela nohy. Musí cvičit, jinak skutečně ztvdne. Zaklonila hlavu a položila ruce na pneumatiky. Přejela po nich dlaněmi. Pak odjela do kuchyně a znovu se otočila na jednom místě kolem dokola a znovu se neudělala žádná šmouha. Pohladila pneumatiky a vrátila se do pokoje. Zádá nepřestávala bolet.

Sepnula ruce nad hlavou, pomalu se ukláněla do stran a pozorovala špičky nohou. Začaly ze stupaček klouzat vřdyc-ky mnohem dřív, než se pořádně uklonila. Bylo to k ničemu.

Dívala se na špičky nohou a přestala se uklánět. Někde něco bylo! Někde něco viděla, ale nevnímala to. Někde něco bylo, měla to před očima, ale uniklo jí to. Vzala za obruče a objela pokoj. Nic. Odjela do kuchyně a chvíli se rozhlížela. Nic. Vrátila se do pokoje a jezdila od okna k pianu a od knihovny ke stolu. Pořád nic. Lámala si hlavu a probírala minutu po minutě, co dneska měla v ruce. Někdo v něčem nebo na něčem, jen tak vedle, jakoby mimochodem. Sloupkové hodiny odbily. Nic. Je to pryč a nedá se nic dělat. Udělá si kávu.

Rozjela se do kuchyně, ale ve dveřích se prudce zastavila, otočila se a rychle jela zpátky ke stolu. Není to pryč, je to tady! Celou dobu je to tady, celou dobu to bylo na dosah ruky!

Otevřela Karlíkovo album, otáčela listy a rychle je přelétávala očima. Došla až k poslední listu. Nenašla to, ale věděla, že někde to je. Obrátila listy znovu na začátek a prohlížela známku po známce.

FRANCIE!!! Olympiade des hommes handicapés, 60 centimů. Tříbarevná rytinka, těžkopádná a bez nápadu. Vozíčkář hází oštěpem. Levou rukou míří dopředu, pravou s oštěpem má už zapaženou a trupem se za ní vyklání. A to docela da-

leko. A nohy mu přesto drží na stupačkách! Drží. Protože si je ke stupačkám přivázal šálou! A grafik, co známku dělal, to zřejmě překresloval z fotografie a překreslil to všechno. I s tou šálou.

Odložila album a rozjela se k Sonině skříni. Chvíli v ní hrabala a pak vytáhla dva kožené pásky do šatů. Jedním si svázala nohy nad kotníky k sobě a druhým je přivázala k trubkám stupaček. Odjela doprostřed pokoje a sepjala prsty za hlavou. Otáčela trupem dozadu a dopředu, střídavě zleva a zprava, nejdřív pomalu, ale pak čím dál rychleji. Nohy držely. Jen vozík při každém kmitu kolébavě popojížděl o nějaký centimetr dopředu. Než se dokolébál až ke květinovému stolku, byla udýchaná. Chvíli si odpočinula, vrátila se doprostřed pokoje, zabrzдила kola a začala znovu. Doleva doprava, co nejdál. Pak zkoušela úklony do stran. Nohy držely. Mohla se uklánět, jak chtěla, jen musela dávat pozor, aby nepřevrhla celý vozík.

Vlasy jí létaly kolem hlavy a sekaly do tváří. Cítila, jak se jí všechny šlachy kolem páteře a hrudníku napínají. Karlíku, to jsem potřebovala! Že tu známku vydali... Že ji ten grafik nakreslil se vším všudy... že ten chromej chlap nezůstal doma, ale svázal si nohy a jel házet oštěpem. Že se ta jeho šála dostala na známku...

Zasmála se. Že se stala *významovým znakem terciárního znakového pole známky, a tím i obsahem komunikace skutečnost – autor – filatelista – divák...* Starý pán by měl radost.

Starý pán by měl radost, jenže nemá. Ani mu nenapsala, že už to četla... Přestala cvičit a vrátila se ke stolu. Vysunula zásuvku, nahmatala žlutou obálku, položila si ji do klína a odjela k oknu. Zapálila si cigaretu a začala číst. Starý pán byl pedant. Dával pozor, aby všechno napsal přesně, aby nic

nevynechal, aby všechno souviselo se vším a aby v tom byl systém. Sloupkové hodiny odbily, v předsíni klaply dveře a za chvíli do pokoje vešla Soňa.

„Ahoj,“ sklonila se nad vozík, dala jí pusku na čelo a podala jí dopis, „něco ti přišlo.“

Starý pán! Samozřejmě. Měla výčitky svědomí.

Danko milá, víme, že máš plno jiných starostí, a vážnějších než myslet teď na nás, věkově i prostorově Ti tak vzdálené. Stále však doufám, že Váš rozchod s Hynkem, jakkoliv těžce ho s Katarínou oba neseme a jakkoliv ho stále nedovedeme považovat za trvalý, není pro Tebe důvodem i k rozchodu s námi a že nás Ty i Tvoje paní sestra toto léto navštívíte...

Soňa se vrátila z ložnice převlečená do domácí sukně. Zastavila se před Danou a ukázala k psacímu stolu. „Cos to vyváděla?“

Dana zvedla hlavu a ohlédla se k hromadě krámů na zemi. „Vypadlo mi šuple. Zkusím to pak posbírat.“

„Já to seberu,“ řekla Soňa. „Kdo ti píše?“ klekla si na zem a shrabávala do dlaně rozsypané kancelářské svorky.

„Hynkův otec. Zas nás zve...“

„Ff...“

Oba se na vás moc těšíme, vše potřebné, co plyne z Tvého nynějšího stavu, jsme již upravili a myslím, že dosti pečlivě...

Soňa nasadila vypadlou zásuvku, naskládala do ní rozházené věci a šla do předsíně.

Tedy prosíme, nezklam nás, a co nejrychleji se ozvi. Pokud důvodem Tvého mlčení jsou snad rozpaky nad mou prací o filatelii, nelam si hlavu. Práci jsem totiž Nadasu již nabídl a byl odmítnut. Prý nekonkrétní, odbornické, nepoužitelné atd. Je to tedy pro mne věc vyřízená a já se s tím již vyrovnal. Hlavně se brzy ozvi, škoda každého dne, uvidíš, jak je tu krásně.

Soňa se ramenem opírala o zárubeň dveří. „Ještě něco tu mám,“ řekla, zdvihla ruku a ružkem obálky si začala ťukat o bradu. Tvářila se významně.

„Já taky.“ Obrátila se vozíkem čelem k Soně a položila ruce na pneumatiky. „No...?“

„Že máš svázaný nohy?“

„Ne. Něco jinýho.“

„A proč máš svázaný nohy?“

„To ti pak vysvětlím.“ Naklonila hlavu na stranu a nehty palců zavržala o vzorek pneumatik. „No...?“

Soňa zdvihla obočí. „Co to je?“

Dana se rozjela proti Soně, vytlačila ji do předsíně a odbočila do kuchyně. „Podívej!“ zavolala. Soňa se postavila do dveří a Dana se na místě otočila kolem dokola. „Vidíš něco?“

„Co mám vidět?“

Otočila se ještě jednou. „Na podlaze...“

Soňa vstoupila dovnitř a sklonila se nad podlahu. Pak zdvihla hlavu. „Dobrý!“ Narovнала se. „Kdes to vzala?“

Popojížděla po líně dopředu a dozadu a vyprávěla Soně o Brabcově návštěvě. Nakonec se ještě jednou otočila kolem dokola. „Daří se?“

„Daří,“ řekla Soňa, „daří se dokonce dvojité!“ Znovu se ztvářila tajemně a začala otevírat bílou obálku. Vytáhla z ní složený papír s úřední hlavičkou. Nadechla se. „Věc: Stížnost na činnost OPBH Praha 7, vyrozumění o přešetření. Městský výbor lidové kontroly přešetřil Vaši stížnost na postup OPBH... Uvedeným přešetřením byly zjištěny závady v postupu provozovny...“ Bokem se opřela o kuchyňskou linku a ukazováček levé ruky zahákla za řetízek Blíženců. „Z rozboru Vámi kritizovaných skutečností... Bože, to je kecání, ale tady: ... hmotné zodpovědnosti za svěřený úsek. Vedoucímu

provozovny domů 5... s. Burešovi Pavlovi byla... udělena důtka s výstrahou a byl na něm uplatněn hmotný postih uložením pokuty ve výši 2000 Kčs, ve smyslu... a tak dále, a že nám děkují za občanskou iniciativu. Co ty na to?"

Na křidu to nepustěj, ale aspoň na kulér před tiráž, aspoň dva sloupce. V nejhorším na jeden, i to by bylo dobrý. Komunikace, znakovost... Sémantické aspekty... Zralá interpretace teorie znakovosti... To je jedno, to už se nějak vymyslí...

„Co ty na to?“ opakovala Soňa.

„No vidíš...“ trochu couvla, vrátila se zpátky a několikrát zakomíhala obručemi, až se vozík rozkolébal. To už se nějak vymyslí!!

„Vidí?“ řekla Soňa. „Dostal přes prsty, krasavec svalnatej. PRINCETON UNIVERSITY... Chtěla bych vidět, jak se tvářil.“

Na kuléru bývá rezerva, nebo něco prostě vyhodí. Jeden sloupec se dá vždycky na něčem vyšetřit.

„... uplatněn hmotný postih uložením pokuty ve výši dva tisíce korun. Tobě to nepřipadá, ale kdybys ho viděla, seladna bohorovnýho. Jako když máslo ukrajuje, a přitom takovej gauner... To musíme oslavit. Já vím, že se nezblázní kvůli dvěma tisícům. Několika partajím udělá drahoty s výměnou sporáku a má to po obálkách zpátky, ale přes prsty dostal. Někdo si troufnul... Na něj, na velikána úspěšnýho. Víš, jak ho to musí štvát? Děsně! Koupila jsem martini.“

„Neotvírej ho. V pokoji je ještě půl lahve bílýho.“ Otočila obručemi a vyjela do předsíně.

„Počkej! Žádnej zbytek bílýho. Budeme pít martini.“

„Fajn. Já si jen někam zavolám.“ Projela předsíní do pokoje a k psacímu stolu. Vzala si seznam, odjela k telefonu a vytočila číslo. Dlouho se ozýval jen vyzváněcí tón. Pak to vzal Petr.

„Ahoj, Petře, Dana! Nezlob se, že ti volám domů, ale já

už zase něco chci! Petře, srpnový i zářijový číslo je pryč, to vím, ale uzávěrka říjnovýho je až za čtrnáct dní, že jo...!? Ne, já vím, nic mi neříkej, ale já tam potřebuju něco vecpat..."

„A prokristapána!“

„Já vím, ženský by měly nebejt, šéf už nic nikam nepustí, redakční rada a já nevím co všechno, to mi nemusíš říkat..."

„Aspoň to..."

„Takže: kolik mi tam necháš místa?"

„Danko, ty ses zbláznila!"

„Ne. Ale něco jsem prošvihla. Měla jsem tě tím otravovat už před půl rokem, ale já byla blbá. Celej ten náš plátek ještě neudělal dohromady tolik radosti, kolik teď může udělat jednomu starýmu pánovi."

„Dano, ty jsi blázen! Jestli to není úplně celý nesmysl, tak ten říjen rozhodně nesmysl je, a asi i listopad. Přece víš, že tři čísla jsme vždycky plní."

„Petře! Nechci křidu. Mizerný dva sloupce kuléru..."

„Dano, copak já můžu... Ty jsi cvok! Jednomu starýmu pánovi radost... A o co vůbec jde?"

„Jeden starej pán, chytřej a roztomilej, sesmolil takovej traktát o známkách. Má to hlavu a patu, pojmově jasný, osumdesát stran, jenže ho s tím všude vyhodili."

„Ježíš, copak jsme koníčkářskej časopis? Co s tím můžeme dělat?"

„Co můžeme dělat? Všechno! Vyhodíte nějaký trienále v Maroku, nebo co tam máte, a dáte tam dvousloupkovou recenzi. Nebo prostě informaci. Neboj se! Není to blbý, je to chápaný jako problém komunikace, přenosu informací a tak. Prostě sémantika, znakovost, UMĚNÍ, SYSTÉM, ODRAZ, sakra, přece víš, Sáva Šabouk, Zvěřina... Prostě Příspěvek k problematice znakovosti v umění, nebo to už nějak dohodneme..."

„Eště ke všemu taková pitomost... A proč to tak honíš? Pošli to do redakce, nebo já se pro to stavím, budu to nějakou dobu silážovat, ob číslo to navrhnu, oni to vyhoděj, ale nakonec to nějak potichu protlačím, jestli to tak potřebuješ.“

„To nejde, už půl roku to silážuju já.“

„Tak vidíš, tak to může ještě chvíli počkat.“

„Petře, říjen! Ten pán má v říjnu narozeniny...“

„A kdo to je?“

„Hynkův otec, on...“

„Aha... dobře. Danko, já teda...“

„Ježíš, neštví mě! To není kvůli Hynkovi, to bych, ježíš, ty jsi pitomej... Ale až budeš mít čas, tak si to přečteš, a uvidíš, že aspoň za recenzi to stojí. Fakt to není špatný...“

„Danko...“

„Petře, v říjnu, vid!“

„Ach jo. Zavolej mi zejtra odpoledne, snad už budu vědět, jak to vypadá.“

Soňa do pokoje přinesla podnos se studenou večeří, skleničkami a lahví. Začala mazat chleby. Dana dotelefonovala a přijela ke stolu.

„A proč teda máš svázaný nohy?“

„Aby mi nepadaly ze stupátek, když cvičím.“

„Žes to nikdy nedělala...“

„Nenapadlo mě to.“

„Já myslela, že tyhle věci vám v Kladrubech poradili.“

„Asi jo. Jenže tehdy jsem myslela na něco jinýho...“

Připily si a začaly jíst. Blíženci na Sonině krku se pohupovali, chvílemi zachytili světlo sedmiramenného lustru a vyslali po pokoji malá prasátka.

„Stejně bych chtěla vidět, jak se tvářil,“ řekla Soňa.

Díval se do hledáčku a pomalu ustupoval, až se v něm objevila Terpsichoré celá. Zaostril, počkal, až Albrecht projel s kolečkem zbylých krámů, a zmáčkl spoušť. Pak přetočil film a zmáčkl znovu. Film byl na konci. Stočil ho zpátky do kazety, vyndal z aparátu a hodil do tašky k ostatním.

Okraj džínů se mu svezl na kyčle. Sáhł si na zadek, chytil látku kalhot do ruky a sevřel ji. Bylo jí zbytečně moc. Oči- ma pomalu klouzal z Euterpé na Polyhymniu, Terpsichoré a Kleió. Každá z nich ho stála kilo váhy. A Erató, Kalliopé, Melpomené a Thaleia zrovna tak. Bude si muset koupit nové džíny, a hned o dvě čísla menší.

Albrecht se vrátil s kolečkem a zaparkoval je v rohu sálu. Začali nakládat.

Albrechtovy věci skládali do beden, Hynkovy nosili do auta. Zaplnili kufr a zadní sedadlo, nechali trochu místa na tašky z hotelu a zbytek vázali na zahrádku.

„Jsou tam kameníci?“ zeptal se Hynek.

„Když jsem jel kolem, ještě tam byli.“

Hynek odložil klubko provazu na střechu auta a prošel sálem do spojovacího krčku mezi lůžkovými bloky. Kameníci ještě dělali. Hynek se zastavil u pily a počkal, až doře- žou desku.

„Tak,“ řekl Drábek, „vy končíte, a my teď zrovna máme tolik moučky. Furt musíme řezat...“ Druhý kameník rukavicí brzdil dobíhající kotouč.

„Už ji můžete vyhazovat. Já si udělal zásobu i na příště.“

Přišel třetí kameník. „Stojí to za houby, maestro, furt musíme řezat.“ Gumovým kladívkem si klepal do kolena. „Tak vy končíte... A na co my se budem chodit každý ráno koukat?“

Hynek pokrčil rameny. „Zastavte se tam u nás. Dáme si panáka na rozloučenou.“

„Přemluvil jste nás, maestro,“ řekl Drábek.

Hynek se vrátil do sálu, vzal tašku a šel do kantýny. Koupil lahev myslivce, kus salámu a pytlík rohlíků. Nic jiného neměli. Ještě mu půjčili několik skleniček, ale musel jim nechat zálohu.

„Pozval jsem kameníky na panáka na rozloučenou.“ Podal Albrechtovi tašku, posadil se na soudek od vápna a zapálil si. Albrecht vstal a potěžkal balíček salámu.

„Patřilo by se taky pozvat toho dlouhýho tesaře a možná kluky od topenářů. Já to tu zatím připravím.“

Hynek proběhl stavbou, našel je a pozval a přikoupil ještě dvě lahve. Zpátky se chtěl vrátit přes spojovací krček, ale nad vstupem nastřelovali rošty pod feal a nepustili ho. Šel venkem a procházel kolem buněk geometrů, investorů a stavby. U třetí buňky se zastavil, povytáhl si zip u džínů a zaklepal.

Kudrna telefonoval a inženýrka Kračmerová mu vařila kávu. Ťukal tužkou do stolu a mluvil zbytečně nahlas. „... ne! Až zejtra ráno. Jsou čtyři hodiny a já už nemám auta. Zejtra ráno je tam pošlu a ten vagon máte do osmi volnej... Jo, každej máme starosti... Poroučím se!“ Zavěsil a otočil se k Hynkovi.

„Končíš, maestro...“

„Končím.“

„To jsem rád!“

Inženýrka Kračmerová odložila konvici a zády se opřela o plechovou skříňku.

„Já jsem taky rád,“ řekl Hynek.

„Tolik radosti najednou bejvá na týhle stavbě málokdy,“ řekl Kudrna, otočil se a začal tukat do stroje. Inženýrka Kračmerová neřekla nic. Hynek se zhoupł ze špiček na paty a zase zpátky. Na jaře, když mu vyprávěla o mamutovi a o prasklé pětistovce, dívala se na něho jako na mužského. Jako na docela pěkného mužského. Teď, kdyby se rozkrájel, nevyrazí z ní víc než studenou odpověď. Ale aby mohl prostoru dát nějaké vlastnosti, musel ho nejdřív obsadit. Stálo ho to pár tisíc pro Fialu, pár jedovatostí Kudrnáče a sympatie inženýrky Kračmerové. Dobytý prostor má větší cenu.

„Moc jsme si do oka nepadli, ale...“

Kudrna ho přerušil: „Na tos měl moc špatnej začátek, maestro, abys mně padnul do oka!“

Hynek se otočil ke dveřím: „Někdo by třeba řekl, že mi nic jiného nezbejvalo...“

„Myslíš, že bys někoho takovýho našel? V týhle buňce teda určitě ne...“

Hynek vzal za kliku a otevřel. „Kdybyste přesto náhodou měli pocit, že jsem tu dělal taky něco jiného než samý svinstvo, tak bychom se mohli rozloučit při skleničce. Zvu vás. Sedíme v sále.“ Vyšel ze dveří a zavřel je za sebou. Br...

V sále ležela na dvou kozách lešenářská podlážka překrytá balicím papírem. Po úhlopříčce stály skleničky z kantýny, na jedné straně talíř se salámem, na druhé lahve myslivce. Jedna byla otevřená a Albrecht s nalitou skleničkou seděl v rohu na své bedně. Hynek mu vzal skleničku z ruky.

„Ještě ne,“ řekl, „až někdo přijde.“

„Jestli někdo přijde...“

„Přijde. Kameníci. A Kudrnáč s Kračmerkou.“

„Ti těžko...“

„Přijdou. Pozval jsem je tak, že jim nic jinýho nezbejvá.“

Upil z Albrechtovy skleničky a zapálil si.

Pak přišel dlouhý tesař, připil si a řekl, že ty obrazy jsou pěkný. Potom přišli lešenáři, řekli totéž, dali přes dva soudky od vápna fošnu, zasedli a povídali si, co bylo včera večer na ubytovně. Dlouhý tesař si dal ještě jednu a odešel a přišli kameníci. Taky si dali fošnu přes dva soudky proti topenářům a říkali, že v ubytovně u nich na patře to není o nic lepší. Pak se topenáři zvedli, takže se zvedli i kameníci a Hynek všem ještě jednou dolil, všichni si přitukli a topenáři a kameníci odešli.

Albrecht na dvoře u kohoutku umyl skleničky, sedl si rozkročmo na fošnu, bral si salám a zuby stahoval slupky.

„Takže to sbalíme a půjdem,“ řekl.

Hynek vstal, prázdnou lahev hodil do kolečka, přerovnal na talíři salám a umyté skleničky srovnal zpátky na úhlopříčku stolu. „Ještě ne. Oni přijdou.“ Zapálil si a Albrecht k němu natáhl ruku se skleničkou. Hynek zavrtěl hlavou. „Až přijdou.“

„Nepřijdou. Sbalíme to a půjdem. Nebudu tu sedět jako vůl.“

„Přijdou. Bude to trapas a zase brzo odejdou. Pak to teprv sbalíme a půjdem.“

Albrecht se zaklonil, lehl si zády na fošnu a hlavu si podložil čepicí. „Nepřijdou,“ řekl.

Hynek odhodil cigaretu, vstal a pomalu chodil po hraně topenářského kanálu. Přede dvěma měsíci tu byly holé neomítnuté zdi a nikdo ho sem nechtěl pustit.

Písek před vstupem zaskřípal, vrzly panty provizorních dveří a na podlaze sálu se ozvaly kroky.

„Stálé zdraví, pánové!“

Ten nám tu chyběl. Hynek udělal ještě krok a pak se otočil.

„Budte zdrav, pane Fiala.“

„Fia-lo,“ řekl Albrecht. „Pojďte se napít, máme tu mejdan!“

Hynek pokrčil rameny.

Fiala se posadil na fošnu proti Albrechtovi a rozhlížel se.

„Vylouplo se to. Vidím to prvně bez toho laťování. Ale vylouplo se to. A až to bude obložený, tak to zas bude lepší,“ dopil skleničku a Hynek mu dolil. „Dalo to práci, pane Šimon, co!?“

Hynek pokrčil rameny. „Samo se to neudělá...“

Písek před vchodem znovu zaskřípal a vešel Kudrna a inženýrka Kračmerová.

„Vítáme vás,“ řekl Fiala.

Hynek vysunul z prostředku úhlopříčky dvě skleničky a nalil je. Kudrna došel ke stolu, trochu zaváhal a jednu si vzal. Oba zdvihli skleničky do výše prsou a dívali se na sebe. Víc inženýrka Kračmerová nevydržela, zdvihla svoji skleničku a ťukla si s Hynkem. Pak Hynek s Kudrnou.

Fiala vstal, oprášil si zadek kalhot a narovnal límec. „Pane inženýre, my bysme si taky měli připít...“ usmál se, „co jsme si, to jsme si...“

„Myslíš?“ Kudrna zkrabatil čelo, jako by stál proti slunci. „Myslíš, že co jsme si, to jsme si? Já bejt sebou, dozore, tak to nechám, jak to je.“ Dopil skleničku a postavil ji na stůl.

Fiala zdvihl obočí a podíval se na Kračmerovou, která se nadechla. „Snad...“ Přešlápla a obrátila se na Hynka. „Snad kdybyste nám řekl, která ta Múza je která. Já se v mytologii nevyznám.“

Aby mohl člověk prostoru dát nějaké vlastnosti, musí ho nejdřív dobýt. Inženýrka Kračmerová to bere jinak, ale něco je už i na ni moc. „Rád,“ řekl Hynek.

Ukázal za sebe. „To je Thaleia, dcera Dia a bohyně paměti Mnemosyné. Všechny múzy jsou dcery těchhle dvou, takže jsou vlastně sestry. Bylo jich devět, jenže tady je jenom osum míst, tak jsem jednu vynechal. Úranii. To byla bohyně astronomie. Tohle je Thaleia, Múza veselého básnictví a komedie.“

„Ty šaty by mohla nosit ještě dneska,“ řekla inženýrka Kračmerová. „Kdyby v tom byla bez, tak by mohla mít úspěch,“ doplnil ji Kudrna a inženýrka Kračmerová ho pleskla přes ruce.

„Musela by být bez,“ řekl Hynek, „ono se pod tím nic nenosilo. Ani nahoře, ani dole. Jenže to bylo z vlny, takže je to muselo kousat. Původně byl tenhle šat dórskej a jmenoval se peplos. Byl vlněnej a těžkej. To má na sobě támhle Kalliopé. Pak jim to začalo připadat staromódní a začaly nosit jónský chitony. To bylo z plátna, lehký a jemný. Potom se móda ale zase obrátila a začaly se znovu nosit peply. Jenže to už byly zdobený všelijakejma vetkávanéjma pruhami a ozdobami. Jinak v tý řecký garderobě zrovna moc výběr nebyl.“

Když se obracel k protější straně, viděl, jak si Albrecht znovu nalévá. „Tohle je Terpsichoré,“ řekl. Jestli si dá Albrecht ještě dva panáky, bude ho muset zas zavřít v pokoji a večeri mu tam přinést. „Bohyně tance... Nedovedu si představit, jak se v těch jejích sandálech mohlo tancovat.“

Kudrna se ušklíbl. „Lidi musej tancovat i v bagančatech, když si jeden vznešenej pražskej chytrák vzpomene...“

Věděl, že dělá chybu, ale ruka už nešla zastavit. Plesklo to, Kudrnovi poskočila hlava, ale hned ji zatáhl mezi ramena a rozhodil ruce, aby udržel rovnováhu. Zpátky k tělu už je nedával, ale Hynek zdvihl předloktí a uhnul trochu hlavou,

takže pěst se mu jenom svezla po vlasech. Druhá Kudrnova ruka mířila na břicho, byla už krátká a Kudrna musel trochu za ní. Hynek se rozmáchl a trefil. Dobře. Ne moc, aby mu sanici přerazil, ale dost, aby to Kudrnu zaklonilo a poslalo zpátky. Kudrna zavrával a pak se předklonil a vyrazil. Ještě v pádu byl Hynek pod Kudrnou, ale dopadli už vedle sebe.

Inženýrka Kračmerová něco ječela.

Váleli se jeden přes druhého, až se rukama zaklesli. Hynek na tom byl o trochu líp. Držel Kudrnu přes ramena a jeho temeno měl pod svou bradou. Jenže Kudrna si uvolnil nohy a vzepřel se o zem. Začali se kutálet do strany ke stolu a Albrecht vyskočil z fošny a zachraňoval lahev myslivce. První soudek od vápna minuli, druhý nohama podrazili. Fošna, která na něm ležela, sletěla Hynkovi hranou na kotník. Zajiskřilo se mu v hlavě, ale škubl nohou, dostal ji ven, zapřel se o fošnu a Kudrnu zastavil. Ten se vzpíral o zem, Hynek o fošnu, oba se trochu nadzvedli, ale pak klesli zpátky na Kudrnova záda. A měl ho. Pak něco Hynkovi zdvihlo za vlasy hlavu a on musel Kudrnu nechat.

Albrecht ho pustil, teprve až Kudrna vstal, ale to už mezi nimi byla Kračmerová a nadávala jim do pitomců a frajerů ubohejch. Ale ječela aspoň na oba stejně. Pak ještě pohodila hlavou, řekla naposledy a už skoro potichu pitomí jak malí kluci, otočila se a vyrazila k východu.

Hynek si oprašoval ramena a Kudrna ze země sbíral věci, které mu vypadly z kapsy.

„Než budete pokračovat,“ řekl Albrecht, „udělejte pauzu a dejte si panáka.“ Nalil tři skleničky a jednu vypil.

Hynek šel ke stolu, vzal si skleničku a obrátil ji do sebe. Když ji stavěl zpátky, klepaly se mu ruce. Proč se pere o prostor, který mu už k ničemu není!? Který už dobyl a podepsal?

Olízl si klouby na pravé ruce. Byly odřené. Bezděky se podíval na Kudrnovu bradu. Kudrna si zastrkoval košili do kalhot a zachytil jeho pohled.

„Maestro,“ řekl, „chceš ještě někdy malovat na nějakou zed?“

Hynek vrátil fošnu na soudek a posadil se. „Jo. Připadá mi to čím dál zajímavější.“

„Tak si dej pozor, aby ta zed' nebyla na mý stavbě! To by zaručeně nedopadlo dobře.“

„Už mě potkaly horší věci než vzteklej polír,“ řekl Hynek a prohlížel si kotník. Natékal, ale šrám od hrany fošny nebyl hluboký a krvácel jen málo.

„Varoval jsem tě, maestro!“

„Nechte se a dejte si panáka,“ řekl Albrecht a znovu dolil.

Kudrna si odplivl do topenářského kanálu a vyšel ze sálu.

Hynek se napil a převázal si kotník kapesníkem. Panty provizorního vstupu znovu zavrzaly.

„Zapomněl jsem ti říct, maestro, že to tvoje auto tu ráno nebude!“ Pak Kudrna definitivně zmizel.

Hynek natáhl nohu a zkusil zahýbat chodidlem. Bolelo to.

Fiala se zvedl a vzal si kolečko salámu. „Ale nikdy bych neřek, že jste takovej rafan. On si zakládá na tom, jakou má ránu, a nakonec ho tu sestřelí študovanej člověk, a ještě k tomu před Kračmerkou...“

Odhodil cigaretu. „Sestřelí... Jenže nakonec si namlátím o zkurvenou fošnu.“

„A trochu vám teče krev z obočí,“ řekl Fiala.

Albrecht si dolil zbytek myslivce a nechával do skleničky vykapat lahev. Hynek vstal, lahev mu vzal z rukou a hodil ji do kolečka. Půjdem!“

Fiala se rozloučil a odešel.

Hynek posbíral cigarety, rohlíky a zbytek salámu, hodil to do tašky a položil ruku Albrechtovi na rameno. „Závěrečná, pán maliar, treba ísť domou.“

V duchu počítal, kolik myslivce mají v sobě. Dost. Muselo to být aspoň půl litru na jednoho. Cítil to v hlavě. A kotník bolel. Kulhal. Albrecht se motal viditelně. Večeři na pokoj a zamknout...

Albrecht se zastavil u dvířek auta, opřel se o střechu a tvářil se dobrácky. „Hynečku, a večer se budem loučit spolu. Oblíbil jsem si tě...“

Hynek ho obešel a zamířil k vrátnici. „Jdem pěšky.“

V hotelové hale se pohádali. Albrecht prosadil lokál, ale Yvetka mu nedala víc než dvě piva. Nakonec se urazil a nechal se zavřít na čtyřistapětce.

Hynek balil na čtyřistačtyřce, a když od vedle uslyšel zavrzat postel, ještě chvíli počkal a pak sešel zpátky do restaurace. Byla poloprázdná. Yvetka už měla uklizené plato a pivo nosila jenom po dvou v ruce. Když uviděla Hynka, vzala čistý ubrus, šla na pódium a nově prostřela jejich stolek.

„To jste nemusela,“ řekl Hynek, posadil se a pod stolem natáhl nohu. Bolela.

„Když se dneska loučíte...“ Vzala z vedlejšího stolu vázičku s umělým karafiátem a postavila ji před Hynka. Kennedy se svezl po oblině prsu do žlábků a trčel ven vroubkovanou stranou. Objednal vodku a myslivce.

Odšustila. Lesklá černá látka služebních šatů se jí vypínala přes boky a na zadku prokreslovala trojúhelník okrajů kalhotek.

Sklonil se pod stůl a prohmatával si kotník. Otok byl vypnutý a pálił. Položil nohu na trnož Albrechtovy židle, ale pak ji dal zase zpátky, protože to tlačilo.

Yvetka přinesla tácek se skleničkami a Kennedyho půldolar se vyhoupl z výstřihu a rozkýval se. Za pár hodin ho nějaký barman nebo taxikář odhodí na noční stolek a kalhotky, stočené do ruličky kolem gumy, se budou válet vedle postele. Připili si.

„Asi se už taky těšíte domů...“ řekla. „Hotely jdou člověku brzy na nervy.“

Těším... Na prázdné šňůry nad vanou. Na galerku pod zrcadlem bez jediné sponky. Na odpadkový koš plný konzerv, na prázdnou širokou postel a na ručník zmuchlaný pod polštářem.

Kývl hlavou.

Prokreslený trojúhelník lehce poletoval sálem a občas si přišel upít vodky. Hynek objednal ještě jednou totéž a pak začal cítit, že má dost. Zaplatil, v recepci koupil velkou čokoládovou minci, dal ji Yvetce pro štěstí a vzal si nahoru lahev sodovky.

Chvilí poslouchal u Albrechtových dveří, ale byl tam klid. Šel do čtyřistačtyřky, překročil sbalené tašky, posadil se do křesla a nohu si položil na postel. Pak vstal, otevřel okno a díval se na dvůr. Z vinárny přes okénka záchodů zaznívala hudba, ale nepoznával, co to je. Asi zase Sinatra. Jako na začátku. Leccos je jako na začátku. Na čtyřistapětce opilý Albrecht, dole Yvetka v lesklých černých šatečkách a špinavý oprýskaný dvůr. Akorát že neprší. A že zítra nemusí začít vnucovat prostoru nějaké svoje představy. Že stačí vlézt do auta a odjet.

A že na zdi nad postelí nevisí Jelení skok. Odvrátil se od okna, natočil křeslo tak, aby viděl na paspartu s pážecím profilem, a posadil se. Bulovka, dětské oddělení. Kdyby nechtěla, aby jí zavolal, neříkala by *Bulovka, dětské oddělení*.

Zavolá hned, jak přijede. Ještě dřív než vybalí a vykoupe se. Zapálí si cigaretu, aby se uklidnil, zkusí si nanečisto hlas a zavolá jí.

A dozví se, že dneska nemá službu. Lehne si do vany a bude mít vztek, dokud nevystydne voda. A pak to zkusí ještě jednou, jestli se nespletli. A oni se nespletli. Bude bloumat po bytě a čekat, až bude zítra. A zítra bude zase volat a ona zase nebude mít službu. A další den zase nebude mít službu, protože neexistuje. Nikdo ji nezná a nikdo ji nikdy neviděl. Paní Bojanovská? Říkáte Bojanovská? U nás nikdo takovej není...

Vstal, znovu se opřel o parapet okna. Plívl a čekal, až slina pleskne o beton dvora. Tenhle prostor nestojí za nic.

Bulovka, dětské oddělení. Jenom přelud, který mu pomáhal přežít v tomhle pokoji.

Ze dna skříně vyndal fotografii Jeleního skoku a ze zdi sundal bílou paspartu. Pověsil Jelení skok, vzal paspartu a chvíli si ji prohlížel.

Přelud, nic jiného než přelud. Zítra se o tom může přesvědčit. Zítra, pozítří, kdykoliv. Třeba i teď. Proč ne!? Někdo tam musí být i v noci. Mohl to klidně udělat už dávno, ale nechtěl si brát iluzi. Potřeboval ji, aby tu přežil. Teď už ji nepotřebuje. Hodil paspartu na postel, natáhl se pro peněženku a vyšel na chodbu.

Ze schodů se mu šlo špatně, noha bolela. Recepční se dívala na malou televizi na pultě a od jejího světla měla mrtvolně šedomodrou tvář. Naklonil se nad pult a podal jí dvacetikorunu.

„Potřebuju Prahu. Nemocnici Bulovku, ale neznám číslo. Najdou vám ho na poště...”

Seděl v plyšovém křesílku v hale, a když dokuřoval druhou cigaretu, ozvala se recepční, že má jít do hovorny.

Šel tam, chvíli šmátral po stěnách, ale vypínač nenašel. Poslepu nahmatl sluchátko a dal si je k uchu.

„Bulovka...? Dětské oddělení.“ Dlaní si přejel krk pod límečkem a potom si stiskl spánky. Měl pocit, že mu netepe jenom v žilách, ale v celé hlavě.

„-tské oddělení...“ znělo to strašně z dálky a bylo tomu sotva rozumět.

„Prosím... paní...“ Nedovedl to říci jedním dechem a musel se v půli nadechnout, „... Bojanovskou!“

„-oho?“

„Paní Bojanovskou!“

Ozvalo se: „-bne šňůra,“ pak všelijaké štěrchání a pak docela jasně: „... koho voláte?“

„Paní Bojanovskou.“

„Paní doktorkou Bojanovskou?“ V tom doktorku byla pohrdlivá výčitka. Zmáčkl si spánky, až se mu udělaly oranžové mžitky před očima.

„Ano. Paní doktorku Bojanovskou.“

„Až zejtra. Nemá službu.“

„Já jen... Já... Děkuju.“ Zavěsil. Vyšel z hovorny a zamířil ke schodům

Vrátil se do pokoje a opláchl si obličej. Existuje. Úplně samozřejmě a jakoby nic existuje, a neřekla by mu, kde pracuje, kdyby nechtěla, aby jí zavolal. Sundal Jelení skok a znovu pověsil bílou paspartu.

Překročil sbalené tašky a vyklonil se z okna. Existuje... Kdyby to věděl dřív, asi by ani nepraštil Kudrnáče, nechal by ho rejt a popichovat a myslel by na něco jiného. Asi by ho nepraštil. Otevřel sodovku, napil se, a hned jak se ráno probudil, napil se znovu. Měl sucho v ústech a bolela ho hlava, ale bolela ho jaksí slavnostně a skoro příjemně.

Odemkl Albrechta, vrátil se do pokoje, chvíli se šplouchal ve vodě a pak sešel dolů na snídani.

Existuje. Úplně samozřejmě a jakoby nic existuje a neřekla by mu, kde pracuje, kdyby nechtěla, aby jí zavolal. Za tři čtyři hodiny bude konečně v Praze a zavolá jí.

Dojedl rohlík se zavařeninou a zapálil si. Za tři čtyři hodiny... Proč? Proč ne hned!? Vstal, šel do recepce a vyndal dvacetikorunu.

„Potřeboval bych ještě jednou tu Bulovku...!“

Recepční si přitáhla telefon... „Bude se nám po vás stejnkat,“ řekla. „My si na vás tak zvykli... Vidíte, a vy už končíte.“ Pokývala hlavou, jako by tomu nemohla věřit. „Já vás zavolám, až mi to přijde...!“

Vrátil se ke stolu a objednal si další kávu. Hynek Šimon. Nevím, jestli si ještě pamatujete. Běhal jsem za vámi po Praze, až jsem vás dohnal ve Vodičkově na refýži.

Zapálil si cigaretu a ubrušoval popel o hranu popelníku. Hynek Šimon. Jednou jste ve Vodičkově chtěla nastoupit do osumnáctky, když se tam přihn timer jeden určitého chlap. To jsem byl já. Nevím, jestli si ještě pamatujete, ale pak jste byla tak hodná, že... Ne. Hynek Šimon. Dobrý den. Nevím, jestli si ještě pamatujete, ale běhal jsem za vámi po Praze, až jsem vás dohnal ve Vodičkově na refýži... „Pane Šimon, je tu ta Praha!“

Vyskočil a hn timer se lokálem k recepci. Dobrý den. Hynek Šimon. Nevím, jestli si ještě pamatujete, ale běhal jsem... V litačkách se srazil s Albrechtem, který se tvářil trochu uraženě, ale vypadal docela dobře.

Ve dveřích hovorny se Hynek zastavil a vyklonil se zpátky. „Kde se tu rozsvěcí?“

„To se má automaticky, ale ono to nefunguje...“

Nahmatal sluchátko, opřel se zády o zeď a ukazovákem a palcem si stiskl spánky.

„-tské oddělení...”

„Doktorku Bojanovskou, prosím.”

„-oment.”

Hřbetem ruky si otřel čelo. Měl si s sebou vzít cigaretu.

„Bojanovská.” Znělo to, jako když se vlní tmavohnědý samet.

„Dobrý den. Šimon. Nevím, jestli si vzpomínáte...”

„Vzpomínám,” přerušila ho.

„Já... když jste tehdy odcházela, řekla jste Bulovka, dětské oddělení. Chápal jsem to... jako že vám můžu zavolat...”

„Budil jste dojem, že o to stojíte.”

„A budil jsem taky dojem, že bych se s vámi rád dokonce i sešel?”

„Budil.”

Zhluboka vydechl. „Dělal jsem dlouhodobě nějakou práci ve Varech. Včera jsem skončil, za chvíli vlezu do auta a pojedu do Prahy. Tam už nebudu dělat nic jiného než čekat na den a hodinu a minutu, kterou určíte.”

Dlouho bylo ticho. „Příští týden,” řekla potom, „nemůžu v úterý a v pátek. To mám službu.”

„A dneska?” vyhrkl.

„Dneska...?”

„Dneska... Ale já chápu... Nenutím vás, jenom to zkouším.”

„Končím asi ve čtyři, tak ve čtvrt vypadnu, takže asi v pět bych mohla někde být.”

„Jste zázrak. Můžu pro vás přijet před Bulovku?”

„Dobře.”

Vznášel se. Měl pocit, že se ani nedotýká země. Vznášel se halou. Lítačky se samy otevřely. Vznášel se lokálem. Na jeho židli svítilo slunce a Albrecht měl krásnou vyrovnanou tvář.

A před sebou pivo. Ostentativně se napil a utřel si rty. „Dneska už se od tebe buzerovat nenechám. Už ti do mě nic není.“

„Je.“ Hynek se posadil a zapálil si. „Dokud vás nepřeveze pan František. Ale jedno pivo se povoluje.“

„Sakra!“ zařval Albrecht. „Nemluv o mně jako o věci!“

Zavrzaly lítačky a do lokálu nahlédla recepční. Kývla na Hynka. „Máte telefon,“ řekla.

Šel do hovorny a zdvihl sluchátko. „Šimon.“

„Maestro, včera jsem ti říkal, že tu to auto dneska nebude.“

„Jo. To jsi říkal. Jenže zrovna tak jako já jsi věděl, že mám v sobě moře kořalky a že se kvůli tobě nenechám zavřít.“

„Jo. Jenže dneska před tím tvým autem stojí autojeřáb a těsně vedle něho nákladák. A ten autojeřáb z toho nákladáku vykládá čtyřmetrákový bedny a nosí je přes tvoje auto ke zdi. A já si vůbec nemůžu vzpomenout, jestli jsem jim říkal, aby byli opatrní...“

„Tak to buď klidnej,“ řekl Hynek, „určitě jsi jim to říkal.“ Chtěl zavěsit, ale pak sluchátko zase vrátil k hlavě. „Budu tam tak za deset minut.“

Albrechtovi řekl, ať přijde za ním, a šel na stavbu. Kulhal, protože noha bolela.

Prošel vrátnicí a obešel lůžkový blok. Už od rohu viděl oranžový autojeřáb s navázanou plechovou bednou s obkladem. Bedna se zdvihla, rameno jeřábu se začalo otáčet, bedna proplula nad škodovkou, za ní klesla na zem a přibývala k řadě ostatních. Přes škodovku byla po délce přehozená skelná izolační rohož. Zakrývala i náklad na zahrádce.

Hynek si připravil klíčky, pak kývl na vazače, rohož shodil před auto a nasedl. Vycouval a zastavil až za zbytkem písku u míchačky. Vylezl a vracel se. Do vzduchu se vznesla další

bedna. Na její dolní přírubě ležel úlomek kamene. Když se rameno začalo otáčet, úlomek se rozkýval a sletěl dolů. Byl velký jako dlaň a dopadl do míst, kde před chvílí byl předešlý škodovky. Jeden vazač se pro něj shýbl a obloukem ho hodil Hynkovi.

„Měl jste kliku, to by šlo i skrz tu rohož!“

Hynek úlomek chytil a potěžkal ho v ruce. Byl to krásný, slabě žilkovaný zelený mramor. Ohlédl se. Kudrna stál za ním s rukama na prsou a krabatil čelo, jako by stál proti slunci. Hynek ukázal na mramor.

„Pěknej. Na co to je?“

Kudrna si olízl rty. „Na sál, maestro!“

Hynek nasucho polkl. „Co je to za blbost, dyť je zelenej!“

„Všiml jsem si, maestro.“

„Děláš si srandu! Na sále bude růžovej!“

„Tím si právě nejsem moc jistej...“

„Jak to?“

Kudrna rozhodil ruce. „Jak vidíš, přivezli zelenej.“

Hynek ho popadl za rameno a prostrčil provizorním vstupem do sálu. Ukázal na Kalliopé. „Copak vedle toho můžeš dát něco zelenýho?!“

Kudrna přehrнул spodní ret přes horní a podíval se na Hynka. „Já jo, maestro. Já dokonce asi budu muset...“ Otočil se a vyšel zase na dvůr.

Hynek praštil úlomkem o zem, vyběhl za Kudrnou a znovu ho chytil za loket. „Vzpamatuj se, ty janku! Tady nejde o nějaký trucey mezi námi dvěma. Ten sál celej má nějaký řešení... barevný... interiér, tepichy, záclony... Hikor Písek dělá nábytek... Zelenej! Mořenej na zeleno! Ale jinak na zeleno! I kdybys byl pánbu, nemůžeš teď bouchnout do stolu a narsat sem něco jinýho, než co tu má bejt...“

„Prokristapána, maestro, jak ty jseš vzdělanej! Jakej ty máš ohromnej přehled...!“

„Hele, štvát se můžem jindy! Můžem si klidně i znovu dát přes držku, ale teď musíme zavolat projektanta!“

„Ty chytráku! Rovnou z nádraží jsem mu volal! A co myslíš, že od rána dělá Kráčmerová? Severokámen, GŘ Průmyslu kamene, Balnea, KPÚ, Severokámen, furt dokola, ještě se od telefonu neutrhla!“

„A s kým smluvil u projektanta?“

„Se Strnadem, s kým jiným...“

„A co říkal?“

„Jede sem.“

„No vidíš!“

„Hele, maestro! Možná že umíš malovat. Možná že se umíš prát a možná že umíš i něco jinýho, ale o stavbě víš pendrek. Až přijde Strnad, vezme si nákej stěp pod křídlo jako vzorek a pomaže zpátky zachraňovat, co se dá. Tys tady skončil a věci máš předaný. Sbal se, a co nejdřív odprejskni!“ Otočil se, obešel autojeřáb a zmizel.

Tys tady skončil... Díval se na hák autojeřábu, jak zdvíhá další bednu. Skončil. Splnil podmínky smlouvy. Dílo se odpoutalo od autora a začalo žít vlastním životem. A nevede se mu zrovna nejlíp. Dokonce by se dalo říct, že dost mizerně.

Vrátil se do sálu, sebral ze země úlomek mramoru a pomalu procházel kolem fresek. Zastavil u Euterpé, naleštil mramor o kalhoty a dal si ho před oči. Při dobré vůli... Euterpé a snad ještě i Kleió a Polyhymnia. Při dobré vůli... Ale před ostatními se radši ani nezastavil. Obešel je a vrátil se ke stolu.

Půjčené skleničky nastrkal do sebe, prošel spojovacím traktem do kantýny a vrátil je. Noha bolela. Zpátky se jen

pomalu loudal, a když přišel do sálu, posadil se na fošnu a nohu položil před sebe. Kotník měl jako koleno.

Pak přišel Albrecht. Hynek mu podal mramor, položil se zády na fošnu a ruce si dal pod hlavu. „Tak takovejhle prej má bejt ten obklad...”

Albrecht se podíval na kámen, na fresky a znovu na kámen.

„Moc horšího už tě potkat nemohlo.”

„Uvidíme. Má dorazit Standa.”

Dobalili Albrechtovy věci, k Hynkovi na zahrádku přivázali poslední bednu, vyvezli kolečko s odpadky, a Standa pořádně nejel. U kohoutku před sálem si umyli ruce a Hynek našel Fialu a požádal ho, aby jim zavolal do hotelu, až přijede.

V hotelu zašel za vedoucím, vyrovnal účty, připravil si peníze pro Albrechta a šel za ním do restaurace.

„Tady je to, na čem jsme se dohodli,” podal mu obálku a zapálil si cigaretu. „Ale vy jste pro mne udělal víc, než jsme se dohodli. Považuju vás za spoluautora a jsem rád, že...”

„Na to se vykašli,” přerušil ho Albrecht, „anebo jestli si to myslíš,” napil se a jezdil ukazovákem po okraji sklenice, „jestli si to myslíš, tak to řekni Františkovi a starýmu Böhmovi. A jinak toho už nech.”

„Dobře,” položil před Albrechta druhou obálku, „já vím, že to, co bylo navíc, se nedá koupit, ale...”

„Nech toho,” řekl Albrecht.

Chvíli si obálku postrkovali po stole a pak ji Albrecht přeložil a strčil do kapsy saka. „Děkuju,” řekl.

Hynek se podíval na hodinky. Bylo skoro dvanáct, a Standa nikde. Čtvrt na pět Bulovka, to je ve tři čtvrtě na čtyři z domu. Dvě hodiny na cestu, aspoň hodinu na vykoupaní a převlečení. Tři čtvrtě na jednu. Ve tři čtvrtě na jednu bud'

poleze do auta, anebo to už nemůže stihnout. Sundal si hodinky a položil je na stůl. V půl jedné objedná Prahu.

Snědli oběd, seděli a kouřili a Albrecht pil pivo. Hynek pozoroval minutovou ručičku. Vztažena ke Standovi, nesnesitelně se vlekla. Vztažena k vrátnici před Bulovkou, splašeně letěla. Dotkla se šestky, začala ukrajovat z jejího břicha, přepůlila je, pak břicho vyplulo ven a ručička běžela dál. Půl jedné. Zapálil si cigaretu. Paní doktorko, moc se omlouvám, ale mám tu nějaké komplikace a nestihnu to. Já vím, že vám už připadám jako blázen, ale... Ručička se dotkla sedmičky. Vytáhl z peněženky dvacetikorunu, šel do recepce, objednal Bulovku a vrátil se ke stolu. Zapálil si novou cigaretu a ubrušoval popel o hranu popelníku.

Do lokálu nakoukla recepční a kývla na Hynka. Šel do hovorny a nahmatal sluchátko.

„Dětské oddělení...”

„Haló, tady je Fiala. Už tu máte toho projektanta!”

Zavěsil, vyběhl z hovorny a podíval se na hodinky. „Tu Bulovku zrušte,” křikl na recepční. V restauraci zamával na Albrechta, chytil vrchního a zaplatil.

Standu našli u inženýrky Kračmerové. Byl tam i Kudrna. Pili kávu a Kračmerová telefonovala.

„Pěkej prűser, co!?” přivítal je Standa.

„Něco s tím snad uděláš, ne!?”

„To bych musel vědět co...” řekl Standa. „Prűsery se dějou buď náhodou, nebo úředním řízením. Tenhle vypadá na úřední řízení.”

„A co?”

„Nejspíš s tím nepůjde nic dělat...”

Hynek nevěřícně rozhodil ruce. „To je snad zlej sen! Takže ty to tam necháš dát?!”

„Nejspíš jo...“

„A kdyby ti poslali červenej umakart, tak ho tam dáš zřejmě taky...“

„U nás už to našli,“ přerušila je Kračmerová a zavěsila sluchátko. „Severokámen poslal dotaz telexem, jenže z podatelny to poslali na oddělení přípravy a tam se to válelo, protože tam nebyl nikdo, kdo by věděl, o co jde, takže nikdo neodpověděl. Severokámen to vzal za souhlas a expedoval.“

„Tak jim to pošlete zpátky, a po ptákách,“ řekl Hynek.

Kudrna se prudce předklonil a chytil Standu za ruku. „Panne architektke, ten chlap tady podle smlouvy může ještě dneska do čtyř bejt, a já sám ho teda vyhodit nemůžu. Ale vysvětlete mu aspoň... nebo mu nic nevysvětľujte a prostě ho vyhodte vy!“

Standa se usmál. „Správně. Emoce musej bejt. Hynku, slyšíš, to úřední řízení proběhlo a průser je hotovej.“ Standa se napil kávy a hrnek odložil na stůl. „Severokamenu něco vybuchlo, nějakěj vývoz nebo něco moc sledovanýho, a museli to zalepit tou naší dodávkou. Vrátit nám to můžou až ve čtvrtým kvartále. A aby to tolik neřvalo, nabídli nám ten zeleněj. Bůhví, z čeho jim zbyl. Finta je v tom, že je to ten nejkrásnější kámen, co v tomhle státě můžeš dostat. A taky nejdražší. A oni ho dávaj za cenu toho růžovýho. Rozumíš? Možnost rozhodování žádná. Buď ten nejlepší teď, anebo ten původní obyčejnej, ale až bude pozdě.“

Hynek začal nervózně chodit napříč buňkou. „Ty se tváříš, jako by šlo o roztomilej špás. Ty, kterejs vymyslel interiéry a maloval barevný studie. Co nábytek?! Co závěsy, svítidla, když už ti je jedno, že tam máš osumdesát metrů fresek, který k tomu nepůjdou?!“

„Do Hikoru jsem už volal. Dělej zatím jenom korpusy a ča-

lounit a mořit ještě nezačali. To se dalo zastavit. A na ty fresky se podíváme...”

„Tak pojď, jsem zvědavěj, co uvidíš. To bude, jako když dostaneš pěstí mezi oči. To bude k nekoukání...”

„Jasně. Jdi na sál a počkej tam na mě. Přijdu hned, jen co tu dohodnu věci, který se tě netýkaj.”

Albrecht se odlepil od plechové skříňky, otevřel dveře a vyšel ven. Hynek ho následoval. Došli pomalu do sálu. Albrecht se posadil na svoje bedny, Hynek na fošnu. Podíval se na hodinky. Bylo půl druhé. Když za čtvrt hodiny odjede, stačí si doma sotva umýt ruce a vzít jinou košili.

„Jestli spěcháš, jeď. Já tu na Františka počkám. S tím architektem stejně nic nepořídíš,” řekl Albrecht.

Hynek si položil nohu na fošnu a lehce si ťukal do kotníku.

Kotník mravenčil. „To vím, jenže jsem na tom dělal dva roky a je teď blbý odejít, jako by mi do toho už nic nebylo.”

Díval se na hodinky. Minutová ručička se viditelně posuňovala. Tři čtvrtě na dvě. Za dvě a půl hodiny by měl být před vratnicí Bulovky. Vymydlený, oholený, převlečený a s kytkou přes celou náruč. Nebude. Ona tam počká pět, možná deset minut a odejde. V telefonu pak bude mít studený hlas a plno služeb a bude muset ještě za někoho zaskakovat a já vám teď vážně nemůžu nic slíbit...

Rozhlédl se po sále. Viděl na Euterpé, Terpsichoré, Kleiú a Polyhymniu, ostatní byly z druhé strany. Holky, pomoci vám nemůžu, ale budu tu aspoň s vámi...

„Jeď,” řekl Albrecht.

„Už je to stejně jedno.” Položil se na fošnu, dal si ruce pod hlavu a díval se na strop. Spáry mezi stropními panely mu ubíhaly nad hlavou, a kdyby nenarážely na zeď, setkaly by

se v úběžníku někde u špiček jeho nohou. Jako prázdné šňůry nad vanou.

A galerka pod zrcadlem bez jediné sponky. A odpadkový koš plný konzerv a prázdná široká postel se zmuchlaným ručníkem pod polštářem.

Pak přišel Standa, přeskočil topenářský kanál a přisedl k Hynkovi. „Hele, stejně tu nic nevymyslíme, nebudem se zbytečně zdržovat. Komise to převzala a pochválila. Já je svolám znova a ať si s tím lámou hlavu sami. Nejspíš řeknou, že se nic neděje.“ Vstal, prošel osou sálu až na konec a pak zase zpátky. „Upřímně řečeno, mně to taky zas tak zlý nepřipadá. Třeba týdle,“ ukázal na Kleió, „tý to vadit nebude skoro vůbec...“

Hynek vstal, povytáhl si kalhoty a oprášil zadek. „Jo. Tý to nevadí skoro vůbec a támhle těm dvěma taky ne. Skoro ne... Ale dvěma to vadí dost a u tří je to vyslovenej průser. A to mi nemá připadat zlý?! Podívej,“ řekl, vzal ze stolu mramor, šel k Erató a přidržel ho vedle jejího okraje. „To jsou barvičky! Ty spolu snad vytvořej elektrické články!“ Pak pustil mramor na zem a vrátil se ke stolu. „Umělecká výzdoba – mistr Hynek Šimon...“

„Bratránku, podívej, ty jsi udělal, co jsi mohl, já jsem udělal, co jsem mohl...“

„Nic jsi neudělal!“

„Jo. Nic jsem neudělal, protože nic udělat nešlo. Teď se rozejdem, já svolám komisi a brnknu ti, kdy to bude. Pak uvidíme. Ty nebreč a makej na Běžcích. Ti se obkládat nebudou, ty ti nikdo nezkurví.“

Když přidával plyn, kotník bolel. Stočil ještě okénko, vystrčil ruku a zamával Albrechtovi. Viděl ho ve zpětném zrcátku, jak toporně stojí ve ztvrdlých kolejích od nákladňáků a sporé

vlasý mu povívají kolem hlavy. Znovu zamával, odbočil kolem lůžkového bloku a ve zpětném zrcátku se mihly investorské buňky a spojovací trakt.

Zastavil se v Modré hvězdě pro své tašky, vrátil se do auta, a když projížděl kolem cedule se škrtnutým nápisem Karlovy Vary, zapnul si bezpečnostní pás. Za Lubencem zastavil, vylezl ven a vyndal lékárničku. Našel v ní obinadlo, opřel nohu o pření nárazník, shrnul si ponožku. Kapesník na ráně byl přilepený. Zkusil ho strhnout, ale šrám začal krváčet. Připlácl ho zpátky a omotal obinadlem.

Bylo čtvrt na čtyři. Vítr jí bude čeřit konečky pážecích vlasů. Bude tam postávat pět, možná deset minut. Pak odejde a zítra bude mít studený hlas a plno služeb. Už za hodinu. Kdyby jel, co to dá, kdyby jel přes Pohořelec na Letnou a přes Holešovice rovnou nahoru, kdyby nebylo zbytečně moc červených, tak by tam možná dojel. Podíval se na hodinky. Dojel by tam.

Neoholený. Uválený ze stavby. V košili, kterou bůhvíjak dlouho nepral. Zdvihl ruku a sklonil hlavu k rameni. Čpěl potem.

V zaprášených botách, v kalhotách vytahaných na zadku a se špínou za nehty. Ale dojel by tam. Dojede tam! Zrychlil. Minutová ručička na hodinkách se zase začala viditelně pohybovat.

Na Bílé Hoře byl ve tři čtvrtě na čtyři a přetížená zahrádka se rozdrncela na dlažbě. Pohořelec, Letná, Holešovice, Vychovatelná. Pak objel parčík před Bulovkou, vjel na příjezd pro sanitky a řítil se k hlavnímu vstupu. Právě odcházela. Ještě zahlédl, jak odbočuje na parkovou schodišťovou zkratku před vrátnicí, ale než zablikal světlý, zakryl ji roh plotu.

Dojel až ke zkratce, pravými koly najel na chodník a vy-

běhl z auta. Chytil se železného zábradlí zkratky, seskákal několik schodů a zavolal. Otočila se. Zpomalil a došel k ní. Měla medové džiny a huňatý svetr se širokým límcem. Vítr jí čeřil konečky pážecích vlasů.

„Omlouvám se,“ řekl, „chtěl jsem přijít vymydlený, převlečený a s plnou náručí kytek. Jenže...“

„... se to nepovedlo,“ doplnila ho.

„Nepovedlo. Ale hnal jsem se sem, abych se aspoň mohl omluvit...“

„Nic moc se nestalo.“

„Stalo. Dáte mi ještě jednu šanci?“

Lehce se usmála a kývla hlavou.

„Kdy?“

Pokrčila rameny a zabořila bradu do huňatého límce.

„Zítřka?!“

„Třeba...“ Pročísala si vlasy nad čelem. „Ve stejnou dobu?“

„Děkuju. A nezlobte se!“

„Ne,“ podala mu ruku. „Na shledanou. A...“ sklopila oči a špičkou boty ukázala k jeho noze, „tohle si zastrčte, nebo se přerazíte.“

Podíval se pod nohy. Z nohavice mu visel kus pošlapaného fáče. „Jsem neodolatelnej...“ řekl.

„Třeba to zítra bude lepší,“ kývla rukou, otočila se a začala sestupovat dolů.

„Bude,“ řekl a opřel pravou nohu o příčli zábradlí. Vytáhl si nohavici a skasal ponožku. Akorát že zapomněla říct, aby jí radši ještě zavolal. Odmotal kus fáče a začal ho rovnat. Její podpatky přestaly klapat. Podíval se za ní a ona se otočila.

„Ještě jsem vás chtěla poprosit, abyste mi předtím zavolal.“

„Jistě,“ řekl. Samozřejmě, jak by jinak mohla říct, že má,

bohužel, mimořádnou službu. Měl vztek.

Stála několik chodů pod ním, hlavu trochu na stranu a dívala se k němu. Pak se pomalu vrátila. Vzala do dvou prstů jeho nohavici a vysunula ji nahoru. Bambule kotníku přetékala přes obě strany boty a obinadlo bylo prosáklé zaslou krví.

„Co jste to vyváděl?“

Vzala mu z ruky konec obinadla, odmotala je a odhrnula okraj kapesníku. Pak se mu podívala do tváře a pomalu, nevěřícně zakroutila hlavou. Pak zmuchlala obinadlo, vzala ho za ruku a dala si ji kolem krku. „Jdem zpátky,“ řekla, „a nešlapte na to. Skákejte po tý druhý!“

Zasmál se. „Dojdu tam sám. Mám auto hned u schodů.“ Měla hlavu v ohbí jeho lokte. Otočila ji k němu. „Hypochondry ráda nemám, to ne. Ale programový blázný taky ne.“

Zatvářil se zkroušeně a přeskočil na druhou stranu schodů. Pravou rukou se chytil zábradlí a po jedné noze vyskákal nahoru. Nahoře se opřel o sloupek plotu a ukázal za sebe. „Tady už mám auto.“

Obešla ho, chytila pod paží a ukázala na hlavní vstup do Bulovky. „Jdeme,“ řekla.

Hopkal vedle ní po jedné noze až k vrátnici. Tam ho odložila ke zdi, natáhla se okénkem pro telefon a vytočila číslo. Nečekala dlouho.

„Blanka... Maruško, potřebuju, aby ses podívala na jeden kotník...! Ne dětskej, dospělýho chlapa... Nevím, to ti řekne sám... Dík!“

Za vrátnicí přešli parkoviště sanitek, ona podržela dveře s nápisem ORTOPEDIE a Hynek proskákal dovnitř. „Tamhle se posadte,“ řekla a odešla.

Za chvíli se vrátila s malou drobnou ženou v bílém pláš-

ti. Malá drobná žena měla tmavé krátké vlasy, tmavé pihy a kostěné brýle se skly, která jí zvětšovala oči. Přisedla před Hynkem na bobek a zdvihla mu obě nohavice.

„Ohromný!“ řekla, „kdy se vám to stalo?“

„Včera odpoledne.“

„A jak?“

„Spadla mi na nohu fošna.“

Odešla a za chvíli se vrátila s vozíkem. Byl to starý nemocniční ergon. Vrzal a uhýbal do strany. Odstrkaly ho na rentgen a potom před ordinaci. V čekárně postával jediný pacient.

„Blanko, chvílku počkejte, než to vyvolají,“ řekla drobná žena, podala Hynkovi teploměr a vzala pacienta dovnitř.

Odcouval s ergonem k lavici. Čekárna ztichla, jen startér stropní zářivky tiše vrčel. Přisedla vedle něho a ukázala na jeho ruku.

„Ty odřené klouby a natržené obočí máte taky od fošny?“

Podíval se na ni. Doktorka Bojanovská. Měla hezcí tvář, než jak ji namaloval, měkký oblouk obočí. Neměla tak tvrdý výraz. Byla zranitelná. A ráda by slyšela, že to všechno bylo jen od fošny, ale nevěřila by tomu.

„Dělal jsem tam fresky. Osmdesát čtverečních metrů. Včera ráno to převzala komise a já se sbalil. Koupil jsem pár lahví, abych se rozloučil s lidmi ze stavby. Stavbyvedoucí mě nemá rád. Víم proč a nedivím se mu, ale chtěl jsem, abychom se rozešli aspoň neutrálně. On ne. Poprali jsme se. Ale kvůli tomu jsem se nezdržel.“ Vyprávěl o růžovém mramoru, o zeleném mramoru a o čekání na Standu.

Dveře ordinace se znovu zavřely. Hynkův vozík se rozkoлебal a vjel dovnitř.

„Kolik jste naměřili?“

Podal jí teploměr.

„Ohromný,“ řekla, „děvětatřicet. Položte se!“

Lehl si na vyšetřovací lůžko a vyhrnul nohavici. Sklonila se k němu, strhla kapesník a otřela ránu fialovým tampenem. Pálilo to.

„Ohromný,“ řekla znovu. Zdvihla ze stolu rentgenový snímek a chvíli ho prohlížela. „Blanko, fraktura tam sice je, ale nejdřív musíme zastavit tohle...“ Špičkou prstu ukázala na vypnuté rudé okraje rány. „Dám mu ampicilin, po čtyřech dva, ale jestli se to do zítřka nezlepší, musím to hned vidět.“

Připravila si obinadla, ránu zasypala, ale pak se natáhla k telefonu. „Zavolám nejdřív sanitku, abyste pak tolik nečekali.“

Posadil se a spustil nohy dolů. „Paní doktorko, počkejte, já jsem tu autem!“

„Vyloučeno,“ řekla, „pojedete sanitkou.“

„To nejde, musím autem...“

Zdvihla sluchátko. „Nesmysl!“

„Paní doktorko, osm tejdnu jsem nebyl doma, teď se vracím, všechno, co potřebuju, mám venku v autě. Musím se nejdřív postarat o sebe jako o celek a pak teprv se můžu starat o bolavou nohu.“

„Já vás chápu. Ale máte horečku. Je to sepse! Vy nemůžete řídit, i kdybyste mohl. Prostě nesmíte!“

„Před čtvrt hodinou jsem přijel z Karlových Varů, tak na Vinohrady snad už taky dojedu...“

„Dojedete! Ale sanitkou...“

Doktorka Bojanovská se naklonila nad malou drobnou ženu a zatlačila jí ruku se sluchátkem zpátky do vidlice.

Malá drobná žena si narovнала brýle. „Blanko, ale on ne-

smí řídit!"

„Nebude řídit," řekla.

Podíval se na ni. Měla přimhouřené oči a hlavu trochu na stranu.

Jela pomalu, ale řídila docela dobře. Než odbočila do Nit-ranské, zastavila před samoobsluhou na rohu. Z kabelky vydala skládací nákupní tašku, otevřela dvířka a podívala se na Hynka. „Je něco, co vysloveně nejíte?"

Když přijdou i z národního výboru, trvá schůze vždycky dvakrát tak dlouho.

Zakryla dlaní uvolněný inventární štítek a přehodila nohu přes nohu.

Vykopal zahajoval, vítal vzácné hosty a oba vzácní hosté skromně pokyvovali hlavami. Vykopal měl tmavomodrý blejzr se zlatými knoflíky a šátek u krku.

„... a předávám proto slovo našim hostům.“ Střídmě se vzácným hostům uklonil a posadil se. Podíval se na Soňu. Blejzr, šátek a kolmá vráska hned na začátku schůze, to zase vypadá na Soninko, co kdybychom na chvíli zašli ke Hvězdičkám... Přehodila si Blížence lícem navrch. Proč ne...

Vzácný host se k něčemu chtěl dopracovat, ale moc mu to nešlo. Pořád se motal kolem zvyšování náročnosti, zodpovědnosti a dobrých výsledků. Otáhalová si pod stolem prohlížela dopravní značky a první pomoc, co měla na začátku notýsku. „... a je pro nás proto milou povinností,“ vzácný host zvýšil hlas a druhý vzácný host z tašky vyndal papírové pouzdro a povstal, „vyjádřit jménem školského odboru obvodního národního výboru uznání dosavadních pedagogických výsledků se zvláštním zřetelem k úspěchům v přípravě žáků na mimoškolní prezentaci udělením

vyznamenání a diplomu Za vynikající práci soudružce Soně Eliášové!"

Vykopal povstal, začal tleskat a ostatní se přidali. „Prosím kolegyni Soňu Eliášovou, aby převzala ocenění!“ Rychle si uhladila drdol, vstala, protáhla se mezi Otáhalkou a skříní a šla k čelu stolu.

Přeci jenom si měla vzít ty modré šaty. Oba vzácní hosté i Vykopal jí potřásli rukou, předali krabičku s odznakem a diplom. Říkali něco o dalších úspěších a pak se Vykopal naklonil pod stůl, vyndal schovanou kytici karafiátů a řekl, že mluví za celý pedagogický sbor a že jí všichni děkují, protože odlesk její slávy dopadá i na ně. Nakonec jí předal kytku.

Potom se vzácní hosté omluvili a Vykopal schůzi dost brzo ukončil.

Šla do kabinetu, vybalila diplom z pouzdra, rozložila ho na stole a zatížila klíči a kabelkou, aby se nesroloval. Máloco je ošklivější než předtištěné diplomy. Ale dá ho zarámovat. A pověsí. Pověsí ho se zvláštním zřetelem k úspěchům v přípravě žáků na mimoškolní prezentaci. Vykopalovi natruc. Se zvláštním zřetelem k fackování žáků od Beethovena k Prokofjevovi.

Srolovala diplom do pouzdra, položila přes tašku a vyšla na chodbu. Když otočila klíčem, ozval se za dveřmi telefon.

Soninko, ten diplom by si zasloužil aspoň dvě deci. Zasloužil. Proč ne... Otočila klíčem zpátky, došla ke stolu a zdvihla sluchátko. „Eliášová..."

„Haverlant, Krátký film Praha.“ Dokonalý tmavošedý oblek a černý rolák. Dokonale krásná, přemýšlivá, smutná a unavená tvář... „Dobrý den, omlouvám se, ale paní sestra mi na vás dala telefon.“

„Dobrý den,“ řekla, uhladila si drdol, uvolněný pramínek natočila na ukazováček a zastrčila pod ostatní vlasy.

„Chci vás poprosit o setkání...” mluvil pomalu, hlubokým hlasem a s pečlivou výslovností. Nevěděl si *radý* a potřeboval *pomoci*. Nebude dlouho zdržovat, protože ví, jak je zaměstnaná, ale vlastně právě proto s ní potřebuje mluvit. Sedí v Malostranské kavárně, a kdyby *dovolila*, přišel by jí naproti a aspoň kousek doprovodil, kdyby ovšem byla *tak laskavá* a mohla mu věnovat trochu času.

Nahmatala ve vlasech vyčnívající sponku a zatlačila ji. Zvedneme telefon a zavoláme. A každá příkluše. Nepříkluše!

„Mám ještě schůzi...”

„Nevadí. Jestli dovolíte, počkám.”

Měla si vzít ty modré šaty. „Ale nevím, kdy to skončí, takže...”

„Půjdu před školu a budu se tam procházet. Nemusíte být nervózní, vydržím chodit dlouho. Ale abych aspoň přiblížně... kdy ta schůze začíná?”

„Za hodinu,” řekla.

„Za hodinu? To bychom...”

Zarazila se. To bychom se mohli sejít předtím... „Končí!” vyhrkla. „Za hodinu by mohla asi tak končit.”

„Jste moc laskavá. Budu někde před školou. I když skončíte dřív, i když se to protáhne. Jste moc laskavá... A budete mít čas vypít aspoň jednu kávu?”

„Ne... Ano.”

Nejhorší je dokonalá zdvořilost. Člověk se nemůže bránit. Měla si vzít ty modré šaty.

Pověsila kabelku přes opěradlo židle a šla se podívat do zrcadla. Vrátila se ke stolu a vzala z kabelky hřeben. Vytahala všechny sponky, rozpustila drdol a přečesala se. Aspoň si měla umýt vlasy.

Co může chtít? Nějakou pitomost kvůli tomu trapnému

filmu. Něco, co klidně mohl domluvit s Davidem. Teď aby tady aspoň hodinu čekala, aby pak jako byla po schůzi. Nejhorší je vlezlá zdvořilost.

Zavolala Daně, že přijde později, a trochu si přelíčila oči. Kdyby si byla aspoň ráno vzala ty modré šaty. Nebo kdyby aspoň měla umyté vlasy. Nepříjemně ji bolí u žaludku.

Žaludek nepolevil, a když otvírala vstupní vrata školy, bylo jí skoro na zvracení. Měla to domluvit až někde za rohem, aby šla normálně po ulici. Takhle vyleze nejdřív na plošinku před vstupem jako manekýna na pódium. Vrata mají vysoko kliku a jdou těžko otevřít a člověk vypadá trapně, jak se s nimi přetlačuje.

Stál přímo pod schody. Měl šedý oblek, tmavě modrou košili a šedou kravatu. „Jste moc laskavá,“ řekl.

V Malostranské kavárně měl rezervovaný stolek a mluvil hlubokým, tichým hlasem s pečlivou výslovností.

„Ten film měl být dokument o tom, jak je naše mládež všestranná, jak ušlechtilé se baví a jak vysokými hodnotami dovede žít. To cituji z námětu, co jsem dostal. Já nerad točím fráze a bral jsem film jako nutné zlo. Ale když jsem ten sbor trochu poznal, viděl jsem, že úplná fráze to není. Nemyslím to ironicky. Víím, že je to trochu složitější, než si představují dramaturgové, ale rozhodně to stojí za zamyšlení...“ Vytáhl z kapsy cigarety a nabídl jí. Když vyfukoval kouř, odvracel hlavu, aby jí nešel do obličeje. Ne protestovala, když objednal víno.

„Místo aby běhaly někde po diskotékách, stojí ty holky ve dvojřadu a zpívají vážnou hudbu... Pozoroval jsem je. Jaké jsou, co je zajímavá, o čem se baví. Jenže čím víc poznávám sbor, tím záhadnější mi připadáte vy. Vy, která se udýchaná přirhítíte, z těch čtyřicíti rozdováděných holek na

dvě hodiny uděláte sbor a pak popadnete tašku a ženete se zase pryč. David mi o vás řekl všechno, co věděl. Odkud na zkoušku přispěcháte a kam ze zkoušky odspěcháte. Oboje je zajímavější než těch čtyřicet holek dohromady. Čím dál víc si myslím, že to podstatné na sboru jste vy. Že jestli chci o tom sboru natočit smysluplný dokument, musím ho natočit hlavně o vás."

"To je hloupost," řekla, vzala do jedné ruky Blížence a druhou jimi prostrkovala řetízek, až se zarazil zavíráním o poutko.

"Není," řekl, "když se ptám, jak je možné, že holky, co nemají do čeho píchnout, si jdou dvakrát za týden zazpívat, musím se také ptát, jak je možné, že jim to umožňuje člověk, který neví co dřív, protože je nejenom zaměstnaný, ale ještě navíc pečuje o bezmocnou sestru. Jak je možné, že se někdo obětuje doma, ale ještě pořád mu zbývá síla obětovat se ještě něčemu jinému," zadíval se na sklenici vína a usmál se, "jak je možné, že tím člověkem je ještě ke všemu krásná mladá žena..."

"Přeháníte," řekla, odklepla cigaretu a rychle se napila.

"Ne, a určitě vás o tom nemusím přesvědčovat. Navíc," znovu se usmál a podíval se jí do očí, "už jsou vyvolané ty první denní práce. Viděl jsem je. Ne každá krásná žena je i fotogenická. Vy ano..."

"Já ale nechci v ničem hrát, já..."

"Nebudete v ničem hrát. Budete sama sebou. Budete dělat to, co děláte vždycky. Ve škole, na zkouškách, na nákupech, doma. A my z toho něco natočíme. Víc nic."

Víc nic. Krásný a vážný a zdvořilý pan režisér. Další hezoun u kamery, další u magnetofonu, osvětlovači a taxikáři, klapka v červených kalhotách, světla a vrčení kamery. Víc nic.

"Ne. Tohle já nemůžu. Skutečně!"

„Můžete. Každý má ze začátku před kamerou trému. Ale já štáb omezím na minimum a zvyknete si. A hlavně nebudete hrát, budete dělat jenom to, co byste dělala, kdybychom tam nebyli...”

„Nerozumíte mi. Nemůžu... Nemůžu kvůli sestře!”

„Toho se nemusíte bát. Vaše sestra bude jenom jeden motiv. Pár záběrů. A když nebude chtít, nemusí jí být ani vidět do tváře. Budou stačit záběry zezadu na vozík. Jako symbol břemene. Budem u vás točit co nejméně, jednou nebo dvakrát.”

„Nerozumíte mi. Ani nemůžete. Musel byste ji znát...”

„Řekněte mi o ní něco.”

„To je soukromá věc.”

„Promiňte, já vím. Chápu, že o tom nechcete mluvit. Nežlobte se...” Díval se do stolu a pomalu kroužil nožičkou skleňičky. Měl hezké ruce. Dlouhé štíhlé prsty se silnými klouby a žilnatými hřbety.

„Ne, že o tom nechci mluvit. Ale musel byste vědět, jaká byla, abyste pochopil, jaká je teď. Ona pořád brala a nemusela nic dávat. Všechno se jí dařilo, měla úspěchy, byla hezká a dovedla toho využívat. Žila jakoby nic, skoro jako na dluh. Ale pořád jí všechno vycházelo. Až to přišlo a všechno se rozsypalo. Nezbylo nic...”

„Ani manžel...”

Někde nad bránicí ucítila lechtavé prázdno. Upila vína a zhluboka se nadechla. „Byl něco jako ona. Úspěšný, sebevědomý... Taky žil jakoby nic a jakoby na dluh.”

„Hodili se k sobě...”

„Ano, ale jen do té doby, dokud tak mohli žít oba. Dokud se mohli oba pořád někam hnát.”

Chvěla se. Cítila teplé vlny po stranách krku a na tvářích. „Když se vrátila z Kladrub, potřebovala se vším pomáhat.

Musela jsem se k nim přestěhovat já," řekla a špičkami prstů si podepřela hlavu. „Manželsky spolu nežili... Ale on zůstal zdravý.“

„A musel žít vedle vás...“

„Ano... Pořád cítit, že se na vás dívá. Přistihnout ho, jak bere do rukou vaše prádlo," ani nevěděla, proč to říká. Ale chtělo se jí... Chvěla se. Vevnitř. V celém těle. Jako závrať, jako strnutí se žiletkou nad zápěstím. Dralo se to ven. „Šla jsem do koupelny. Nedala se zamykat. Zavolala jsem, že jdu do koupelny. Přes chodbu v pokoji seděla Dana. Převlékala jsem se a byla jsem nahá, když tam vrazil. Měl pohled... Oči jako..." Dýchala rychle a mělce a musela proplést prsty a opřít se dlaněmi o sebe, aby nebylo vidět, jak se třesou. Nadechla se. „Ale nejhorší bylo vědomí, že Dana sedí vedle v pokoji, má sklopenou hlavu a brečí. A neřekne nic. Jen jí cukají ramena.“

Vzal si cigaretu, rozškrtl sirku a díval se do plamínku. Když dohořel až k prstům, sfoukl ho a sirku odhodil do popelníku. „Musel by být ze železa, aby to vydržel.“ Rozškrtl druhou sirku a zapálil si.

„A tak jsme s Danou odešly samy. Bylo to lepší pro všechny.“ Vzala si cigaretu a řekla si, že už poslední. Stejně pak vykouřila ještě tři a pro jistotu si objednala sodovku a zapila algenu. Zdržení ve škole už to rozhodně nemohlo být. A proč by mělo?

Doprovodil ji pak na refýž. Stál s rukama za zády a trochu k ní skláněl hlavu, aby nemusela mluvit nahlas. Na rohu Karmelitské se objevila dvanáctka.

„A co kdybych za vaší sestrou zašel sám a zeptal se...“

„Ne, prosím vás! Všechno jsem vám říkala jen proto, abyste chápal, že všichni muži... v jakémkoli vztahu ke mně...

Nedělejte to!" Podala mu ruku a popošla k místu, kde čekala dveře tramvaje.

Došel ji. „Dobře. Nechám to na vás a bude mi stačit určitě jen jedno půldne.“

„Mluvíte, jako bych vám to už slíbila, a já přitom..." Dveře tramvaje se otevřely.

„Prosím vás o to," řekl. Nastoupila a dveře se zavřely.

Chvíli čekali na semaforu hned za stanicí. Došla na konec vozu, opřela se o madlo a otočila se. Pomalu odcházela směrem k Mostecké ulici. Ahoj, zdržela jsem se. Byla jsem na víně s jedním režisérem, jedla jsi už něco?

Na Strossmayerově náměstí už nepřestupovala a šla nahoru pěšky. Čím víc poznávám sbor, tím záhadnější mi připadáte vy. Začalo drobně pršet. Přihrnula si svetr blíž ke krku. Na předních sklech zaparkovaných aut se leskly první kapky. Když přicházela k domovním dveřím, jedno ze zaparkovaných aut zablikalo světly, dvířka se otevřela a vylezl Karlík. Přeběhl chodník a vmáčkl se do výklenku vstupu vedle Soni.

„To jsem si teda vybral den. Já už tu čekám tři hodiny..." Rukávem bundy si otřel zmoklé čelo.

„A proč?"

„Potřebuju, abyste mi něco podepsala, a musí to bejt dneska, protože zejtra maj návštěvní den.“

Posunula si poutko tašky výš na rameno. „Co podepsat? A proč nečekáte nahoře?"

„Aby to Dana nevěděla. Bude to překvapení. Já vymyslel, jak to udělat, aby mohla sama jezdit ven. Jenže to musí povolit OPBH, protože musíme někde něco vybourat.“

„To nejde..."

„Jde. Výtahem sjede až do suterénu a vyjede na dvůr. Tam jsou jen dva schody, ty zruším a udělám rampičku. Z vašeho

dvora, když zruším plot, se dostane do dvora protějšího baráku a ob dva baráky dál může krásně vyjet průjezdem do Jirečkovy, a je na ulici. Ale musí to povolit OPBH. Žádost už je napsaná a zejtra maj návštěvní den. Jen to musíte podepsat, ale nic Daně nesmíte říkat..."

„To nejde, pane Lantoro... OPBH to nepovolí.“

„Pche, to by viděli tanec!“

„Ne, pane Lantoro, nepovolí to. Jsme s nima na kordy.“

„Tak to já na ně vlítnu..."

„Nevlítnete! Ani nesmíte! Ten byt je nadměrný. Chtějí nás odtud dostat pryč. Dana tu ani není hlášená. My jsme si na ně stěžovaly až na Výboru lidový kontroly, a oni teď čekají na první příležitost, jak nám to vrátit. Nejde to, pane Lantoro!“

„Přece kvůli tomu nebude Dana sedět celej život nahoře v bytě! Aspoň to zkusíme, přece se nemůže nic stát..."

„Může. Můžou mě odtud vyhodit a dát mi čtvrtou kategorii někde v suterénu na Žižkově.“

„To nemůžou. Pan Brabec říkal, že je vládní usnesení o péči o invalidy!“

„To může být. Ale Dana tu není hlášená a nechce se přihlásit. Mě vystěhujou a ona nebude mít ani kam jít! Nejde to. A i kdyby. Co byste dokázal, kdyby se dostala na ulici?! Akorát že by tady před lidma jezdila kolem bloku.“

„Mohla by do parku! Po celý Letný... Mohla by přes Pláň do Bílkovejch sadů a nahoru až na Hradčany a dál až na Poohořelec, bez jedinýho schodu, já jsem to prošel!“

„A co by z toho měla? Co by jí to bylo platný? Myslíte, že stojí o to, producírovat se před lidma na vozejku? Nemá to smysl.“

Z náprsní kapsy bundy vyndal nadvakrát složený list papíru. „Ale já už to napsal, stačí to podepsat..."

„Nezlobte se,“ řekla, „nejde to. Na shledanou.“

Doma si svlékla kabát a naklonila se do pokoje.

„Ahoj,“ řekla Dana, „na sporáku máš rizoto. Jenom dopíšu stránku.“

Soňa šla do kuchyně, ohřála rizoto a sedla si ke stolu u ledničky. Čím víc poznávám sbor, tím záhadnější mi připadáte vy. Jestli chci o tom sboru natočit smysluplný dokument, musím ho natočit hlavně o vás.

Dana přijela a otevřela ledničku. „Tady máš nastrouhaný sýr.“

„Dík, takhle je to dobrý...“ Odložila příbor, šla do předsíně a přinesla pouzdro s diplomem. „Hele!“

Dana pouzdro otevřela a rozrolovala diplom. „A sakra, sestřičko! Rosteš.“

„Se zvláštním zřetelem k úspěchům v přípravě žáků na mimoškolní prezentaci...“

„Vida. A co na to Vykopal?“

„Nic. Ale doufám, že do Romana mi už mluvit nebude.“

„Takže jste slavili...?“

„Ne.“ Vstala a dala talíř s příborem do dřezu. „To bylo něco jinýho. Muselo se něco dohodnout kolem toho filmu.“

„Jak jsou s tím daleko?“

„Nevím. Točili zatím jen dvakrát na zkoušce a pojedou s námi do Veszprému, ale...“ opřela se bokem o linku a zahákla ukazováčky za řetízek Blíženců, „jsou to blázni. Chtěli by točit i ve škole a... tady u nás!“

„To si Vykopal začne myslet, že jsi aspoň ministrova neteř. Nejdřív diplom, potom filmaři. Bude se tě bát.“

„Mně to připadá jako pitomost...“

„Proč? Bude aspoň vzrůšo...“ Otočila vozík a jela ke dveřím.

„Kdy půjdeš spát?“

„Hned, bylo toho dost.“

„Potřebovala bych ještě chvíli psát, nebudu tě budit?“

„Ne. Klidně piš...“

Opláchla talíř a příbory a šla do koupelny. Svlékla se a kalhotky a podprsenku hodila do koše s prádlem.

Pak se otočila zády k zrcadlu, zdvihla lokty nad hlavu, vytáhla sponky z vlasů a rozpustila je. Nechala lokty zdvižené a pročesávala vlasy kartáčem. Pak se začala otáčet. Pomalu táhla kartáč v prameni vlasů a malinko odkláněla hlavu na druhou stranu. Přes zdvižené lokty pozorovala svůj obraz v zrcadle. Když se dotočila čelem k zrcadlu, tiše řekla: *Tak zrovna tohle bys jí dělat nemusel*. Od vedle z pokoje byl přes dveře slyšet klapot psacího stroje.

Odložila kartáč a mnula si na bocích rýhy od gumy kalhotek. Chvěla se. Musel by být ze železa. *Musel být ze železa*.

Vzala si noční košili, vyšla ven a zhasla. Dana se otočila od psacího stroje. „Vážně ti to psaní nebude vadit?“

„Ne. Klidně piš...“

Zářivka z ulice vrhala světlo na strop a promítala na něj obludně zvětšené pavoučky háčkovaných záclon.

Zmačkala si cíp polštáře pod tvář. Jak je možné, že tím člověkem je ještě ke všemu krásná mladá žena. Převrátila se na záda a dala si ruce pod hlavu. Chvěla se. Ne každá krásná žena je i fotogenická. Vy ano. Převrátila se na bok a přitáhla kolena až k bradě. Vy ano! Představovala si tón, kterým to říkal.

Potřeboval zapomenout na staticčnost *Múz* a dostat zpátky do oka drobnější měřítko *Běžců*. Jejich poslední skici rozvěsil po stojanech a na stůl položil definitivní barevnou studii. Připadala mu filigránská, jako návrh na známku nebo na exlibris. Přehodil přes ni pauzák, lehce obtahoval hlavní kontury a retušoval při tom televizní pruhy, které komise neschválila. Tužka se mu proti náasadám kulatých štětců zdála v ruce roztomile titěrná. Zapálil si cigaretu a sedl si na opěradlo židle. Pravá noha překážela. Vytáhl spodní zásuvku stolu, opatrně o ni nohu opřel, ale na skříni začal zvonit budík. Vzal si ampicilin. Byly čtyři hodiny a uteklo to jako voda.

Šel do koupelny, svlékl pracovní plášť a umyl si ruce. Vzal si čistou košili, kytkám v umyvadle přilil trochu vody a vrátil se do pokoje. Nedalo mu to. Chvilí se na novou kresbu jenom díval, ale pak si vyhrnul rukávy košile, vzal si tvrdší tuhu a začal ji zpřesňovat. Z cigarety zbyl šupinatý váleček popela a u dveří zazvonil zvonek.

Vyskočil ze židle a hnal se do předsíně. V předsíni se zarazil a otočil se nazpátek. V ložnici vzal berle, znovu se vrátil do předsíně a otevřel.

Měla zdvižené obočí a malinko vrtěla hlavou. „Jak malej kluk,“ řekla.

„Náhodou sekám dobrotu. Na prášky jsem nezapomněl.“

„Ale že jste se musel vracet pro berle, bylo slyšet i přes dveře.“

Ustoupil, aby mohla vejít, a zavřel za ní. Prošla předsíní a zastavila se u dveří kuchyně. Otočila se. „Můžu?“ Usmál se a šel za ní.

Položila na stůl nákupní tašku. „Že nejsem žádná velká kuchařka, to už jste poznal... Ale nejdřív se mi ukažte!“

Šli k oknu a Hynek dal nohu na radiátor. Odmotala ob vaz. Sklonila se a natočila kotník ke světlu. „Ujde to,“ řekla, „snad to zabralo. Ale na sádru to ještě není.“ Pak ho vzala za předloktí. „Co to je?“ Ukázala na zčernalé žíly.

„To nic. To jsem špinavý od tuhy.“

„Chlape špatná! Podle tý nohy vám má být ještě pořád zle. Máte ležet v posteli, hekat a pořád chtít něco podávat. Je od vás milý, že mě nevíte zrovna v pyžamu, ale máte odpočívat a nic nedělat!“

„Já si jen tak kreslil...“

Mávla rukou. „A jděte z kuchyně. Mám trému.“

Když přišla s podnosem, šel do kuchyně a vrátil se se sedmičkou vína a dvěma sklenicemi. Postavil je mezi talíře a z koupelny přinesl kytku.

„Slíbil jsem vám kytku přes celou náruč, ale měli jen tyhle. Kdybych jich koupil náruč, tak by se vám sypaly. Jsou krátký.“ Podal jí svazek frézií.

Vstala a vztekle odhodila utěrku. „Vy jste byl venku!“

„Jen tady za rohem...“

„Slíbil jste, že budete ležet!“ Ukázala za sebe k pracovnímu stolu a malířským stojanům a zvýšila hlas. „Tohle tu včera nebylo! Jenom než jste to vykrámoval! A vám to nestačí, vy si jdete ven! Pro víno! Pít stejně nesmíte, když...“

„Pro kytku,“ opravil ji.

„Pro kytku... Ale na antibiotika pít nesmíte. To byste mohl vědět. A já vám sem všechno vozím... Myslela jsem, že chápete, že si tu vaši nohu беру na triko, protože mi připadalo... Protože se to všechno semlelo tak rychle a doufala jsem, že mi umožníte z toho všeho nějak slušně vyjít nejen jako ženě, ale i jako lékařce. To první se vám sice docela daří a já vám děkuju, ale to druhý děláte, s odpuštěním, tak blbě, že bych o vás něco přerazila, kdybychom se znali dýl!!“

„To je to,“ řekl.

„Co?“

„Že jste nejenom lékařka, ale i žena. Vy mně zase musíte umožnit, abych z toho nějak slušně vyšel nejen jako pacient, ale i jako muž.“

„Z čeho vy máte co vycházet, vy...“

„Jo. Já o vás půl roku sním, a teď se vám mám po tom všem zprotivit bolavou nohou jen proto, abyste jako lékařka byla spokojená?!“

Zvedla utěrku a složila ji. „Vystydne nám to...“ Utěrku položila na stůl, vzala vázu a v koupelně do ní natočila vodu. Pak ji postavila doprostřed stolu.

Posunul ji na stranu. „Nevidím na vás...“

Nakrčila nos a vyplázla špičku jazyka.

Nalil víno a čekal, až se na něj podívá. Pak zdvihl sklenici.

„Vy ale jen jednu,“ řekla.

„A vy se nemračte!“

Připili si. Pak natáhla ruku se skleničkou znovu k Hynkovi. „Oba nevíme, jak se oslovovat, a oba se tomu vyhýbáme. Jsem Blanka.“

„Hynek.“ Opět si přitukli.

Po večeři naskládala na podnos i skleničky a víno. „Dopijeme to, až budete moci...“

Když se vracela z kuchyně, zastavila se u jeho stolu a ukázala na kresby *Běžců*. „Řeknete mi o tom něco?“

Ukazoval jí to od prvních skic. Od čelního pohledu až k pokusu o rozfázování a k barevným studiím. Stáli vedle sebe, občas se dotkli lokty nebo rameny, a když se skláněla, pozoroval, jak se jí nad krkem rozdělují vlasy.

„Tohle jsem čmáral dneska. Čím vejš je něco nad horizontem, tím to musí bejt výraznější, aby se nezdálo, že to utíká nahoru. To je známá věc a já s tím počítal. Ale málo. Na těch *Múzách* z Varů jsem viděl, že by to chtělo ještě víc...“

„Ukážete mi je?“

Odsunul *Běžce*, rozvázal další desky a zdvihl je na stůl. Položila mu ruku na ruku. „Ale neotravuje vás to?“ zeptala se.

Vzal ji kolem ramen. „Blanko! Rok jsem o tom s nikým nemluvil. Po roce poprvé o tom mluvím nahlas jinde než před nějakou komisí...“ Zazvonil telefon.

Položil desky, šel k telefonu, opřel se o knihovnu a zdvihl sluchátko.

„No ahoj, tati,“ přisunul si telefon blíž a sedl si na opěradlo křesla, „ale to víš, že jo! Zkoušel jsem to několikrát a nikdy jsem tě nechytil. A teprv předevcírem jsem se vrátil z Varů... Nemám špatný svědomí, ale to není na povídání po telefonu, chci za vámi zajet...“ Ve skle knihovny pozoroval Blanku. Stála u stolu a pomalu převracela listy v deskách. „... ne, tati, to je složitější, to nemůžu takhle... Ale účinně nebrání!! Jak jsem jí mohl účinně bránit, když jsem přijel domů a ona byla pryč. Komplet přestěhovaná. Tati, já k vám zajedu a popovídáme si... Jo. Jenže plzeňskej strejda taky neví nic, ten ví akorát to, co jsem říkal Standovi, a tomu jsem neříkal skoro

nic... Jo. Já vím, že to tak vypadá, ale tati, to nemůžu teď vyřešit..." Stále listovala v deskách. Naklonil se trochu na stranu, aby se její obraz nelámал o spoj skel. „... neboj se, určitě přijedu a ještě předtím brnknu... Ano, a pozdravuj Katarínu... Přijedu, ahoj. Pa..."

Zavěsil sluchátko a vrátil se k pracovnímu stolu. Zavřela desky a začala je zavazovat.

„Prohlédla jsem si to," řekla.

Podíval se na ni a vzal jí desky z rukou. Měla bradu zaborenou v límci svetru, dívala se na zem a pohrávala si s prsty u rukou. Pak zdvihla hlavu.

„Půjdu."

Dlaněmi si přešel obočí. „Ten telefon...?"

Přikývla.

Strčil ruce do kapes a posadil se na opěradlo křesla. „Chápu to," řekl. Prošla kolem něho a z vedlejšího křesla si vzala kabelku.

„Jsem ženatý a moje žena je tělesně postižená. Je chudák, a nikdo jí nesmí ubližovat. Nikdy a ničím."

Provlékla ruku řemínkem kabelky a urovnala si na bocích okraj svetru.

Bulovka, dětské oddělení. Přelud. Nic jiného než přelud... Věděl to od začátku. Jen přelud, který mu pomáhal přežít ve Varech. Sklopil hlavu a díval se na špičky svých bot.

„Nechtěla se mnou žít, protože už nebyla dokonalá. Nechtěla, abych jí dával pusy, protože jí vadilo, že se k ní musím shýbat. Nechtěla, abych spal vedle ní, protože bych viděl, jak si rukama přendává nohy. Najednou neviděla žádné jiné důvody, proč jsem s ní předtím žil, než její tělo. Najednou neviděla, že jsem ji čtyři roky potřeboval jako někoho, s kým se raduju z úspěchů a s kým zapomínám na potíže.

Nechtěla, abych ji pohladil ani po ramenou, protože i ta ramena patří k nohám, který se nehejbou. Když jsem se s ní chtěl milovat, řekla, přece se nebudeš tvářit, jako že tě vzrušuje mrzák. Už jsem byl zoufalej, ale ještě pořád jsem ji měl rád. A ona odešla. Nechce k telefonu, a když přijdu, v podstatě mě vyhodí... Její sestra mě nenávidí a jedná se mnou jako s grázlem. Otec je ze mne zklamanej a bývalí přátelé jsou studení... *Šimon nežije se svou ženou!* A on s ní skutečně nežije. Skutečně s ní nežije, přestože ona je chudák a nikdo jí nesmí ubližovat. Šimonovi se každé slušné člověk vyhne. Chápu vás... A budu chodit ještě dva dny o berlích, a až to splaskne, nechám si to dát do škrobu a berle vrátím na Bulovku. Nebojte se, jako lékařka z toho vyjdete rozhodně dobře.“

Natáhla ruku a kabelku spustila zpátky do křesla. Otočila se tváří k němu.

Pomalou, aby věděla, co chce udělat, zdvihl ruce. Dívala se mu do očí. Objal ji. Pohladila ho po hlavě a přitáhla si ho k sobě. Měla teplé rty. Potom se schoulila mezi jeho rameno a bradu.

Držel ji v náručí, lehce jí foukal do vlasů a díval se, jak se v nich dělají pěšinky. Hladila ho po zádech. Cítil to v celém těle a bezděčně zadržoval dech. Za zády nahmatl její ruku a zastavil ji.

„Jestli z toho chcete slušně vyjít i jako žena, tak tohle nedělejte.“ Chtěl, aby to znělo klidně a vyrovnaně, ale měl přiskrcený hlas.

Objala dlaní jeho ruku a hladila ho dál. Políbil ji do vlasů, nahmatal okraj jejího svetru a vyhrnul ho k ramenům. Zkřížila ruce nad hlavou a převzala ho. Doprovázel svetr dlaněmi až k jejím loktům a pak se pomalu vracel dolů. Přes

podpaží, přes prsa k zipu u džínů. Trochu se odklonila, aby ho mohl rozepnout. Pak odstrčil křeslo, svezl se na kolena a stáhl ji k sobě.

„Ale dávej pozor na kotník,“ řekla.

Nedával. Nemohl a ani nechtěl.

Blíženci se kývali a cinkali o okraj vany. Zastrčila je pod límec svetru a znovu si naklepala na hadřík trochu avy. Vana, umyvadlo, pak všude vytřít, vyluxovat v pokojích a znovu utřít prach. A umýt dveře, aspoň kolem klik. A být odpočatá, vypadat dobře a připravit si, co bude říkat.

Zašustily pneumatiky a Dana nakoukla do koupelny. „Oni tě budou natáčet i ve vaně?“

„Třeba si sem půjdou umejt ruce...“

„Tak si je umejou a půjdou. Budou je zajímat jiný věci, než jestli máme čistou vanu. Nalila jsem ti kafe.“

Propláchla hadřík a omyla vanu sprchou. V místech pod kohoutky byla pořád ještě zašlá. Znovu se natáhla pro krabici avy.

„Dano, já to nestihnu!“

„A co nestihneš? Všechno je bezvadný, motáš se tu už úplně zbytečně.“

„Prosím tě, bezvadný... Podívej se kolem...“

„Nech toho a pojď pít kafe!“

Domyla vanu a umyvadlo, srovnala skleničky na galerce a rozevěsila čisté ručníky. Haverlant, kameraman, zvukař, mikrofoniista a kdoví kdo ještě. Celá smečka. Jako vosy. Přejel jí mráz po zádech. Natočte se semhle, dívejte se tamhle, kdy-

byste nám tady tudy prošla... Neměla mu to slibovat. Měla říct, že to nejde, že to prostě nejde... Podívala se do zrcadla a promnula si spánky. A převléknout se a přečesat. A připravit si, co bude říkat... Nestihne to. A proč taky? Kvůli němu? Kvůli tichému hlubokému hlasu a pečlivé výslovnosti? Nestihne to. Prošla předsíní do pokoje a zastavila se u Danina vozíku.

„Dano, zavolám mu...”

„Proč?”

„Ještě je čas. Zavolám mu a řeknu, že to dneska nejde.”

„Co blázníš! Proč by to nešlo?”

„Nejde to. Nestihnu to, a ani se mi vlastně nechce. Zavolám mu a řeknu, že to nejde, že třeba...”

„Co třeba?! Vzala sis volno, dva dni tu uklízíš jako blázen, a najednou se zašprajcuješ!”

„... že třeba, Dano, já řeknu, že ti není dobře...!”

„Mně dobře je! A nezavolaš mu! Tadyhle si sedneš a budeš pít kafe a pokuřovat a...”

„Dano, ne... je mi zle, začíná mi migréna... Já prostě dneska nemůžu!”

„Dneska?! A jindy budeš moct? Je ti zle, protože se jich bojíš. To je všechno. Máš trému a tu budeš mít vždycky. A tu má každé. Já taky. Nevšímej si toho a sedni si!”

Sedla si a začala míchat kávu. „Dano, já mu zavolám...” Lžička zadrhla o hrbolek na dně šálku a káva vyšpláchla na talířek. „Podívej, celá se klepu. Já mu zavolám a řeknu, že je špatně mně...”

„Nezavolaš. Počkej.” Dana odjela do kuchyně a vrátila se se skleničkami a lahví becherovky. „Dáme si panáka!”

„Já nemůžu. Nesnídala jsem. Já ani nemůžu jíst...”

„To nevádí. Dáme si panáka, namalujeme si oči, a jaký budou...”

Pohrávala si s Blíženci, upíjela becherovku a bála se, co to s ní udělá. Dana četla.

Haverlant, kameraman, zvukař, mikrofonista a kdovíkdo ještě. Šla do koupelny, přečesala se, vzala si modré šaty a vrátila se do pokoje.

Dana zvedla hlavu. „Co blázníš?!”

„Pro jistotu, kdyby přišli dřív...”

„Ty chceš bejt v těchle šatech!?”

„Jo,” přihladila je dlaněmi na bocích, „to jsou jediný, ve kterých se cítím trochu slušně.”

„Jenže nejseš na koncertě, ale doma.”

„To neznamená, že musím vypadat jako cuchta.”

Dana odložila knihu a jela k její skříni. Otevřela ji a začala v ní hrabat.

„Nic tam nehledej. Nechám si tohle!”

„Nemůžeš si vzít večerní šaty a předvádět, jak pečuješ o domácnost.” Vytáhla ze skříně složené džíny a podala jí je. „Vem si tohle!”

„Ne. Ty nenosím. Jsou mi těsný a...” Vrátila džíny zpátky a zavřela skříň. „Prosím tě, nech mě. Já tu nehodlám předvádět, jakej mám zadek.”

„Dobře,” řekla Dana, odjela k oknu a začala znovu číst.

„Nemusíš se hned urážet. Prostě jsme každá jiná.” Šla do koupelny, zkontrolovala vlasy, trochu se přepudrovala a pak chvílemi seděla a chvílemi přecházela po bytě a snažila se ještě něco uklízet. Měla říct, že to nejde.

Dana si četla, a když se v předsíni ozval zvonek, zvedla hlavu. „Zlom vaz,” řekla, „a nechtěj po nich, aby se přezouvali.”

Otočila Blížence lícem navrch a prsty si přejela drdol. Měla říct, že to nejde! Třásly se jí ruce a musela se zhluboka nadechnout. I nohy se jí třásly. Šla do předsíně a otevřela.

Měl světle šedý oblek a ten béžový rolák. A kameramana a zvukaře, mikrofonistu, ještě jednoho a plno věcí a tašek. Podala si se všemi ruku a vedla je do pokoje.

Dana odtrhla kousek papírku z krabičky od cigaret, založila si knihu a odložila ji na stolek.

„Haverlant, Krátký film Praha, moc se omlouvám, že vás rušíme...”

„Nerušíte, čekáme na vás.“ Popojela k němu a podala mu ruku. „Šimonová.”

Soná ustoupila stranou a čekala, až se s Danou všichni pozdraví. Měla říct, že to nejde. Přejela si prsty po spáncích, pak obešla kulatý stůl a postavila se vedle Dany.

Kameraman roztáhl záclony a chodil po pokoji s expozimetrem.

„Jestli dovolíte, mohli bychom se zatím poradit.“ Haverlant byl trochu předkloněný, aby to platilo i na Danu. „To, co bych tu chtěl natočit, si v tom filmu nepředstavuju jako ucele-nou sekvenci.“ Narovnal se, ale pak se zase rychle předklonil a opřel se rukou o stůl, aby předklonu dodal nějaký smysl.

„Posaďte se,” řekla Dana, natáhla se ke stolu a povytáhla židli. Poděkoval, posadil se a mluvil chvílemi k Daně, chvílemi zdvíhal hlavu k Soně.

„Měly by to být jen takové motivy, které se budou snažit charakterizovat vaše zázemí. Nemusí mít žádnou dějovou logiku. Pár záběrů u klavíru, pár třeba jak vaříte nebo žeh-líte nebo cokoliv...”

Zastavil se u nich kameraman a ukázal před sebe. „Jestli nemám svítit, musíš se vejít akorát semhle před okno...”

„Nasvit to tady celý,” řekl Haverlant. „Zkus to od oken přes strop, a jestli to nevyjde, tak budem přehazovat světla.” Otočil se zpátky a ztišil hlas. „Bude to nastříhané mezi záběry

zkoušek a budou to spíš jako symboly než nějaké vyprávění." Přejel si rukou čelo a podíval se na Danu. „Já se vás snažím chápat, ale moc bych potřeboval, abyste na těch záběrech byla i vy..." znovu si přejel čelo, „ale jestli chcete, můžeme to točit tak, že vám nebude vidět do obličeje..."

„Proč? Obličej mám snad celkem v pořádku, ne?"

„No to rozhodně," zatápal pohledem k Soně a pak sklopil oči, „nezlobte se, jestli se vás to dotklo..."

„Ne," zasmála se, „tak křehká nejsem, ale támhleta zásuvka nefunguje." Rozjela se k osvětlovači a vzala mu z ruky šňůru od světél. Popojela, naklonila se za televizi, odpojila ji a strčila tam osvětlovačovu šňůru. Strop se rozzářil a všichni dostali ostřejší obrysy. Vrátila se ke kulatému stolu.

Soňa zdvihla hlavu. „Ale aby nebyl vidět ten flek!"

„Tomu se vyhneme," řekl Haverlant. „Máte tu teď sice pět cizích lidí, jenže musíte se tvářit, jako že jste samy doma... Mělo by to mít intimní atmosféru... Takže jestli vás můžu poprosit, tak nějaké víc domácí oblečení."

„Ale já..." dlaněmi si přejela po sukni na bocích, „někdy ty šaty nosím i doma. Nepřevlékám se pořád..."

Dana odjela ke skříni a přivezla složené džíny. „Co třeba tohle?"

„Třeba," řekl Haverlant.

„Ale ty nenosím vůbec!"

„Nevadí. Na tu chvíli to bude akorát..."

„Od piana dál a celej tenhle roh budem osvětlovat," přerušil ho kameraman a připnul si expozimetr pod knoflík košile.

„Tumáš..." Dana jí podávala bílou lněnou košili. Ještě to tak! Vytáhla ze skříně rolák a šla to koupelny. Nakonec jí budou nařizovat, jak se má obléknout! Zamkla, svlékla šaty a oblékla džíny. Otočila se zády k zrcadlu, předklonila se

a ohlédla. Pod látkou se jí rýsovaly okraje kalhotek. Stáhla si džíny ke kolenům, projela pod okraji kalhotek ukazováčky, aby je srovnala, a znovu si džíny zapnula. Stačilo říct, že to prostě nejde, a tohle všechno si mohla ušetřit.

Oblékla si svetr, upravila drdol a šla do pokoje. „Výborně,“ řekl Haverlant, „takže můžeme začít...“

Začalo se.

Světla, vrčení kamery, šibenice mikrofonu a pět párů sledujících očí. Teď pojedete s paní sestrou kolem piana a zajedete s ní ke stolu. A teď proti nám vyjedete z předsíně, před kamerou otočíte k oknu a podáte jí deku. Znovu! Trochu blíž k nám a nemusíte tak spěchat. A teď detail rukou, jak tlačíte vozejk, a kamera půjde s vámi. Výborně. A teď ještě jednou z té předsíně a něco si povídejte...

Světla, šibenice mikrofonu a pět hlav kolem kamery. A teď u piana a paní sestra si může odpočinout.

Přendali světla, kameraman přiklekl vpravo na zem a Dana objela stůl a odjela z pokoje. Klap. Jedem. Stop. Dobrý, ale jestli můžete něco rychlejšího, aby ten detail byl živější. Klap. Stop. Výborně. Ještě, prosím vás, hrajte. Karle, profil. Ale z druhé strany, ať v tom nemáš ten lustr... Výborně.

„Pánové, uvařila jsem kafe, ale pojdte ho někdo přinést, já bych ho vybryndala...“ Dana vjela do pokoje s podnosem s vánočkou a talířky na kolenou. To jste moc hodná... Děkuje... Můžu já, dobře... Aha. Počkejte! Karle, kolik ti zbejvá? Asi čtyřicet metrů. Dobře. Paní Dana ke stolu a vy to přinesete, ale jen dva hrnky, nasviťte si znovu stůl, a budou pít jako spolu a pak teprv přinesete zbytek a uděláme pauzu...

Vzala v kuchyni podnos se dvěma šálky, urovnala si lem svetru a vešla do pokoje. Prošla šikmo kolem kamery, posta-

vila podnos na stůl a podala Daně šálek. Posadila se a Dana jí podala cukřenku. Vzala si cukr. „A netvař se tak kysele,“ řekla Dana. Stop! Ne, kysele se netváříte, ale zkusíme to znovu a buďte skutečně trochu veselejší!

Vrátila šálky na podnos a šla do kuchyně. Klap. Prošla dveřmi a usmála se. Telefon. „Stop!“ řekl Haverlant. Položila podnos a šla k telefonu. „Dano, pan Böhm.“

Dana měla zakloněnou hlavu a pohrávala si se šňůrou od sluchátka. V sobotu? Ne, nic... Samozřejmě že jsem doma... Do Varů?! Předklonila se, lokty si opřela o kolena a sluchátko přitiskla k uchu. Strašně ráda... ne, to není problém, to mužem v autě kus salámu, spíš to, že na mě budete celý den sám... To by mohla Soňa, moment... Zakryla sluchátko a otočila se.

„Soňo, budeš v sobotu ráno a večer doma?“

Promnula si spánky. „Budu, kde bych byla?!“

Dala si přiložit sluchátko zpátky k uchu. „Naložit a vyložit, to by vám pomohla Soňa...“ Pak se rozloučila a zavěsila.

Osvětlovač znovu rozsvítil a Haverlant a zvukaři zalezli za kameru. Vzala podnos a šla znovu do kuchyně. Klap. Prošla dveřmi a usmála se. Postavila podnos na stůl a podala Daně šálek. Dana se usmála a podala jí cukřenku. Vzala si cukr a posadila se. Stop. Výborně.

Přinesla ostatní kávy a všichni si sedli ke kulatému stolu. Kávu měla odporně sladkou, protože ji sladila dvakrát. Promnula si spánky a převrátila Blížence lícem navrch.

„Je mi to trapný,“ řekla Dana, „ale nic jinýho než beche-rovka tu není. Kdo si dá?!“

„Nedělejte si s námi starosti,“ řekl zvukař.

„Kdo si dá?“ opakovala. „Já například jo...“

„Tak já teda malou,“ řekl zvukař.

Haverlant a osvětlovač byli autem, ostatní si dali. Otevřela okno, protože všichni kouřili, a Dana si půjčila kameru a prohlížela si pokoj hledáčkem.

Pak si musela vzít svetr, aby to jako bylo jindy, nasvítila se kuchyň a natáčelo se žehlení a mytí nádobí. Detaily rukou, polocelky, profily. Stop, klap, znovu. Ještě jednou. Stop, výborně!

„Kolik ti zbejvá?“ zeptal se Haverlant.

Kameraman se podíval na počítadlo. „Asi patnáct metrů... To už dopráskáme!“

Haverlant se opřel o žehlicí prkno. „Ale těch domácích prací už máme dost. Spíš ještě klavír... Nebo...“ otočil se k Daně a přejel si rukou čelo. „Paní Šimonová, že se neurazíte, když se vás na něco zeptám?“

Vzala za obruče a natočila se k němu. „To uvidím, až se zeptáte. Ale spíš ne,“ zasmála se.

„Nevadilo by vám, kdybychom natočili nějakou takovou situaci, jak vám paní Soňa s něčím pomáhá? Třeba si chcete lehnout, odpočinout a paní Soňa vám pomůže na postel. Ale jestli chcete, hned na to zapomenu...“

Přimhouřila oči. „A jak byste si to představoval?“

„Třeba přijíždíte k posteli, paní Soňa vás... paní Soňa vám pomůže na postel a přikreje dekou.“ Palcem a ukazovákem si otřel koutky rtů. „Líbilo by se mi to jako určitý symbol... symbol péče nebo starosti nebo jako povahová charakteristika paní Soni...“

„To by se vám líbilo...?“

Trochu zdvihl ruce a pak je zase spustil. „Líbilo...“

„Dobře,“ řekla, „proč ne!“

„Jste strašně hodná...“

„Nejsem,“ přerušila ho a rozjela se ke dveřím do ložnice.

„Vy si pořád myslíte, že se za ten vozejk stydím. Ale to není pravda!“

Urovnala si okraj svetru, předběhla Danu a šla zkontrolovat, jestli je ložnice v pořádku. Byla. Stačilo jen trochu přerovnat přehoz na Danině gauči.

Haverlant stál ve dveřích a ukazoval na Sonin gauč. „Lepší by to bylo tamhle, to bude vidět průhledem z pokoje. Kamera vás tam nechá dojet a pak teprve přejde na polocelek.“

Vrátila se do pokoje. Osvětlovač nasvítíl ložnici a Dana se trochu napila becherovky.

„Ale nejdřív si to zkusíme, aby se to na těch patnáct metrů vešlo. Jestli můžu prosit, tak asi odtud,“ ukázal před sebe, počkal, až se tam připravily, a pak se s kameramanem postavil za ně.

„Dobrý, můžete...“

Upravila si drdol, vzala vozík za držadla a tlačila ho do ložnice. Postavila ho bokem ke gauči a sundala levou boční opěrku. Položila Daně ruku na rameno.

„Výborně a teď jí pomozte!“ řekl Haverlant.

Dana zůstala sedět. „Tak pečuj,“ řekla.

Dala jí jednu ruku do podpaží a druhou přidržovala vozík. Dana zůstala sedět. Sklonila se k ní a pohladila ji po rameni.

„No...?“

Dana se otočila, lehce ji odstrčila a usmála se. „Počkej, pan režisér nám to ukáže,“ kývla na Haverlanta, otočila vozík a vrátila se do pokoje.

„Dobře, jestli dovolíte,“ řekl a postavil se za ni, „začátek úplně stejně,“ odvezl ji ke gauči a sundal boční opěrku, „a teď na tu postel...“

Dana odtáhla ruce od těla, aby ji mohl vzít v podpaží. „Prosím...“

Pokusil se ji zdvihnout, ale nešlo to. Postavil se blíž, přidřepl a trochu ji nadzdvihl. Chtěl ji posunout do strany, ale nemohl ukročit kvůli madlu a kolu vozíku. Posadil ji zpátky, obkročil kolo a klekl si levou nohou na gauč.

Přejela dlaní boky drdolu, nakrčila obočí a dívala se, jak se Haverlant hmoždí. Tohle si Dana mohla odpustit. Zbytečný divadlo, jen aby byla středem pozornosti.

Haverlant Danu napůl přesunul, ale naklonil ji i s vozíkem a začal ztrácet rovnováhu. Dana se vzepřela o hranu gauče a dosedla zpátky do rozkývaného vozíku. Haverlant se zvedl a upravil si sako. „Vidíte,“ řekl, „člověk vlastně vůbec nemá představu, jak se to dělá...“

Dana se natáhla do strany, opřela se pěstí o gauč a přehoupla na něj zadek. Pak vzala jednu nohu, položila ji nahoru, pak druhou. „Takhle,“ řekla, „ale vy byste potřeboval asi něco mezi...“

„Jo...“ sklonil se k zemi a vytrhl šňůru od světél ze zásuvky. „Vždycky, když je dobrý nápad blbej, tak člověk potřebuje něco mezi...“ Narovnal se. „Kluci, končíme!“

Počkala, až Dana znovu nasedla, a potom urovnala přehoz na gauči. Divadlo. Zbytečná komedie, jen aby byli lidi otrávení. Otevřela okno a šla do pokoje. Dana se vracela z kuchyně s čistými skleničkami.

„Už je toho tak málo, že to nemůže vadit ani policajtům.“ Rozlila becherovku do osmi skleniček a rozdala je.

„Tak abyste se z nás brzo vzpamatovaly,“ řekl Haverlant a zdvihl ruku.

„A vy z nás taky,“ oplatila mu Dana. Všichni si připili a začali balit. Pak počkala, až se rozloučili s Danou, a vyprovodila je do předsíně.

„Moc vám děkuju,“ loučil se Haverlant.

Podala mu ruku. Trochu se sklonil a druhou jí položil ze strany na rameno. „Bylo to moc zlý?“ Usmála se a zavrtěla hlavou. „A můžu se zase ozvat?“ zeptal se.

„Ano,“ řekla, a když odešli, šla rovnou do koupelny. Vzala si algenu. Pak se postavila před zrcadlo, vyhrnula si svetr a prohlížela si džíny. LEE RIDERS. Přejela si dlaněmi po bocích a po vnějšku stehén. Tady má Hemerová už boule navíc. Většina holek tam má boule navíc. A když jdou, boule jim střídavě naskakují, jako když mrká semafor na přejezdu.

Svlékla si džíny, oblékla domácí sukni a posadila se do křesla vedle Dany.

„Komédie, co?!“

Dana založila knížku papírkem od cigaret. „Proč?“

„Jak ze všeho udělat mystérium...“ Posunula se trochu dopředu a položila si nohy na protější křeslo. „Ale nemuselas ho ztrapňovat.“

„Koho?“

„Haverlanta. S tím přelejzáním na postel.“

Dana mávla rukou a zasmála se. „Ani mi nepřipadal takovej seladon, jak jsi říkala...“

Sloupkové hodiny odbily. „Jak se to vezme.“ Dala ruce za hlavu a protáhla se.

„Udělám si míchaný vajíčka. Chceš taky?“

Dana si zapálila cigaretu. „Fajn, budeš hodná.“

Ještě jednou se protáhla, vstala a šla do kuchyně. Vyndala pánev a vajíčka a vrátila se do dveří pokoje. „A co ti chtějí ten Böhm?“

„Jede v sobotu do Varů. Vezme mě s sebou.“

„A proč?“

„Výlet...“

„A co tam?“

„Chci vidět ty Hynkovy fresky. Už jsou hotový.“

Zakroutila hlavou. „Já se ti divím...”

„Koukat se na takový věci je moje profese,” řekla Dana.

„A taky jsem byla dlouho u toho, když na tom dělal. A taky se pořád ještě jmenuju Šimonová!”

„Jak myslíš...” Promnula si spánky. „A kolik chceš těch vajíček?”

„Tři. Nebo dvě. Jsem zalepená tou becherovkou. A taky ráda zas jednou vypadnu z tohoto pokoje... To ze všeho nejvíc!”

Rozklepla vajíčko na pánev. A můžu se zase ozvat? Rozklepla ostatní vajíčka a začala je míchat.

Šálek s kávou si postavil na roh stolu, pustil gramofon, posadil se na opěradlo židle a díval se na *Běžce*. Udělat zvětšovací síť a zvětšit to na matrice. Víc už není třeba. Zamíchal kávu a zazvonil telefon.

Slezl ze židle, ztlumil gramofon a zdvihl sluchátko. „Šimon... Ahoj, Danko!“ Dlaní si projel mezeru mezi límcem a krkem a nadechl se. „Doufám, že mi chceš udělat radost!“

„To právě zrovna moc ne...“

„Doufám, že mi chceš udělat radost, protože něco potřebuješ a já pro tebe konečně budu moci něco udělat.“

„Hynku... Já byla ve Varech!“

„Nepovídej!“ Zády se opřel o skříňku a nohu se sádrou natáhl před sebe. „Nebo povídej! Cos tam dělala, cos tam viděla...“

„Zkazím ti náladu, Hynku, ale nerada. Moc nerada, jenže si myslím, že to musíš vědět...“

„Co se děje?!“

„Průšvih... Viděla jsem *Múzy* a...“

„To ti připadají tak špatný?“

„Ne. Ale představ si, obložili je zeleným mramorem. A já...“

„Jo, Danko, tak to já už vím.“

„Ty to víš?!“

„Jo.“

„A tos to tak nechal?“

„Danko, dělal jsem, co jsem mohl, ale nešlo s tím hnout. Ani Standa nic nedokázal. Svolal výtvarnou radu, ta tam chvíli přešlapovala a mudrovala a pak to odkejšala tak, jak to je...“

„To snad není pravda...“

„Je. Akorát je napadlo, jestli bych nemohl nějak přetříť, to cituji doslovně, přetříť pozadí u Kalliopé, Melpomené a Erató. Vysvětloval jsem jim, čím se liší freska od natřený zdi, a že to nejde. V ateliéru jsem měl ještě zbytky zkoušek na heraklitu. Zkusil jsem na ně udělat takový řídký vápen-
ný lazury, ale dopadlo to zoufale. Na tu komisi jsem to vzal s sebou a ukázal jim to. Kejšali hlavama, vypili kofolu a řekli, že to tak musí zůstat a že to vlastně ani není tak zlý. Takže to prostě není tak zlý...“

„Není tak zlý...! Je to zlý! A u Kalliopé, Melpomené a Erató je to přímo děsivý. Každý, kdo se na to podívá, bude myslet, že ses pomátl.“

„A co můžu dělat?! Ten mramor měl být podle projektu růžovej. Sama víš, že s tím vzorkem, ke kterému jsem to dělal, to bylo dobrý...“

„Jenže to nemůžeš každému vykládat. Tam ve Varech to je. Samo o sobě, bez těchhle komentářů! A je to zlý... Freska není věc,“ snížila hlas a napodobila jeho výslovnost, „freska je vlastnost prostoru. Určuje prostor... A ty tvoje ho určují blbě,“ řekla už normálním hlasem. „A nikdo se nebude ptát, kdo za to může. A nikdo...“

„Jo,“ přerušil ji a znovu si přešel mezeru mezi límcem a krkem, „tos mi akorát zopakovala to, co už dávno vím. Tak mi taky porad, co s tím mám dělat!“

„Nikdy jsi nepotřeboval radit, co máš dělat.“

„Teď to asi potřebuju. Mám se pověsit? Nebo emigrovat? Nebo to přetříť latexem nebo se tam mám v noci vloupat s krumpáčem a vykopat to?! Nebo tě napadá něco jinýho?“

„Nenapadá. Ale Hynku, já tě nechtěla naštvat... Já prostě jenom nemohla věřit, že to tak necháš...“ Chvíli se odmlčela. „Tak se nezlob,“ řekla potom, „a zapomeň na to...“

„Zapomeň na to! To víš, že na to pořád myslím. Že se mi to pořád motá v hlavě a že mi to zkazilo radost z celý práce a zpětně i z celý tý doby, co jsem na tom dělal. Jenže dřív, když jsem něco rejpal a ujela mi ruka, tak jsem tu desku mohl jednoduše vyhodit. Tady ujede ruka někomu jinýmu, a já nemůžu dělat nic. Akorát tiše doufat, že si toho nikdo nevšimne...“

„Chtěla jsem o tom napsat,“ řekla tiše, „už jsem v redakci vyškemrala, aby tam poslali fotografa, ale když jsem to pak viděla, tak jsem to zase zrušila...“

„Jseš hodná,“ řekl. „Snad příště. Dělán teď na Běžcích. Ty si ještě pamatuješ... Vypadají už sice úplně jinak, ale myslím, že docela k světu. Ty už si zprznit nenechám, uvidíš!“

„Přeju ti to...“

Chvíli ještě zkoušeli říkat si, jak se kdo má, a pak zavěsili.

Posadil se do křesla a vykouřil cigaretu. Hynku, já tě nechtěla naštvat. Nechtěla... Musela vědět, že ho tím nemůže nenaštvat. Vstal, chvíli se díval z okna, pak se vrátil ke stolu a vypil vystydlou kávu. Nechtěla...

Narýsoval přes *Běžce* zvětšovací síť a začal je zvětšovat. Šlo to dobře, ale kdyby měl ateliér, měl by víc místa a nemusel by přerolovávat matrice z role do role, aby se vešel na stůl.

Šlo to dobře, a když přehrál všechny desky, co si připravil, rozhodl se, že obědvat nebude, protože nemá hlad, při-

pravil si další desky a zvětšoval dál. Teprve pozdě odpoledne vypnul gramofon, sroloval matrice a šel se do koupelny umýt. Když si utřel ruce, brnkl prstem do šňůry nad vanou a chvíli se díval, jak se košíčky podprsenky kývají. Pak ji dlaní zastavil, vrátil se do pokoje, udělal na stole trochu místa a vzal si čistý papír. Nasadil tužku u kořínků vlasů a táhl přes čelo k obočí a přes nos a rty a bradu ke krku. Ten profil, který zapomněl ve Varech, se jí stejně moc nepodobal.

Pomalů a s rozmyslem, jako by ryl přímo do desky, přidával další čáry a lehce, od krajů dovnitř, modeloval tvář a spánky. Dneska si už určitě odemkne sama. Pustil si Johnnyho Cashe, a když deska dohrála a obracel ji, zazvonil u dveří zvonek. Neodemkla si.

Kabelku měla přes rameno a v náručí igelitovou tašku plnou knih.

„Já se tak těšil, že už konečně uslyším v zámku zarachotit klíč a že si prostě jakoby nic přijdeš domů. A ty pořád zvoníš, jako bys šla na návštěvu...”

Dala mu pusu a podala tašku. „Utrhlo se mi ucho a klíče mám vespod.”

Potěžkal knihy. „To všechno potřebuješ k atestaci?”

„Ne,” řekla, „to už mám většinou tady. Tohle jsou spíš knihy, který když nemám po ruce, tak jsem neklidná, že se do nich budu potřebovat podívat.”

Šel do pokoje, položil tašku s knihami na stůl a začal převrhnout knihovnu. „Kdy už mi sundáte sádku?”

Vyšla z koupelny. „Maruška řekla, že příští týden.” Měla světle hnědé manšestrové džíny a bavlněné triko, „Co hledáš?”

„Nic. Dělán ti tu místo na knihy,” položil jí ruce na boky, přitáhl k sobě a políbil na krk. „Už mi to sundejte! Musím dělat na ateliéru, nebo se mi na to Karlík vykašle...”

„Maruška řekla, že příští týden. Tečka! Víš, jak ti říká?“

Vyndal knihy z tašky a srovnal je na stůl hřbety nahoru.
„To můžu dost těžko vědět...“

„Steve McQueen...“ zasmála se.

„No vidíš,“ řekl, „já myslel, že jsem hezčí.“ Naklonil hlavu na stranu a četl tituly knih. „Ty se potřebuješ občas podívat do *Malého prince*?“

„Mám ho ráda, a ty ho tu nemáš. Co když se budeš někde toulat a mně bude smutno?“

„Nebudu se toulat... A tohle tu náhodou mám. Hele!“ Ukročil podél knihovny a ukazováčkem povystrčil Schweitzerův životopis.

„Jenže ten můj je památeční. Mám tam věnování od táty. Šel na operaci a myslel, že se už třeba nevrátí, byl naměkko a dělal poslední pořízení...“

Obešel stůl, objal ji a dal jí pusku. „To, že sis neodemkla, se promíjí. Stěhování památečních knih je ještě hezčí...“

Začala knihy rovnat do knihovny.

Posadil se do křesla a zapálil si cigaretu. „Co o mně tvůj táta ví? A co tomu říká?“

„Táta je džentlmen,“ řekla pomalu, „ale musel bys ho znát, abys věděl, jak to myslím. Nejradši by mi i skládal věci do kabelky a dával pozor, jestli se dost teple oblíkám a jestli si neberu moc služeb. Pořád se rmoutí, že nejsem vdaná, a strašně se bojí, že se vdám. Naštěstí ví, že jsou hranice, za který nemůže.“ Odložila knihy a posadila se proti Hynkovi. „Víš, že jseš. A taky ví, že je to poprvé, co mu neříkám všechno. Trápí ho to, bojí se a má strach, co se děje. Ale vidí, že o tom nechci mluvit, tak se neptá. Ví, že nemůže mluvit do toho, jestli bydlím doma nebo u tebe, ale když mě náhodou vidí, pořád se smutně dívá a hledá na mně příznaky nějaký děsivý zkázy. Je mi ho líto.“

Vstal, strčil ruce do kapes, prošel pokojem k oknu a opřel se o radiátor.

„Otcové nemají rádi, když se jim dcery tahají se ženatými pány...”

Zaklonila hlavu a ruce sepjala na temeni. „To tedy nemají. Zvláště ten můj, ale přesto si dovedu představit, že s tím by se smířil. Že by si namluvil...” chvíli se dívala do stropu a pak pokrčila rameny, „vlastně nevím, co by si chudák namluvil, ale nejspíš něco ano. Myslím, že to je ještě tak malér v měřítkách jeho morálky...”

„Tak proč mu to neřekneš?”

„Neudělala jsem nic pro to, aby ho to nenapadlo. Takže to nejspíš ví. Ale...”

„Ale...?”

„Ale že tvoje žena je nemocná...”

Opřel se čelem o sklo a pozoroval, jak se pomalu zamlžuje od jeho dechu. Pak se narovnal a sklo otřel loktem. „Představ mě vašim,” řekl. Dívala se mu do očí, dokud nepřešel pokoj a nesklonil se nad ní.

Zabořil jí hlavu do vlasů a ruce položil na ramena. „Já si nepřipadám jako lump. Ale Dana prostě nechce žít v nerovném manželství. Nebo v manželství, který za nerovný považuje... Nechce. Prostě nechce a nehneš s ní. To přeci táta pochopí?!”

„Nejde o to, jestli ses rozhodl žít s ní dál jakoby nic, nebo nerozhodl. Ale táta určitě nesnese, že já soupeřím se ženou, která je proti mně bezbranná...”

Narovnal se a plácl dlaní do čalounění křesla. „Říkám, že ona nechce. Ona! Ne já. Ty nemáš s kým soupeřit!”

„Ona, ne já...! Ježíšmarjá, Hynku, tohle mi neříkej! Namlouvej si to sám, ale nechtěj po mně, abych se tvářila, že

tomu věřím. Tomu, že tě čtyři roky milovala, a pak tě najednou přestala potřebovat, zničehonic a zrovna v době, kdy se zmrzčila. Dala ti svobodu a tys ji přijal. Ať tě soudí, kdo to nezažil! Víc nic. A jestli ten fakt nejseš schopnej unýst, tak tomu říkej jinak, ale nechtěj to po mně, a už vůbec ne po mém tátovi!"

„A kdyby to tak bylo? Kdyby mi dala svobodu a já ji přijal? Byl bych lump?"

Rozhodila ruce a pak je zase nechala klesnout.

„Byl, nebo nebyl?" opakoval.

„Nevím... Neptej se!"

Objal její ramena. „Byl! To víš, že byl, a nemusíš se mi to bát říct!"

„To není, že se bojím, já to skutečně nevím, já..."

Položil jí ukazováček na rty. „Pst! Byl bych lump. Ale Dana nedala svobodu mně. Ona ji dala sobě..."

Odtáhla jeho ruku a odvrátila se. „Ona ji dala sobě... To zní strašně hezky. Ale, Hynku...! Tady přece nejde o to, vyhrát v nějaký elegantní diskusi! Jestli s tebou chci žít... jestli si to vůbec troufnu udělat, tak to přece nemůže stát na jedný šikovný větě..."

Posadil se vedle ní. „Ne, to nemůže..."

„Jenže ty někdy..." zavrtěla hlavou a opřela mu ji o rameno.

„Já vím," řekl, „ale já pořád ještě potkávám lidi, kteří se na mě dívají takovým tím pohledem, že se mě jako nechtějí dotknout, ale... A já to musím pořád vysvětlovat a pořád obhajovat, já už to mám skoro nacvičený, jako se drmolí otčenáš a zdrávas, ale někdy už nevím, co jsem řekl a co ne, zkracuju a přeskakuju a říkám fráze a štve mě to, ale jestli se mnou budeš žít, tak to nebude na jedný šikovný větě, ale na dlouhý době můj skutečný a upřímný snahy tomu rozchodu zabrá-

nit!“ Opřel se tváří o její čelo. „Kdybych se z toho vyvlíkl jen jednou šikovnou větou... seděla bys tady?!“ Zavrtěla hlavou.

„No vidíš!“ Cítil vlhko na krku a chvění jejích ramen. „A neplač,“ řekl. Tiskl ji k sobě a hladil po zádech. „A nejsem lump a nic si nenamlouvám a tátovi mě klidně můžeš předvíst.“

Otřela si oči do rukávu a vstala. „Jede teď do lázní a už by to asi bylo ve zmatku.“

„Tak až se vrátí.“

Šla do koupelny, a když se vrátila, vzala ze stolu desky s papíry a *Endokrinologii* a posadila se do křesla k oknu. Sešpulila rty, jako že mu posílá pusu, a otevřela knihu. Pak zdvihla obočí. „Nebo ještě před lázněmi?“

„Až se vrátí,“ řekl. Vstal a šel ke svému stolu. Vytáhl nový papír a nabrousil si tužku. Začal kreslit její poloprofil.

„Dělej na *Běžcích* a nemaluj ubrečenou holku!“ řekla přes okraj *Endokrinologie*.

„Nemaluju, ale kreslím,“ řekl. „Nemám něco pustit?“

„Jak chceš...“

Zvedl víko gramofonu a probíral se v deskách. Pak desky odložil a víko zase zavřel. Už toho bylo dost.

Vrátil se ke stolu, vzal tužku a kolébal ji mezi ukazovákem a prostředníkem. Tam ve Varech to je. Bez komentáře... Já jenom nemohla věřit, že to tak necháš...

Vstal, otevřel víko gramofonu a pustil The Singers Unlimited.

„Co to je?“ zeptala se.

„The Singers Unlimited,“ řekl.

Zastavil se před koupelnou a ohlédl se. Dveře do ložnice byly přivřené, ale přes tlačené sklo viděl její rozpitý obraz. Ležela na zemi na zádech, zdvíhala nohy nad sebe a psala jimi ve vzduchu ležaté osmičky. Pak hmitla nohama nahoru, zdvihla boky a podepřela je rukama. Chvilí znehybněla ve svíčce, střídavě zastříhala nohama dopředu a dozadu a uvolnila je kroužením, jako by šlapala na kole. Pak spustila boky na zem, skrčila nohy, postavila se a měňavý bílý trojúhelník kalhotek se začal rychle přibližovat ke dveřím. Vešel do koupelny, umyl se a pak ji tam pustil.

U snídaně třepala hlavou, aby jí uschly konečky vlasů. „Budeš zvětšovat?“ zeptala se.

„Ne. Půjdu do ateliéru.“

„Hynku, to nesmíš! Slíbils Marušce, že aspoň týden tu nohu nebudeš vůbec namáhat a že...“

„Neboj,“ přerušil ji, „budu jen radit.“ Dopil čaj, přitočil do hrnku trochu vody a lístečky vylil do dřezu. „To cvičíš každý ráno?“

„Skoro,“ řekla, „moc mě to nebaví, ale už jsem si zvykla.“

Konečky vlasů už měla suché. V předsíni se ještě přečesala kartáčem a postavila se na špičky, aby dostala pusu.

Pak se oholil a také vyrazil. Noha byla ještě ztvrdlá, neměl

v ní cit a připadala mu jako cizí. Rozjel se napotřetí a k ateliéru jel jako začátečník. Zaparkoval za Karlíkovou oktávkou a zamkl auto.

Prošel průjezdem a vzal za kliku vnitřních vrat. Vrata šla těžko. Zaklonil se a zatahl k sobě.

Ozvalo se heknutí a rozevřenou mezerou propadla žlutá dřevěná berle. Na klice z druhé strany visel muž s krátkými ploutvemi místo nohou.

„Pardon,“ vyhrkl, pomohl muži narovnat se a podal mu berli.

„Vidíte,“ řekl muž, „já vás nečekal a už jsem letěl...“

Hynek se usmál a podržel vrata, aby mohl projít.

„Díky a nashle...“ řekl muž, dal berle před sebe, nalehl na opěrky a zhoupł se dopředu.

Hynek prošel dvorem k ateliéru. Rolf byl přivázaný u míchačky. Rozběhl se sice proti Hynkovi, ale vodítko se vypjalo a postavilo ho na zadní. Štěkal a mrskal ocasem. Hynek mu potřásl tlapkou a podrbal ho pod obojkem. Z ateliéru vyšel Karlík.

„Čau, Karlíku! Proč ho přivazuješ...?“

„Byl tu jeden známej, tak aby mu nepodrazil nohy...“

Hynek poplácal Rolfa po plecích. „Ten... ten s těma nohama?“

„Jo.“ Odvázal Rolfa a odepjal mu obojek. „To je dost, že taky začneš něco dělat! Kdybych ti to, já blbec, tenkrát neslíbil, už jsem toho dávno nechal.“ Pustil míchačku a nabral ze sudu kýbl vody.

„Jak se mu to stalo, s těma nohama?“

„To nevím. O tom on nemluví. Jdi se převlíknout, budeš mi míchat!“ Voda v míchačce pravidelně šplouchala. Hodil do ní dvě lopaty písku a otočil se na Hynka. „Budeš moct s tou nohou?“

Hynek kývl a otevřel dveře do boudy. Sundal z hřebíku svoje staré džíny, protřpal je a začal se převlékat. O protější stěnu byla opřená zkouška na heraklitu. Tvář Erató s kusem růžového pozadí. Dana s vysoko vyčesanými vlasy.

Staré džíny slizce studily a byly cítit plísni. Sedl si na bobek a díval se na Erató. Tam ve Varech to je. Bez komentářů... Rozvázal si boty a přezul se do tenisek. Jenom jsem nemohla věřit, že to tak necháš... Díval se na pozadí, mhouřil oči a představoval si k tomu zelený obklad. Nešlo s tím hnout... Ani Standa nic nedokázal. Vstal, svlékl si košili a oblékl starý svetr. Vyšel ven.

Karlík už vyklápěl míchačku do kolečka. „Dvanáct lopat písku a tři cementu. A neulej to. Vody jen půldruhýho kbelíku, ten písek je nacucanej,“ řekl, vzal kolečko a odjel do ateliéru.

Hynek šel k míchačce, nalil do ní kbelík a půl vody a začal házet písek. Nešlo s tím hnout... Ani Standa nic nedokázal. Šest lopat písku.

„Pojď mi pomoci!“ volal zevnitř Karlík.

Zapíchl lopatu do písku a šel za ním. Karlík mu podal druhý konec prkna a po podélných trámčích stahovali podkladní beton. Nerovnosti prkna dělaly po povrchu betonu pravidelné vlnovky. Jenom jsem nemohla věřit, že to tak necháš...

„Ve dvou je to jiná práce,“ řekl Karlík a udeřil koncem prkna o zem, aby shodil nahrnutý beton. Hynek stál a díval se na vlnovky. „Jiná práce, co?“ opakoval Karlík.

Hynek si povytáhl zip u džínů.

„Co je s tebou?“ řekl Karlík, sklopil prkno a šťouchal do Hynka.

Hynek obešel čerstvý beton, vyšel ven a naklonil se nad sud s vodou. Lokty se opřel o okraj a bradu si položil na ruce.

Hladina byla od špinavého kbelíku kalná a chvěla se. Viděl v ní okraj sudu a svoji hlavu. Pak přibyla ještě Karlíkova.

„Je ti blbě?“ zeptal se Karlík.

„Ne,“ řekl a narovnal se.

„Tak co je?“

„Průser, Karlíku. Musím pryč.“

„Ty ses zbláznil!“

„Musím. Nezlob se!“

„Ty ses zbláznil!“ Karlík kopl do sudu a hladina se rozvlnila.

„Nezbláznil,“ řekl, „něco mi do toho přišlo...“

„Ty jsi šílenec!“ Karlík znovu kopl do sudu a chytil Hynka za ruku. „Co to do tebe vjelo! Copak tohle můžu dělat sám?! Řekls, že přijdeš...“

„Karlíku, nezlob se.“ Odstříkl vodu z rukou a šel do boudy. Karlík běžel za ním.

„Hynku, jestli odjedeš, já se ti na celej ten blbej ateliér vykašlu. Ty kecáš, že ti do toho něco přišlo! Ty nechceš dělat.“

Hynek svlékl staré džíny, pověsil je na hřebík a vzal si ty, ve kterých přišel.

„Jseš línej, nespolehlivej a kecáš!“

Přezul se a oblékl si košili. „Jo. Jsem línej, nespolehlivej a kecám. Jenže ty seš pracovitej, spolehlivej a pravdomluvněj, takže nakonec to všechno dobře dopadne...“

„Hynku, nemysli, ale já...“

„Karlíku, já vím, že tě to štve.“ Plácl ho přes rameno a vyšel z boudy. „Chovej se ke mně jako k bláznovi, ale nevykašli se na mě.“ Narovnal si límec u saka a vyběhl k vrátkům. „Čau!“ zavolal.

„A kdy se vrátíš?!“

„Možná zejtra, možná za měsíc, ale dám ti určitě vědět!“

V průjezdu zvolnil a začal zase trochu kulhat, protože nohu měl pořád ještě trochu citlivou.

Nastartoval a podíval se na hodinky. Devět. Devět a dvě je jedenáct. To by šlo. Přidal plyn, pustil spojku a odlepil se od chodníku. Projel Prahou, na Bělohorské natankoval plnou nádrž, zapnul si bezpečnostní pás a zapálil cigaretu. Slunce měl za zády a silnice byla prázdná. Jelo se dobře.

Před Lubencem na chvíli zastavil, vylezl ven, sedl si na svodidlo a kroutil a třepal pravým kotníkem. Pak znovu nasedl, a teprve když sjížděl Panorámku k Varům, uvědomil si, že má trému.

Vjezd na stavbu přejel, zastavil až na parkovišti u školy, zamkl auto a vrátil se k vrátnici. Lůžkový blok se už vyloupil z lešení a nad vstupem do společenské části byla chromová markýza. Leskla se a vypadala dobře.

Před investorskou buňkou odhodil cigaretu a vyšel na tři dřevěné schůdky. Přes dveře byl slyšet Kudrnův hlas. Chyba... Povytláhl si zip u džínů, zaklepal a otevřel dveře.

Inženýrka Kračmerová seděla za psacím stolem. Kudrna stál před ní, nohu měl na volné židli a na koleně balancoval s ochrannou přílbou. Oba se k němu otočili. „Dobrý den,“ řekl Hynek.

Inženýrka Kračmerová si upravila vlasy, Kudrna nevěřícíně zavrtěl hlavou a nasadil si přílbu. „No to se podívejme! Co tu zase chceš, maestro?!“

„Jdu za paní inženýrkou,“ řekl a vstoupil dovnitř.

Kudrna se zhoupl ze špiček na paty a zdvihl obočí. „No to vás ovšem nemůžu rušit. To bych si nedovolil...“ Otočil se ke dveřím, ale pak se ještě zarazil.

„Marie, ty víš, že ten dodatek je oprávněnej, že to nevzniklo z viny dodavatele, že jste povinný nám to zaplatit a že...“

„To je všechno hezký,“ přerušila ho, „ale kde na to mám vzít?! Jako objekt to registrovaný není, na rezervu mě už banka nenechá sáhnout, a dovedeš si představit, co by mi ředitel řekl, kdybych kvůli tomuhle dodatku musela jít do zvyšovačky. Nechtěj to po mně!“

„Jak to po tobě můžu nechtít, když z toho platím lidi!“

„Lidi neplatíš ty z fakturace, ale platí je podnik z plnění, tak to do toho netahej! A jestli je ten dodatek tak ohromně objektivní, tak na to vaši cenaři měli přijít dřív...“

„Jo! Ať po mně váš starej ještě někdy něco chce. Tomu pak předvedu spolupráci... Maestro, můžeš se realizovat!“ Vyšel ven a bouchl za sebou dveřmi.

Chvilí se dívala do stolu, pak zdvihla hlavu. „Co si přejete?“

„Tři z těch osmi fresek chci předělat.“

Zasmála se a natáhla se pro krabičku cigaret. „Aspoň že tu někdo má smysl pro humor,“ zapálila si cigaretu a vyfoukla kouř. „Co si přejete?“

Pokrčil rameny. „Tři z těch osmi fresek chci předělat...“

Přestala se usmívat a zkrabatila čelo. „Nerozumím.“

Znovu pokrčil rameny. „Já to líp říct nedovedu. Prostě chci předělat tři fresky. Tři, u kterých ta zelená nejvíc vadí. Byla jste při výtvarný radě a víte, který to jsou.“

„Výtvarný radě jste říkal, že to předělat nejde, že se na tom udělá vrstvička něčeho a bůhvíco ještě...“

„Mezitím jsem přišel na to, jak si s tou vrstvičkou technicky poradit.“

„A jak?“

„Kruppáčem.“

Znovu se zasmála. „Ale doufám, že jste nepřijel až z Prahy jen kvůli tomu!“

„Proč?“

„Snad uznáte, že je to nesmysl!“

„Nesmysl to je, to uznávám, ale přijel jsem proto, že to je nesmysl proveditelný.“

„Není.“

„Proč?“

Zakroutila hlavou. „Proč? Protože to po vás nikdo nechce, protože vám to nikdo nezaplatí a protože vás tam nikdo nepustí.“ Vstala, z plechové skříně vyndala šanon a rozevřela ho na stole. „Zápis z komise přece máte,“ převrátila pár listů a ukazovala prstem, „... protože nové barevné vztahy řešeního prostoru nenarušují podstatným způsobem vyznění posuzovaného uměleckého díla, považuje výtvarná rada společenskou objednávku za splněnou...“ Zaklapla šanon a vrátila ho do skříně. „Takže všechno je v pořádku...“

„Oba dobře víme, že není, a ti strejcové z rady taky...“

„Jenže na papíře to v pořádku je, takže já vůbec nemám důvod čerpat na to další peníze. A i kdybych důvod měla, byl jste tady, když jsme o tom mluvili s Kudrnáčem – já nemám volnou ani korunu!“

„Předělám to ve vlastní režii.“

„Zadarmo...?“ Odhodila vlasy z čela. „To nejspíš nemyslíte vážně, a i kdyby, tak z právního hlediska ty fresky jsou už v majetku investora. Je to nesmysl, ale kdybych vás k tomu pustila, vy jste to rozkopál a pak vás třeba přejelo auto nebo se vám prostě jen přestalo chtít pokračovat, tak já půjdu před soud za čtvrtmiliónovou škodu. Ale o tom všem se bavíme úplně zbytečně. Je vyloučený, aby vás tam pustila stavba. Ještě nemá jí dlažby, čekají je podhledy a za šest tejdnu to musí vyklidit pro Interier, jinak jim uteče ze smlouvy. Kudrnáč tam nemá volno ani den, a kromě toho,“ típla cigaretu a usmála se, „nečekala bych, že zrovna pro vás by měl zvlášť velký pochopení...“

„To já taky moc nečekám, ale když to s ním dohodnu, vezmete na sebe to riziko, že mě přejede auto?“

Zasmála se. „Nedohodnete.“

„A když jo?“

Mávla rukou.

„Výborně,“ řekl, „takže mi držte palce!“

Strčil ruce do kapes saka a vyrazil kolem lůžkového bloku k sálu. Na provizorním vstupu visel zámek. Obešel společenskou část a vešel do spojovacího krčku. Ještě tam řvala kamenická pila a kameníci na něho zamávali, ale v hale už byli jiní lidé než dřív. Žádná kolečka, malta, lopaty. Spíš montérské brašny, šroubováky a tyče přes ramena. Za Kudrnou ho poslali do suterénu, ale potkal ho dřív, než našel schody.

„Hledám tě,“ řekl.

Kudrna se zastavil a zkrabatil čelo, jako by mu do očí svítilo slunce. „Co chceš?“

„Pust' mě na čtrnáct dní do sálu!“

„Myslel jsem, že úplnej hlupák nejseš. Asi jsem se mejlil...“

„Asi jo. Pustíš mě tam?“

„Já žasnu, maestro! Můžeš mi vysvětlit, co to blábolíš?“

„Proto jsem přišel, ale pojd' ven, ať se slyšíme.“ Prošli halou na schody pod chromovou markýzu. Hynek si zapálil cigaretu a opřel se zadkem o zábradlí. „Já na těch návrzích dělal skoro dva roky. Byly dobrý a měl jsem z nich radost. Pak jsem osm tejdnu dělal tady. Řek bych, že to dopadlo dost slušně. Pak jste k tomu dali zelenej mramor, a všechno je zkažený. Řekněme, že ne všechno, ale tři určitě. Upravit se to nedá, a tak to výtvarná rada převzala. Nic jinýho jí nezbylo. Myslel jsem, že se s tím smírím. Nepovedlo se mi to... Ty tři chci shodit a udělat znovu, barevně jinak. Potřebuju čtrnáct dní.“

Kudrna si pohrával se skládacím metrem. „Ty fresky nejsou moje, ale Kračmerky. Jsou prodaný...”

„Kračmerová o tom ví.”

Sklapl metr a začal s ním ťukat Hynkovi do ramene. „Maestro, ty přece víš, že jestli mám někoho málo rád, tak jseš to ty. Proč mi vůbec o takovouhle věc říkáš?!”

„Protože vím, že tě to sere zrovna tak jako mě!”

„A proč by?”

„Protože já dobře pracoval a tys dobře pracoval. A vyšel z toho zmetek. Tak co s tím?”

Zamhouřil oči a strčil metr do kapsičky na nohavici kalhot. „Maestro, i kdybych zapomněl na to, jak moc tě mám rád, i kdybych se přímo rozbrečel z toho, jaký zmetek jsme dali dohromady, tak to nebude nic platný. Na sále není a nebude volno. Stačí?!”

„Nestačí.”

„Tak to jseš dost natvrdlej!”

„Nestačí. Interier ti tam má nastoupit za šest tejdnu. Do té doby máš udělat dlažby a podhledy. Svoláš kameníky a ty od podhledů a řekneš jim, že když čtrnáct dní ušetřej, dostanou slušný odměny... Můžeš bejt velkorysej...”

Kudrnáč se k němu naklonil a chytil ho za loket. „Kolik jsi vytáh z Kračmerky?!”

„To je moje věc. Ale stojí mi to za dost...”

„Za dost?”

„Jo.” Odhodil cigaretu do výkopu vodovodní přípojky. „Když budeš mít v ruce řekněme dvacet tisíc, tak pár chlapů urychlíš, ne?”

„Urychlím akorát jednoho.” Přitáhl Hynka k sobě a vtlačil ho na začátek schodů. „Už jsme si do držky jednou dávali, ale jestli chceš, můžem začít druhé kolo!”

Hynek sešel dolů, pak se otočil a nadechl, ale za Kudrnou se už zavíraly prosklené dveře vstupu. Strčil ruce do kapes a u investorských buněk znovu zrychlil, aby náhodou nepotkal inženýrku Kračmerovou.

Šel na parkoviště ke škole a odemkl auto. Opřel se kolem o volant, chvíli protřepával kotník a pak se podíval na hodiny. Bylo dvanáct. Měl hlad. Vylezl ven, zamkl auto, vrátil se kus zpátky a odbočil k Modré hvězdě. Asi o blok dál proti němu šla inženýrka Kračmerová, trochu zakloněná, protože měla v náruči meloun. Až pozdě pochopil, že zpomalila, aby mu dala šanci zapadnout do hotelu dřív, než se potkají. Cítila se pak povinná aspoň se zeptat, jak dopadl.

„Špatně,“ řekl, „takže se tu mějte hezky.“ Neměl chuť to proťahovat a ona také ne. Pod melounem si podali ruce a Hynek šel do hotelu.

V restauraci bylo prázdkno a na stolech ještě nepoužítké hluboké talíře se zabalenými příbory. Sedl si na pódium, opřel se lokty o stůl a mnul si spánky.

„Vypadáte smutně,“ řekla Yvetka a podala mu jídelní lístek, „přišel jste se podívat...?“ Měla seprané černé šatečky s okrajem výstřihu lesklým od častého žehlení.

„Jen na skok, něco jsem tu vyřizoval.“

„Dejte si to srnčí,“ řekla, „je toho jen pár porcí a nejspíš to sní personál...“

Kývl hlavou.

„Se šesti?“ zeptala se.

Znovu kývl hlavou.

Brusinky nebyly na misce, ale na okraji talíře a zvolna sjížděly do omáčky. Špičkou nože je marně vystrkoval zpátky a pozoroval, jak se smetanová omáčka barví do červena. Občas zavrzaly lítačky a sál se postupně asi z poloviny na-

plnil. Ve Varech to je. Bez komentářů... Je a bude. A podepsanej jseš pod tím ty. Posledním kouskem knedlíku vytřel talíř, složil příbor a otřel si ústa ubrouskem. Pak ho zmačkal, položil na talíř a u ucha se mu zakýval Kennedyho půldolar.

„Chutnalo?“

„Chutnalo, děkuju...“

Zdvihla talíř a položila ho na vedlejší stolek. „Ještě něco?“

„Kávu a zaplatím.“

Předklonila se a narovnala ubrus. Zůstala předkloněná. „Co váš kolega...? Pije?“ Byla bez.

„Nevím. Viděl jsem ho tady tehdy naposled.“ Měla velké póry a trochu ptačí hrud'. Zapálil si cigaretu.

„Oni přestat nedovedou,“ řekla a narovnala se. „S kávou jsem tu hned.“

Když ji přinesla, zaplatil. Opřel se lokty o stůl a sirkou čistil žlábký popelníku. Pak se stůl zachvěl a na protější židli dosedl Kudrna.

„Měla pravdu, že budeš tady,“ řekl.

Hynek se narovnal, opřel se o opěradlo židle a neřekl nic.

„Přemejšlel jsem o tobě, maestro,“ řekl Kudrna. „Můžeš mi zopakovat, kolik bys pustil?“

Zapálil si novou cigaretu a díval se Kudrnovi o oči. „Proč tě to zajímá?“

„K tomu se dostanem, maestro. Kolik...“

Chvíli mlčel a pak odklepl popel. „Kolik by bylo třeba...“

Kudrna se prudce předklonil. „Třebas i pětadvacet tisíc?“

Zvedl ramena a kývl hlavou.

„Bože, to ani není možný, jakej ty seš vůl!“

„To ses šel ze stavby až sem pochlubit, žes na to přišel?“

„Jo. Schválně jsem kvůli tomu utíkal. A teď mi řekni.... Můžeš mi vysvětlit, proč bys to dělal?“

Upil kávu, vrátil hrnek na talířek a zatáhl z cigarety. „To bys nepochopil...“

„Zkus to, maestro.“ Natáhl se a vzal si z Hynkovy krabičky cigaretu. „Aspoň to zkus!“

„Je mi líto, že to nedopadlo tak, jak jsem chtěl. To je všechno,“ řekl Hynek.

Kudrna kroutil hlavou a hrál si s popelníkem. Pak si prohrábl vlasy a předklonil se. „Když jsem tě teď vyhnal, tak jsem nevěděl, že bys to dělal zadarmo. To mi řekla až Marie, když jsem ji chtěl sprdnout, že na umění prachy má, a na dodatky ne. Já myslel, že se tak tumluješ proto, že se ti to vyplácí. Ani ve snu mě nenapadlo, že bys byl takovej blázen a dal do toho čtrnáct dní práce a dvacet tisíc jen proto, aby to bylo o trochu hezčí...“

Hynek pokrčil rameny.

„Jseš divnej chlap, maestro...“

„Asi,“ řekl Hynek.

Kudrna odsunul popelník a narovnal se. „Vážně si myslíš, že to má smysl předělávat i za tuhle cenu?!“

„Jinak bych sem asi nejel...“

„Dobře, ale má to smysl objektivně, nebo je to jen tvůj plezír?“

„Je to jen můj plezír,“ řekl, zatáhl z cigarety a kouř vyfoukl Kudrnovi nad hlavu, „objektivně je přece úplně jedno, že se lidi budou sto let koukat na zkažený fresky...“

„Hm,“ řekl Kudrna. „Aby ti mráz prdel roztrh! Kolik dní teda potřebuješ?“

„Abych měl jistotu, tak tři tejdny. Ale šel bych do toho i při čtrnácti dnech.“

Kudrna se podrbl se ve vlasech. „To je zlý,“ řekl, „Vychází mi to nejvíc na deset. I s víkendama...“

„Beru,“ řekl Hynek, „budu je bourat postupně a v nejhorsším udělám jen dvě.“

„Teď tam dělej elektriku pod podhledy a kompletujou topnej kanál, to se tam plíst nemůžeš. Pak by měly přijít dlažby. Chceš před nima, nebo po nich?“

„Spíš před nima, abych se dlouho nenervoval, ale nemůžu hned. Musím se připravit...“

„Před dlažbama by to bylo od soboty dvacátýho...“

„To stihnu.“

„Hele, ušetřím to na dvou partách kameníků a na partě od fealu. Každý partě pak dáš flašku myslivce a ani o kousek víc, nebo se znova poperem... Platí?!“

„Platí.“

„Takže čau.“ Vstal a sešel z pódia. Dole se ještě otočil. „Měl bys přijet už patnáctýho odpoledne a připravit si plac...“ Pak už se neotočil. Po nikom se lítačky nekývaly tak dlouho jako po něm.

Yvetka vysypala popelník a Hynek zdvihl cigarety a sirky, aby mohla vytřepat ubrus. „Jak jste na tom s pokojem?“ zeptal se.

Pokrčila rameny. „Musíte za vedoucím, v recepci ještě nejsou...“

Cigarety a sirky si dal do kapsy a šel za vedoucím. Na půl roku beznadějně obsazeno, ve Varech chybí sedm set lůžek, a kdyby to aspoň bylo mimo sezonu... Ten profil, co tu zapomněl, se Blance skutečně moc nepodobal. Visel u vedoucího nad stolem a vypadal jako portrét někoho úplně jiného.

S vedoucím to usmlouval aspoň na jedno lůžko s přistýlkou a s oknem do světlíku a dole ve městě se zastavil na poště a poslal telegram Albrechtovi.

Natočila do konvice vodu, prošla předsíní a naklonila se do dveří pokoje.

„Dělám si kafe. Chceš taky?“

Dana přestala psát na stroji a otočila se. „Teď ne, za chvíli přijde Brabec.“

„Zase?“

„Jo. Dám si pak s ním.“

Zakroutila hlavou. „A kdy přijde?“

„Teď. Už tu měl bejt.“

Vrátila se rychle do kuchyně, vypnula sporák, vzala si tašku a svetr a znovu se naklonila do dveří pokoje.

„Jdu nakoupit...“

Dana dopsala řádku. „To ti tak vadí...?“

Otočila Blížence lícem nahoru. „Proč... Jdu prostě jen nakoupit.“

„Jak chceš.“

Vzala si lodičky a klíče a šla ven. Brabec, Böhm, Lantora, Brabec, Böhm, Lantora, a teď ještě ti kluci z redakce. Pořád kolem dokola. Pořád někdo sedí v křesle u okna nebo na židli vedle Danina stolu, pořád někdo chodí do kuchyně a říká promiňte, já jenom uvařím kávu, nebo promiňte, já si jen půjčím dvě skleničky. Šla pomalu kolem výloh, ruce měla

za zády a při každém kroku ji pod koleno lehce tukala taška. Brabec, Böhm, Lantora... Došla na Strossmayerovo náměstí, otočila se a vydala se po druhé straně zpátky nahoru. Přeshla lékárnou, ale pak se vrátila. Algenou. A kdyby si nevzala průhlednou tašku, mohla koupit i vatou. Ale aspoň algenou. Vešla dovnitř.

Fronta se točila od okénka doprava ke stolku a pak zpátky ke dveřím. Na stolku stály čtyři skleničky z nerozbitného skla, otočené dny vzhůru. Nad skleničkami se kýval lem vytahaného svetru. David. V jedné ruce měl dámskou kabelku a druhou měl kolem krku Hemerové. Ta se mu hlavou opírala o rameno, levou ruku měla za jeho zády, palcem zavěšenou za pásek kalhot.

Neviděli ji. Rychle se otočila a vyšla ven. Tak takhle to je... Hemerová! Samice prsatá a sebevědomá, co za pár let bude jako bečka, s boulema na stehnech a zaříznutou podprsenkou. Ještě přejít ulici a zahrnout za roh a bude z dohledu a ještě jednou za roh a bude doma. Zastavila se.

Promiňte, já jenom uvařím kávu, promiňte, Dana říkala, že tady někde najdu... Ulici nepřešla a radši pokračovala dál.

Kultivovanost, vzdělání, serióznost – k čemu? Ale vyšpulený zadek a vystrčený prsa, to je hodnota. To všechny ohromí. I Davida, který má trému před číšníky a mindrák z jizvičky po zaječím pysku.

Dostala se až zezadu ke Spartě. Obešla ji, přešla koleje a pustinou Letenské pláně se vrátila zpátky. Nepotkala je.

V kuchyni stály dva šálky od kávy, Brabec už byl pryč a Dana četla. Posadila se naproti ní do křesla a nohy si položila na roh stolu.

„Kdes byla?“ zeptala se Dana.

„Tak,“ mávla rukou, „dívala jsem se po krámech.“

Dana začala znovu číst.

Zaklonila hlavu a zavřela oči. Hemerová... Samice prsatá a sebevědomá. Tý chce vykládat o adagiu v *Novosvětský*. Zrovna tý chce vysvětlovat, proč Neumann dělal *Šárku* jinak než Talich... Sloupkové hodiny odbily a hrana stolku ji začala tlačit do lýtek.

Dana odložila knihu a zdvihla hlavu. „Co je s tebou?“

„Nic. Co by bylo...?“

„Vypadáš, jako že tě něco žere. Jestli jsem to já, tak to klidně řekni.“

„Prosím tě... Přemejšlím o sboru. Asi toho nechám...“

„A co tak najednou?“

„To se těžko vysvětluje,“ řekla, „ta atmosféra tam. Zavolám Davidovi, že toho nechávám.“

„A co Veszprém?“

„Prosím tě... Stejně bych tam nejela.“

„Proč?“

„Proč?! Nenechám tě tu samotnou!“

„Mě? Co je to za pitomost!?“ Dana prudce otočila vozík a popojela až těsně k ní. „To si myslíš, že nemůžu bejt tejden sama?“

„Já vím, ale co kdyby se ti něco stalo...“

„Co by se mi jako mělo stát? A ty pitomý rohlíky mi vždyc-ky někdo přinese. A ani nemusí. Na tejden mi stačí jeden chleba!“

„Dano! Bolí mě hlava, nech mě. Já už se rozhodla...“

„Dělej si, co chceš, ale netvař se, že je to kvůli mně!“

„Ne, to není kvůli tobě, neboj se.“

Pak se naobědvaly. Po obědě umyla nádobí a podívala se na hodiny. Už by tam měl být. Šla do pokoje, sedla si k telefonu a vytočila Davidovo číslo do rozhlasu.

„Eliášová...” řekla, když to zdvihl.

„Ahoj! To jsem rád, že voláš, Soňo, já dneska přijdu o chvíli pozdějc. Zopakuj s nima zatím ty Ebony a můžeš začít po hlasech *Adventi ének*...”

„Já nepřijdu.”

„A sakra,” řekl, „to je škoda. Něco se sestrou?”

„Ne,” nadechla se, „já už nebudu chodit...”

„Ježíšmarjá, a proč?”

„Mám k tomu důvody.”

„Důvody! Důvody! To já vím, že to nemáš lehký, ale dyť už je u tebe půl roku a pořád to šlo!”

„Ale už to nejde.”

„Soňo, jde! Neblázni! Můžeš mít těch zkoušek třeba méně, nebo kratší, ale to by přece byla škoda, kdybys...”

„Čeho škoda?” skočila mu do řeči.

„Všeho! Tebe... Musíš přece mít taky něco svýho, a ne se pořád jen motat kolem ní... A pro ty holky... Jestli je necháš, tak úplně zvlčej. Než někoho najdem, tak nevezmou ani tercku!”

„Neboj se, taková Hemerová ti vezme i tři septimy nad sebou. A beze mne...”

„Jedna Hemerová je na celej sbor trochu málo. Soňo, neblázni... Když to šlo až doteďka, proč by to nemohlo jít dál? Jestli chceš zkoušet třeba jiný dny, tak to zařídím...”

„Už jsem se rozhodla.” Nadechla se. „A... nejsou to jen osobní důvody. Mně vadí i ta atmosféra, co tam teď je. Mně už se tam prostě nechce chodit...”

„Jaká atmosféra!? Já o ničem nevím... Jestli tě ty kozy neposlouchají, tak je vezmu u huby, a bude klid, to stačí jen říct!”

„Ne...” zarazila se a palcem a prostředníkem si zmáčkla

spánky. „Mně vadí něco jinýho, nechtěla jsem o tom mluvit... ale když to necejtíš sám...”

„Co necejtím?”

Nadechla se. „Jakou u nich můžu mít autoritu a jak se před nima mám cejit,” znovu se nadechla a zmáčkla si spánky, „když se tahají s dirigentem?”

„Ježíšmarjá, Soňo, ty seš dramatik! Copak se se mnou tahá celej sbor?! Se mnou se tahá akorát jedna Hemerová, a ještě s drahotama...” Zasmál se, „ale Soňo, i se mnou se přece někdo tahat musí. To jitří obraznost...”

„Na to, aby sis jitřil obraznost, sis vybral skutečně s velkým vkusem...”

„Ale, Soňo, to já si třeba ještě nevybral na furt, třeba jen tak nacvičuju, abych se nedostal do rozpaků, až jednou půjde do tuhýho... Ježíš, Soňo! Že ty žárlíš? Řekni mi, že žárlíš! Já, takovej sexuální packal, kdybych se dožil, že na mě někdo žárlí... Řekni mi, že žárlíš, já Olině udělám scénu, koupím si intimsprej a přijedu za tebou a budu se ti dvořit...”

„Moc vtipný to není, co povídáš...”

„... ale ze srdce! A určitě...”

„Nech toho,” přerušila ho. „Měj se dobře.”

„Soňo, že přijdeš?”

„Nepřijdu.”

„Soňo, počkej! Co film? Co Veszprém?! To přece nejde...”

„Jde. Ahoj.” Zavěsila. Dobře, když i s tebou se někdo musí tahat, tak ať se tahá. Tahejte se třeba všichni se všema.

„Nemůžu to neslyšet, když tady sedím,” řekla Dana a odložila knihu. „To všechno končení se sborem je kvůli tomu, že David chodí s některou z těch holek?”

„Jo. Tobě se to nezdá dost?”

„Ne.”

„Po tom všem, co mezi náma bylo?“

„A co mezi váma bylo?“

„Prosím tě...“ Vstala, otevřela kabelku a šla ke skříni.

„Spala jsi s ním někdy?“

„Dano! Takhle se snad bavit nebudeme...“

„Spala jsi s ním?“ Sloupkové hodiny odbyly.

„Proč je to důležitý? Je to moje věc...“ Vzala ze skříně balíček papírových kapesníků a dala si ho do kabelky. „A už jsou dvě. Musím jít...“

„Pokud vím, taks mu akorát všemožně dávala najevo, že o něj nestojíš...“

„Taky že nestojím!“ Zaklapla kabelku, zavřela skříň a šla do ložnice. Dana jela za ní.

„Tak co jančíš? Chlap, o kterýho nestojíš, chodí s nějakou holkou... Proč tě to vzrušuje?“

Otočila se k Daně zády, převlékla si sukni a oblékla si černý rolák. „Protože on se dost snažil, abych o něj stála já. Koncerty, divadla, večere, psí oči a sliby...“

„A co ty?!“

„Někdy jsem šla a někdy ne.“ Přihladila si na bocích sukni a vrátila se do pokoje.

„Právě!“ Dana najela mezi dveře. „A proč někdy ne?“

„Protože když jsem šla, hned si myslel, že na mě stačí písknout. Hned mu to bylo samozřejmý.“

„A to mu mělo nebejt? On tě měl nepřetržitě brát jako bůhvíjakej dar? Jako dar, ktorej si nezaslouží?“

„Měl aspoň vědět, že není jedinej mužskej na světě. Ale už musím jít! Necháme toho...“

„Jenže tobě začíná bejt dvaatřicet,“ řekla Dana.

Zarazila se a postavila kabelku na stůl. „Co tím chceš říct?!“ Musela zhluboka dýchat.

„Že těch mužskejch bude čím dál tím míň.“

„Tos neměla říkat, Dano!“ Klapla naprázdno závěrem kabelky. „Je těžký zachovávat nějaký ohledy, když je ten druhej bezohlednej.“

„Jo? Připomenout ti, že už se dlouho nebudeš moct tvářit jako královna ze Sáby a všechny mužský od sebe odhánět... to je bezohlednost?!“

„Od tebe ano.“

„Ode mě?!“

Otočila se. „Snad uznáváš, že já jsem v trochu jiný situaci, ne...“

Dana jí skočila do řeči. „To jako kvůli mně?!“

Zalovila pod límcem roláku a vytáhla Blížence. „A ne snad? Žijeme přeci spolu... Jsme sestry, ne!?“

„A co?“ Trhala obručemi vozíku, až se na koberci dělaly varhánky.

„Co, a co? Tím je snad všechno daný!?“

„Mluv jasně! Co je daný?“

„Všechno! Ale jsou dvě pryč. Vykopal si přijde poslechnout Romana, nemůžu přijít pozdě.“ Obula si střevíce a z věšáku sundala klíče.

Dana přijela do předsíně. „Nic není daný... Rozumíš!? Nic!“

„Dano... Nejdou do sboru. Budem večeret spolu a popovídáme si.“

„Dobře,“ řekla Dana. „Měl přijít Hugo, ale zavolám mu, aby nechodil.“

Otevřela dveře a překročila práh. „Nevolej mu... Mně to nevadí.“

„Vadí. Víím, že ho nesnášíš, neboj...“

„Ale snáším...“

„Jdi, ať nepříjdeš pozdě!“

„Jo. Ale nevolej mu. Pa...” Zavřela dveře bytu a přivolala si výtah.

Když byl v rozpacích, dotýkal se špičkou jazyka jizvičky na rtu. Dovedl hodiny mluvit o hudbě. O modelování dynamikou, o tempových přechodech Rimského-Korsakova, o *Moravských dvojzpěvech*. A najednou je za zdí. Za zdí z vypasovaných džínů, z pomalovaných triček a falešných řas. Za zdí ze samičí dravosti. Budši...

Do školy přišla na poslední chvíli. Pozdravila se s Otáhalovou a před zrcátkem na boku skříně si upravila drdol. Vyšla na chodbu. Vykopal právě přicházel k její třídě, otevřel dveře a dvorně čekal, až k nim dojde.

„Soni, vrať se!” Otáhalová vykoukla z kabinetu a zamávala. „Máš telefon!”

Soňo, že přijdeš?! Soňo, přijď!! Soňo, prosím tě... všechno ti vysvětlím... Natáhla se pro sluchátko.

„Eliášová...”

„Moc vás zdravím. Haverlant...”

„Dobrý den.”

„Nezlobíte se na mě?”

„Proč?”

„Asi jsme u vás přeci jenom působili jako zemětřesení...” říkal to tichým hlubokým hlasem s pečlivou výslovností.

„Přežily jsme to,” řekla a posadila se na roh stolu.

„Ještě jednou se omlouvám, ale už jsem to viděl ve střížně a dopadlo to dobře. Totiž dobře...” na chvíli se odmlčel, „dopadlo to tak, jak jsem původně chtěl. Jste obě přirozené, kamera bezvadná, zvuky vyšly výborně... Vozíte paní sestru přesně tak, jak jsem potřeboval... Až to stříhneme, bude to působit a bude to efektní.”

„Takže jste spokojen.”

„Jsem a nejsem,“ znovu se odmlčel. „Paní sestra se asi zlobí...“

„Ne. Proč by se zlobila?“

„Protože se mi ohromně dokumentaristicky podařilo vyjádřit, jak paní sestru vozíte sem a tam... Jako balík... Ale ona balík není.“

„Mně to tak nepřípadalo. A jí taky ne, řekla by mi to.“

„Jste hodná, že mě uklidňujete, protože já s tím stejně nemůžu nic dělat. Mně se to tam nevejde. To je problém na celý film, a ne na pár záběrů. Vy jste v určité situaci, ta situace je složitá, a já ji musím zjednodušit. Symbolizovat... Symbolizoval jsem to strkáním vozíku. Nemám na víc místo, ale mrzí mě to... Kvůli ní. Teče Veszprémem nějaká řeka?“

„Ani si nevzpomínám,“ řekla. „Myslím, že teče...“

„Tak nad ní bude nějaká terasa...“

„Proč?“ přerušila ho.

„Terasa s vinárnou a tam budeme sedět a popíjet tokajské a mluvit také o něčem jiném než o filmu. Ano?“

Když byl v rozpacích, dotýkal se špičkou jazyka jizvičky na rtu. Dovedl hodiny mluvit o hudbě. A dovedl stát ve vytahacím svetru nad čtyřmi nerozbitnými skleničkami v lékárně a objímat Hemerovou. Tu nejsebevědomější a nejprsatější samici z celého sboru.

„Možná,“ řekla.

„Jenže to bude až za dva měsíce... A tak si dodávám odvahy a říkám: Pojdte někam na tokajské už tady v Praze, ne kvůli filmu, ale jen tak! Soňo, prosím vás...“

Soňo, prosím vás... Palcem a ukazováčkem si tiskla spánky. Jste v určité situaci a ta situace je složitá, a já ji musím zjednodušit. Zjednodušit...

„Dobře,“ řekla.

„Jste hodná. A kdy si na mě uděláte čas?“

Brabec, Böhm, Lantora... Nadechla se a olízla si rty. „Co třeba dneska?“

„Vy nemáte sbor...?!“

Znovu si stiskla spánky. Sbor, film, Veszprém. Polkla a nadechla se. „Mám. Ale třeba po sboru...“

„Můžu si vás tam vyzvednout?“

„Ano,“ řekla.

Rozloučili se. Zavěsila sluchátko, bradu si podepřela dlaní a dívala se na arch prázdného notového papíru před sebou. Haverlant.

Nic není daný! Když to sama chce, tak nic nebude daný. Haverlant. Vzala ze zásuvky propisovačku a položila ruku na papír. Haverlantová. Propisovačka nebyla rozepsaná. Chvilí čmárala na okraji papíru, pak to zkusila znovu. Haverlantová. Nic není daný...

Pak posunula papír na hranu stolu a odtrhla podpisy, roztrhala je na malé kousíčky, hodila do koše a šla do třídy.

Roman seděl na židličce u klavíru a Vykopal se opíral o radiátor u okna. Měl zatažené břicho a mezi obočím hlubokou kolmou vrásku.

Ještě jednou namočil štětec a přisedl na bobek k pravému spodnímu rohu Kalliopé.

„Nech už toho,“ řekl Albrecht, „přepipláš to!“

„Nepřepiplám...“ Lepenkou přikryl okraj obkladu a znovu lehce přešel řemínky sandálu. Albrecht se k němu naklonil a hrnek s barvou mu vzal z ruky.

Hynek se narovnal, ustoupil až k odtažené lešeňové plošině, naklonil hlavu na stranu a zadíval se na Kalliopé. „Pósleptic, pane Albrecht!“

„... chte, ty polyglote... Ani česky neumíš! Radši se bal. Padla...“

„Nepadla.“ Předklonil se a rukama tlačil do kolen, aby si propnul nohy. „Ten spodek se dělá blbě,“ řekl.

„Padla! Jak to, že nepadla?!“

„Ještě se přestěhuju a shodíme Erató...“

„Padla. Je šest a už tu nikdo není. Děláme deset hodin jak blbci...“

„Nepadla. Zejtra bychom si s tím bouráním akorát roztřepali ruce a celý den dělali v prachu.“

„Já už jsem unavenej. A nemá to cenu. Když se budem takhle štvát, ušetříme den, možná dva, ale na Melpomené to stejně stačit nebude. Tu už neuděláš.“

„Udělám. Sedněte si a odpočívejte, akorát mi pomůžete převízt lešení.“

Albrecht si sedl do křesílka z lešenářských podlážek a trucoval, Hynek odstrojil lešení, shodil je z pevných nohou na bantamy a přes topenářský kanál položil dvě fošny. Pak se opřel o střední příčník a začal lešení pomalu tlačit ke kanálu. Albrecht vstal, pomalu ho došel a opřel se o příčník vedle něho.

Dotlačili lešení ke kanálu, Hynek srovnal fošny na rozteč kol a vrátil se k Albrechtovi. Opřeli se, rozjeli lešení a najeli na čela fošen. Hrany čel se zamáčkly do bantamů a lešení se zastavilo. Odtáhli ho trochu zpátky a rozjeli je rychleji. Nezařadilo se, ale tlačilo fošny před sebou.

Albrecht se narovnal a otřel si čelo. „Sami to tam nedostanem.“

„Dostanem,“ řekl Hynek, šel do rohu sálu a vrátil se s přebytečným příčníkem. Slezl do kanálu mezi fošny, jeden konec příčníku si položil na rameno a druhý zapřel zespodu pod přední nápravou. „Roztlačte to a já to tady trochu přizdvihnu!“

„Nemáš rozum! Když to rozjedu málo, tak mě tou štanglí zastavíš.“

„Tak to rozjedte hodně!“

„Jo. A tobě ta štangle sklouzne nebo se vohne a fošny ujedou a všechno to na tebe vlítne...“

„Nevlítne!“

„Vlítne. A budeš na kaši... Vylez!“

U vstupu z předsálí se ozvaly Kudrnovy kroky. „Vida,“ řekl Hynek, kývl na Kudrna a postavil se k přednímu kolu. Kudrna došel až k nim, podíval se na fošny a postavil se ke druhému kolu.

„Můžem...“ řekl Hynek, vzal lešení ze nosník proti Kudrnovi, a když dojeli k fošnám, přizdvihli je přes hranu, přešli kanál a zarejdovali rovnou k Erató.

Kudrna se podíval na hodinky. „Jedli jste?“

Hynek zavrtěl hlavou.

„Jdu do krámu...“ řekl Kudrna, „chcete něco vzít?“

„Ne!“ vyštěkl Albrecht a otočil se na Hynka. „To tady nezávěď! Já budu aspoň jednou denně jíst pořádně, a ne zelený salámy!“ Odplivl si, přešel po fošně kanál a šel si sednout do křesílka.

Hynek se sehnul pro vršek od montérek a začal lovit po kapsách.

„To nech až pak,“ řekl Kudrna, zdvihl obočí a palcem ukázal za Albrechtem.

Hynek kývl. Kudrna rukou naznačil pití z lahve a Hynek znovu kývl.

„Jestli bude,“ řekl Kudrna, přeskočil kanál a provizorním vstupem vyšel ven.

Hynek vzal sekáč a paličku a vylezl na lešení. Z Erató koukala nad horní plošinu jenom hlava a část ramen. Hleděly na něho velké hnědé oči Dany. Opřel se o zábradlíčko a zapálil si cigaretu. Kdyby ty oči aspoň nebyly otevřené. Položil náradí, slezl dolů a přeskočil kanál.

„Pane Albrechte... Nemohl byste mi shodit ten vršek...?“

„Proč já?! Ty chceš dělat...“

Hynek se otočil a pomalu se šoural zpátky. Vylezl na lešení, znovu se opřel o zábradlíčko a dokuřoval cigaretu.

Promiň... Ale já tě udělám znovu. A hezčí...

Podlážky Albrechtova křesílka zavržaly a Albrecht přišel pod lešení. „Dem domů! Stejně na to jen čumíš...“

Hynek odhodil cigaretu na plošinu a zašlápl ji špičkou

tenisky. „Všechny tváře Múz jsem si vymejšlel. Kromě týchle,“ řekl.

Albrecht ukročil stranou a chvíli se díval nahoru mezerou mezi lešením a freskou. Pak si převázal tkaničku montérek. „Slez,“ řekl.

Hynek slezl, vyšel ven, posadil se na hromadu zbylých asfaltových lepenek a zapálil si. Ze sálu bylo slyšet tlumené rány paličkou a rachot padající omítky. Občas to zazvonilo, když se kus omítky odrazil od trubky lešení. Kouřil a snažil se myslet na něco jiného než na velké hnědé oči.

Pak přišel Kudrna. Přinesl tři piva a do prohlubně mezi rolemi lepenky vysypal hromádku rohlíků a promaštěný balíček.

Hynek jej rozbalil, rozdělil tlačenu a rozpočítal rohlíky.

Tlumené rány ze sálu přestaly a přišel Albrecht. „Máš to,“ řekl, natáhl se pro pivo a sedl si k nim zády z druhé strany. Pak se naklonil i pro tlačenu a přikulil k sobě rohlíky. „Co všechno chceš ještě dneska dělat?“

Hynek se napil. „Shodit zbytek, proškrábat spáry a nahodit první vrstvu pro zejtrěk.“

„Stihneš i tu třetí...?“ zeptal se Kudrna.

Hynek pokrčil rameny a vrátil se do sálu.

Co mohl, odsekal z lešení, pak zametl pod koly, lešení odtlačil a zbytek dělal ze žebříku a ze země. Albrecht zatím ležel venku na lepenkách a přes oči měl čepici.

Hynek vyvozil suť před sál, vzal si kramli a vylezl nahoru. Začal proškrabovat. Pak na chvíli přestal a poslouchal. Venku se rozběhla míchačka. Zašklebil se a přehodil si kramli do druhé ruky. I tu třetí...! Určitě. Kdyby se měl ztrhat. Neudělat špatnou věc je těžší než udělat deset dobrých... Böhm měl pravdu.

Už ho bolelo předloktí. Opřel se o zábradlíčko, protřepával si ruku a rozhlížel se kolem. Ještě nejmíň hodinu bude slušně vidět.

Zapálil si cigaretu a díval se ven na monotyp stop po pneumatikách, holínkách, výkopech a zásypech. Monotyp. Ale šlo by to taky udělat i jako lept. Nesmyslně se křížící stopy na nekonečné pláni, bez jediného stonku trávy, bez čehokoliv živého. Ale do výřezu, který viděl z lešení, přišly nohy. Byly v medových džínách a zbytek zakrývalo nadpraží prosklených stěn.

Rychle se sehnul a uviděl ještě hnědý, huňatý svetr. Nohy rozpačitě přešlapovaly v kolejkách od nákladáků.

Odhodil kramli, sjel po žebříku na zem, přeskočil topenářský kanál a provizorním vstupem vyběhl ven. Oběhl roh sálu a zdvihl ruce.

Pak ji přitiskl k sobě, zdvihl nad zem a dvakrát se s ní otočil kolem dokola. „Kde se tu bereš?!” Dal jí pusu.

„Neraduj se, Hynku,” řekla a položila mu ruku kolem krku.

Odtáhl ji od sebe, aby jí viděl do očí.

„Hynku,” pohladila ho po tváři, „tvůj táta zemřel.”

Nadechl se.

Konečky jejích vlasů se lehce čeřily větrem a na okrajích barevně splývaly s pozadím okrového bláta, se stopami kol a podrážek na nekonečné pláni bez jediného stonku trávy, bez čehokoliv živého. Böhm měl pravdu. Neudělat špatnou věc je těžší než udělat deset dobrých...

„Tak to mu už nic nevysvětlím...” řekl, svěsil ruce, pomalu se otočil a šel k hromadě rolí asfaltových lepenek. Posadil se a opřel se lokty o kolena.

Přišla k němu a dala mu ruku do vlasů. „Ale, Hynku.”

„Jak se to stalo?” přerušil ji.

„Všechno si řekneme, ale pohřeb je zítra ráno v devět. Poslední rychlík, kterým to stihneš, jede dvacet dva dvacet čtyři z Hlavního, a je skoro osum!“

Podíval se na hodinky. „Dvacet dva dvacet čtyři?“

„Ano,“ řekla, „pak už nejede nic. Stihneš to?“

Díval se na hodinky a počítal. Umýt, do hotelu převléknout, do Prahy, převléknout a na nádraží. „Nestihnu,“ řekl.

Přisedla k němu. „Co budeš dělat?“

„Nic, pojedu autem. Jak se to stalo?“

„Nevím,“ řekla, „bydlela jsem u našich a k tobě jsem přišla až dneska odpoledne pro jedny skripta. Vybrala jsem ti schránku a bylo tam tohle.“ Otevřela tašku a podala mu tři telegramy a parte. „Volala jsem ti do hotelu, ale tam mi řekli, že chodíš až večer. Číslo sem jsem neznala...“

HYNKU DNES OSMEHO SEPTEMBRA ZOMREL TVOJ OTEC PRID KATARINA.

HYNKU OZVI SA KATARINA.

Oznamujeme všetkým priateľom, že nás náhle a navždy opustil náš otec a manžel, pán ing. arch. Přemysl Šimon. Hynek Šimon syn, Katarína Šimonová manželka.

HYNKU TELEFONUJ I V NOCI KATARINA.

Zapálil si cigaretu a opřel si hlavu o Blanku. „Kdybych mu pitomec aspoň sám zavola...“ Pohládila ho po tváři.

Zpoza rohu vyšel Albrecht a zarazil se. „Pardon,“ řekl, „máš to hotový.“ Otočil se a chtěl zase odejít.

„Počkejte!“ zavolał Hynek a Blanka vstala. „To je pan Albrecht... a doktorka Bojanovská...“

Blanka a Albrecht k sobě popošli a podali si ruce. „Já jen, že to máš hotový,“ řekl Albrecht.

Hynek vstal a oprášil si zadek kalhot. „Jenže já končím, pane Albrecht. Zemřel mi táta a ráno musím bejt v Žilině...”

Albrecht povytáhl obočí a zakroutil hlavou. Pak mu podal ruku. „To je nadělení,” řekl, „ale co ti k tomu člověk může říct...”

„Nic. Já vím... Nechám vás tady a vrátím se zejtra pozdě večer. Ale, pane Albrecht, prosím vás...”

„Nemusíš mi nic říkat. Neboj.”

„Víte, co by to znamenalo!?”

Albrecht mávl rukou. „Neboj.”

Hynek šel ke kohoutku, svlékl košili a opláchl si obličej, krk a ruce. V sálu si převlékl džíny, přezul se a vyčesával si z vlasů drobký malty. Přišel Albrecht.

„Hynku, počkej moment,” vybalil matrice Erató a rozložil je po zemi, „já to už dneska nahodím, když je to namíchaný. Aspoň ti to pořádně zavadne. Ale jestli chceš,” sklonil se nad matrice a ukazoval prstem, „kdyby se to řezalo podle týdle linky, tak ty vnější pruhy bych mohl zejtra udělat sám. Na tom není co pokazit, a kdybys s tím nebyl spokojenej, tak shodit to můžem vždycky.”

Hynek se podrbl ve vlasech. „Zachránilo by to den...”

Albrecht kývl. „Aspoň něco.”

Hynek mu podal ruku. „Jste hodnej,” řekl, „děkuju...”

Rozloučili se, Hynek vyšel ven, vzal Blanku za ruku a šli k hotelu. U recepční objednali Žilinu, vyběhl do pokoje pro sako, holicí strojek a klíče od bytu a vrátil se dolů.

„Měl by ses tu ještě najíst. V Praze nic není,” řekla.

Zavrtěl hlavou a sedl si do druhého křesílka hotelové haly.

Když přišla Žilina, uklidnil Katarínku, že je na světě a že přijede včas, pak zaplatil hovor, koupil dvě hořké čokolády a vzal Blanku za ruku. „Jedem,” řekl.

„Co to bylo?“ zeptala se.

„Infarkt.“ Promnul si oči a otevřel dveře na ulici.

U auta Blanka natáhla ruku. „Dej mi klíčky... Do Prahy budu řídit já. Bude to sice pomalejší, ale aspoň to budeš mít o sto dvacet kilometrů kratší...“

Zasmál se a objal ji kolem ramen. „Mně řízení nevadí.“

Vysmekla se a chytila ho za klopky saka. „Hynku! Mám strach. Už teď seš unavenej! Chceš jet z Varů do Žiliny a ze Žiliny do Varů. A seš rozrušený. Na pohřbu vlastního táty si moc neodpočineš... Hynku, mám strach!!“

Pročesával jí vlasy nad čelem. Protékaly mu mezi prsty a příjemně chladily. „Nejsem unavený. To se ti zdá. Vypadám sešle, protože jsem špinavej, ale až se vykoupu...“

„Hynku, prosím tě, nevykládej mi...“

„Dobře,“ přerušil ji, „jsem unavený a samozřejmě myslím na tátu, ale když budeš řídit ty, unavím se ještě víc.“ Odemkl auto, sedl si za volant a otevřel vedlejší dvířka. Kolem cedule se škrtnutým nápisem Karlovy Vary projížděli už se zapnutými světly.

Blanku zavezl k bytu rodičů. Když se otáčel, zablikal jí světly na pozdrav a pak ještě stáhl okénko a měl vystrčenou ruku, dokud ji viděl ve zpětném zrcátku.

Doma vyndal ze skříně ramínko s černým oblekem a do tašky si dal bílou košili a černou kravatu, svlékl se a vlezl pod sprchu. Dřel se kartáčem a postupně přidával studenou vodu. Zazvonil telefon.

Zastavil vodu, utřel si ruce a šel k telefonu. Nechával po sobě mokré šlápoty.

„Hynku, já nebudu spát. Strašně se bojím...“

Po nohou mu stékaly kapičky vody a kolem chodidel se dělala vlhká louže.

„Pojedu opatrně...“

„Ale zavolaš mi, hned jak tam přijedeš!“

„Zavolám...“

Utřel se, oblékl si manšestrový oblek, vzal tašku a ramínko a seběhl k autu. U Průhonic natankoval plnou nádrž a špinavou vodou z erárního kbelíku si umyl přední sklo.

Neudělat špatnou věc... Dálnice jednotvárně ubíhala a byla skoro prázdná. Jen občas se přiblížil k nějakým koncovým světlům, najel do levého pruhu a předjel. Stokrát si říkal, že mu aspoň zavolá... Chtěl za ním přijet a všechno mu v klidu vysvětlit. Pochopil by to. Kolikrát měl i sluchátko v ruce a točil žilinské volací číslo... Jenže teď už mu nic nevysvětlí. Dálnice jednotvárně ubíhala a od Pávova mohl jet s dálkovými světly, protože v protisměru už nejezdilo vůbec nic.

Udělat deset dobrých... Ale starý pán musel zemřít s pocitem, že jeho syn je povrchní a nespolehlivý sobec. Zapálil si cigaretu a pootevřel okénko. Pro jeden uzavřený život zůstane lumpem. Zbytečně, protože on by to určitě pochopil, ale už to nezmění.

Před Brnem dotankoval. Pak odbočil na Uherské Hradiště a za Gottwaldovem zastavil a chvíli chodil podél krajnice. Chtělo se mu spát a bolely ho oči a záda. Setřel z předního skla rozplácnuté mýry, rozbalil čokoládu a položil ji na vedlejší sedadlo. Pak ji po čtverečkách cucal. Když odbočoval na Púchov, začalo svítat. Znovu zastavil a znovu chodil podél krajnice. Dojedl čokoládu a do Žiliny dojel před šestou.

Zaparkoval u kostela, obešel náměstí a podíval se, kdy otvírají v květinářství. Pak na lavičce vykouřil cigaretu a ve čtvrt na sedm zastavil u Kataríny. Kdyby přijel o týden dřív,

bylo by to ještě u táty. Kdyby... Vyndal z auta tašku a ramínko, šel nahoru a zazvonil. Katarína měla zarudlé oči a černý kostým.

„Ach, chvalabohu, že si dobře došel.“ Objali se.

Chvíli ho držela v náručí a hlavou se mu opírala o prsa. „Hynek můj,“ řekla, „obaja sme prišli o veľa.“ Zakýval hlavou a pohladil ji po tváři. O veľa. Pak se umyl a oholil a oblékl si bílou košili.

„Raňajky budú o chvíľu,“ řekla Katarína. „Strnadovci z Plzně ráno volali, že sú od noci v hoteli. Prišli všetci traja a sem prídu okolo ôsmej...“

Ohrnul si rukávy košile. „Katarínko, měl táta manžetový knoflíky?“

„Neúrekom... Zabudol si si ich?“ Šla s ním do otcova pokoje, otevřela skříň a podala mu dřevěnou krabičku plnou knoflíků. Našel dva černé z onyxu, krabičku vrátil zpátky a shrnul si rukávy. Nastrkal pacičky knoflíků do dírek a rozhlížel se po pokoji.

Na zdi za psacím stolem visela pasparta se čtyřbloky jeho jezdeckých známek a jeden z leptů k *Noci s Hamletem*. Na knihovně byla fotografie z otcovy svatby. Katarína mezi Danou a Hynkem. Popošel k psacímu stolu.

„Všetko ostalo tak, ako to zanechal,“ řekla Katarína, „sám sa rozhodneš, čo s tým urobiť...“

Pod sklem stolu byla Hynkova fotografie vystřižená z *Graphisu*, XIIth triennale of Milano, first price Hynek Simon, CSSR, vedle fotografie Dany a ještě jedna Hynkova z klukovských let. Bylo mu na ní asi deset a měl indiánskou čelenku. Dopnul si knoflíky a narovnal límec.

Kdyby dostal ještě padesát prvních cen, kdyby pomaloval kilometry zdí...

„Ach, Hynek,“ řekla Katarína, „to všetko tu je teraz tvoje. Treba porozmýšľať, čo s tým. Po obedě sa porozprávame...“

Kdyby dostal ještě padesát prvních cen, už není nikdo, kdo by se těšil z oblouku mezi desetiletým klukem a první cenou. Už se bude vždycky jenom srovnávat letošní práce s loňskou, nebo třinácté trienále s dvanáctým. Už není nikdo, kdo by ho znal vcelku. Už nikdy nikdo nepochopí, že ty ceny nepatří uhoněnému profesionálovi, ale klukovi s indiánskou členkou.

Uhoněnému profesionálovi nastaly komplikace s pohřbem, časem a pozůstalostí. Kluk s indiánskou členkou zůstal na světě sám.

„Neporozprávame, Katarínko, moc mě to mrzí. Ale hned z krematoria musím zase do Varů...“

„Hynek! Nepustím ťa!! Aj keď si sa oholil, vidno, aký si unavený. Nemôžeš...“

„Musím, Katarínko,“ přerušil ji, „všechno ti vysvětlím, ale musím odjet. Pak přijedu na pár dní a všechno dáme dohromady...“

„Aj otcovi si sľuboval, že prídeš... nedočkal sa ťa...“

„Vím,“ řekl. „Katarínko...? Vyčítal mi, že jsme se rozešli s Danou?“

Dala ruku na rameno. „Nesúdil ťa,“ řekla, „veril, že sa k nej vrátiš. Hádám, že s tým aj zomrel...“ Otočila ho ke dveřím. „Káva ti vychladne...“

Neudělat špatnou věc je těžší než udělat deset dobrých...

Uvěřil by mu. Určitě by to pochopil. Jenže teď mu to už nevysvětlí. Přitom stačilo udělat si trochu času a přijet sem včas.

„Katarínko... můžu si zavolat do Prahy?“

Na každé straně stálo šest vysokých svícňů a na rakvi velká kytice. Stejná kytice ležela na dvojitém stupni před rakví a vedle dva věnce. Jeden od děkanátu a jeden od kolegů z katedry. Zleva prošel se skloněnou hlavou obřadník, pak vzadu kleply západky vstupních dveří a sál se ztišil. Sem tam ještě někdo potichu přišel ke stupňům a položil na ně květiny.

Hynek seděl mezi plzeňskou tetou a Katarínou, kterou držel za ruku. Na druhé straně seděl strýc a vedle Kataríny Standa. Obřadník se tiše vracel od hlavních dveří.

Buď jako lept, anebo jako suchá jehla. Velký formát a určitě na výšku, aby to chytilo i strop. Několik deziluzivních detailů, třeba prasklina v omítce za rakví nebo odštípnutá dlaždice stupně a zhuštěná perspektiva. V prvním plánu hlavy hostí, chladné nehybné tváře, kostěné brýle, hrany bílých límečků a vsazení rukávů tmavých sak. Plno takových hlav, celý spodek a levý okraj. Zemřel někdo důležitý. A mezi hlavami průhled na lavici s pozůstalými. Strnulá záda nad opěradly lavic, zase límečky a nožičky od brýlí, nějaký dámský klobouk a toporné držení krků.

Hlavní dveře táhle zavržaly a obřadník se otočil. Ozvalo se tiché šustění. Několik lidí přešláplo a někdo zakašlal.

A vpředu, na lavici pozůstalých, asi uprostřed výrazná hlava. Upravené kotlety, dobře strížené vlasy a zase límeček a dokonalý rukáv saka. Tvář úspěšného muže, vyšitá jemnou, precizní šrafurou. A přes její profil průhled na prostor u rakve. Rakev na vyšším podstavci než tady. Perspektivně zmenšená do třetího úběžníku nahoře. Plno věnců a kytic kolem. Mnohem víc, než je tady.

Tiché šustění se přibližovalo po pravé straně sálu. Obřadník se podíval ke galerii, nepatrně zavrtěl hlavou a Katarína si bílým šátkem otřela oči. Hynek zatajil dech. Předklonil se a díval se vpravo. Pak do prostoru mezi stupni s rakví a první řadou sedadel vjela Dana.

Dana! Snažila se jet rychle, ale dávala pozor, aby dlaněmi nepleskala o obruče. Dojela doprostřed, stočila se k rakvi a zastavila u stupňů s věnci. Zdvihla z klínu kytici růží a válcovitý bílý balíček převázaný černou stuhou, předklonila se a chtěla ho položit na horní stupeň. Nedosáhla tam. Podívala se na obřadníka, ale pak kytici a balíček vrátila na klín a najela ke stupňům bokem. Měla černé šaty a přes čelo tenkou černou sametovou stuhu. Vzala kytici za konce stonků a lehce ji rozkývala a pustila. Kytice dopadla až na horní stupeň, balíček se trochu odkutálel a zarazil o věnec děkanátu. Dana začala couvat, několik lidí přešláplo a někdo si odkašlal. Ohlédl se a zajela napravo na úroveň první řady sedadel. Tak Dana přijela! Obřadník se podíval ke galerii a nepatrně kývl, z galerie začala znít hudba a Katarína ho vzala za ruku. Podíval se doprava, ale přes hlavy lidí na Danu neviděl.

Měl to být *Hospodin je můj pastýř*, bez zpěvu, jenom na varhany, ale nemohl to poznat a možná to bylo něco jiného. Tak Dana přijela! Znovu se podíval doprava, ale nakonec řady

nedohlédl. Tolik hodin cesty... Konečně rozeznal mollovou melodii *Pastýře*. Udělali by líp, kdyby to pouštěli z desky. Hlavní motiv se dvakrát zopakoval, varhany ztichly, obřadník tiše otevřel dveře a vešel proděkan.

Stretávame sa tuná hlboko zasiahnutí neuveriteľnou správou, že vrcholne plodný život inžiniera architekta Přemysla Šimona musel neočakávane skončiť...

A vpředu na lavici pozůstalých, asi uprostřed, tvář úspěšného muže, udělaná jenom jemnou, precizní šrafurou, a přes její vyrovnaný kamenný profil průhled na prostor u rakve. Na každé straně šest vysokých svícňů a po zemi věnce se stuhami a kyticemi za nimi. U katafalku trochu zneklidnit rastr dlažby, nebo ho dokonce úplně vynechat a udělat nějaký náznak jiného prostoru a jiného času, třeba obložky nebo kousek trávy, a na něm postavičku asi desetiletého kluka, jen průhlednou, ale přesnou obrysovou linkou, jakože tam je a není, anebo jen pro někoho, a pouze detail nechápající, osamocené a ukřivděné tváře zase jemnou precizní šrafurou. Ale toho kluka co nejvíc potlačit, aby byl čitelný až při druhém pohledu, nebo aby byl spíš jenom tušit.

My, ktorí tu ostávame, nemôžeme viacej, kolega Přemysl, ako ti vyjadriť vďaku za, bohužiaľ, iba pár rokov, ktoré boli prehriate teplom tvojej osobnosti... Proděkan se uklonil, sešel z řečniště a z galerie se ozvala čtvrtá věta Čajkovského *Patetické*. Hrálo ji kvarteto. Pomalu...

Tolik hodin cesty, s tou její páteří... Nejspíš s Böhmem, protože vlakem to asi vůbec nejde. Díval se na kousek bílého balíčku, který vykukoval za věncem děkanátu. Stůžku přes čelo někdy nosívala. Jít a jenom tak mezi řečí se sehnout pro sedmikrásku a strčit si ji do vlasů... A nikdy se neptala, jestli jí něco sluší. Nezdržovala se váháním. – Dano, ale doufám,

že tu stužku si nenecháš i na pohřeb!? – Proč ne? – Nehodí se to... Asi se podívala do zrcadla a pak řekla – Hodí. Sotva o tom mluvila víc.

Lesní rohy nastoupily k hlavnímu tématu, opona se začala pomalu zatahovat a všichni vstali. Plzeňská teta se rozplakala. Nahmatal Kataríninu ruku a stiskl ji. Teď už mu to nikdy nevysvětlí, ale on by to pochopil...

Opona se zatáhla jen částečně a zastavila se. Průhledná postavička desetiletého kluka vepředu pod rakví zneklidněla. Začala se bezradně otáčet a vystrašeným pohledem hledat někoho, kdo by jí poradil. Lesní rohy se zachvěly na závěrečném akordu a opona se zatáhla úplně. Postavička zůstala za ní.

Strýc obešel tetu a objal Katarínu. Za strýce se postavil Standa a za ním se začala tvořit řada vyrovnaných profilů, dobře ušitých sak, límečků a kostěných brýlí. Na jednom místě vypadala jako přerušená, ale když se trochu posunula a prohnula, bylo vidět, že v mezeře je Danin vozík.

Hlbokú sústrasť. Děkuju. Prijmite prosím... Děkuju... Po-
dával ruce neznámým lidem. Hlbokú sústrasť. Děkuju. Me-
zera s Daniným vozíkem se přiblížila. Hlbokú sústrasť. Dě-
kuju. Úprimnú sústrasť. Děkuju. Ještě jednou přehmátla na
obručích a pak mu podala ruku.

„Hynku...” Smutně se usmála.

„Jsi hodná, žes přijela...”

„Byl to přece taky...” zadrhl se jí hlas.

„Moc ti děkuju,” řekl. Dala ruce na obruče a popojela ke Kataríně. Ta se sehnula a políbila ji.

„Myslím na tebe, Katarínko,” řekla Dana, „zítra ti zavolám...”

„Danka, nemôžeš ostať...?!“

„Zavolám ti, Katarínko...“

Další vyrovnané profily a kostěné brýle postupovaly. Přijmite hlbokú... Děkuju. Úprimnú sústrasť. Dana už objížděla lavice a mířila k východu. Děkuju. Hlbokú sústrasť. Sústrasť. Sústrasť. Děkuju. Sústrasť...

„Tak aj Danká prišla, Hynek,“ řekla pak Katarína a otřela si oči. Hynek ji vzal v podpaží a otočil se k východu. Z druhé strany šel Standa a před nimi strýc s tetou. Obřadník za nimi zaklapl západky dveří a v předsálí už přešlapovali lidé od nového pohřbu. Vyšli ven.

Kolegové z katedry čekali u fontány a Katarína se s nimi šla rozloučit. Hynek se rozhlížel.

„Je už asi venku,“ řekl Standa.

Vítr odnášel vodu fontány a dlažba na závětrné straně byla vlhká. Vlhkost na obě strany prodlužovaly šlápoty a směrem ven úzké stopy pneumatik. Hynek se uklonil *kolegům z katedry*, zrychlil, prošel mezi záhony růží a od hlavních vrat se rozběhl k parkovišti. Böhmvův stejšn už vyjížděl. Měl zapnutý pravý blinkr, zpomalil v oblouku výjezdu a pak se zařadil mezi vozy na silnici.

Vrátil se zpátky. „Chytil jsi ji?“ zeptala se teta.

„Ne, už odjela,“ řekl, „já jenom ještě...“

„Ale Hynku, nemůžeš odjet! Nemůžeš tu teď nechat Katarínku...“

Katarínka ji vzala pod paží. „Nechaj tak, Mária, on nemôže inak. Rozprávali sme sa o tom...“

„Já se hned vrátím,“ řekl Hynek, obešel fontánu a vyběhl na schody ke vstupu do krematoria. Nový pohřeb byl ještě v předsálí a vstup do sálu zamknutý. Zapnul si sako a prošel do sálu čekárnou pozůstalých. Černá opona byla zatažená. Nahmatal prostředek, rozhrnul ji a vystoupil na stupně pod

sokl s rakví. Nová rakev byla malá a bílá. Zřízenec s věncem na rameni se prudce otočil.

„Čo tu robíte? Chodte von, tuná nemáte čo robiť!“

„To viem,“ řekl Hynek, obešel ho a zamířil k plechovým dveřím do zázemí. Táhla z nich těžká vůně jehličí. Zřízenec ho předběhl a ruku prostrčenou věncem zapřel o zárubeň dveří.

„Chodte von!“ otočil se do chodby za dveřmi. „Pán Stajkovič, podťte sem!!“

Za rukou zřízencovou se objevil obřadník. „Čo to za kotéria!?“ sípal.

Hynek sáhl do saka pro peněženku a vyndal z ní padesátikorunu. „V minulým pohřbu byl takovej...“

„Von!“ vyděšeně křičel obřadník. „Pre verejnosť je to tu prísne zakázané!!“

„V minulým pohřbu byl takovej bílej kulatej balíček...“

„Okamžite chodte von!“

„Přineste mi ho!“

„To je vylúčené. Všetko už bolo pietne odpratané...“

Přes zapřenou zřízencovu ruku strčil padesátikorunu obřadníkovi do kapsičky černého saka. „Jen ten bílej balíček,“ řekl.

Obřadník se podíval na zřízence a znechuceně kývl hlavou.

„Zostaň mi pri ňom!“ řekl, odběhl a za chvíli se vrátil. Balíček byl zmáčknutý a na bílém papíře s černou stuhou byla část otisku podrážky. Obřadník to otřel rukávem a přes zřízencovu hlavu podal Hynkovi.

Hynek rozvázal stuhu a začal rozbalovat papír.

„Chodte! No chodte už, doboha!“ Obřadník vzal Hynka za ramena a strkal ho kolem katafalku na druhou stranu.

„Počkejte,“ řekl Hynek, „jenom se podívám, co to je, a dáte to tam zpátky...“ Balíček se mu v ruce rozevřel. Byla to stočená *Výtvarná práce*. Obřadník zakoulel očima, ukázal k opočně a pak si dal prst přes rty. Dostřkal Hynka ke dveřím na opačné straně a vtlačil ho do kanceláře. Vešel za ním, dveře zamkl, vzal Hynka za loket a druhými dveřmi s ním vyšel do čekárny pozůstalých. „Pohřeb Jano Géry,“ řekl smutným hlasem, „prosím pozostalých...“ Pozůstalí se seřadili a obřadník je uvedl do sálu.

Postavil se k oknu čekárny a listoval *Výtvarnou prací*. Nic. Černou stužku do vlasů a zabalit časopis... Proč? Nikdo neví. Starý pán by to snad pochopil... Ještě jednou nechal klouzat křídlové stránky pod palcem pravé ruky, až se palec zastavil na nehlazených žlutých listech přílohy. Posunul palec a pomalu je propouštěl ...onová. Vrátil stranu zpátky. Dana Šimonová. PŘÍSPĚVĚK K PROBLEMATICE ZNAKOVOSTI V UMĚNÍ. Redakce VP dostala k dispozici podnětnou teoretickou práci ing. arch. Přemysla Šimona, která se zabývá sémantickými aspekty komunikačních vztahů v poštovním provozu a jejich znakovými odrazy v oblasti poštovních cenin a filatelie vůbec. Zejména významným přínosem ing. arch. Přemysla Šimona je... Opřel se o parapet okna, recenzi dvakrát přečetl a do čekárny přišli pozůstalí z dalšího pohřbu.

Odložil časopis na sedadlo a na vedlejším sedadle vyrovnal papír. Byl dvojmo. Roztáhl ho a přeložil tak, aby otisk podrážky byl vevnitř. Pak časopis znovu zabalil. Převázal stuhou a zaklepal na dveře kanceláře obřadníka. Nikdo se neozval.

Až po chvíli se samy otevřely.

„Prosím pozostalých pohrebu Alexandra Horvátha vybrat hudbu...“

Hynek předběhl pozůstalé a podával obřadníkovi balíček.

Obřadník zavrtěl hlavou. „Čo teraz s tým?“

„Prosím vás, vraťte to tam zpátky.“

„V tom nie je zmysel...“

„Je,“ řekl Hynek, položil mu balíček na desky se seznamy hudby, otočil se a vyběhl z čekárny.

Standa čekal u fontány. „Kdes byl?“ zeptal se.

Hynek si rozepnul sako. „Něco jsem vyřizoval... Kde máš naše?“

„Šli k autu. Jedeš fakt hned teď?“

„Musím. Už takhle je ta třetí freska asi v háji. A Albrecht je tam sám a dělá. Je mi Kataríny líto, ale musím těchhle čtrnáct dní brát jako havarijní stav. Pak jí to vynahradím.“

„Hm,“ řekl Standa a odlepil se od fontány. „Chtěl jsem s tebou ještě mluvit o těch Mariánkách, ale...“

„O Běžcích?!“

„Jo. Ale teď se na to vykašlem. Ozvi se hned, jak budeš ve Varech hotovej.“

„A sakra! Co se zase děje?“

„Zatím si s tím nelam hlavu. Trochu se to houpe. Až bude něco jistý, tak se domluvíme...“

„Počkej, neokecávej to! Co se houpe?“

„Dobře... Vypadá to mírně blbě. Měnila se vzduchotechnika celého baráku, do sálu musí přijít víc výustek a vzduchaři se mi cpou do tý stěny, co mám pro tebe. Zatím nevím, jak to dopadne, ale jestli tuhle stěnu budu muset pustit, vypadne umělecký dílo z baráku ven. To znamená do atria. Tam ovšem nikdo nepustí fresku...“

„Tos mě potěšil...“

„To si dovedu představit, ale říkám ti to proto, aby ses zbytečně nehonil. Zatím... Jestli všechno padne, vyfakturujou ti rozpracovanost. Víc ze mě nevyrazíš, protože víc nevím.“

Šli pomalu k hlavním vratům. „Jestli já nejsem blbec...” řekl Hynek.

„Proč?”

Mávl rukou. Prošli vraty a vydali se parkovištěm k autům.

„Proč jestli nejseš blbec?”

„Byl jsem špatnej grafik?”

„Ne...”

„No vidíš. A stačil mi k tomu jeden stůl a jedna dvěstěwattová žárovka.”

„A co?”

„A co? Ted' jsem závislej na tobě, na tvejh vzduchařích, na komisích, na radách, na všech možnejch Albrechtech, Kudrnáčích, Kračmerovejch a já nevím, na kom ještě...”

„Tím mě zrovna moc nedojmeš. Já neudělám ani jednu čáru, abych nebyl na někom závislej. A žádněj architekt... A může mít prováděčky v tkaničkách, a klidně někdo přijde, že se stavět nebude. A hotovo... Anebo když všechno jó dobře dopadne, ty na tom děláš tři čtyři roky a nakonec se to postaví, tak přijde nějakěj Vonásek, vyfotografuje to, dá to do novin a pod to se napíše FOTOGRAFOVAL VONÁSEK. Kdybych se měl kvůli těmhle věcem litovat, mohl bych jít akorát loupat kůru do lesa.”

„Ale stejněš mě potěšil,” řekl Hynek. Když došli na parkoviště, objal Katarínu.

„Príd', Hynek.”

„Přijedu... Zůstanem si, Katarínko, vid', i když už není táta...”

„Zostaneme.” Pohládl ji po vlasech, rozloučil se se Strnadovýmými a nasedl do škodovky. Katarína se naklonila do okénka.

„Pôjdeš opatrně, pravda!” řekla.

„Pojedu,” řekl a vyjel z parkovacího pruhu. Vystrčil ruku z okénka a mával, dokud Katarínu viděl ve zpětném zrcátku.

Za Žilinou zastavil, převlékl se a ramínko s černým oblekem pověsil na zadní sedadlo a pak si zapnul bezpečnostní pás. Už není nikdo, kdo by si dal vedle sebe fotografii desetiletého kluka a fotografii vystřiženou z *Graphisu*. K desetiletému klukovi už ničí paměť nesahá. Desetiletý kluk zůstal za černou oponou. Přivřel okénko a zapálil si cigaretu. Chtělo se mu spát.

V Gottwaldově se najedl a za Uherským Hradištěm začalo drobně pršet. Počkal, až se kapky na předním skle začaly vzájemně slévat a stékat dolů, pak pustil stěrače. Jít a jenom tak mezi řečí se sehnout pro sedmikrásku a strčit si ji do vlasů. Jenom tak... A vyprosit kus místa někde v časopise jen proto, aby měl někdo radost. Jenom tak... Křídélko můry na stěrači po sobě nechávalo obloukovitou šmouhu. Zamáčkl se hlouběji do sedadla, aby se na cestu díval pod šmouhou.

Probudilo ho troubení. Vůz před ním byl pryč a řidič za ním troubil a blikal světly. Promnul si oči a popojel ke stojanu. Natankoval plnou nádrž, odklopil stěrače, špinavou vodou z erárního kbelíku omyl přední sklo a vyčistil stěrač. Tak *Běžci* nejspíš nebudou...

Dálnice jednotvárně ubíhala a stále drobně přšelo. Architekti, vzduchotechnici, výtvarné rady, výtvarné komise. Kudrnáčové, Fialové, kameníci, investoři, Albrechtové... A dřív mu stačil jeden stůl a jedna dvěstěwattová žárovka. Chtělo se mu spát. Už moc. Zatavil na pomocném pruhu, chodil podél krajnice a krčil čelo, aby mu nepršelo do očí. Pak si promnul oči, vlezl do vozu a jel dál.

Ramena a záda provlhlého saka začala studit. Zpomalil, rozeplnul bezpečnostní pás, sako svlékl a hodil přes vedlejší sedadlo. Pás zase zapnul a zrychlil. Pootevřel okénka, pustil naplno větrák a přepínal stěrače na různé rychlosti, aby

jejich vrzání nebylo tak jednotvárné. Desetiletý kluk zůstal za oponou.

V Průhonicích znovu natankoval a doma byl ještě před šestou. Svlékl se a vlezl pod sprchu. Měl pocit, že se vana houpe.

Pak se oblékl, uvařil kávu a na pracovním stole rozevřel desky s nápisem BĚŽCI. Posadil se na opěradlo židle, upíjel kávu a listoval v deskách. Nebudou...

Šálek od kávy nechal na stole, vzal tašku a pozhasínal. Pak znovu rozsvítil a zatelefonoval Blance. Slíbil, že z Varů zase zavolá, zhasl a zamkl za sebou. Navečeřel se ve Floře a na Bílé Hoře si znovu zapnul bezpečnostní pás.

Pořád pršelo. Stěrače jednotvárně vrzaly a světla protijedoucích aut nepříjemně pableskovala na mokřém předním skle.

Jen tak... Aby pod rakví bylo o jednu kytku víc a aby si funebráci lámali hlavu. Jen tak. A kolem čela si uvázala černou stuhu a jela z Prahy do Žiliny a ze Žiliny do Prahy. S tou její páteří. Jen tak... Chtělo se mu spát. Přejel křižovatku na Kladno a Beroun a zastavil. Přepnul na parkovací světla, hodil přes ramena provlhlé sako a chodil po krajnici. Zalehlo mu v uších a bolela ho hlava od cigaret.

Došel až daleko dopředu a pomalu se vracel. Auta, která jela na Prahu, vždycky sklopila světla, a když minula jeho škodovku, rozsvítila dálková a ozářila směrovou tabuli u odbočky. CHYŇAVA, BEROUN. Do Berouna a pak kousek zpátky na Prahu, celkem tak dvacet třicet kilometrů. Přijel tam tehdy asi za tři dny, simku nechal odtáhnout a od té doby se tam nevrátil. Zmáčkl si spánky a rozběhl se k autu. Nastoupil, najel na pravou krajnici, stočil volant naplno doleva a pak otočil do protisměru. Vrátil se ke směrové ceduli a odbočil na Beroun.

Simku nechal přes rok v servisu a pak ji za deset tisíc prodal mladému Böhmovi, aby ji už nikdy nemusel vidět. Projel Chyňavu a v Berouně se dostal na křižovatku s plzeňskou. Odbočil na Prahu.

Křeslice, Tomašovice, Rousov. Cítil, jak se chvěje a jako by jeho vlastní tep v uších přehlušoval motor auta. Zpomalil. Nemař, benzínka, samoobsluha s kapličkou. Zastavil. Reflektory svítily do zatáčky, ze které tehdy vyjelo šestnápravové volvo. Nalevo přes silnici byla stodola, dvorní zeď a štít statku. Obloukem couvl na šterkovou plochu vedle silnice. Pak přetočil volant na druhou stranu a pomalu popojížděl, až se světla reflektorů opřela o zeď. Vystoupil a přešel silnici.

Zeď... zeď z lásky k sadu / a z nenávisti k lidem... Světla škodovky na ni promítala jeho zlomený stín a na kopřivách se třpytily kapičky deště. Stál s rukama za zády a díval se na praskliny, škrábance a fleky opadlé omítky. Stíny ve spárách se tetelily, když za ním projížděla auta. *Zeď, pustá zeď, zeď vdovcova. / A jako by si předsevzala říci to naplno, ale ne nahlas...*

Roztrásl se zimou a uvědomil si, že sako už je promočené. Šlápl do kopřiv před zdí a položil na ni dlaň. Byla slizká a studená. Vyškrábal ukazováčkem kamínek ze spáry mezi cihlami, mnul ho mezi prsty a vrátil se k autu. Svlékl si sako, hodil je na zadní sedadlo a nastartoval. Z vlasů mu kapala voda a byla mu zima. Vrátil se do Berouna a odbočil na Chyňavu. V deset hodin byl zpátky na karlovarské.

Mokrý zátylek a ramena studily a stěrače jednotvárně vrzaly. Byla mu zima a chtělo se mu spát. Před Modrou hvězdou byl po jedenácté. Vypnul motor a světla a promnul si oči. Pak vzal tašku a mokré sako a vešel do hotelové haly.

Recepční měla šedomodrý obličej od obrazovky a přes dveře vinárny zněli přidušeně *Cizinci v noci*. Vstoupil na kokosový běhoun schodů a chytil se zábradlí. Byl slabý jako moucha.

„Klíč, pane Šimon!“ zavolala recepční.

Strnul a zavřel oči. Tiskl víčka k sobě a doufal, že recepční zavolá znovu, že se spletla. Nezavolala. Vrátil se k recepci a recepční mu podala dřevěnou hrušku s klíčem.

Přehodil si mokré sako do druhé ruky, vzal klíč a šel do restaurace. Byla poloprázdná. Prošel lokálem, zastavil se u stolku s pokladnou a čekal na Yvetku. Ta rozdala tácek vodek a přišla k němu.

„Upřímnou soustrast,“ řekla, „pan Albrecht mi říkal...“

„Děkuju,“ přerušil ji. „Co o něm víte?!“

Zvedla obočí a zavrtěla hlavou. „Včera večer přišel dost pozdě. Vypil asi čtyři, chtěl myslivce, ale toho jsem mu nedala. Ráno jsem neměla službu a dneska večer nepřišel. Myslela jsem, že jste pryč oba... Ve vinárně není?“

Prošel vinárnu, vrátil se do haly a naklonil se k recepční.

„Kdy jste ho viděla naposled?“

„Ráno odešel normálně,“ řekla, „pak se na chvíli vrátil před polednem a pak už tu nebyl...“

Pořád slyšel motor auta a schody se pod ním pohupovaly. Pomalu došel do čtvrtého patra, odemkl pokoj a rozsvítil. Ustláno bylo od pokojských, jenom skříň byla otevřená a v uličce mezi postelí a přistýlkou ležel rozkrámaný Albrechtův kufr. Tašku a sako hodil na přistýlku, otevřel okno a padl do křesílka. Viděl černou silnici, kužely světél a míhající se odrazky patníků. Silnice se začala zvedat a kroužit a rozdvajovat. Otevřel oči, promnul si je a vstal.

Převlékl si košili a svetr, vyklonil se z okna a díval se, jak

voda stéká po taškách do okapu. Tenhle konec prostoru nestojí za nic....

Zamkl pokoj, sešel dolů, klíč položil na recepční pult a šel k autu. Zastavil před vjezdem na stavbu a vrátný ho s baterkou doprovodil do sálu.

Půjčil si baterku a vylezl na lešení. Podkladová vrstva byla nahozená, víc nic. Slezl dolů a šel k míchačce. Byla v ní zatvrdlá malta pro druhou vrstvu. Nabral ze sudu kbelík vody, nalil ho dovnitř, pustil míchačku a nechal ji chvíli běžet. Pak poděkoval vrátnému a vrátil se do hotelu.

Postavil se ke stolku a čekal na Yvetku. „Je pryč,“ řekl, když přišla. „Chlastá od rána. Kde ho mám hledat?“

Yvetka pokrčila rameny a začal balit příbory na ráno. „Nejspíš se brzo vrátí,“ řekla, „většina hospod je už zavřená. Leda hotely a podniky, kde se hraje...“

„Kde mám začít?“

Opřela se zadkem o zásuvku se servítky a chvíli se mu dívala do tváře. „Vy nejspíš v posteli. Vypadáte pěkně zřízenej...“

Naklonil se ke kase, vzal si účtenku a z kapsy zástěry jí vytáhl tužku. „Diktujte mi, kam mám jít! Neznám to tady.“

Vzala mu tužku z ruky a vrátila ji zpátky do kapsy. „Když to tu neznáte, akorát byste se tu mlátil jako klacek pod jezem. Dejte si kafe...“

„Tak vám moc děkuju,“ řekl a otočil se k východu.

Chytila ho za loket. „Dejte si kafe a já zavolám jednoho taxikáře, aby to s váma objel. Jinak to nemá cenu.“

Posadil se k nejbližšímu stolku a zapálil si cigaretu. Yvetka šla do recepcie telefonovat a pak mu přinesla kávu. „Už jede,“ řekla.

Kouřil a upíjel kávu. Pak Yvetka přivedla taxikáře.

„Jedničky můžete vynechat a dvojek a trojek už moc ote-

vřenejch nebude. Jenže nejspíš je v takovém stavu, že by měl potíže i ve dvojkách," řekla.

Taxikář jezdil pomalu a ochotně a do lokálů chodil s Hynkem. Albrechta nenašli. Když se vrátili do hotelu, v restauraci už byla tma a ve vinárně dávali židle na stolky.

Recepční se naklonila přes pult. „Sháněla vás telefonem nějaká dáma z Prahy. Byla rozčilená. Ale když jsem jí řekla, že už jsem vás viděla, uklidnila se a řekla, že nic nechce.“

„Děkuju," řekl. Vzal si klíč a šel nahoru. *To zde je zed', zed' věkovitá! / To jenom ty, byť pouze stár, / uhodil ses o ni s otázkou, / do jaké míry je ďábel svobodný...* Usnul v džínách, košili a svetru.

Kudrna si sundal přilbu a zaklonil hlavu, aby viděl na lešení.
„Pojď na oběd!“ řekl.

„Nejdu.“

„Když budeš žrát jednou denně, tak se tu akorát zhroutíš
a já budu mít průser, žes to nedodělal.“

Hynek odložil hrníček se štětcem a opřel se o zábradlí.

„Koukni se ven... Jestli bude furt takhle zataženo, tak toho
můžu v pět nechat. Nebudu vidět.“

Kudrna zapnul řemínek helmy a navlékl si ji na ruku. „Co
kdybych ti nechal udělat stojany se světla?“

Hynek zavrtěl hlavu.

„Když ti bude z každé strany svítit jedna pětistovka, tak
budeš mít světla dost,“ řekl Kudrna.

„Světla jo, ale šlo by od toho moc teplo a mně by to schlo
pod rukou.“

„A co zářivky? Ty jsou studený...“

„Ale zase slabý... Klidně jdi, já se najím večer.“

Dveře provizorního vstupu zavržaly. Vešel Standa a Hynek
si zapálil cigaretu a slezl z lešení. „Co Katarínka?“

„Všechno docela dobrý. Pozdravuje tě.“ Otočil se ke Kallio-
pé a dlouho ji prohlížel. „Jseš dobřej,“ řekl. Pak ukázal na
Melpomené. „Takže tu, co děláš, a ještě tuhle...“

Hynek zavrtěl hlavou. „Budu mít co dělat, abych stihnul Erató. Víš houby, co se tu dělo...“

„Pojďte si to říct při jídle,“ navrhl Kudrna.

„Co se tu dělo?“

„Dělám sám,“ řekl Hynek, „Albrecht tu není. Než jsem se vrátil ze Žiliny, tak se ožral a zmizel. Do dneška nevíme, kde je...“

„Potěš pámbu...“

„Pojďte si to říct při jídle!“

„Já jdu dělat,“ odpověděl Hynek.

„Já jdu jíst! Já nemůžu dělat a nejíst...“

„Najdu vás pak někde?“ zeptal se Standa.

Kudrna rozhodil ruce. „Někde jo.“

Hynek vylezl na plošinu a Standa se posadil na bednu s barvami. „Tak to už ho asi sebrali,“ řekl.

Hynek pokrčil rameny. „Možná že jo, ale ve Varech ne. Tady jsem s policajtama domluvenej, řekli by mi. V Litomyšli taky není a v Praze hlídá Böhm jeho byt. Nejspíš zapad mezi nějaký kumpány, který si ho považují. Má peníze... Já mu je, blbec, dal předem. Až jim dojdou, tak se všechno dozvíme.“

„Jenže pro tebe to už bude pozdě...“

„Pro něj taky. Totální recidiva...“ vzal hrníček s barvou a štětec a otočil se ke zdi, „z toho se sám nedostane. Ta parta v Litomyšli už ho k sobě nevezme a na léčení nebude dobrovolně chtít. Leda by ho tam poslali na výměr. Jenže on je na volný noze, a než mu dokážou příživnictví, tak se uchlastá...“

Standa vstal, obešel podvozek a díval se mezerou mezi lešením a zdí nahoru. Pak ukázal na hlavu Erató. „Tu stuhu přes čelo v první verzi neměla, vid’?!“

Hynek zavrtěl hlavou.

Standa tiše hvízdal. „A dá se to nějak obhájit? Stylově nebo dobově...?“

„Dá,“ řekl Hynek, „to prostě byla Múza, která si dala stuhu přes čelo. Jen tak. A hotovo. Bylo to pro ni typický.“

Standa pomalu došel k topenářskému kanálu a pomalu se vrátil.

„Mluvil jsi s ní?“

Hynek zavrtěl hlavou.

„To ti na klidu taky asi moc nepřidalo, že na ten pohřeb přijela...“

„Asi ne...“

Standa strčil ruce do kapes a coural se po sále. Pak se znovu vrátil pod lešení. „Já ti přijel říct něco jinýho, ale když vidím, jak se ti nedaří, tak se mi do toho ani nechce...“

„Že nebudou *Běžci*, nebo ještě něco novýho?“

„*Běžci*... Je to pech, ale tu zeď jsem musel pustit. Mě to mrzí, pro tebe je to škoda, investor řve, ale nedalo se nic dělat.“

„Investorovi je to jedno...“

„Není. Jednak ti musí zaplatit rozpracovanost, to může klidně bejt i šedesát procent, a pro něj jsou to odepsaný prachy... jednak, a to je horší, termín je furt stejnej... Tys byl připravenej na realizaci, všechno rozmyšlený, promyšlený a schválený... A teď najdi nějakýho Bohouše, kterej se teprv začne vyptávat, co by tam vlastně mělo bejt, začne skicovat, chodit na komise, a přitom do února vyplivne hotovej reliéf třikrát šest metrů.“

„To bude muset bejt moc šikovnej Bohouš...“

„To jo. A já vypadám jako blbec, kterej to zavinil!“

„Vidíš. Měls radši jít loupat kůru do lesa!“

„Ne. Říkám ti to jenom proto, abys viděl, že jsem měl dost důvodů snažit se ty *Běžce* udržet. Ale fakt to nešlo.“

Hynek se narovnal, přiředel si v hrníčku barvu a znovu se sklonil ke zdi. „Bráníš se, jako bych ti to vyčítal. Nevyčítám. Budu se kvůli tomu chvílema vztekat a chvílema si budu namlouvat, že mi to nevadí. Ale to všechno až v Praze, až tady s tím budu hotovej. Teď nemůžu, prostě nemůžu, protože nemám čas.“

„A já tě zdržuju, vid’?!“

„Jo.“

„Tak čau a ozvi se.“ Kývli na sebe a Standa zamával zdviženým palcem pravé ruky. U provizorního vstupu se ještě zastavil. „Hynku!“

Hynek se otočil a Standa ukázal na hlavu Erató. „Nebude ti vadit, když to řeknu našim?“

„Co?“

„O tý stuze...“

Hynek pokrčil rameny. „Pozdravuj je...“

Díval se, jak Standovo břicho a nohy poskakují mezi rozbláčenými kolejemí za prosklenou stěnou. Pak už ho viděl jenom od kolen dolů a nakonec mu jeho kotníky a boty vyšly vpravo nahoře ze zorného pole. Pršelo. Rozmíchal si okry na chiton, vykouřil cigaretu a začal znovu malovat. Na to, že bylo zataženo, toho zbývalo ještě dost. A *Běžci* nebudou...

Vzduchové bublinky tiše praskaly za štětcem a podlážka lešení skřípala, jak přešlapoval od zdi k polici s hrníčky barv. Velké hnědé oči ho nehybně pozorovaly. Se stuhou přes čelo se zdály přísnější, ale i zranitelnější. Čas ubíhal, ale malby přibývalo pomalu.

Dveře provizorního vstupu zavržaly. „Maestro,“ Kudrnova přilba se leskla od deště, „pojď se na něco kouknout!“

Přehodil přes sebe vršek od montérek, zapálil si a slezl dolů. „Na co?“

„Možná je to blbost, ale uvidíš sám.“ Prošli atriem do přízemí lůžkového bloku k dílnám. Kudrna zastavil u elektrikářů.

Na stole uprostřed leželo vedle sebe osm provizorně napojených zářivkových trubic. Jeden elektrikář stiskl vypínač, trubice zablikaly a rozsvítily se. Druhý elektrikář se postavil do dveří a opřel se o rám. Všichni přimhouřili oči.

Kudrna se naklonil, přidržel ruku nad zářivkami a obrátil se na Hynka. „Nehřeje to,“ řekl, „myslel jsem z každé strany jeden stojan s takovýmhle panelem... Je ti to k něčemu?“

Hynek pokrčil rameny. „Světlo je to dobrý, ale je to moc práce.“

Elektrikář zářivky vypnul a všichni čtyři přestali mhouřit oči.

„Není,“ řekl Kudrna. „Všechny koncovky na jednu lať a všechny startéry na druhou. Ty latě se přibijou na betonářskou překližku a pásovinou se to přidělá k lešeňový stojce s trojnožkou a šmytec...“

Hynek zavrtil hlavou a otočil se ke dveřím. „To je moc práce. Jste hodný, ale nemá to cenu.“

Kudrna ho chytil za loket. „Jak to, že to nemá cenu?! Dyť už ani nežereš!“

„Za tři dny musím bejt hotovej. Na tři dny to už nemá cenu.“

„O kolik dýl bys mohl denně dělat?!“

Hynek zkrabatil čelo. „Nedělej si iluze... O hodinu, nejvíc o dvě. Dýl dělat prostě nevydržím.“ Obrátil se k elektrikářům a zdvihl ruku. „Kluci, jste fajn, a až budu končit, vypijem flašku. Ale teď jdu.“

Kývl i na Kudrna a vrátil se do sálu. Byly skoro dvě.

Vzduchové bubliny tiše praskaly za štětcem. Velké hně-

dé oči ho nehybně pozorovaly. Venku bylo pořád zataženo a chvílemi pršelo.

Dveře provizorního vstupu zavržaly. Hynek se narovnal a otočil. U vstupu stál Drábek se svými kameníky. Drábek překročil topenářský kanál a přišel pod lešení.

„Musíte končit, pane Šimon,“ řekl.

„Ale jděte, pane Drábek,“ řekl Hynek, opřel se lokty o zábradlíčko a díval se mu seshora do tváře.

„Nedá se nic dělat, musíte končit...“

NEOHLÁŠENÉ NÁVŠTĚVY PŘICHÁZEJÍCÍ ZA DENNÍHO SVĚTLA PROSÍM O MAXIMÁLNÍ STRUČNOST. Copyright by Hugo Böhm. Tady to nejde, ale na dveře ateliéru to určitě pověsí. „Co se děje?“ zeptal se.

„Už to začíná, pane Šimon!“

„Co začíná?“

„Voslava...“

„Ale pane Drábek... copak se přihodilo?!“

„Je mi dneska padesát.“

„No, pane Drábek, to bych vám neřek,“ slezl z lešení a podal mu ruku, „vypadáte nejvíc tak na devětačtyřicet!!“

„Nic mi tu nepřejte, až tam,“ řekl Drábek, „sedíme všichni v lůžkovém, v tý cimře za kantýnou, Kudrnáč nám ji otevřel.“

„Pane Drábek, mě to mrzí, ale já nemůžu, já bych nebyl hotovej...“

„To byste mě urazil, pane Šimon!!“

Chvíli se handrkovali a smlouvali, pak Hynek slíbil, že dodělá záběr a na chvíli přijde. Velké hnědé oči ho stále nehybně pozorovaly a podlážka lešení skřípala. Čas ubíhal.

Odložil štětec, zapálil si cigaretu a opřel se o zábradlíčko. Venku, výřezem prosklené stěny, projela kola multikáry. Už

zase přelo. Multikára zastavila a brumlala před provizorním vstupem.

Zadkem napřed vešel elektrikář a odmotával od vchodu roli kabelu. „Máte to zapojený v rozdvojce u míchačky,” řekl. Pak s druhým elektrikářem začali nosit panely se zářivkami, lešeňové trubky a trojnožky. Hynek slezl z lešení.

„Tak on vás to přece jen nechal dělat?!”

„Jo,” řekl starší elektrikář, „ale ono to tolik práce nedalo.” Sestavili stojany, postavili je po stranách lešení a rozsvítili. „No nazdar,” řekl Hynek, „to je světla jako od svářečky...”

„Jestli je to moc, můžete pár trubic na každý straně vyřadit. Stačí je pootočit. A kdybyste s tím ještě něco potřeboval, tak budeme v lůžkovém, v tý cimře za kantýnou,” řekl elektrikář a zatahal za řetízek od stavěcího kolíku, „tady se to dá vejškově štelovat...”

Elektrikáři odešli a Hynek vylezl na lešení. Tak každý den bude mít o hodinu o dvě víc. Pátek, sobota, neděle. Ale stejně den bude chybět. Cítil to od začátku, od návratu ze Žiliny, že den bude chybět. Denně si dělal větší záběry, aby to do neděle vyrovnal, ale večer zatím vždycky musel vzít knejp a to, co si připravil navíc, zase shodit. Už vůbec nešlo o Melpomené, o to, neudělat špatnou věc, ale neudělat průšvih a aspoň dodělat Erató.

Světlo zářivek bylo studené a zároveň dost silné a barvy nezkreslovalo. Vzduchové bublinky tiše praskaly za štětcem a podlážka lešení skřípala, když přešlapoval od zdi k polici s hrníčky barev. Pomalu se blížil k okrajům záběru.

Opřel se o zábradlíčko a zapálil si cigaretu. Ještě tak hodinu práce a bude hotov a poprvé nebude muset shazovat čistý podklad. Cigaretu dokouřil jenom do polovičky, zatočil se na ní špičkou tenisky a začal znovu malovat. V půl sed-

mé se narovnal a otřel si ruce, protože byl hotov. Zítra o dvě hodiny dýl, v sobotu taky a v neděli až do konce, kdyby měl dělat do rána. S těmhle světly to půjde. Stačí, aby to vydržel.

Nehybné hnědé oči ho nepřestávaly pozorovat a zvenčí, od lůžkového bloku, byl provizorním vstupem slyšet zpěv. Stačí, aby to vydržel. Už nic víc od nikoho nepotřebuje. Cítil hřejivý závan nezávislosti. Stačí, aby to vydržel... On sám! A on sám ještě nikdy nezklamal...

Svlékl si vršek montérek a košili a šel se opláchnout ke kohoutku u míchačky. Pak se vrátil, vyčesával si z vlasů maltu a díval se na Erató. Pro zítřek měl připravené první dvě vrstvy, bude stačit jen natáhnout mramorovou moučku a začít dělat.

Nebo natáhnout mramorovou moučku už dneska a dělat dál. Jen vydržet.

Zářivky nechal svítit, vzal si čistou košili a běžel do lahůdkářství za školou. Koupil dvě nohy čabajky a čtvrtku chleba a vrátil se na stavbu. Znovu si oblékl špinavou košili a v kalfasu rozmíchal mramorovou moučku. Natáhl celý zítřejší záběr, opřel se o zábradlíčko a ukusoval čabajku. Byla tvrdá, voněla vápnem a venku zase přšelo. On sám ještě nikdy neselhal...

Dojedl čabajku, zavěsil matrici a obtáhl kresbu, doředit barvu v hrníčkách a začal zase malovat. Za štětcem tiše pras-kaly vzduchové bublinky.

Zpěv zvenčí od lůžkového bloku zesílil, protože se otevřely dveře provizorního vstupu.

„Ty ses rozjel...” řekl Kudrna.

„Dík za ty světla, jsou výborný,” řekl Hynek, zapálil si cigaretu a opřel se o zábradlíčko. „Slavíte...?”

„Jo. Drábek tě tam čeká, musíš se stavit.”

„Nemůžu. Natáhl jsem si ještě celej záběr a budu dělat dlouho. Je mi ouzko, když si uvědomím, že už je čtvrtek...”

„Deset minut tě nevytrhne...”

„Deset minut ne, ale hodina jo. Takhle zmazanej nemůžu lítat po hospodách a shánět flašku. To znamená umejt se, převlíknout...”

„Drábek není zvědavej na flašku. Dej si s ním panáka, vykuř cigáro a můžeš jít znovu dělat...”

Vzal hrníček s barvou a začal ji promíchávat. Kudrna odešel.

Točil štětcem v hrníčku a vybavoval si Drábkův obličej. Šlo to. Odložil štětec, našel tužku a na rubu staré matrice zkusil nakreslit jeho profil. Pak zkusil ánfas, byl výraznější. Několikrát ho překreslil a trochu zkarikoval. Potom našel čistý papír, nakreslil ho načisto a připsal věnování.

Papír stočil do roličky, vyšel ze sálu a podle rámusu došel do místnosti za kantýnou. Bylo jich tam asi třicet a všechny znal aspoň od vidění. Karikatura kolovala kolem dokola a Drábek se nadšením plácal do stehů. Hynek vypil dvě skleničky zteplalého vína a nenápadně se vytratil.

Podlážka lešení vrzala a velké hnědé oči ho nehybně pozorovaly. Čas ubíhal a konec záběru se blížil nesnesitelně pomalu. Stále víc měl pocit, že je jedno, jaký hrníček s barvou vezme do ruky. Zvenčí byl slyšet zpěv a byla už úplná tma.

Vrata provizorního vstupu zavržala a zpěv od lůžkového bloku zesílil.

„Maestro, neflákáš se?!“ Kudrna se kolébal ze špiček na paty, měl ruce v kapsách a bodře se usmíval.

„Jo,“ řekl Hynek a prsty zabrnkal o spodní ret, „akorát si tu dělám brm brm...” Otočil se zpátky ke zdi a maloval.

„Musíš se tužit, maestro! Musíš se tužit...!“

Neodpověděl. Kudrna odešel a Hynek slezl dolů, zavřel za ním dveře a vrátil se na ležení.

Konec záběru se blížil nesnesitelně pomalu a bylo třeba u toho sedět na bobku. Často vstával, protahoval si kolena, protřepával nohy a rovnal záda. Odvracel se od ozářené zdi a mžoural do prosklené stěny, aby odpočinul očím. Vždycky teprve po chvíli prohlédl odrazy světél přes sklo do venkovní tmy a rozeznal matné okraje louží a odlesky staveništního osvětlení. Zpěv od lůžkového bloku už pomalu ztrácel melodii. Bylo to spíš hulákání.

Velké hnědé oči ho nehybně pozorovaly. Ještě nikdy nesehlal. Ale aby to mělo smysl, měl by nejenom dodělat záběr, ale ještě si podhodit druhou vrstvu na zítřek. Jinak bude celé dopoledne čekat, až to zavadne. Na zítřek a na sobotu. Nebo aspoň na zítřek, aby nemusel snižovat ležení.

Zítřek musí podhodit, jinak to všechno bylo na nic. Vrata provizorního vstupu zavržala a zpěv a křik od lůžkového bloku znovu zesílil.

„Maestro, neflákáš se?!“

Kudrnovi se leskly oči a motal se nejistým krokem kolem topenářského kanálu. „Povídám maestro, neflákáš se?!“

Hynek odložil hrníček s barvou, knejpem odřízl kousek přebytečné omítky a hodil ho po Kudrnovi. „Neflákám,“ řekl, „akorát mě serou ptáci, co se mi sem vožralý choděj posmívat!“

Kudrna chvíli balancoval, pak se ustálil na jednom místě a vztyčil ukazováček vysoko nad hlavu. „Správně maestro, musíš pracovat! Eště moc musíš pracovat...Já vim, co říkám!“ Otočil se k východu a širokým krokem odcházel. V provizorním vstupu se otočil. „Ne... ne abys šel teď domů!“ Vyšel ven,

ale hned nakoukl zase zpátky. Ukazováček měl pořád nahoře. „Já vim, co říkám!!“ Vrata ven nechal otevřená.

Hynek slezl, vyšel před sál, protáhl se a u kohoutku u míchačky si ošplíchl obličej. Pak zavřel vrata a vrátil se na lešení. Chybělo mu už jen pár tahů štětcem. A zítra ráno znovu a v sobotu a v neděli. Jen kdyby vydržel...

Domaloval, knejpem zarovnal omítku podél okraje draperie a slezl z lešení. Pak vyšel ven a pustil míchačku. Nalil do ní kbelík vody, z hromady prosátého písku naházel osm lopat a ze sudu po paměti vykrojil čtyři fanky vápna. Nechal to točit a sedl si do Albrechtova křesílka. Vykouřil cigaretu. Pak se vrátil k míchačce, vylil ji do kolečka a vjel s ním do sálu na světlo. Vzal zednickou lžící a zašťáral v maltě. Vápna tam bylo určitě dost.

Vynesl na lešení kalfas a kbelíkem přenosil maltu. Cítil se jako mátoha. Bylo to spíš ztrácení času na spaní než práce a rámus od lůžkového bloku pomalu umlkal.

Vylezl na lešení. Točila se mu hlava. Vykropil štětkou zítřejší záběr a promnul si oči. Vydrží to, a tady ve Varech zůstane místo tří zprzněných fresek jenom jedna. Vydrží to. Samozřejmě že to vydrží, ale jedna zprzněná stejně zůstane.

Vápna bylo moc a malta nešla ze lžíce. Práskal ji silou, ale byla jak smetana a táhla se pak i za fartáčem. V levé ruce měl mokrý hadr a opatrně jím otíral cákance na hotové fresce. Měl vztek. Desetiletý kluk, co chtěl být malířem, zůstal za oponou žilinského krematoria a akademický malíř H. Šimon tady z milosti jiných tříská maltou, aby napravil chyby jiných, má před očima mžitky, sotva se hýbe a riskuje, že když si do oka vstříkne vápno nebo sní zkažený salám nebo si vyvrkne nohu a nebude moct jeden den dělat, bude průser a z ostudy kabát. A když všechno jó dobře dopadne, budou

lidi chodit kolem Melpomené a budou říkat: Ten chlap se zbláznil, ty barvy k tomu obkladu vůbec nejdou... Měl vztek.

Ale aspoň *Běžce* mu nikdo nezprzní. *Běžce* ne. Ti se prostě nebudou dělat vůbec.... Promíchal maltu, naložil si ji na hladítko a narovnal se. Zatočila se mu hlava. Trhl rukama, aby nabral rovnováhu, a malta z hladítka s plesknutím sjela na podlahu lešení. Slyšel smích. Opřel se zády o zábradlíčko, zavřel oči, a když se mu do hlavy vrátila krev, praštil hladítkem a lžící zpátky do kalfasu. Vydrží to. Samozřejmě že to vydrží, ale jedna zprzněná freska po něm stejně zůstane. Měl ještě větší vztek.

Obrátil se, opřel se o zábradlíčko lokty a díval se do prosklené stěny. Jeho obraz byl deformovaný perspektivou, měl obludně dlouhé nohy a malou hlavu a při pohybu se amébovitě převlňoval přes vodorovné kazy skla. Slyšel smích. Na spodu jeho odrazu se míhaly oválné růžové skvrny.

Přimhouřil oči, aby prohlédl sklem, a za chvíli se objevily obrysy louží, šlápot a kolejí od nákladáků. Plac před prosklenou stěnou byl plný postav. Motaly se jedna přes druhou, narážely do sebe a máchaly rukama. Několik z nich mělo tváře a dlaně přitisknuté ke sklu. Chechtaly se.

Oči si zvykly a Hynek rozeznával elektrikáře, topenáře a kameníky. Drábkův nos rozplácly na skle a v pozadí Kudrnovy nohy. Na hladinu louže před Kudrnou dopadla stříbřitá parabola moče.

„Von má noční!“ řval Drábek, chechtal se a začal dlaní plácet do skla.

Ke sklu se přimačkávaly a od něj zas odlepovaly pitvorné fleky ksichtů. *Při přecházení z přírody dobytí / zdi nejsou právě vlídné, / zdi pomočené talenty, zdi poplivané / vzpourou kleštěnců proti duchu...*

Hynek se sklonil ke kalfasu, nabral lžící trochu malty a mrskl jí proti prosklené stěně. Postavy za sklem zajásaly a jejich tváře a dlaně se rozevlály jako prádlo na šňůře.

Pitomci. Stádo pitomců. A to byly doby, kdy mu ke štěstí stačil stůl a dvěstěwattová žárovka... Znovu nabral kus malty a znovu ho hodil proti zpitvořeným ksichtům.

Louže před Kudrnou se přestala čerit, Kudrna popošel blíž a dostal se celý do výřezu stěny.

„Konec!“ zařval a klátivě se otočil. „Jde se bydlet!“

Ozvalo se ještě několik zabouchání, postavy se odtáhly od skla a pomalu odvrávaly z dohledu.

Nabral na hladítko maltu a začal špičkou lžice vyspravovat okraje záběru. *Je to jenom kus zdi / živené smutkem a šířané / močením fantomů, kteří / ji pak přelézají...* A to byly doby, kdy mu ke štěstí stačil stůl a dvěstěwattová žárovka, kdy nebyl za blbce hordám primitivů...

Vyčistil kalfas a kolečko, vypláchl míchačku a umyl se pod kohoutkem. Odpojl kabel od stojanů se zářivkami a zavřel sál. Vrátný měl na stole rozsvícenou lampičku, ale tvrdě spal. Bylo tři čtvrtě na dvanáct. Hynek podlezl závoru a šel do hotelu. Měl hlad.

Ve skleněných výplních lítaček restaurace už byla tma. Minul je a procházel hotelovou halou. Recepční se odklonila od televize a sáhla k věšákům pro klíč.

„Zatím ne,“ řekl a šel ke dveřím vinárny. Znělo skrz ně *Yesterday*. Vešel dovnitř.

Číšník ho zastavil hned pár kroků za dveřmi. „Jenom ve společenským, pane. Aspoň sako... ale stejně máme obsazeno...“

A to byly doby, kdy se klidně mohl vykašlat na usmolenýho pingla. Teď nemohl. Měl hlad. Otočil se ke dveřím.

„To je v pořádku, pane vrchní! To je náš host...“

Hynek se ohlédl. Mladý Böhms strkal vrchnímu do ruky padésátikorunu a ukazoval na Hynka. Měl tvídový oblek s koženými lištami u kapes. Vrchní kývl hlavou a Böhms vzal Hynka za loket. „Pojďte, pane Šimon,“ řekl, „sedíme tamhle za sloupem.“

„Zajdu se nejdřív převlíknout...“

„Prosím vás!“ zasmál se Böhms. „On nevěděl, že patříte k nám, jinak by to neřek...“ Odvedl Hynka ke stolu za sloupem. Seděl tam Fiala a dvě Němky. Böhms jim Hynka představil. Mluvil docela slušně německy a říkal nesmysly. Vrchní přinesl pátou skleničku a nalil Hynkovi víno. Hynek si objednal jídlo, Fiala dolil Němkám a Böhms mluvil o umění a pohrával si přitom se zlatým řetízkem na zápěstí. Hynek měl chuť položit hlavu na stůl a spát. Promnul si oči, zapálil cigaretu a snažil se neposlouchat Böhmsovo blábolení. Němky ho pozorně sledovaly.

„Stejně jste formát,“ řekl Fiala. „Tomu blbcovi Kudrnáčovi by si nikdo netrouf nabídnout ani pětku, a vy jste ho zlámal...“

„Jako v čem?“

„Že vás tam pustil podruhé...“

Hynek si znovu promnul oči. Ani korunu si nevzal, pane Fialo! Úplně viděl, jak se Fiala chechtá. Ne, vážně, ani korunu. On... Ale pane Šimon, co si budeme povídat... Hynek si ještě jednou promnul oči. „No vidíte,“ řekl a narovnal se, aby před něj mohl vrchní položit talíř.

Fiala doléval a Böhms bavil Němky. Měl příjemný hlas, byl zdvořilý a gestikuloval uměřeně. Šikovný mladý muž.

Hynek dojedl a zavolal na vrchního. „Snad už nechcete jít?“ zeptal se Fiala.

„Musím,“ řekl Hynek, „usnul bych u stolu.“

„Máme na vás smůlu, pane Šimon, tolikrát jsme se tu potkali a já myslel, že si někdy uděláme hezkej večer...“ řekl Böhm.

Naklonil se přes ně vrchní a Hynek vytáhl peníze. Mladý Böhm ho chytil za ruku. „Nic takovýho, pane Šimon,“ otočil hlavu k vrchnímu, „to je náš host, pane vrchní, nic od něj neberte!“ Naklonil se zpátky k Hynkovi. „Zkazil byste nám radost, pane Šimon, tohle je vlastně taková oslava. Měli jsme dobrej den...“

„V čem?“

Mladý Böhm se usmál a pokrčil rameny. „Tak... Někdy se daří, někdy ne. Dneska se dařilo.“

Němkám bylo líto, že odchází, Böhm s Fialou doufali, že si to někdy vynahradí, a recepční se natáhla pro klíč, aniž odvrátila hlavu od televize.

Měl všeho dost. Před očima pořád viděl baterii hrnečků se srpky barev, přemaštěnou maltu, co nejde ze lžice, a zpitvořené ksichty za sklem.

Spal v džínách, a když se ráno probudil, byl nedospalý a před očima viděl baterii hrnečků. Moc odpočatý nebyl.

V předsáli nastřelovali lišty na podhledy a sálem se rozléhaly rány pistole a křik montérů. Měli v uších ucpávky a neslyšeli se. Hynek namíchal druhou vrstvu. Podklad ze včerejška byl tvrdý, stříbřitě šedý a nadělaly se na něm vlasové trhlínky. Proto se malta nemíchá potmě, aby se nepřemas-tila... Vzal štětku, podklad vykropil vodou a začal natahovat druhou vrstvu. Rány nastřelovací pistole mu šly na nervy.

Vrata provizorního vstupu zavržala. „Maestro, dějou se věci...!“

Hynek se otočil a opřel o zábradlíčko. „Máš kocovinu...?“

„Ne.“ Kudrna došel pod lešení a zaklonil hlavu. „Byla tu kriminálka!“

„Cos proved?“

„Já nic, ale...“

„Jo nic... Někdo tě prásk, že močíš v areálu centrálně posuzovaný stavby!“

„Ne... Fialu odvezli!“

„A sakra!“ Hynek položil hladítko přes roh kalfasu a sáhl pro cigaretu. „Proč?“

„Tvářili se tajemně a neprůstřelně a nic neřekli. Ale za co by tak asi mohli toho hajzlíka zavírat...?“

Vrata provizorního vstupu znovu zavržala a dovnitř nakoukl mistr od topenářů. „Pane stavitel, už začínáme tu schůzi!“

„Hned jsem tam,“ řekl Kudrna a obrátil se zpátky k Hynkovi. „Za co asi?! Za vekslování jedine...“

Hynek si zapálil. „Někdy se daří, někdy ne. Včera se dařilo!“

„Co?“

„To mi říkal včera o půlnoci ve vinárně. Do prdele...!“

„Co je?“

„Nic,“ řekl Hynek. Chudák starej Böhm.

Kudrna zkrabatil čelo. „Hele, Hynku, jestlis s ním něco měl, jestlis od něj bral třeba nějaký marky, tak si rozmysli, co budeš říkat, protože jak ho skřípnou, tak kolem sebe začne kopat...“

„Neboj. Já ani nevěděl, že veksluje. A to vy hned musíte svolat schůzi, když přijedou policajti?“

„Ne. To je rohácká. Ta byla v plánu. Čau...“

Hynek zašlápl cigaretu a naložil si mlatu na hladítko. Chudák starý Böhm...

Dorovnal nový záběr a lehce na něj položil hřbet ruky. Schlo to pomalu, protože přemaštěný podklad málo sál. Připravil si mramorovou moučku, vymyl kýbl a šel do kantýny. Byla prázdná. Koupil si párek a postavil se k umakartovému pultu.

Schůze zřejmě skončila, protože kantýna se začala plnit. Několik chlapů na něho kývlo. Některé znal jenom od vidění. Ahoj... Tak co...? Čau, maestro... Kupodivu.

Dojedl, odložil talířek do drátěného košíčku a vracel se k sálu. Chudák starý Böhm...

Pod lešením v sále přešlapoval Kudrna, Drábek, mistr od druhé party kameníků a ještě jeden.

„To je dost, že jdeš,“ řekl Kudrna, „čekáme ne tebe!“

„Co se děje?“

„Tady mistřící ti přišli něco říct...“ Kudrna strčil ruce do kapes montérek a klátivě ukročil stranou, jako by ho to dál nezajímalo.

Drábek se podrblal ve vlasech. „No, von nám stavitel říkal, jak na tom jste, jako časově, že proč děláte i v noci... A tak sme mysleli, že bysme se po partách složili, každá tak den dva že by ušetřila a že by to mohlo tak tejden hodit...“

Mistr od montážníků ukázal ke Kudrnovi. „Stavitel říkal, že jste chtěl předělat ještě jeden obraz, ale že byste už časově jinak nemoh...“

„Tak jsme se přišli zeptat, jestli...“ Drábek bezradně rozhodil ruce a Kudrna se otočil.

„Jestli o to stojíš...“ dořekl za Drábka, „jestli chceš tu třetí vůbec ještě dělat, jestli by se netumlovali zbytečně.“

Hynek si promnul oči, sedl si na bobek a opřel se rukama o zem. Zakašlal, aby si srovnal dech.

„To je jako že jo, nebo jako že ne?“ zeptal se Kudrna.

Zakýval hlavou a pomalu vstal. Když si s mistry podával ruku, viděl je trochu rozmazaně.

Pak mistři vyrazili k východu a Kudrna šel pomalu za nimi. Než přskočil topenářský kanál, zastavil se, otočil a pravicím palcem ukázal nahoru. „Dobrý, ne?!“ řekl.

Hynek se zády opřel o stojku a kroutil hlavou.

Kudrna se zašklebil. „Já se včera akorát bál, že mi odejdeš dřív, než se chlapi pořádně rozjitřej...“

„Tys to měl v plánu?“

„Proč bych je jinak hnal domů z lůžkového zrovna kolem sálu, když se dá jít rovnou k vrátnici?!“

„A pročs něco neřek!?“

„Co já moh vědět, jak to dopadne...?“ Přskočil kanál a vyšel ze sálu.

Melpomené bude. Nezbyde tu nic, pod co by se styděl podepsat. Vytáhl kapesník, vysmrkal se a otíral si koutky očí... *zdi o nic menší, / jsou-li snad dosud nezrozené / a přece zdi zaokrouhlující už plody...* Zapálil si cigaretu a šel namíchat mramorovou moučku.

Vystavujeme malby inženýra Františka Sokola, protože jsou svébytnou uměleckou výpovědí. Nechceme však zapomínat, že jsou i výzvou těm, kteří své osobní neštěstí zatím nedovedli přeměnit ve zdroj... Ve zdroj... Čeho? Čeho zdroj může být osobní neštěstí? Levou rukou si nadzvedávala vlasy a pravou komíhala fénem. To mají všichni invalidi malovat?! Přes ložnici ze dvora se ozývalo bouchání kladivem.

... výzvou těm, kteří při svém osobním neštěstí nenašli ještě cestu... K čemu cestu? Zazvonil telefon. Vypnula fén a zdvihla sluchátko.

„Brabec. Dano, všechno v pořádku?“

„Jo...“

„A nemáme pro vás přijet? Aleš Chytka by se tam stavil...“

„Děkuju, už to mám domluvený.“

„Dobře. A Dano, to kvarteto vyšlo!! Bude to vernisáž jako v Národní galerii. A v radě to schválili. Tak, jak jsme chtěli, jednou za čtvrt roku a s tištěným bulletinem...“

„A co je to za kvarteto?“

„Z konzervatoře pro nevidomý... Měla byste tu bejt dřív a dohodnout s nima, kdy budete mluvit vy a kdy budou oni hrát...“

„Budu tam dřív, za chvíli už pro mne přijede...“

Jednou za čtvrt roku a s tištěným bulletinem... Odstrčila se od telefonního stolku, odjela ke skříni a vyndala červené šaty. Přetáhla si je přes hlavu. Pak se nejdřív jedním, pak druhým předloktím opřela o hranu stolu a šaty si podtáhla pod zadek. Zavrtěla se v nich, narovнала si je na stehnech a upravila si ramínka podprsenky. Bylo tři čtvrtě na dvě.

Vzala si stříbrné páskové střevíce na podpatku a položila nohy zpátky na stupátko. Chodidla se přes podpatky vyvracela do stran. Vyhrnula si sukni a páskem od Soniných šatů si nohy pod kolena svázala. Držely. Neodolala a zajela se podívat do předsíně do zrcadla. Ušlo to.

Dojela k psacímu stolu, odsunula zahajovací projev stranou a začala se malovat. Vážení přátelé, sešli jsme se sice na půdě Svazu invalidů, ale nikoliv proto, že inženýr František Sokol je těžkým invalidou. Výstavu jeho malířského díla neotevíráme ze solidarity tělesně postižených, nýbrž proto... Dotáhla oční linku a nahlédla do papíru ... že jeho dílo je svérázným přínosem současné portrétní tvorby. Zdvihla obočí a udělala si stíny. Těžké postižení připravilo inženýra Františka Sokola o možnost pohybu, ale nepřipravilo ho o možnost plnohodnotného... U dveří se ozval zvonek. Rychle se podívala do zrcadla. Ušlo to. Dokonce to ušlo dost. Otevřela. Böhm se sklonil a políbil jí ruku. „Paní Dano...” řekl.

Trochu odcouvala a zastavila se u dveří do kuchyně. „Kávu ještě stihneme. Dáte si?”

„Ano,” řekl.

Vjela do kuchyně, postavila konvici na sporák a připravila šálky. Když se vracela do pokoje, Böhm seděl v křesle u květinového stolku a hlavu měl opřenou o dlaně. „Viktor...” řekl, „Viktor je ve vyšetřovací vazbě...”

Položila ruce na obruče a zabrzdila kola. „Viktor?!”

„Viktor... Paní Dano, já vím, že vy... Vy jste chtěla odvézt, ale já nemůžu. Nedovedu teď nic... ale nechtěl jsem být sám. Už jsem se oblékal, že pojedu pro vás, když mi přinesli oznámení. Přijel jsem taxíkem. Prosím vás, nezlobte se.“

Dala levou ruku do klína a pomalu ji otočila, aby viděla na hodinky. Bylo za deset minut dvě. „Co všechno víte?“ zeptala se.

„Nic.“ Mnul si spánky a díval se na zem před sebe. „... uva-
lena vyšetřovací vazba okresním soudem Karlovy Vary... Víc
nic.“

„Co tam dělal?“

„Nevím. Jezdil tam služebně. To družstvo, ve kterém pracuje, tam snad taky něco stavělo... Ale o nic pracovního se nejedná. Telefonoval jsem už na jejich ústředí... O ničem nevědí.“

Pokývala hlavou. „Hugo, moment, jenom si zavolám,“ řekla, docouvala k telefonu a vytočila číslo federálního svazu. „Velkou zasedačku...“ oznámila centrále. Vzal to Brabec.

„Všechno je jinak,“ řekla, „je tam někdo autem?“

„Je! Má pro vás přijet?!“

Zdvihla hlavu a podívala se na Böhma. Bezmyšlenkovitě točil lžičkou v šálku a po tvářích mu tekly slzy. Začalo z ní spadat napětí. „Ne pro mne,“ řekla, „pro projev. Budete ho muset přečíst...“ Zavěsila a odjela k Böhmovi.

Böhm natáhl ruce před sebe. „Takhle jsem ho učil chodit.“

Zasmála se. „A on si teď klidně chodí, kam chce...“

„Někdy nevím, co myslíte ironicky a co ne.“

Sama nevěděla, jak to myslela. Jak to taky myslet? Böhmovy ruce přitisknuté ke spánkům, roztřesený hlas a myšlenky bloudící v kruhu obav, utěšování a nadějí. Paní Dano, ale on není jenom vekslák, on je lepší. Jestli ho někdo zná, tak jsem

to já... A co? Není těžké Viktora znát. Krasavce úspěšného, líného a laciného. Obdivované dítě obdivovaného tatínka. Plno lidí ho zná, nejen Hugo Böhm. Pak si ze Svazu přijeli pro projev, a když odjeli, nalila dvě skleničky becherovky a jednu podala Böhmovi. On skleničku nevnímal. Postavila ji před něj na stůl a podívala se na hodinky. Neotvíráme výstavu inženýra Františka Sokola ze solidarity tělesně postižených... Kvarteto už určitě dohrálo. Bude to vůbec někdo poslouchat?

„Kdyby se mu to stalo aspoň v Praze,“ řekl Böhm, „tady mám plno známých, jenže ve Varech... Můžu jediné zkusit obtelefonovat, jestli tam někdo někoho nezná, nebo aspoň v Plzni, u krajského soudu...“ Zdvihl hlavu a podíval se na ni. Měl matné a zarudlé oči. „Vidíte,“ řekl, „abych si pak nemusel něco vyčítat.“

Skousla si ret a pomalu ho pouštěla mezi zuby. Cítila pachutí rtěnky. A zklamání. „Ano,“ řekla, „čím dřív, tím líp...“ Sklopila hlavu a dívala se na špičky páskových střevíců.

Böhm vstal. „Máte pravdu,“ řekl, „někdy může být důležitá každá minuta...“

Doprovodila ho do předsíně a zavřela za ním dveře. Co si myslela...? Vrátila se do pokoje, zula si páskové střevíce a vyhrnula sukni. Rozvázala si nohy a chvíli si třela kůži pod koleny. Co čekala...? Že si Hugo bude mnout ruce a říkat: Zaplať pámbu, že ho zavřeli...?!

Odjela ke kulatému stolu, opřela se nejdřív jedním, potom druhým loktem a vykasala si šaty přes zadek k pasu. Svlékla je a přehodila přes opěradlo židle. Zazvonil telefon.

Odcouvala k telefonnímu stolku a zdvihla sluchátko.

„Brabec. Dano, úspěch jako blázen!! Mraky lidí! Kolosální...“

„To jsem ráda.“

„Ráda?! Vy musíte bejt šťastná!!“

„Jsem šťastná,“ řekla.

„Dano, a byli tu i od tisku! Z *Tvorby* a z *Výtvarný práce...*!“

„Já vím...“

„Jak to – já vím!?“

„Řekli jste, abych to rozjela... Tak jsem to rozjela.“

„Dano, i fotili!“

„To byl Mikoláš z *Tvorby*,“ řekla.

„A Dano, sedíme teď při víně v sekretariátu a Sokol chvílemi brečí a chvílemi zpívá *Stáli sokolíci...* Dano, proč jste nepřišla...?“

„Nešlo to.“

„Něco vážnýho?“

„Když má člověk moc dluhů, musí taky někdy splácet...“

„Škoda... ale příště to už budem vědět...“ A příště to už budou vědět a obsadí zasedačku až do večera a bude to s velkým pohoštěním...

Zavěsila a dolila si zbytek becherovky. Úspěch jako blázen... Vypila becherovku, vykouřila cigaretu a odjela do ložnice. Přelezla na postel, natáhla si džíny a svetr a vrátila se do pokoje.

Projela kolem kulatého stolu, knihovny a pianina k oknu a potom zpátky kolem okna a květinového stolku ke knihovně. Můžu jediné zkusit obtelefonovat pár přátel, jestli někdo někoho ve Varech náhodou nezná. Nebo aspoň v Plzni... A co čekala...? Pianino, okno, květinový stůl. Takhle jsem ho učil chodit... Zastavila se a zaklonila hlavu. Plzeňský strýc už je stejně v penzi, a i kdyby nebyl, co by mohl dělat... Nic! Přesto pak odcouvala k telefonu. Zdvihla sluchátko, opřela si je o tvář a chvíli váhala. Vytočila číslo. Nehtem nervózně jezdila po vzorku pneumatik. Ze sluchátka zněl vyzváněcí tón.

Přidržela si ho ramenem a narovнала si nohy na stupátkách. Pak ve sluchátku cvaklo.

„Byt Hynka Šimona...” Byl to teplý, sametový ženský hlas.

Nadechla se, přitlačila mluvítko k hrudi a natáhla se k vidlici. Zamáčkla ji. Když přes svetr znovu uslyšela oznamovací tón, narovнала se a zavěsila. Byt Hynka Šimona...

Spát... nemá to smysl. Položila ruce na obruče a pomalu jela k ložnici. Zazvonil telefon. Jela dál. Projela do ložnice a telefon stále vyzváněl. Co si myslela? Co vlastně chtěla, když se balila a napsala JSI VOLNÝ?! Telefon stále vyzváněl. Prudce se otočila, vrátila se do pokoje a zdvihla sluchátko. Nadechla se.

„Šimonová...”

„Co s tebou je!? Já už se lekla, že se něco stalo!”

„Nic. Byla jsem v ložnici.”

„Co vernisáž?”

„Dobrý. To si pak povíme...”

„Právě... Jenže... Dano, já bych se potřebovala trochu zdržet...”

„Tak se zdrž.”

„Potřebuju se s Tomášem trochu domluvit.”

„Kdo je to Tomáš?”

„Tomáš, přece... Haverlant, ten režisér...”

„Aha. Tak se domluvte.”

„A nevádí ti to? Večeři tam máš...”

„Nevadí! Nic nepotřebuju! Dělej si, co chceš!!”

Zavěsila.

Spát. Spát. Spát. Odjela do ložnice a přelezla na postel. Dala si ruce pod hlavu a zavřela oči. Byt Hynka Šimona... Co vlastně čekala?

Šel do kuchyně a postavil na sporák konvici. Cestou zpátky se zastavil přede dveřmi ložnice. „Dal jsem vařit vodu,“ zavolal.

„Dob-ře, už bu-du,“ odpověděla udýchaně.

Přes tlačené sklo dveří viděl její rozpíjivý obraz. Ležela na zemi na zádech a nohama ve vzduchu psala ležaté osmičky. Pak zdvihla boky a podepřela je rukama. Chvilí znehybněla ve svíče a bílý trojúhelník kalhotek ukazoval špičkou ke stropu. Začala kroužit nohama, jako by šlapala na kole. Vrátil se do koupelny, začal se holit a z předsíně se ozval zvonek.

Vypnul holicí strojek a vyšel do předsíně. Pod rukou mu proklouzla Blanka s džíný a s košilí v náručí a vběhla do koupelny. Zvonek se ozval znovu. Zahrozil na dveře pěstí a pak je otevřel. V ose dveří se volně kývala Albrechtova ruka. Předloktím druhé se opíral o zárubeň a na ní, v ohbí lokte, měl položenou hlavu. Trochu ji zdvihl a přes zápěstí se podíval na Hynka.

„Jseš tu,“ řekl, „já věděl, že tě najdu...“ Mátožně se vyhnul Hynkovi a vešel do dveří pokoje. Tam se sesul na područku křesla a otočil se. „Dej mi něčeho napít, abych ti mohl všechno vysvětlit!“ Trásl se mu ruce a stále polykal. „Dej mi něčeho napít,“ zopakoval.

Hynek zkřížil ruce na prsou. „Kde jste byl?“ zeptal se.

„Dej mi pít! Nemůžu mluvit, když mi nedáš napít...“

Hynek šel do kuchyně a natočil sklenici vody. Vrátil se a podal ji Albrechtovi. „Nic jinýho tu nemám...“

„Máš!!“ máchl rukou a vyrazil Hynkovi plnou sklenici z ruky. „Všichni máte! Hugo vždycky něco má a ty taky něco máš... Všichni chlastáte! Všichni!!“

„Všichni chlastáme, ale já tu teď nic nemám.“

„Máš,“ zachrčel Albrecht, „uvidíš, že máš!“ Nadzvedl se z opěrky a rozhlížel se po pokoji. „Někde máš bar plnej chlastu a jenom mně nechceš nalejt. Tamhle!“ ukázal na skříňku v knihovně a začal vstávat.

„Nic tam není,“ řekl Hynek, překročil střepey sklenice, vzal Albrechta za ruku a tlačil ho zpátky do křesla. Albrecht se bránil, ale Hynek přitlačil a převrhl ho přes konferenční stolek. Klaply dveře od koupelny a do pokoje vešla Blanka.

„Chceš pomoci?!“

„Pozor! Neporež se!“ křikl Hynek a nohou ukázal na rozbitou sklenici. Držel Albrechta v křesle a pomalu jím otáčel, aby se dostal z dosahu jeho nohou. Ale Albrecht nekopal. Opřel si hlavu, zavřel oči a několikrát polkl. Pak se otočil k Blance. „Řekněte mu, ať mi trochu dá... jen skleničku, a všechno bude dobrý...“

Blanka se podívala na Hynka a ten zavrtěl hlavou. „Nic nemám. Zavolám Böhmovi, ten třeba něco má. Uvidíme.“ Šel k telefonu, a co šňůra stačila, přitáhl ho ke křeslům.

„Nic neuvidíme,“ řekl Albrecht. „Já nikam nejdu, já mám jiný starosti. Ty nevíš, co se mi stalo!“

„Vím. Zase v tom lítáte...“

„Lítám!?“ zařval. „Pendrek lítám! Od včerejška jsem neměl ani kapku. Ty nevíš, co se mi stalo!“

„Vím. Došly vám peníze.“

„Došly!? Okradli mě! Všechno mi ukradli. Ale budu se soudit! Pučíš mi pár stovek, já se dám do pořádku a budu se soudit. Já si ty parchanty najdu. Dej mi napít!“

„Nic tu nemám,“ řekl a vytočil Böhmovo číslo. Blanka stála pořád ve dveřích a dívala se z Albrechta na Hynka. Mechanicky si zapínala a rozepínala manžetu košile.

Böhm byl doma. „Přišel pan Albrecht,“ řekl Hynek.

„V jakém stavu?“

„Jak jsme čekali.“

„Bože na nebi,“ řekl Böhm. „Zavolám tam, jestli by ho mohli přijmout. Pak k vám přijedu.“

Hynek se podíval s obavou na Blanku. Ona a Böhm... Zrovna Böhm...

„Možná by bylo lepší, kdybychom my přijeli k vám.“

„Jestli vás poslechne... O těch penězích jste už začal?“

„Ne.“

„Dobře. Tak až tady.“

Hynek zavěsil a vzal Albrechta za loket. „Máme štěstí,“ řekl. „Jedem.“

„Nejedem. Puč mi pár stovek a nikam mě nevod. Nemá to cenu.“

Hynek si vzal sako a klíče a vrátil se pro Albrechta. „Jedem,“ řekl. Albrecht mávl rukou. „Jedem!“ zařval Hynek a Blanka sebou trhla a dlaní si přejela čelo. Hynek vzal Albrechta pod rameny, trhnutím ho postavil a vytlačil do před síně.

Blanka Hynka přivolala zpátky. „Můžeš s ním vůbec jet sám?“ zeptala se tiše.

Kývl hlavou a dal jí pusu. Pohladil ji po vlasech, šel do před síně a vystrčil Albrechta na chodbu.

„Puč mi pár stovek a nikam mě nevod!“ řekl Albrecht.

Hynek zavrtěl hlavou a přivolal výtah.

V autě Albrecht mlčel. Teprve před Böhmovým ateliérem se zastavil a otočil na Hynka. „Měls mi pučit pár stovek a nikam mě nevodit...“

Hynek zazvonil. Osinkocementové Eurydiky, paní L., torza a Orfeové trhli rukama a zpozorněli.

Böhm přišel hned, nebyl v montérkách, ale v obleku, a provedl je cestičkou mezi sochami k ateliéru. Hynek šel poslední. Na schůdkách ve dveřích se zastavil. Uprostřed ateliéru byl stojan, kolem na zemi plno dřevěných třísek a to na stojanu bylo zabalené do vlněné deky. Podíval se vedle schůdků. Lipový špalek byl pryč.

Böhm odvedl Albrechta k proutěným křesílkům proti oknům, posadil se a Hynek si přisedl na roh bedny s hlínou.

„Dej mi napít!“ řekl Albrecht.

Böhm chvíli odmítal, pak přinesl lahev se zbytkem vodky a Albrecht ji vypil. Hned chtěl další, ale Böhm už neměl. „Kdy vrátíš panu Šimonovi peníze?“ zeptal se.

„Brzo. Pučíš mi pár stovek a já to dám do pořádku. Ale musíš mi pučit pár stovek. Jinak nemůžu nic dělat.“

Böhm mávl rukou a přerušil ho. „Měl bys jít na léčení.“

Albrecht vyprskl: „Ty ses zbláznil! Copak se můžu tři měsíce flákat na léčení, když musím sehnat tolik peněz!?“

Hynek sloupł z vnitřní stěny bedny kus hlíny a začal ho mnout v ruce.

„Potřebuju, abyste mi pučili pár stovek a nechali mě jít. Vrátím je. Všechno vrátím...“

„Z čeho?!“ přerušil ho Böhm.

„To je moje věc! Ale nemůžu nic vracet, když mě nenecháte jít. Tak chytrý jste snad taky...“

„Ale pan Šimon říká, že ty peníze potřebuje hned. Bude tě žalovat...“

„Žalovat?!“ Albrecht se pomalu předklonil a vstal. Otočil se k Hynkovi. „Žalovat?! Ty mě chceš žalovat! Mě, který ti pomoh! Kterej kvůli tobě nechal partu!“ Chytil Hynka za klopky saka a začal jím lomcovat. „Ty, takovej cucák zbohatlej...“

Böhm ho vzal za lokty a vtlačil zpátky do křesílka. Albrecht se hystericky rozchechtal.

Hynek se sehnul pro další hlínu, přimáčkl ji k prvnímu kousku a bříšky prstů z toho modeloval ženskou hlavičku.

Albrecht rozhodil ruce. „Tak si mě žaluj! Co mi můžou... Jsem nedobytný.“

„Když nic jinýho, pošlou tě na léčení. Na výměr. A to je na půl roku nejmní,“ řekl Böhm.

Albrecht zavrtěl hlavou. „On mi to Hynek neudělá. Vid', že ne!“

Hynek do hlavičky nehtem vykrojil oční důlky. „Udělám.“

„Neuděláš!“ vykřikl Albrecht. Svezl se z křesílka na kolena a chytil Hynka za nohavice. „Přece mě máš rád! Přece víš, že jsem ti pomoh, přece víš, že jsem nešťastnej, že jsem nemocnej člověk, že za to nemůžu! Hynečku!!“

Hynek hlavičku rozmáčkl mezi palcem a ukazovákem, odhodil ji do bedny a podíval se na Böhma. Ten neznatelně kývl hlavou. Hynek vstal a oprášil si ruce.

„Nedá se nic dělat, pane Albrechte. Je mi to líto, ale jinak nemůžu. Já ty peníze potřebuju.“ Bylo mu zle. Vytrhl nohavice z Albrechtových rukou a odstoupil stranou. „Nemějte mi to za zlý.“

„Nejmín půl roku tam budeš,“ řekl Böhm.

„Hynečku!!“

„Na shledanou, pane Albrechte. A nemějte mi to za zlý.“
Otočil se a začal odcházet.

„Hynečku, přece mě nechceš zničit!“

Pod nohama mu křupaly třísky, ke dveřím zbývalo jenom pár kroků a Böhm stále nic neříkal. Teprve když bral za kliku, slyšel, jak si Böhm odkašlal.

„Václave, vrátit to můžeš, jenom když budeš vyléčeněj. Proto tě musí žalovat. Ale možná, kdybys šel na léčení sám, že by ti pan Šimon ještě počkal. A měl bys to o čtvrt roku kratší...“

Hynek čekal s rukou na klice a bál se ohlédnout.

„A měl bys to o čtvrt roku kratší,“ zopakoval Böhm.

Hynek čekal. Zdálo se mu, že ticho trvá věčnost. Pak slyšel, jak se Albrecht zdvihá. Počkal ještě chvíli, až za sebou slyšel dvoje kroky, potom pomalu otevřel dveře a uvědomil si, že celou tu dobu nedýchal.

Rozloučil se s nimi před vraty Apolináře a vrátil se k autu. Ve zpětném zrcátku ještě viděl, jak Böhm vrata otevřel. Pak odbočil do Lípové a vrátil se domů. Bylo jedenáct hodin.

Umyl si ruce a vytáhl desky s nápisem BĚŽCI. Řadil skici chronologicky za sebou a k některým připisoval legendy, aby vypadaly hotovější. Větší složené formáty rozkládal a strkal do rolí s matricemi. Vyfakturování rozpracovanosti... Pane Šimone, kolik procent práce považujete za vykonané? My bychom to považovali za rozumnou míru... Měl vztek. Kolik procent je hotovo, když žádná freska nikde nebude!? Zaklapl desky, opřel je o zeď a šel si znovu umýt ruce.

Z role odroloval kus skicovacího papíru, odtrhl ho o hranu stolu, vzal si měkkou tužku a začal skicovat *Pohřeb*. Vpředu hlavy hostí, v druhém plánu hlavy pozůstalých a průhled na katafalk. *Běžci* nebudou...

Zaplnil papír skicami, posadil se na opěradlo židle a zapálil si cigaretu. Za nehty měl špínu. Rozkousl koneček sirky, vytvořil špičku a začal špínu vyšťarávat. Byla to hlína od Böhma. Shromáždil ji do hromádky uprostřed dlaně, pak ji prstem zmáčkl a spojil do hrudky. Byla velká jako zrnko rýže. Vzal ji mezi palec a ukazováček a pomalu ji mnul. Udělal z ní kuličku, potom placku a potom kuličku. Kuličku napíchl na sirku, tu druhým koncem zapíchl do krabičky od sirek a šel k telefonu. Jak to, že ho to nenapadlo dřív!?

V seznamu vyhledal volací znak Plzně, vytočil ho a za ním hned číslo KPÚ. Standu zastihl.

„Jak to vypadá s těma Mariánkama?“ zeptal se ho.

„Nijak, pozvou tě na nějaký jednání, kdo tam bude, nevím, ale nejspíš já, investor a někdo z výtvarný rady, a tam se bude licitovat, kolik ti zaplatěj. Investor je slušnej, takže škodnej bys měl nebejt...“

„A už máš toho Bohouše na reliéf?“

„Ne. To spí. S někým se jednalo, ale ten do toho nešel. Kvůli termínu. Nejspíš to investor vzdá a nakoupí v Díle nějaký kusovky jako dekápky.“

„Zajdi za ním a řekni mu, ať nic nekupuje!“

„Proč!?“

„Řekni mu, že Šimon ty Běžce udělá jako reliéf...“

Ve sluchátku bylo chvíli ticho. „Ty ses zbláznil!!!!“ vykřikl Standa.

„Nezbláznil. V keramice to zvládnou.“

„Zbláznil! Copak to jde, udělat z malby reliéf!? Copak jseš sochař!? Copak máš pec!?“

„Nebud' úzkoprsej! Udělat to jde, modelovat umím a pec si půjčím! Ty budeš mít reliéf, investor ušetří a já se vyřádím...“

Ve sluchátku bylo zase ticho. „Proč nic neříkáš,“ řekl Hynek.

„Protože si nevidíš na špičku nosu! Teď, dokuds neměl žádnou režii, akorát sis po volnejch chvílích čmáral, tak jsou ti ochotný zaplatit skoro celej honorář. Ne! Ty se chceš cpát do realizace, brát na sebe všelijaký rizika a nakonec budeš mít nejmíň dvakrát tak velkou režii než prachy, o který by ti zaplatili víc. Jseš blázen!!“

„Nejsem. Akorát chci zachránit věc, která mi připadá dobrá.“

„Akorát blbneš! Jseš grafik a víš, jakou práci dalo, než tě pustili k těm freskám... Copak je možný, aby tě stejná rada pustila dělat reliéf!?“

„Jak můžeš něco projektovat, když máš tak malou invenci! Budu jenom spoluautor nějakýho študovanýho keramika...“

„Hynku, nech mě...“

„Měls jít loupat kůru do lesa... Ještě není poledne, je to jen pár telefonů, a než půjdeš z práce, můžeš mi zavolat, jak to dopadlo!“

Když dotelefonoval, shodil ze stolu skici *Pohřbu*, položil na něj barevnou studii *Běžců* a přetáhl přes ni pauzák. Zkoušel zjednodušovat obrys jednotlivých těl a tlustou čarou v nich vymezoval jednotlivé celky. Hlavy, stehna, paže, trupy... nepodstatná, jenom kresebná nebo barevná spojení vynechával. Opravoval, zpřesňoval a překresloval z jednoho pauzáku na druhý. Pak si zapálil cigaretu a posadil se na opěradlo židle.

Půjde to... Určitě to půjde. *Běžci* budou... Típl cigaretu, šel k telefonu a zdvihl sluchátko. Přidržel si ho ramenem a v seznamu vyhledal číslo.

„Sotolářová...“

„Ahoj, Marie, Hynek Šimon... Jedu k tobě, jenom na chvíli, ale je to nutný. Můžu?“

Ano. Pokreslené pauzáky strčil do desek, vzal si sako a klíče,

desky hodil na zadní sedadlo a odjel na Hagibor. Marie mu otevřela loktem a bíle umazané ruce držela zdvižené.

„Co sádruješ?“ zeptal se.

„Haničku. To je tekutej pudr. Pojd' dál... Má planý neštovice. Co to neseš?“

„Uvidíš...“ Prošli kuchyní do pokoje, Marie domazala dítě a posadila si je na klín. Hynek opřel desky o plůtek z thonetek, vyndal karton s barevnou studií a opřel desky. Posadil se vedle Marie.

„Tohle měla bejt freska třikrát šest metrů do léčebny ČSTV v Mariánkách...“

Marie se trochu předklonila, zabíleným palcem hladila Haničku po tváři a dívala se na studii. „Má to šmrnc,“ řekla potom. „Kde se to v tobě bere!?“ zasmála se.

„Mně to taky připadá docela dobrý. Jenže...“

„Jenže...?!“

„Jenže jako freska je to teď k ničemu. Dá se to realizovat jenom jako keramický reliéf...“

„Což nejde...“

„Jde.“

„Jak to?“

Vstal, vyndal z desek pauzáky a přehodil je přes karton a posadil se zpátky. „V tom pozadí nic není,“ řekl, „žádná myšlenka, žádná emoce, to tam je jen, že tam je... S tím se pálit nebudem...“

„Jak to nebudem!?“

„Ty a já, a nepřerušuj! Jako pozadí použijem nějakou komerční keramiku. Profilovaný, různě široký tvarovky. Akorát si trochu pohrajem s rastrem a profilací. Někde se zhuští, někde to bude řidší a rovnější... A ty figury vidíš... Rozčleň se na jednotlivý uzavřené tvary, který se ti vejdou do

pece. Třeba tretra a lejtko, pak nic, pak ty dva zadky a ruka. Každý zvlášť, jenom mělce modelovaný. Místo malby bude modelace a glazury máme jako prostředek navíc... Osadí se to na kamenáče na ten obklad, ale s mezerou, aby to házelo výraznější stíny. Co ty na to?!"

Poposedla a přendala si Haničku na druhou ruku. „Počkej," řekla, „začni znovu a odjinud. Proč do toho taháš mě?"

„Protože tě obdivuji jako umělkyni, protože tě miluju jako ženu, protože nikoho jinýho nemám a protože potřebuju spoluautora keramika, aby to vůbec prošlo..."

„No to je šikovný," řekla. „A do kdy to má bejt?"

„Do konce února to musí viset."

Zakroutila hlavou a pak se bradou opřela o Haničku. Houkala s ní dopředu a dozadu a Hanička kopala nohama a chtěla dolů.

„Hele, Hynku," řekla, „protože tě obdivuju jako umělce a protože tě miluju jako muže, tak ti půjčím hlínu. A jestli se ke mně vejdeš, tak ti budu pálit anebo ti obstarám pálení jinde. Ale oficiálně do toho nejdu."

Spráskl ruce a předklonil se. „A proč?!"

„To bys nepochopil... Anebo by ses mi smál..."

Pokrčil rameny a vstal. „Možná nepochopil, ale určitě bych se nesmál." Dal karton i pauzáky do desek a svázal je.

Postavila Haničku na zem a opřela se lokty o kolena. „Určitě nepochopil," řekla. „Ty seš už plno let na svejch nohách... Seš slavnej. Šimon je pojem... Já dělala na svý jméno leda školní práce, a co mám Haničku, nedělala jsem nic. Třetí rok tady jinejm točím džbáněčky, žejdlíčky a pohárky, až mi jdou oči šejdrem. I to PONRTOVÁ do nich reju já, protože jí to rovnou pálim pod glazury. A už třetí rok koukám do kruhu a představuju si, jak až Hanička bude ve školce a já si budu

mocť troufnout udělat něco pořádnýho, jak do toho potom napíšu Sotolářová. A mně se prostě nechce to první pořádný Sotolářová psát na věc, která není moje. Jsem slepice, vidí!?”

Posadil se na ohrádku z thonetek, zkřížil ruce na prsou a díval se na ni. Ruce bílé od tekutého pudru měla přitisknuté na prsou a kousla si ret. „Vidí!?” zopakovala.

Zavrtěl hlavou a pořád se na ni díval.

„A rozumíš mi...?”

Chvilí mlčel. „Jo,” řekl potom, „a kdybych nebyl blbej, tak jsem na to přišel sám.”

Vyskočila z pohovky, přisedla k němu a dala mu pusku na tvář. „Myslíš to vážně?!”

„Vážně,” řekl.

Znovu mu dala pusku a Hanička začala křičet a tahat ji k sobě. Vzala ji zpátky na klín a otočila se. „Já ti asi připadám potrhlá, ale sama už někdy nevím, jestli nejsem. Já už tři roky neříkám nic jinýho než titi, gaga a meme, a dělám mi obtíže i promluvit s pokladní v samoobsluze... Hele, já tě zamazala tím pudrem!” Vstala, odešla do kuchyně a vrátila se s utěrkou. Oprášila mu ramena saka.

„Hana taky,” řekla Hanička a začala dupat. Oprášila i Haničku a posadila se na pohovku.

„No jo,” řekla, „ale co s tím budem dělat!?”

„S čím?”

„S těma Závodníkama...”

„Nic.” řekl. Vstal, strčil ruce do kapes a začal chodit podél thonetek. „Vykašlem se na to...”

„To ne! Hynku, to jsem nechtěla... To by byla škoda!!”

Zastavil se v rohu pokoje a temenem hlavy ťukal o zkosený strop. „Nebyla,” řekl.

„Byla!! Neblázní a posad' se. Nemůžeš se na to vykašlat!”

Zdvihl obočí. „Můžu... Byl to jen takovej nápad.“

„Nemůžeš. Já ti ty platle budu připravovat a... A budu to s tebou pálit...“

„Ale nepodepíšeš to a máš pravdu!“

„Ále,“ mávla rukou, „podepíšu... Já mám takovou radost, žes mi rozuměl, že mi to stačí...“

„Ne. Mělas pravdu, a teď nemáš. Vykašlem se na to.“

„Hynečku, já bych si to vyčítala...“

„Ne,“ přerušil ji, „já se teď futr někam cpu... a nakonec – proč!?“

„Proč? Protože můžeš! Už seš takovej... Takovej dravec. Ty můžeš všechno. A když můžeš, tak taky musíš! Jinak bys to už ani nebyl ty...“

„Jo,“ zasmál se, „já jsem dravec, ale sentimentální... To, cos říkala o tom Sotolářová, se mi líbilo. Nechci, abys to zase zkazila.“

Tleskla a štouchla Hynka do prsou. „Dobře,“ řekla. „Počkej chvíli!“

Vstala, odešla do kuchyně a zavřela za sebou dveře. Hanička běžela za ní, začala kopat do dveří a křičet. Marie dveře pootevřela, propustila ji a strčila hlavu do pokoje. „A neposlouchej!“ Pak se vrátila s puštěným tranzistorovým rádiem a postavila je na židli vedle Hynka. „Pro jistotu...“ řekla a znovu se zavřela v kuchyni.

Rozhlédl se po popelníku, ale nikde ho neviděl. Zapálil si cigaretu a vedle rádia postavil pootevřenou krabičku sirek, aby měl kam klepat popel. V rádiu byl puštěný Interprogram a hrál zbytečně nahlas. Chtěl ho ztlumit, ale sáhl na knoflík ladění. Vzal si rádio na klín, Interprogram doladil a trochu ztlumil. Z kuchyně byl slyšet Haniččin křik, cvakání telefonního číselníku a potom hovor. Slovům nerozuměl.

Je dravec... Dravec, který neměl žaludek na komedii, při níž starý Böhm ani nehnul brvou. Hynečku, přece mě nechceš zničit... Ale možná že i Böhmovi bylo zle a možná že i Böhm by Albrechtovi radši dal pár stovek a nechal ho jít.

Odklepl do krabičky a převrátil ji. Pokoušel se popel krabičkou nahrabat, ale ten se před ní pořád kutálel. Naslinil si prst a lehce se popele dotkl. Přilepil se. Pak bouchly dveře, Marie se vrátila a vypnula rádio.

„Ponrtka tě pozdravuje,“ řekla, „budem to dělat spolu, ale podepíše to ona!“

Otřel prst o hranu krabičky a podíval se na Marii. Zářila nadšením.

Zed', nová zed', jaksí urychlená, / předstírající a vlastně / tak vylhaná, že bys nejraději / vyhledal nějakou zříceninu.

Popojela k oknu a zaparkovala se vedle diefenbachie. Nůž-
tičkami z manikúry rozpárala záložku, nohavici prodloužila
a zašpendlila. Soňa slezla ze židle u knihovny a šla vyklepat
prachovku do světlíku. Vrátila se a vylezla zpátky.

„Co šiješ?“ zeptala se.

„Prodlužuju džíny.“

„Srazily se?“

„Ne, ale já jenom sedím a na ohnutý noze vypadají kalhoty
kratší. Jak ses rozmyslela?“

Soňa si posunula židli doprostřed knihovny. „S čím?“

„S tou Žilinou...“

„Už jsme o tom mockrát mluvily.“

„Ale pořád jsi neřekla, jestli jo, nebo ne.“

„Dano, za chvíli přijde Roman,“ posunula si židli na konec
knihovny, „nemůžeš to nechat na jindy!?“

„Na jindy?! Nechci po tobě nic jinýho, než abys řekla, jestli
pojedeš, nebo nepojedeš. A už se tě ptám měsíc. A kdyby ses
tehdy netvářila jako že jo, tak bych starýmu pánovi nepsala,
že přijedu, a Kataríně na pohřbu to neslibovala...“

„Ani to není žádná tvoje příbuzná...“

„A co tím chceš říct?!“

Soňa zase odešla vyklepat prachovku. „Že ty si pořád mys-

líš, bůhvíjak ji nevytrhneš, když přijedeš," řekla, když se vrátila, „ale my jsme pro ni dvě úplně cizí ženský... A dost obtížný."

„Jo. To už jsi říkala. A já ti řekla, že se pro ni cizí necejtím. A jsem si dost jistá, že poznám, kdy mě někdo potřebuje a kdy překážím..."

„Tím si člověk nikdy nemá bejt jistej..."

„Proč?"

„Ani ji pořádně neznáš. Jestlis ji viděla pětkrát... Jdu se převléknout." Za chvíli se vrátila v modré sukni a černém roláku. Otevřela pianino a přistavila k němu kulatou židličku a židli od stolu.

„Tak jak ses rozmyslela?" zeptala se Dana.

Soňa přešla pokoj, postavila se k oknu a v předsíni zazvonil zvonek. „Už je tu Roman," řekla a šla otevřít.

Roman přehrával Prokofjeva. Dokud hrál vcelku, Dana poslouchala, a když ho Soňa začala vracet a opravovat, došla záložky a odjela do ložnice. Přelezla na postel, převlékla si džíny a zůstala ležet. Dala si ruce pod hlavu a zavřela oči.

Nezbude než zase poprosit Huga. Nabízel se sám. Paní Dano, předpokládám, že budete potřebovat... kdykoliv... samozřejmě... rád... Ale nejen aby ji tam odvezl, ale aby tam s ní pár dní zůstal. Katarínko, to je pan Hugo Böhm, můj... Můj co?! Dveře z pokoje se otevřely.

„Dano, máš telefon!"

Přesunula se na vozík a odjela do pokoje.

„Karel Lantora, ahoj! Dano, platí to?! Budem moct hned vyrazit?!"

„Už jsem připravená. Neboj."

„Fajn, v pět jsem tam."

Zavěsila a couvala ke stolku u okna. Soňa se k ní otočila. „Vy někam půjdete??"

„Asi.“

„Kam?“

„Nevím. Tváří se tajemně,“ došla ke stolku a natáhla se pro televizní program, „nejspíš se chce něčím pochlubit...“

„Čím?“

„Jak to můžu vědět!? Netuším. Ale tipovala bych to na auto. Že si koupil nový auto...“

„Auto?!“

Ne. Asi kolotoč. Rozevřela program. Tak pokračujeme, Romane. Soustřed' se. Strídmě, Romane, racionálně, Prokofjev nebyl romantik. Dočetla program a odložila ho. Nezbude než zase poprosit Huga... Soňo, neber to jako truc, ale já teda poprosím Huga... Böhma!? Dano, nechci ti do toho mluvit, ale já se ti divím... Proč? Proč! Je to nepřírozený, to, jak sem za tebou furt chodí... Co je na tom nepřírozeného? Když to necítíš sama...!

„Tak, Romane, končíme... Doufám, že vidíš, kolik práce na tom ještě je! Teď budeš muset zapnout... Skutečně zapnout!“ Vyprovodila ho do předsíně. „Tak co tomu říkáš?“ zeptala se, když se vrátila. „Musí ho doma držet hezky zkrátka...“ Zavřela klaviaturu a vrátila židli ke kulatému stolu.

„Moc jsi ho ale nechválila,“ řekla Dana.

„Romana nemůžeš chválit, polevil by...“ Kulatou židličku postavila vedle pianina. „Dano...? Přemýšlela jsem o tý Žilině...“

„Já taky.“

„Já nechci, abychom si zase nějak nerozuměly, abys to nepochopila špatně...“

„Já taky.“

„Myslela jsem, jestli by nebylo lepší...“ sklonila se a začala uhlazovat ubrus na stole, „kdybys tam jela třeba s Hugem!?“

„S Hugem!?“

„A co by na tom bylo? Připadalo by mi to nejpřirozenější.“

„Nejpřirozenější?“

„A proč ne? V tom nemůže nikdo vidět nic špatného...“

V předsíni se ozval zvonek.

Měla ruce na obručích a popojížděla dopředu a dozadu, ale jen trochu, aby se přední kolečka nepřetáčela. Nejpřirozenější...

„Dano!“ Soňa zaváhala a pak šla do předsíně.

Nejpřirozenější! Karlík... Přehmátla a rozjela se za Soňou.

Soňa otevřela dveře a ustoupila k botníku.

„To je fajn, že jste taky doma, půjdete s náma,“ řekl jí Karlík a pak zamával na Danu, „... připravená?“

Dana kývla hlavou. „Připravená...“

„Já nikam teď nemůžu,“ řekla Soňa.

„Pojďte...“ zaprosil Karlík, „aspoň na chvíli!“

„Skutečně nemůžu, pane Lantoro...“

„Hned budete zpátky. Jen pár minut!“

„Soňo, pojd!“ řekla Dana, vyklonila se z vozíku a postrčila ji za zadek ke dveřím.

„Nech mě!“ štěkla Soňa a upravila si sukni.

Dana mávla rukou. „Karlíku, pojd! Já jsem už moc napjatá...“

Karlík kývl, vyšel na chodbu a otevřel dveře od výtahu.

Dana si z botníku vzala klíče a kabelku, na chodbě otočila vozík zadními koly napřed, vyplázla na Soňu jazyk a nacouvala do kabiny výtahu. Karlík obkročil stupačky, naklonil se nad ni a zavřel za sebou kabinu. Položil ukazováček na knoflík čtvrtého patra.

„A jedem!! Pam, pam, pam, pam,“ klouzal ukazováčkem po knoflících a poslední dole zmáčkl. „Pam!!“

Chtěla mu zastavit ruku, ale nestačila to. „Jenže jsi zmáčkl suterén!“ zasmála se.

„A jéje, co si počnem?“ Do kabiny před vozík se skoro nevešel a zadkem škrtať o ubíhající stěnu. Když zastavili v suterénu, Dana chtěla zmáčknout přízemí. Přikryl knoflík dlaní a zadkem otevřel dveře. „Když už jsme tady...”

Vystoupil z výtahu, strčil ruce do kapes a rozhlížel se. „Pěkný to tu máte, pěkný...” Zašel za výtahovou šachtu. „Dano!” zavolať. „Co je to tady?”

Zakroutila hlavou, vyjela z kabiny a jela za ním. „Schody do sklepa,” řekla.

„A tady?”

„Dveře na dvorek.”

„Na dvorek? Ty můžeš na dvorek?!”

„Nemůžu,” řekla, „vedou tam schody...” Popojela ke dveřím a otevřela je. Schody byly zúžené a po straně, při boční zdi, vedla pozvolná rampa. Její hrana byla natřena černo-žlutými varovnými pruhy.

Zdvihla hlavu a podívala se na něj. „Karlíku...!?”

Tvářil se jakoby nic, ale vrtěl se a přešlapoval.

„Karlíku, já na ten dvorek můžu!” přibrzdila kola a pomalu rampu sjela. Otočila se kolem dokola a zdvihla ruce. „A jsem na dvoře,” řekla.

Karlík prošel loudavým krokem kolem popelnic ke klepadlům. Měl ruce pořád v kapsách a rozhlížel se. „Pěkný to tu máte,” řekl. Popojela za ním a objela klepadla. Podél boční zdi vedla druhá rampa skrz plot dvorku protějščího baráku. Pletivo plotu bylo kolem rampy prostřižené a omotané kolem krajních sloupků. Hrana rampy měla zase černo-žluté pruhy.

„Karlíku...” řekla tiše a najela na začátek rampy. Byla strmá

a dlouhá přes celou hloubku dvora. Ohlédla se a radši zacouvala až ke zdi domu. Pak se rychle rozjela a začala stoupat.

Od poloviny rampy už vozík zpomaloval. Hlavou jí blesklo, že nedojede, že se vozík zastaví a začne couvat... Podívala se na Karlíka. Stál pod rampou, pěsti mačkal k sobě a z vypětí měl bezděky vyšpulenou pusou. Předklonila se a vši silou několikrát zabrala. Vozík vyjel na protější dvůr a zastavil se na rovince za plotem.

Karlík zatleskal a vyběhl nahoru. „Tahle je nejprudší.“ Popadl vozík a otočil ho doleva.

Hřbetem ruky si otřela čelo a podívala se dopředu. Měla před sebou čistě uhrabaný chodníček přes další dva dvory. Nadechla se a několikrát polkla.

„Tak jdem,“ řekl Karlík.

Položila ruce na obruče a rozjela se. Plůtek mezi dvory byl zase v místě chodníčku přerušen. Třetí dvůr byl obezděn vysokými cihlovými zdmi, ale v protilehlých zdech byly vybourány průchody s čerstvě omítnutými špaletami.

Projela prvním průchodem a rozhlédla se. Ze zamřížovaného okna přízemí domu se dívala paní v pracovním plášti. Když viděla Danu, otočila se do místnosti a za chvíli se vedle ní objevil druhý plášť.

„Premiéra?!“ zavolala paní.

„Premiéra,“ řekl Karlík.

Paní zamávala. Dana několikrát polkla a zamávala také. Pak položila ruce na obruče a projela druhým průchodem. Chodníček zahýbal doprava a po krátké rampě s černožlutou hranou klesal na úroveň dvora. Sjela dolů a zastavila před vysokými průjezdovými vraty. Natočila se vozíkem bokem ke klice, zmáčkla ji a zkusila vrata otevřít. Šlo to snadno. Otevřela je a podívala se nahoru. Samozavírač byl odšroubován

a jeho táhlo viselo volně dolů. Rychle projela průjezdem ke vratům do Jirečkovy ulice. I u nich bylo táhlo samozavírače odšroubované. Otevřela je a vyjela na chodník.

Ozvalo se trojhlasné hurá. Brabec se opíral o široce roztažené berle a fotografoval ji a vedle něho stáli dva kluci s kytkou tulipánů. Matně si na ně vzpomínala z hospody Na Slamníku.

Zdvihla ruce vysoko nad hlavu, ale pak je rychle stáhla zpátky a položila si je před oči. Krucifix, zrovna teď! Před tolika mužskejma... Ale nedalo se nic dělat. Sklopila hlavu, vzala za obruče a chtěla se k nim aspoň otočit zády, ale stáli už všichni v hloučku okolo ní.

Zavřela dveře výtahu, odeslala ho zpátky do přízemí a naklonila se do šterbiny mezi schodišťovými rameny. „Karlíku, dobrý, už jsem venku!“

„Tak ahoj!“

„A Karlíku, jestli za mnou někdy půjdeš, tak nejdřív zavolej, jestli jsem doma. Já teď budu furt trajdat někde venku. Ahoj!“

Slyšela, jak se Karlík směje, a potom zavržení vrat na ulici, když odcházel.

Pokoj, dvory, ulice, park. Celá Letná, celá Stromovka, všechny ulice, slunce, poprchávání, vítr. Kdykoliv. Jé, ona brečí! Dano, to nic nebylo. Pan Brabec to vyjednal, Ota nám jezdil multikárou a my s Pavlem jsme to dělali, víc nic! Víc nic.

Pokoj, dvory, ulice, podél tenisových kurtů k pomníku a dál. Kdykoliv. Bez jediného děkuji. Závrať.

Odemkla byt a vjela do předsíně. PŘIJDU POZDĚJI, MÁM PORADU VEDENÍ SBORU KVŮLI VESZPRÉMU, stálo na papírku na botníku. Otřela hadrem pneumatiky, tulipány dala v koupelně do umyvadla a jela do pokoje.

Tak Soňa vzala na milost Huga. A nejen to! Nejpřirozenější... Jseš přece volná...

Zajela ke stolu u okna, vysunula boční opěrky a nechala

ruce volně viset podél těla. Bolely. Bude muset trénovat... Nejpřirozenější... S Hugem, na kterém nikdy nenechala suchý ani vlas... Který dneska poprvé přestal být *ten Böhm* a začal být Hugo.

Bude muset trénovat. Pořádně a hezky rychle. A cvičit... A zavést pořádek do financí a přestat mít zbytečné věci. Podívala se na hodinky. Ještě chvíli. Počká do osmi a zavolá. V osm už určitě bude doma.

Každý den bude trénovat a do jara bude fit. Mezitím vyřídí, co skutečně potřebuje, a vyhází krámy.

Odjela k telefonu a vytočila číslo. Bylo obsazeno. Odložila sluchátko a objela stůl. Pianino, okno, květinový stolek, knihovna. Pianino, okno, květinový stolek, knihovna. Znovu vytočila číslo.

„Brabec...”

„Dana Šimonová... Máte na mě ještě pět minut čas?”

„Třebas hodinu...”

„Nechtěla jsem Karlíkovi kazit radost, tak jsem to nechala až na teď.”

„A copak?”

„Jak jsou daleko ty baráky pro invalidy na Jižním Městě?”

„Pořád stejně. Na jaře by se měly předávat... Proč?”

„Chtěla bych se tam dostat...”

„Ježíš... Proč?!”

„Začínám překážet...”

Chvíli byl zticha. „Hm,” řekl potom, „a jste si tím jistá?”

„Chtěla bych si tím bejt jistá....”

„Proč?!”

„Je jí dvaatřicet,” řekla, „jestli to zase zvorá, bude na tom nakonec hůř než já...”

„Už jste o tom mluvily?”

„Kdepak,“ řekla, „ona se toho bojí víc než já. Láme si hlavu, vymejší nesmysly a neví, co s tím...“

„Dano, ale ono to má i nepříjemný stránky... Jste úplně rozhodnutá?“

„Úplně...“

„Dobře,“ řekl, „zkusíme to. Nakonec nebudete ani první, ani poslední.“

Zaparkoval v Gogolově ulici, pomalu chodil po chodníku naproti Bílkově vile a vyhlížel Blanku. Poznal ji na dálku, hned jak se objevila na rohu. Podle chůze a podle sklonu hlavy. Zasmál se. Neviděla ho. Šel jí naproti a pomalu začal rozeznávat helmu pážecích vlasů a tvář. Znovu zamával. Zamávala také a zrychlila. Už si to zasloužil.

Dali si pusy. „Tak co?“ zeptal se.

Opřela mu hlavu o rameno a ruku mu položila vzadu na kříž. „Líbil... Věděla jsem to,“ řekla, „já to na nich poznám. Moc ses jim líbil!“ Tiskla se k němu. Srovnal s ní krok a cítil na boku pohyby jejích kyčlí.

„Táta se snažil tvářit jakoby nic a jako by to, co říká, teprve vymýšlel. Ale byly to tak krásně hotové věty, že bylo vidět, že o tom s mámou mluvili celej den. A mluvil spisovně: *kultivovaný*, *citově hluboký*, to jako ty. Dokonce ti ani nevyčítal, že jseš pěkněj chlap, protože jinak to považuje spíš za vadu...”

Přešli lávku nad Chotkovou silnicí a vydali se parkem k Belvedéru. Opřela se mu o rameno. „Jsem doma rehabilitovaná,“ řekla, „už se netahám s kdovíjakým bohémem, nýbrž *navázala jsem hluboký vztah...*“ Zasmála se, přitáhla si jeho hlavu a dala mu pusy.

„Líbil...“ řekl Hynek. „Nebud' hned tak nadšená! Jako člověka by mě možná docela snesli, ale jako tvýho muže by se mě asi báli...“

„Jako mýho muže?!“

Rozhodil ruce. „Prostě jako mužskýho, kterej patří k tobě...“ Zastavil se a položil jí ruce na ramena. „Proč ses mě ještě nikdy nezeptala, kdy se rozvedu?!“

Zvedla si vepředu límec svetru a opřela o něj bradu. „Protože se tě na to nikdy nezeptám,“ řekla.

„I když jsi mě už předvedla rodičům?!“

„Ani tak...“

„A proč?“

Pokrčila rameny. Pak ho vzala za ruku a znovu se rozešla.

„Dařilo se s *Běžcema*?“

Mávl rukou. „Dařilo i nedařilo.“ Obešli Zeyerův pomník a blížili se k Belvedéru. „Budu muset ještě dneska kus uplácat, aby to mohla Marie vypálit. Bojí se některých detailů a chce to nejdřív vyzkoušet. Ale asi má pravdu...“

„Líbila se mi,“ řekla.

„Ty jí taky...“

Přitiskla se k němu a opřela si hlavu o jeho rameno. Už sis to zasloužil, řekla Marie. Fakt, Hynku, moc ti to přeju.

„Víš, že je to poprvé, co spolu jdeme na výstavu?“

Kývl hlavou, koupil katalog a lístky a podal jí ruku.

Zavrtěla hlavou. „Budeš tu mít plno známých,“ řekla.

A i kdyby. Už si to zasloužil... Vzal ji za ruku a přidržel si ji za předloktí. Zdvihla hlavu a usmála se. Vešli do sálu. Bylo tam plno.

Samozřejmě... Hynek viděl, že si jich Igor všiml. Viděl, jak rychle uhnul očima a vrátil se zpátky k panelu, od kterého už předtím odcházel.

Už si to zasloužil. Podvědomě si přitiskl Blančinu ruku víc k sobě a zamířil k němu. Blanka tázavě zvedla hlavu. Mrkl na ni a pohledem ukázal na záda koženého saka před nimi.

Záda se pomalu narovнала a plaše natočila do strany. Uklidnila se a chtěla vyrazit k východu, ale Hynek na ně položil ruku.

„Ahoj, Igore,“ řekl.

Záda na chvíli ztuhla a pak se otočila. „Jé, ahoj Hynku, že se taky necháš vidět!“ Oči se úporně snažily soustředit na Hynka, ale bylo jim jasné, že nemohou nevidět Blanku. Kožené sako se lehce uklonilo. „Dobrý den...“

Hynek se otočil k Blance. „Paganini evropské grafiky – Igor Bína...“ pak se otočil zpátky, „doktorka Bojanovská...“ Blanka i Bína si podali ruce.

„Koukal jsem, že tu nic nemáš,“ řekl Bína, „to už seš takovej monumentalista, že nepatříš do *Současný český grafiky*?“

Hynek mávl rukou. „Nerej a radši řekni, kde visíš ty!“

Bína zvedl ruku. „Nahore v patře...“

„To ses jim do přízemí zdál málo uměleckej?!“

Bína zavrtěl hlavou. „Já to docela chtěl... Je tam víc klid. A pak,“ zasmál se, „jsem tam v dobrý společnosti. Sklenář, Komárek, Zdeněk Mézl...“

Chvíli mluvili a pak si všichni podali ruce. Vrátili se na začátek sálu a začali s prohlídkou. Hlava kamenáče se musí zamáčknot do pouzdra s tmelem. Pouzdro bude zesílené žebírky a ta se protáhnou a budou vlastně zesilovat celou platli.

„Ty mi k tomu ani nic neříkáš,“ řekla Blanka.

Pokrčil rameny. „Abych se přiznal, tak...“

„... tak myslíš na *Běžce*.“

Kývl.

„A nepůjdem radši domů?“ zeptala se. „Můžeme sem zajít jindy...“

„A nebudeš smutná?“

Zavrtěla hlavou a přitiskla se k němu. Odbočili do středu sálu a vraceli se k východu. V předsáli se Hynek zastavil. „Aspoň se kouknem na toho Igora,“ řekl. Po kamenném schodišti vystoupali do patra.

Bína byl hned na začátku. Viselo to tam jakoby nic a Hynek nakrčil čelo.

Dlouho stál před každým listem, pak odstoupil kousek dál, houpal se ze špiček na paty a pohledem klouzal z jednoho listu na druhý.

Blanka se naklonila a zblízka prohlížela kresbu tváře *Dívky čtoucí dopis*. „Až mi to připadá neskutečný,“ řekla.

Pokýval hlavou. „Jo. Když čteš recenze, co se na něj píšou, tak je to samý dokonalá kresba, brilantní podání, virtuózní technika... Přitom takovejch hochů, co dovedou brilantně nakreslit, cokoliv si vzpomenou a jakkoliv si vzpomenou, je plno. Já třeba taky. Potíží je akorát v tom, že si většinou nedovedem vzpomenout na nic pořádnýho.“ Hranou katalogu a dlaní vymezil malý výřez ve tváři dívky. „To by mohl bejt klidně Hol-lar nebo rytina ze stokoruny. Dokonalý, brilantní a virtuózní. A studený jako psí čumák. Jenže...“ vzal Blanku za loket a odstoupil s ní od panelu, „jenže jako celek je to obraz o tolika věcech najednou, že si můžeš vybrat. Jako celek je to tak vřelý a pokorný, že by se na to nezmátořil nikdo, koho znám. Nebo to vedle... Dovedeš si představit něco zprofanovanějšího než protiválečný téma?! Já ne... Všichni dělaj rozbombardovaný města, ohně, kouře na vobloze a plačky nad hrobama... A Igor udělá jednoho chlapa. Přiblblýho a nahatýho. Bravurně, brilantně a virtuózně... A pak mu počmárá břicho kostrbatejma

čárama... A na člověka z toho dejchne hrůza... A můžem se sto-
krát houfovat po kavárnách a stěžovat si, že se Bína podbízí..."

Opřel se o zábradlí z kamenných kuželek a díval se dolů
pod schodiště. Tlumeně tam šumělo. Lidé přicházeli proskle-
nými vstupními dveřmi, pomalu postupovali podél pultu
pokladny, až zmizeli pod hranou zábradlí.

Položila mu ruku na rameno. „Ale ty se nehoufuješ..."

Zavrtěl hlavou. „Nehoufuju. Ale stejně mu závidím."

„Nezávidíš. Ty děláš něco jinýho..."

Prosklené vstupní dveře se stále otvíraly a noví lidé postu-
povali k pokladně. „Ano. Takzvaně dělám fresky."

Rytmické kývání dveřního křídla. Otevřít, přivřít. Otevřít,
přivřít. Jen na chvíli se rytmus změnil, když někdo křídlo ote-
vřel o trochu víc, aby mohl projet vozík. Páskové střevíčky
a sukně tyrkysových šatů. Za vozíkem šel Hugo Böhm.

Hynek se rychle narovnal a ustoupil od zábradlí. Hřbetem
ruky si přešel čelo. „Dana je dole..." Přitiskl se ke stěně gale-
rie a očima těkal z Blanky na hranu zábradlí a zase zpátky.
Neudělat špatnou věc... Všechno se v něm sevřelo. Bolestivě
a nečekaně. Nečekaně.

Blanka udělal krok k zábradlí, ale pak se otočila. „Zmi-
zím," řekla, „nezná mě, nevšimne si toho..."

Zavrtěl hlavou.

„Abyste se se mohli aspoň pozdravit. Počkám u auta."

Zády se tiskl ke zdi, rychle a mělce dýchal. Pak viděl, jak
Blanka sbíhá po schodech dolů. Tiskl se ke zdi a přál si, aby
ho pohltila. Aby se rozestoupila a on v ní mohl zmizet.

Dlouho čekal, potom nahlédl přes zábradlí a pomalu, při
kraji schodiště scházel dolů. Když probíhal podél pultu po-
kladny, měl v zádech pocit toporné křeče a bál se ohlédnout.
Trochu zpomalil v Chotkových sadech, ale až k autu spěchal.

„Pozdravili jste se?“

Přikývl.

„Neuvědomovala jsem si, že může jezdit takhle ven.“

Najel zadními koly na chodník, otočil se a odbočil směrem na Klárov.

„To sice může,“ řekl, „ale tu Bínovu *Dívku* vidět nemůže. Tu prostě neuvidí, protože ta je v patře.“

Blanka se hlavou opřela o střední sloupek a bradu zabořila do límce svetru. „Toho pána znáš?“

Most k Rudolfinu byl zacpaný auty. Objel tramvajové refýže a odbočil pod Letnou. „Hugo Böhm,“ řekl, „sochař. U něho jsme se seznámili. Dana o něm psala diplomku a já ho znal ze školy. Dělal tam jednu dobu asistenta.“

Cítil, že se mu Blanka dívá do tváře. Otočil se.

Trochu se předklonila. „Myslíš, že...“

Pokrčil rameny. „Nemyslím. Nedoved bych si to představit...“

Nedovedl si to představit, ale myslel na to i potom, když seděl u stolu a zvětšoval kousek *Běžců* do skutečné velikosti. Hugo Böhm a Dana? Blanka ležela na pohovce a učila se. Zvětšil díl se dvěma hlavami běžců a nakreslil si v řezu detail pouzdra na kamenáče. Pak odsunul jídelní stůl, sroloval koberec, rozložil na zem noviny a stůl vrátil zpátky. Ze sudu vyřízl kus hlíny a namačkal ho do vodorovné vrstvy na kuchyňský vál. Ze stolu vyndal svazek špachtlí a drátěných ok, srovnal povrch hliněné plochy, položil na něj papír se zvětšenými hlavami a protlačil jejich obrys do hlíny. *Čtoucí dívku* vidět nemůže. Tu prostě neuvidí, protože je v patře... Položil ruku na plochu hlíny. Byla slizká a studená. Křeslice, Tomašovice, Rousov, Nermalov, benzínka, samoobsluha a náves. *A barokní štít statku a / zeď s rychle uzavřeným / kusem prostoru / plná zarudlých trhlin / po mrtvici cihel...*

Hranou očka ryl do středu plochy rastr cihelných spár. Světla škodovky vrhala na zeď jeho zlomený a nahrbený stín a na kopřivách se třpytily kapičky deště. Stál s rukama za zády a díval se na praskliny, škrábance a fleky opadlé omítky. Stíny ve spárách se tetelily, když za ním projížděla auta. Hrana očka kreslila už dávno přes obrys běžců.

Promnul si oči, vzal plochou špachtli a zahladil kresbu. Zapálil si cigaretu a znovu prokreslil obrysy hlav běžců. *Zeď, pustá teď, zeď vdovcova...* chvíli se díval na plochu hlíny, pak zdvihl ruku a praštil do ní špachtlí.

Šel do koupelny a umyl si ruce. Potom se vrátil do pokoje a zastavil se u telefonu. Vyhledal v seznamu číslo a vytočil je. Telefon chvíli vyzváněl.

„Sotolářová...“

„Hynek, ahoj. Marie, prosím tě, nečekej na mě s tím pálením...“

„Jak to?!“

„Nestihnu to do zejtrka. Něco mi do toho přišlo.“

„No to je nadělení...“

„Nezlob se, ale nemůžu nic dělat.“

„Něco vážnýho...?“

„Ne... Jenom... Marie, já ti to pak vysvětlím...“

„Dobře. Ale... Hynku! Nepotřebuješ něco?“

„Ne. Buď klidná. Já se ozvu...“

„Hynku, počkej! Aspoň zkusím uplácat něco zhruba, jak si to pamatuju. Aby se zkusilo to pouzdro s žebírkama...“

„To bys byla hodná,“ řekl. Pak ještě jednou poděkoval, rozloučil se a zavěsil. Šel k pracovnímu stolu a cítil, že se za ním Blanka dívá.

Zavázal a zastrčil za skříň obálku s *Běžci* a vytáhl čistý papír. Od jídelního stolu voněla hlína, ale on kreslil.

Zed'. Zed' až jaksí nutně vyrostlou. S fleky odpadlé omítky a stíny v rastru cihelných spár. S prasklinami a škrábanci, zed' z lásky k sadu a z nenávisti k lidem. A kopřivy s kapičkami deště a oslňující světla šestinápravového volva, zed' jakoby poslední, protože dál se prý nesmí.

Blanka sklopila skripta. „Řekneš, až budeš chtít večerět?“ Ležela na pohovce, opírala se o loket a nohy měla pokrčené.

„Jo...“

Zed', mezi stopami tenisek na antuce a mezi chromovým leskem vozíku, mezi chůzí a neměnnou siluetou pokrčených nohou, zed' mezi Bínovými listy v patře a mezi zemitě nehybným obrysem kolen a lýtek. Zed' dost vysokou, aby ochránila tajemství. Šeřilo se. Promnul si oči a podíval se na Blanku.

Skrčila nohy. Jako svatokrádež! Až ve spáncích ucítil zrychlený tlukot srdce. Vstala a rozsvítila. Přimhouřil oči a zaklonil hlavu. *Ale někde za zdí / souzvučnou s útekem sviněk, / leží muž žádající povinné / na nepřítomné ženě...*

Uhladila si na bocích sukni, přehodila přes ramena ručník a přečesala drdol. Pak si znovu připnula Blížence a vrátila se do pokoje. „Pomalu půjdu,“ řekla.

Dana přestala psát a otočila se. „Přijdeš normálně?“

Zazvonil telefon. „Normálně,“ řekla a natáhla se pro sluchátko. „Dano, pan Brabec... A ahoj, já zatím jdu.“

„Šimonová, dobrý den... No to jste moc hodnej...“

Šla do předsíně. Pak se vrátila, vzala si stvrzenku zastrčenou mezi skly knihovny a zamávala Daně.

Dana zakryla mluvítko. „Máš vzadu ohrnutou sukni.“

Upravila si sukni, v předsíni před zrcadlem ji ještě zkontrolovala a nazula si lodičky. Pak je zase zula, šla bosa do kuchyně a chvíli hrabala ve skříňce pod oknem. Vyndala kladívko a několik hřebíků. Hřebíčky nasypala do boční kapsy u kabelky, vzala staré noviny a začala kladivo balit.

„Ne. Já jsem pořád hlášená u manžela, ale to nevadí, protože my se už brzo rozvedem...“ Soňa přestala chrastit novinami... „Já jenom čekám, až dostaví ateliér, a pak to podám, takže nárok pak budu mít...“

Přejela prsty boky drdolu, uvolněný pramínek natočila na ukazováček a zastrčila pod ostatní vlasy... „Ne, jedna plus jedna mi stačí... Ani bych na větší neměla.“

Odložila kladivo, vešla do pokoje, opřela se o knihovnu a čekala. „Prosím tě, o co jde!“ zeptala se, když Dana zavěsila.

Dana mávla rukou. „Zatím o nic...“

„Jak to – o nic? Snad můžu vědět, co se děje, že se chceš rozvádět a že sháníš byt!?“

Dana odjela k oknu. „Nic se neděje, neplaš se. Kdyby to všechno moc dobře dopadlo, tak to bude nejdřív za rok. Spíš ještě za dýl.“

„A co?“

„Chci bydlet sama... V jednom baráku upraveným pro invalidy.“

Stiskla si bříšky prstů spánky. „Takže já se o tebe starám špatně...“

„Ne, staráš se o mě dobře. Jenže proč by ses o mě měla starat?“

„O tom jsme snad už mockrát mluvily...“

„Právě.“

„Jak to – právě?! Vždycky jsem ti říkala, že jsem tvoje sestra a že...“

„Jasně! Jsi moje sestra a jsi rozhodnutá obětovat se a nechat mě napospas osudu. Jenže on se žádnéj pospas nekoná... Takže to obětování začíná bejt na nic!“

„Slyšelasi mě jedinkrát mluvit o nějakým obětování?!“

„Ne.“

„Tak o čem mluvíš! Že kupuju místo jednoho žervé dvě!?“

„O žervé nejde. Ale já nechci mít pocit, že se sem bojíš někoho přivít, protože se bojíš, aby mu to nepřipadalo trapný nebo aby to nebylo líto mně.“

„Prosím tě! Někoho si sem vodit!! To je skutečně to nejhlavnější, o co mi v životě jde!“

„Samozřejmě! Tobě jde o vznešenější věci... Podívej se,

jestli zůstaneš pořád svobodná, tak se můžem jako starý báby znovu sestěhovat. Ale zatím si musíme žít každá na vlastní triko."

Vždycky to začíná ve spáncích a pak to postupuje dozadu kolem hlavy. „Já nevím, proč si ty libuješ v takových siláckých gestech!"

„Siláckých?! Silácký je, když ty kvůli mně velkoryse odvrhneš všechno normální, jakoby se tím mělo kdovíco zachránit. Mužský, rodinu, děti... A přitom je to úplně na nic!"

„Tak ono to bylo všechno na nic?"

„Nebylo, ale teď už by bylo. Se mnou to nebude lepší, ale nejspíš ani horší, a zaplat' pánbu za to, jaký to je. V upraveném domě můžu bydlet sama a nevím, proč by sis měla kvůli mně dělat nějaký extra životní program, když to ničemu nepomůže..."

„Dano, to jsou vážný věci a já už byla na odchodu... Necháme toho, musím jít. Ale je to nesmysl a ty to víš... Pa!" Šla do před síně, zastavila se u zrcadla a poslouchala, jestli Dana odpoví.

„Pa," odpověděla.

Zabalila kladivo a dala si je do kabelky. Topůrko koukalo ven. Přehodila si řemínek přes rameno, přidržovala ho společně s topůrkem a šla na stanici. Jela na metro a pak k Muzeu. V rámařství byla fronta.

To obětování začíná bejt na nic...

„Spokojená?" zeptala se prodavačka.

„Ano." Zaplatila, počkala, až prodavačka diplom zabalí a převáže, vzala ho do podpaží a šla zpátky na metro. Ty kvůli mně odvrhneš všechno normální, jako by se tím mělo kdovíco zachránit. Mužský, rodinu, děti... A přitom je to úplně na nic. Na nic!!

Dveře kabinetu byly ještě zamčené. Opřela diplom o zem, vyndala klíč a odemkla.

Proč by sis měla dělat nějaký extra životní program, když to ničemu nepomůže!? Dobře... Já nemusím mít žádný extra životní program. Můžu se starat jenom o sebe.

Vybalila diplom a rozhlížela se po stěně nad stolem. Doprostřed, vrškem do úrovně skříně...

Vzala kladivo a hřebíčky si nasypala na dlaň. Dobře... Nemusím *velkoryse* odvrhovat všechno *normální*, když je to úplně na nic.

Přisunula ke stolu židli, zula si boty a vylezla nahoru. Odhadla výšku skříně, shýbla se pro kladivo a přiklekla ke zdi. Znovu zkontrolovala výšku, vzala hřebíček a začala ho přitloukat. Ohnul se. Vzala nový a zastrčila ho do dírky po prvním. Někdo zaklepal na dveře. Otočila se, rychle si vzadu upravila sukni a podívala se na paty punčoch. Byly v pořádku. „Dál...”

Vešel Vykopal. „A sakra,” řekl.

Znovu si upravila sukni, po kolenou couvala ke kraji stolu a slezla dolů. Vykopal se sehnul nad diplom a pokyvoval hlavou. Obula se.

„Tak ho pověsíme,” řekl a zdvihl diplom. Ke hřebíčku dosáhl ze země.

„Pozor, není přibítej! Je tam jen zastrčenej...”

Vykopal odložil diplom, vzal kladivo, natáhl se a hřebíček přibil. Pak diplom pověsil. „Vida,” řekl, „a visí...” Uhladila si drdol. „Ale aby to zas nevypadalo, že tomu přikládám větší význam, než to má... Já jen, že...”

Vykopal pokrčil rameny. „Diplom je diplom,” řekl. „Kde vám ho rámovali?”

„Na Vinohradský...”

Pokýval hlavou. Opřel se zády o skříň a z kapsy saka vytáhl dopisní obálku. „Já jsem vám přinesl tohle...” Vyndal dopis, roztřepal ho ve vzduchu a podal jí ho. „Přečtěte si to.”

Natočila se k oknu. *Vážený pane řediteli...* Rychle sklouzla dolů k podpisu. ... *s uctivým pozdravem M. Kolemšel...* Zdvihla obočí a vrátila se na začátek. *Jsem nucen Vám s politováním oznámit, že můj syn Roman Kolemšel nebude pokračovat ve studiu na Vaší škole... Míra nechutí, kterou v poslední době projevoval vůči studiu klavírní hry, nás vedla k rozhodnutí upřednostnit jeho spontánní vývoj a povolit mu ve studiu nadále nepokračovat...* Nevěřicně zavrtěla hlavou, složila dopis a vrátila ho Vykopalovi. „Já jsem to říkala,” pravila.

„Co...?”

„Že je naprosto nemotivovanej a nespolehlivej.”

Vykopal pokrčil rameny.

„Že ho nepřinutili aspoň absolvovat ten Kynžvart...!” řekla. „Určitě by se umístil a měl by novou motivaci. Měli nejdřív přijít a poradit se!”

„S náma!?”

„Jistě,” řekla, „vysvětlili bychom jim...”

Vykopal ji přerušil mávnutím ruky. „Oni udělali něco chytřejšího! Oni si promluvili s ním...”

„S klukem v pubertě se dohadovat...”

„S klukem v pubertě!” přerušil ji. „I kdyby byl třeba v šestinedělí, tak pořád jsme tady my kvůli němu, a ne on kvůli nám! Mě mrzí, že tohle vy cejtíte jinak. Já...”

Dveře se rozlétly a do kabinetu vběhla Otáhalová. „Je, pardon!” zarazila se a dala si ruku před pus. „Já jen...”

„Co jen! Co jen!?” ptal se ironicky přísně Vykopal.

„Já jen... Jen že jsem se lekla!”

Vykopal se zasmál. „Tak se zase uklidněte. Vylekaný pe-

dagog nemá autoritu. To řekl Makarenko. Mějte se dobře!" Otočil se a vyšel z kabinetu.

Otáhalová ztišila hlas. „Nebylo to blbý, že jsem sem vlezla?"

„Prosím tě, snad si nemyslíš..."

„Já spěchala, abys mi neutekla do třídy. Už jsem mluvila s manželem o tom tejdnu, co budeš ve Veszprému. On si vezme dopolední, abych u vás mohla i spát..."

„Jsi hodná, ale spát tam určitě nebude třeba. Ona Dana..."

„Soňo, radši jo, já bych měla strach. Jé, hele..." Obešla Soňu a naklonila se k diplomu.

Napil se myslivce, zapálil si a porovnával model s matricí připíchnutou přes knihovnu. Pak odložil cigaretu, vzal drátěné očko a zkusil okraje modelu z boku podříznout, aby vypadaly, jako že jsou ve vzduchu nad podkladem. Nešlo to. Hrany byly příliš ostré a bortily se. Měl vztek. Začal znovu přidávat hlinu.

Gramofon dohrál a přenoska tiše zabzučela, jak se vracela na stojánek. Otřel si ruce o plášť, šel ke gramofonu a zdvihl víko. Zůstala na něm obtisknutá bříška prstů. Podíval se na ruce, víko zavřel a zmáčkl knoflík opakování. Deska se roztočila a přenoska se pomalu spustila znovu na začátek. Vrátil se ke stolu, upil myslivce a z předsíně se ozvalo zachrastění klíčů a klapnutí kliky. Otočil se ke dveřím, aby ji viděl vstupovat.

„Ahoj,“ řekla, „tys nebyl vůbec venku?“

„Ahoj. Nebyl. Furt dělám jako blázen.“

Dali si pusy. „V předsíni máš poštu. Chceš už večeřet?“ Vlasy nad čelem se jí rozdělily do pěšinky. Foukl do nich a díval se, jak se zčeřily.

„Třeba,“ řekl.

Ukázala k pracovnímu stolu. „Jak to jde?“

„Jak psovi pastva.“ Znovu jí foukl do vlasů. Pak si umyl ruce a šel do předsíně. Byla to velká obálka zpevněná lepen-

kovým kartonem. Vevnitř Kalliopé, Euterpé, Thaleia, Melpomené, Terpsichoré, Kleió, Polyhymnia a Erató. Erató s páskou přes čelo. Osm velkých barevných fotografií, na každé vřadu razítko *Výtvarná práce*. A víc nic.

„Ukaž,“ řekla Blanka. Podal jí fotografie, šel do kuchyně a nalil si novou skleničku myslivce. Tak Dana se tam vrátila. Nedovedla mu nevěřit a vrátila se tam. Vypil myslivce a nalil si ještě jednoho. „Je to krásný,“ řekla Blanka.

Krásný... teď, když to předělal. Na igelitu vedle modelu si prohnětl novou hroudu hlíny. Gramofon dohrál, přenoska se zvedla a vrátila se na stojánek.

„Pustíš druhou stranu?“ zavolal. „Mám zapatlaný ruce...“

„Už bude večere.“

Umyl si ruce, vypnul gramofon a šel do kuchyně. „Až bude hotovej ateliér, nebudu zabírat místo v pokoji a nebudem muset večeret v kuchyni.“

Sundala si zástěru a přisedla ke stolu. „Ano,“ řekla, „až bude hotovej ateliér, nebudeš zabírat místo v pokoji...“

Zdvihl obočí a čekal, jak tu větu dokončí. Ale ona mlčela. „A co...?“ zeptal se.

„Nic. Nebudeš zabírat místo v pokoji. Protože tu vůbec nebudeš.“

Ano. Bude v ateliéru. Proto ho staví, aby tam mohl být. Aby nemusel myslet na nic jiného než na práci, aby se mu nic ničím nepřipomínalo.

Po večeři už lahev s myslivcem ani nevrátil do lednice. Postavil si ji ke stolu. Posadil se na opěradlo židle a zapálil si. V jedné ruce měl skleničku, ve druhé mnul kousek hlíny a srovnával model s matricí. Dělal díl s vějířem tří rukou a roztaženými prsty. Ty prsty... Už teď byly silnější než na matrici, a pořád to bylo málo. Napil se.

Blanka seděla v křesle a na klíně měla rozložená skripta. Znovu se napil. Sklenička byla upatlaná a už i myslivec chutnal po hlíně. Dopil ho a nalil si znovu.

„Nenamažeš se?“ zeptala se Blanka.

„Možná.“

Otočila se k němu a zavřela skripta. „Co je s tebou?“

„Nic,“ řekl, ale lhal.

Zapálil si cigaretu. Očima klouzal z modelu na matrici a zase zpátky a upíjel. Pak slezl ze židle, típl cigaretu a odložil skleničku. Zaťal pěst, rozpřáhl se a vší silou praštil do modelu. Pěst prošla rozmodelovaným vějířem prstů a zabořila se až do podkladu.

„Hynku!!“ Odhodila skripta, vyskočila z pohovky a běžela k němu. Zdvihl ruku a znovu se rozpřáhl, ale Blanka ho chytila za loket a otočila.

„Co blázníš!“ vykřikla.

„Končím.“

Vzala ho za ramena a zatřásla jím. „Hynku! Co se stalo?!”

„Podívej!“ Otočil ji k modelu a jednou rukou ukazoval na matrici a jednou na model. „Podívej, jak se mi to przní pod rukama. Pod mejma vlastníma rukama. Třeba ty prsty... Já je chci jako dlouhý tenký paprsky. Jako když se koukáš na dráty kola, který se točí... Rychlost, měňavost, neurčitost a tak... V tý přiblblý hlíně je dělám furt tlustší a tlustší, aby se vůbec unesly, aby se daly vypálit, aby se daly přidělat, a celej fór je pryč... Já už...”

„Hynku,“ přerušila ho a položila mu ruce na ramena, „máš depresi, nesmíš...”

„Nemám!“

„Máš! Všimla jsem si toho... Máš potíže, někdy je jich moc, jsi unavenej, ale stačí den, a jsi z toho venku! Jako

minule...“ mluvila rychle a naléhavě, „taky sis nevěděl rady, ale stačilo, aby jeden jedinej kousek za tebe udělala Marie a tys byl zase na koni...”

„Teď jsem na koni. Teď teprve jsem zase na koni, podívej!“ Otočil se, do obou rukou vzal špachtli a začal model rozrývat.

„Hynku!!“ Chytila ho v pase a vši silou jím trhla. Zavrávali a upadli na koberec. „Hynku!! Jseš opilej!“

Zasmál se. „Jsem střízlivej jako nikdy!“ Odkulil se na bok a sáhl pod stůl. Vytáhl hotový vypálený díl. Vstal, zdvihl ho nad hlavu a roztřískal o zem. „Hele, jak jsem střízlivej!!“ Kopl do hromady střepů, až se rozlétly po pokoji. Ohlédl se.

Blanka stála u knihovny a po tváři jí tekly slzy.

„A je to,“ řekl a znovu si nalil. Sedl si do křesla. Zaklonil hlavu a opřel se temenem o opěradlo. „A nebreč!“

Pokrčila rameny. „Mrzí mě to,“ řekla. „Už zejtra večer budeš vědět, co dělat, aby ty prsty mohly bejt tenký... Ale dneska jsi zničil práci za čtrnáct dní.“ Otřela si tvář manžetou svetru. „Dělej si, co chceš, ale když se opiješ, nemáš dělat věci, co nejdou vzít zpátky...”

Zavrtěl hlavou a zavřel oči. „Já to nechci vzít zpátky...”

„Jako co!?”

„Pan Šimon už není monumentalista.”

Smutně se usmála. „Pan Šimon se ráno bude divit.”

„Nebude. Pan Šimon skončil.”

„Kvůli tomu, že neuměl udělat tenký prsty...”

„Možná i kvůli tomu.”

„Kvůli jedný potíži, kterejch vyřeší deset za tejden...” Zastrčila si ruce do protilehlých rukávů a třela si bradu o límec svetru.

„Jo. Vyřeším jich deset za tejden... Ale obklopenej houfem pomocníků a radilů. A v noci se budím hrůzou, že mi někdo

z nich poradil blbě. Možná i kvůli tomu..." Přejel si jazykem patro. „Ale určitě to není to hlavní..."

„A co je hlavní?"

„Že je to všechno nesmysl."

Vyndala ruce z rukávů a vstala. „Možná máš pravdu... Pojd' spát!"

„Sakra!!" vykřikl. „Nekonejši mě tak pitomě, když..."

„Dobře," přerušila ho a znovu se posadila. „Proč je to nesmysl?"

Mávl rukou, zaklonil hlavu a zavřel oči. Pokoj se začal točit.

„Proč je to nesmysl?" opakovala.

Otevřel oči. „Protože jsem grafik. A pracovitej. A kreslil jsem a ryl a leptal jako blázen. Léta. Až jsem všechno vyzkoušel a všechno se naučil..." Spojil ruce za hlavou a kýval lokty. „Přestal jsem mít problémy... Ale chyběly mi. Tak jsem je začal vyhledávat. Fresky... Freska je těžká. Krásně těžká... Jak udělat tohle, jak tamhleto, jak... jak...? Tisíc jak... Náhdera. A na tisíc *jak*? akorát jedno *co*? A to jedno jediný *co*? ti ještě ke všemu řeknou. A napíšou do smlouvy." Na chvíli se odmlčel. „A já už teď zase nechci vymejšlet jenom to *jak*. Ta platle, co za mě musela vymejšlet Marie, to nebylo, že bych si nevěděl rady. To nebyla krize z obtíží... Já si potřeboval kreslit. *Něco*! A teď je plno toho, *co* potřebuju kreslit. A na to mi stačí stůl a dvěstěwattová žárovka..." Natáhl se ke stolu pro lahev a nalil si plnou skleničku. Vypil ji, zaklonil hlavu a zavřel oči.

Pak slyšel, jak Blanka zametá střepy. Točila se mu hlava. Vzal si cigaretu, ale zapálil si filtr. Vstal.

„Jdu spát." Odešel do koupelny.

Když přišel do ložnice, byla už postel rozestlaná. Vrátil se do dveří pokoje a kývl na Blanku. „Jsi hodná," řekl.

Zhasl a opatrně si lehl. Točila se mu hlava. Hučelo mu v uších a cítil žaludek. Přeložil polštář, aby měl hlavu výš, a zhluboka dýchal. Nepomáhalo to, ale ještě chvíli se snažil vydržet. Pak to vzdal, posunul se blíž ke hlavám postele a zády se opřel o zed'.

Záda tlačila a zadek ujížděl po prostěradle. Zkusil si opatrně lehnout, ale žaludek se ozval znovu. Odhrnul deku a sedl si. Stůl a dvěstěwattovou žárovku. A kreslit ZDI. Ne *na* zdi. Pomalu se natáhl, ale zůstal opřený o lokty. Hlava se mu točila.

Zdi... podzimní zdi / rozškrabané do krve psího vína... Lehl si. Usínal s vědomím, že až se ráno probudí, bude mu zle a hlava ho bude bolet jako střep.

Když se ráno probudil, bylo mu zle a hlava ho bolela jako střep. Báł se otevřít oči a přiznat si, že to není jen noční můra, ale skutečná kocovina. A Standa se zblázní...

Měl žízeň. Děsivou a bolestivou, ale snažil se ještě usnout. Nevnímat. Standa se zblázní, až se to dozví. A Marie se bude divit a nebude nic chápat. Spát. Šimon už není monumentalista. Žádná smlouva neplatí. Žádná dohoda. Nic. Spát.

A Dana mu nedovedla nevěřit a jela se podívat, jestli s tím něco udělal. A viděla, že to předělal a že se nemusí stydět poslat tam fotografa. A viděla Erató se stužkou přes čelo. Dana... Nic. Spát!

Ale měl žízeň. Stiskl víčka a pak je začal pomalu otevírat. Světlo řezalo do očí a všechno bylo rozmazané. Před nosem měl bouli peřiny. Splácl ji, aby viděl.

Všechno se točilo. Pravidelným svižným rytmem šlapání na kole. Rychle zavřel oči, ale viděl to i pod víčky. Zadní stěnu nízké knihovny, co vytvořila pelest postele, a nad ní nahé břicho, bílé kalhotky rozkrokem nahoru a dlouhé, štíhlé kroužící nohy. *Je nabíledni, / že i tohle je zed' / byt' hlavou dolů / nebo na svalení, / a tedy už jenom jako podezdívka...*

Dlouhé štíhlé nohy. Kroužící! Bolestivě a bez slitování. Právem silnějšího. Krutě a samozřejmě. Kroužící, odkopávající,

rozrývající. *To potom muž, který ví, / proč se lekl, / až v játrech cizoložství cítí...*

Křečovitě svíral víčka, ale věděl, že marně. Cítil, jak se mu to vědomí rozlévá po těle. Nikdy se nepřestane lekat. Nikdy. Ověřil si to, i když se to bál přiznat. Věděl to.

Otevřel oči a olízl si rty. „Blanko, prosím tě, přestaň...”

Nohy zmizely pod úrovní pelesti. „Ahoj! Nevěděla jsem, že jsi vzhůru.” Vstala ze země a ruce si přidržela před hrudí. Neměla podprsenku. „Jak je...?”

Zavřel oči a otočil se na břicho, ale věděl, že to nezachrání. Nešlo to. Byl jinde. Kruh se uzavřel.

„Budeš snídat?”

Neodpověděl. Slyšel ji pak chodit vedle po pokoji, zavírat a otvírat dveře koupelny a kuchyně a cinkat nádobím. Vrátila se oblečená. „Udělala jsem ti kafe,” řekla.

Pomalu se posadil a natáhl k ní ruku. Přišla blíž, vzala ho za ni a chtěla mu pomoci vstát. Zavrtěl hlavou a stáhl ji vedle sebe. Objal ji kolem ramen. „Ty za to nemůžeš...” řekl.

Usmála se a pohladila ho po čele. Zastavil jí ruku, políbil na konečky prstů a přitiskl si ji na oči.

„Máš nohy, který se hýbou. Nezvyknu si na to... Už nedovedu mít radost z nohou, který se hýbou. Nezlob se...”

Odtáhla ruku od jeho obličeje a strnule se na něj zadívala. Měla pootevřené rty a jazyk tiskla na hranu předních zubů.

„Nezlob se,” řekl, „nejde to. Já si to neuvědomoval... Nebo uvědomoval, ale jenom málo. Zaháněl jsem to od sebe.” Přejel si jazykem patro a dásně a polkl. „Nemůžu se rozhodovat, jestli ty, nebo Dana. Můžu se jenom rozhodovat, jestli Dana, nebo nic. Jinak bych se zbláznil... Nezbláznil, ale...”

Rychle se narovnala a položila mu prst na rty. Pak vstala a odešla z ložnice. Zůstal sedět.

Opíral se lokty o kolena a hrál si s prsty. Díval se, jak zbělí plocha nehtu, když se na konci zmáčkne, a jak se zase rychle zalije červení, jakmile stisk povolí.

Pak uslyšel klapnout Blančinu kabelku. Vstal, povytáhl si kalhoty a narovnal vršek zmačkaného pyžama. Šel do před-síně.

Stála už u dveří. Nebyla namalovaná a měla červené oči.

„Nezlob se,“ řekl.

Zavrtěla hlavou a nadechla se. Nadvakrát. „Jsem...“ zadrhl se jí hlas a otočila se. Objal ji a přitiskl na prsa. Cítil trhání jejího pláče. Poprvé mu připadala drobná a bezbranná. Polkl.

„Jsem taky zmrzačený,“ řekl. „Můžu chodit, ale jen napůl. Jen na poloviční vzdálenost nebo poloviční rychlostí... Protože musím chodit za dva. I kdyby o to ten druhý nestál.“ Hladil ji po vlasech a snažil se vrýt do paměti jejich barvu. „Nestačil bych ti. A ani nedovedu chtít... Přál jsem si to, zkoušel jsem to, ale nedovedu to. Nezlob se.“

Odklonila hlavu a podívala se mu smutně do očí. „Brečím,“ řekla tiše, „ale to není zklamání, neboj...“

Lehce jí foukl do vlasů, a když se v nich udělala pěšinka, políbil ji.

„Moc toho tu vlastně nemám, vezmu si na to tátovo auto...“ Dala mu rychle pusu na tvář, otevřela dveře a vyšla na chodbu. Rukávem si otřela oči. „A nebud' tu při tom,“ řekla, zamávala a zavřela dveře. Stál a díval se, jak se kýve zajišťovací řetízek.

Výkyvy řetízku se pomalu zmenšovaly, až ustaly, a jen koncová úchytka se ještě přetáčela kolem vlastní osy. Promnul si oči, šel ke dveřím a otevřel je. Schody byly prázdné, ale měl pocit, že mezi zábradlím ještě vidí helmu pážecích vlasů, jak se natřásá v rytmu sbíhavých kroků. Zavřel dveře a opřel se

o ně zády. Pak se po nich pomalu sesunul na bobek a hlavu si položil na kolena.

Nezvykl by si. I kdyby chtěl. A chtěl! Chtěl vůbec někdy? Asi chtěl. Jenže to nešlo. Má dáti – dal. Ztráty se dělí a je to i jeho zeď. Prostě je. Ověřil si to.

Tisíckrát v duchu viděl simku letící na zeď. Tisíckrát v ní viděl Danu. Jenom Danu. Jenže v tý simce seděl i on. A už nikdy nebude týž, jako byl předtím. Opřel se o kolena, zdvihl se a šel se do kuchyně napít.

Na stole stály dva šálky s kávou. Posadil se k Blančinu a opatrně ho objal prsty. Hladina se rozechvěla. Bříškem ukazováčku pohladil okraj a vstal. Proběhl předsíní do pokoje a běžel k oknu. Ulice byla prázdná, ale měl pocit, že ji ještě vidí jít po protějším chodníku. Poznával ji podle chůze a podle držení hlavy. Pážecí helma se odrážela na kabřínkách protějšího baráku a konečky vlasů se lehce čeřily. Viděl je úplně zblízka. Rozeznával vlas po vlasu. Lehce foukl, aby je rozdělil na pěšinku, ale sklo před jeho ústy se zamžilo a zmatnělo. Opřel se o sklo čelem a zavřel oči. Spát! Radši spát.

Šel do ložnice, svalil se na postel a hlavu si přikryl rukama. A nebuď tu při tom...

Nebuď tu při tom! Posadil se, skrčil nohy a schoulil se do vajíčka. Kolébal se zepředu dozadu. Tupě a odevzdaně. Má dati – dal, má dáti – dal, má dáti – dal. Dal. Zaplať pámbu, že se na to vůbec zmátožil. Překulil se ke kraji postele, vstal a šel do koupelny.

Dlouho se sprchoval a pak si sedl na okraj vany a utíral se. Nezvykl by si. Otočil se a prstem přejel díry v kachlíkách od hmoždinek Daniny hrazdy. Nezvykl by si, i kdyby chtěl... Oblékl se, ručník přehodil přes šňůry nad vanou a rychle vy-

šel z koupelny. Rychle a se skloněnou hlavou, ale i tak viděl, jak se bílé prádlo na šňůrách rozkývalo. A nebuď tu při tom...

Vypil svoji i Blančinu kávu. Obě byly studené, Blančina hořká, protože nesladila, a jeho skoro hořká, protože ji nezamíchal. A Šimon už není monumentalista. Ještě ke všemu, aby toho nebylo málo. Standa se zblázní.

Šel zpátky do pokoje. Syrově voněl rozrytou hlinou modelu. Standa se zblázní, až se to dozví... A Marie. Ta se bude divit a nebude nic chápat. Opřel se o knihovnu a rozhlížel se. A nebuď tu...

Nic. Nebloumat! Nečumět! Jednat! Vyhledal v diáři Stando číslo a vytočil je.

„Čau, bratránku, Hynek...“

„Nazdar. Něco důležitýho!“

„Jo.“

„Tak to polož, já ti zavolám sám, abys to nemusel platit.“

„Počkej, já budu stručnej... Ty Běžce dělat nebude.“

Ve sluchátku bylo ticho. Hynek se opřel zády o knihovnu a čekal.

„Ty ses zbláznil,“ řekl potom Standa.

„Nezbláznil.“

„Zbláznil, anebo je to fór.“

„Není to fór.“

„A prosím tě, proč?“

„Stando, na vysvětlování teď nejsem ve formě. Prostě to dělat nebude. Nebaví mě to. Nechce se mi. Kašlu na to.“

„Zbláznil... Ty ses úplně pomát! Nejdřív vymyslíš něco nemožného, pak zmagoříš plno lidí, aby to možný bylo, a když je to všechno hotový, prosazený a vodkejvaný, tak řekneš, že se ti nechce!“

„Jo.“

„Hynku, prober se!“ Standa začal do telefonu nesmyslně řvát. „Jestli tohle vážně uděláš, tak jseš v branži vodkecanej. Tutově! A jestli ne všude, tak u západočeský komise si ani neškrtněš! Rozumíš!?“

„Rozumím.“

„Ježíš, ty jsi blbec!“

„Já si už nechci škrtnout.“

„Tak to je horší, než jsem myslel. Co se děje?“

„Až jindy. Já se ozvu.“

„Hynku, počkej! Něco kolem...?“

„Jo. Něco kolem. Čau!“

„Počkej! A je to spíš k lepšímu, nebo spíš k horšímu?“

„A co jako?“

„Rozvádíš se?“

„A to by bylo spíš k lepšímu, nebo spíš k horšímu?“

„Hm. Jak se to vezme...“

„Tak vidíš... Co se chceš dozvědět!? Čím si já sám asi tak můžu bejt jistej? Já se ozvu. Čau.“

„Počkej! Ty *Běžce* mám vážně stornovat!?“

„Vážně. Ahoj!“ Zavěsil a pomalu přešel k oknu. Před kabrínci protějščího baráku se pořád čeřily konečky blondatých vlasů. Nezvykl by si. Vypil sklenici vody se šumivým celaskonem, posadil se do křesla a chvíli seděl a kouřil.

Nebloumat! Nečumět! Jednat! Vstal a sroloval matici *Běžců*. Pak rohem cidliny rozřezal model na čtverce a naházел je zpátky do soudku s hlinou. Pan Šimon už není monumentalista... Odsunul stůl, složil igelit, který byl na podlaze, a stůl vrátil zpátky. Pak si umyl ruce, šel do předsíně, vzal si sako a otevřel dveře na chodbu. V pokoji zazvonil telefon.

Zavřel dveře na chodbu a šel do pokoje. Držel chvíli ruku nad sluchátkem a zhluboka dýchal.

„Šimon...”

„Eště Standa...Hynku, co děláš přes neděli?”

„Proč?”

„Myslel jsem, že bys mohl třeba přijet...”

„Proč?”

„Tak... že bysme trochu popovídali...”

Hynek se zasmál. „To tě navedla teta, vid’? Bratránku, neboj... jseš hodnej, ale teď bys mi nebyl nic platnej. Nelam si hlavu a já se někdy ozvu.”

Položil sluchátko, posadil se do křesla a zapálil si. Pak vstal, z knihovny vytáhl *Nokturnál*, znovu se posadil a pomalu listoval. Kšeft jako bejk. ZDI. Holan, a na japanu... Konečně budeš jednou v kůži vázanej... nebudeš, protože jsi to prošvihl? Proč prošvihl!? Nemusí to být na japanu ani v kůži vázaný! Cyklus... A hned je na čtvrt roku práce. Možná na půl. Sice zadarmo, ale dobrá. Nebloumat, nemyslet a pracovat. Šel ke stolu a vyndal skici zdí.

Nikam nelítat, nebloumat a pracovat. Kam vlastně chtěl jít? Zapálil si cigaretu a posadil se na opěradlo židle. Zdi. ZDI TVÉ JSOU STÁLE PŘEDE MNOU. Cyklus. Velký volný cyklus. A ze všeho se vykreslit. Ze všeho... Vyfoukl kouř a díval se za ním. Na pohovce ležela *Endokrinologie*. Díval se na ni a cítil, jak se mu všechno pod žebry křečovitě stahuje.

A nebuď tu při tom...

Slezl ze židle a začal bezcílně chodit po bytě. Všude na něco narážel. Důlek na druhém polštáři v ložnici, drátěný hřeben, knihy, kabelka, zakutálená rtěnka pod stolem. Taky zeď. *Jde-li o pocit, / mohl bys v jejím stínu / zůstat přes noc a nic / by ti nebylo odepřeno... Jde-li o pocit, nezastavuj sama sebe v dvojníkovi...* Zastavil se uprostřed pokoje. A nebuď při tom... Nebude. Radši ne.

Mrholilo. Strčil ruce do kapes a bezradně cinkal klíčky od auta. Kabřince protějšího baráku se leskly vlhkostí a ještě pořád to bylo na sebrání papírů, kdyby mu policajti dali dýchnout. Ohrnul si límec saka, prošel kolem auta a zamířil k Vršovcím.

Nedovedla mu nevěřit a jela se podívat, jestli s tím něco udělal. A viděla Erató se stužkou na čele. A že se nemusí stydět poslat tam fotografa. Prošel průjezdem ke vrátkům ateliéru. Odemkl je, přešel dvorek aodemkl vstupní dveře. Taký jedna epocha. Shánění, zařizování, přemlouvání, přeplácení. A už jen tlakovou zkoušku plynu a razítko od ézetů. A pár chlebičků a flašku pro kolaudační komisi. A co tu teď vlastně chce?

Přešel z čisté pracovny do místnosti pro velké věci. Velké věci... O stěnu se dá opřít třikrát šest metrů. A může kolem sebe cákat a svinít po libosti. Velké věci... Ale podstatné nakonec řekne jedna tenká stuha přes čelo Erató. Nakonec podstata všeho se klidně vejde třeba na pytlík od rohlíků. Všechno ostatní jsou jen metry. Čtvereční metry.

Pozamykal a vracel se zpátky. Čím blíž byl Nitranské, tím víc zrychloval. Pak vyběhl nahoru do bytu, vzal si peníze, vrátil se před dům aodemkl auto. Sako hodil na zadní sedadlo, aby ho nestudila provlhlá ramena, a nastartoval. Už si ani nevzpomínal, kdy byl u Bíny naposled.

Když zazvonil na dveře jeho ateliéru, měl trému. Chvilí nebylo slyšet nic, pak kroky a potom Bína otevřel.

Hynek si olízl rty. „Ahoj, Igore.“

„Jo, to jseš ty...!?“

„Jo, to jsem já. Ahoj.“

Bína se podrbl ve vlasech. „Hynku, já nemám čas... Něco expeduju, teď to teprv balím a do dvou to musíme mít. Já... Nezlob se. Měls zavolat... Já bych se s tebou dohod na jindy.“

„Igre, já si nepřišel popovídat. Já něco potřebuju. A přijel bych teď, i kdybys mi řekl, abych přijel jindy.“

Bína sešpulil rty, pak svěsil koutky a rezignovaně mávl rukou. „Tak pojď dál,“ řekl a zavřel za Hynkem dveře. Zůstali v první místnosti. Z druhé byly slyšet hlasy a chrastění papíru. „Co potřebuješ?“ Bína byl nervózní.

„*Dívku čtoucí dopis.*“

Bína nevěřicně kroutil hlavou a netvářil se vlídně. „Hynku, prosím tě, víš přece...“

„Vím,“ přerušil ho Hynek, „vím, že takhle neprodáváš, vím, že nic nemáš, protože máš všechno nasmlouvaný dávno předtím, než to uděláš. Vím. A ty víš, že jsem po tobě nikdy nic nechtěl. Nikdy jsem se neodvážil o něco si říct. Až teď. Potřebuju to.“

„Ježíš, Hynku, když to víš, tak proč... Můžeš to stokrát potřebovat, ale já to nemám. Kor tu *Dívku*. To je rok stará věc a já už nemám ani autorský tisky. Nic. Měls zavolat, ušetřil by sis cestu...“

„Igre, já to potřebuju...“

„Potřebuješ!“ vyprskl a plácl se rukama do stehů. „Potřebuješ!“ Vrazil Hynkovi před obličej dlaň. „Na! Ber chlup na dlani! Ber všechny, co najdeš... Co můžu dělat!“ Sevřel prsty a oťel si čelo. „A proč to tak chceš?“

Hynek mávl rukou, šel ke dveřím a položil ruku na kliku. „Mně se to líbilo,“ řekl. „Hodně. Byla to po letech zase věc, nad kterou jsem si byl jistě, že dělat tuhle práci má smysl. Pěkně a pohodlně jsem si to prohlídl a pak jsem se opřel o zábradlí té pitomý galerie a podíval se dolů. A viděl jsem, jak dole jezdí moje žena na vozejkou... A uvědomil jsem si, že tu *Dívku* neuvidí, protože já nemám odvalu jít k ní a vynést ji nahoru. Protože jsem tam s jinou... Chtěl jsem jí to teď

aspoň dát. A mít to na očích. Víc nic." Zmáčkl kliku a otevřel dveře. „Čau.“

„Počkej!“ Bína se předklonil a chytil ho za loket. „Tak najdem něco jinýho. Něco novějšího, co tu ještě mám...“

Hynek zavrtěl hlavou. „To nemá cenu.“

„Má.“

„Nemá. Ale to nepochopíš. Dana, vozejk, galerie, Blanka... Nic jinýho mi tak nepřipomene...“ zarazil se a otřel si čelo, „tu hrůzu,“ řekl tiše.

Bína udělal několik zmatených kroků a naklonil se do vedlejší místnosti. „Já tu budu hned...“ Pak chytil Hynka za loket, vystrčil ho ze dveří a vyšel s ním. „Musíme ke mně, já mám archiv doma, ale dělej...“

Hynek se na schodech zastavil. „Takhle tě zas vydírat nechci. Já jsem ze svýho archivu ještě nikdy nic nevzal...“

Bína mávl rukou. „Jestli se mi to v pořádku vrátí, dám tam ten tisk z výstavy. Jestli ne, tak tě prokleju. Ale dělej, nemám čas.“

Vyběhli nahoru do bytu. Bína v sešitu vyhledal číslo a ze zásuvky ohromné plechové registračky na formáty A1 vyzdvihl archivní tisk. Z role na registračce utrhl kus papíru, tisk stočil a zabalil.

„Tumáš,“ vrazil ho Hynkovi.

Hynek vytáhl peněženku. „To, žes mi to dal z archivu, беру jako dar. Ale nech mě zaplatit aspoň normální cenu.“

„Nevotravuj...“

Hynek vyndal peníze a položil je na registračku. Bína je okamžitě vzal a strčil mu je zpátky do kapsičky u saka. „Nech toho!“

Hynek se naklonil a pustil peníze do škvíry mezi registračkou a zdí.

„Ježíš, ty jseš vůl,“ řekl Bína a kopl do registračky. „S tou skříní nehnem a já nemám čas to šťárat smetákem...“

„Copak nechápeš, že to musí bejt ode mne, a ne od tebe!?“

Bína se postavil z boku registračky, přitiskl tvář na zeď, zamhouřil jedno oko a snažil se vidět do škvíry. „Jestli jsem to dobře pochopil,“ řekl, „tak na tobě toho bude ještě dost. A já ti chtěl pomoci aspoň tím obrázkem.“ Narovnal se a otřel si rameno. „Jenže to spadlo až dolů. A my za tou skříní ani nemalujeme. Je to tam nafurt...“

„Tím líp,“ řekl Hynek a vyšel z bytu na chodbu. Bína ho vyprovodil před dům.

„Igore, dík,“ řekl Hynek. Bína mávl rukou.

Hynek nasedl, ale pak se rychle naklonil nad vedlejší sedadlo a stočil okénko. „Igore, nevíš o někom, kdo by koupil ateliér?“

„Ten tvůj!?“

Hynek kývl.

„Budu se ptát.“

Rozloučili se. Hynek nastartoval, rozjel se a ve zpětném zrcátku ještě viděl, jak Bína mizí v domě.

A nebud' tu při tom...

Cítil, jak se mu všechno pod žebry křečovitě sevřelo. Zpomalil a podíval se na hodinky. Bylo brzo. Ještě chvíli jel se-trvačností, pak najel zpátky k chodníku a zastavil. A nebud' tu při tom...

Při čem?

Až přijde s prázdnými kufry, přezuje se v předsíni a potom je položí v pokoji na podlahu a otevře? Až půjde do ložnice a zpod polštáře si vytáhne noční košili a z prádelníku to ostatní? Až bude z ramínek shazovat šaty a do novin balit střevíce a skládat jeden špičkou sem a druhý špičkou tam!?

Zatlačil si lokty na břicho a hlavu opřel o volant. Až bude z knihovny vybírat knihy a skládat je na dno? Až bude brát do rukou *Malého prince*? Až bude z koupelny vynášet skleničky a kelímky a sundávat ze šňůry nedosušené prádlo a chodit po bytě a dívat se, kde co ještě zůstalo?

A nebuď při tom... Až bude zavírat kufry a sandály a hřeben z předsíně dávat už jenom do kabelky? Až bude kufry klopýtavým krokem protahovat dveřmi od výtahu a dole do dopisní schránky mu házet klíče!? Po paměti nahmatal klíček od motoru, nastartoval a rozjel se domů.

Šimon prokázal vyzrálé prstotvorné cítění... Něco neklape. Přečetla to znovu, ale teprv napotřetí si všimla, co vadí. Ani dřív nedělala korektury ráda. Zejména korektury vlastních článků. Chtělo se jí číst globálně, hlídat jenom smysl textu, a musela se vždycky nutit číst i vnitřky slov.

Přeškrtnla prstotvorné a na levý okraj obtahu napsala prostorotvorné. Šimon prokázal prostorotvorné cítění a tradiční antické téma vyjádřil soudobým výtvarným jazykem... V pokoji voněla zahřátá látka.

„A co tohle...?“ zeptala se Soňa a zdvihla modrou sukni.

„Jako vlnu, ale přes mokrej hadr,“ řekla Dana. Ukázněnost formy spolu s kultivovanou barevností... Žehlička na vlhkém syčela a od prkna stoupala pára.

Dodělala korekturu, vložila ji do obálky a odjela do ložnice. Na posteli se převlékla a vrátila se na vozík a zpátky do pokoje.

Soňa zdvihla hlavu od žehlení. „Proč se převlíkáš?“

„Jedu ven.“

„Jak to!“ Prudce se narovнала a odložila žehličku.

„Co – jak to...? Prostě jedu ven.“

„Dano... to nejde! Nic jsi neřekla... Musíš...“

„Co nejde!“ otočila vozík, aby byla čelem k Soně. „Proč bych měla něco říkat!“

„Protože přece... Kams chtěla jet?“

„Mám rande s Petrem. Musím mu dát ty korektury... Proč jsi z toho tak vyplašená?“

„Dano, to nejde. Musíš tu zůstat! Nic jsi neřekla a já s tím nepočítala.“

„Proč bys s tím měla počítat!? To se tě jako mám dovolovat, když někam chci?“

„Ne, ale... Dano, přijde Líba!“

„Otáhalová!? Kvůli Veszprému!!“

„Dano, musíš si to nechat vysvětlit! Já...“

„Ne,“ přerušila ji, „nic si nemusím nechat vysvětlit. Řekla jsem ti jasně, že žádnou pečovatelku nechci.“

„Dano, to není... to je jen pro jistotu, aby někdo věděl...“

„Žádný – pro jistotu. Nikoho nepotřebuju a ty to víš. To zaprvé. A zadruhé: Petr spěchá. Přijede metrem na Špejchar, já mu to předám a on jede zpátky. Nemůžu tam nebejt!“

„Dano, to nejde! Prosím tě. Líba tu bude každou chvíli. Aspoň se seznámíte. Já ji nebudu zdržovat. Pak můžeš jet... Ale nechci, abys jezdila před ní... Vypadalo by to jako... Dano, to přijdeš jen o chvíli později...“ Podívala se na hodinky. „Bude tu hned...“

„To může. Ale já jedu.“

„Dano! To mi snad nemůžeš udělat...“

„Můžu,“ přerušila ji, „zrovna tak, jako ty ze mě můžeš dělat bezmocného mrzáka jen proto, abys sama vypadala jako mučednice.“

„Jsi sprostá!“ Bříšky prstů si tiskla spánky. „Jsi sprostá! Neuvěřitelně sprostá!!“

Dana dala obálku s korekturou do tašky, tu zapřela mezi sebe a boční opěrku a otočila vozík ke dveřím do předsíně. „Vidiš,“ řekla, „a já se tak snažím bejt roztomilá! Pa...“

V předsíni zazvonil zvonek.

„Dano!!“

„Pa,“ řekla a jela otevřít.

Představily se, Otáhalová si zouvala střevíce a Soňa stála ve dveřích do pokoje a tiskla si spánky.

„Paní profesorko,“ řekla Dana, „stal se malér. My jsme si se Soňou nerozuměly, já o vás nevěděla, a domluvila jsem si něco venku. Nemůžu to už zrušit a zrovna odjíždím...“

Otáhalová se udiveně narovnala. „Vy odjíždíte!?“

„Ano,“ objela ji a vzala za kliku dveří, „a Soňa se mi teprv teď přiznala, že vás poprosila o pomoc, až bude pryč. Jste strašně hodná, ale já nebudu nic potřebovat. Soňa je zbytečně úzkostlivá. Nezlobte se na ni, ale ona to přehání. Na shledanou...“ Otevřela dveře a přejela práh. „Na shledanou...“ Zaklonila se a zavřela za sebou.

Výtah byl po Otáhalové ještě v patře. Otevřela kabinu, vjela dovnitř a zmáčkla tlačítko suterénu. Mělo to vyznít víc vlídně. Moc jsem o vás slyšela... Strašně ráda bych vás poznala... Otáhalová je dobrák a za nic nemůže. Mělo to vyznít víc vlídně. Škoda.

Výtah se zhoupł a zastavil. Otevřela kabinu a zamířila na dvorek. Vzduch. Ještě pár metrů a bude vzduch. Vzduch bez cizí pomoci, vzduch volna a svobody.

Podél černožlutých pruhů sjížděla na dvorek. Přidržovala trochu hnací obruče, aby dole nenarazila do protější zídky, pak levou obruč pustila, pravou přibrzdila víc, prudce zatočila a kolem popelnic a klepadla projela setrvačností. Zatáčka byla dobrá a příště to může pustit rychleji.

Objela klepadlo, najela před druhou rampu a couvala až ke zdi domu, aby se mohla rozjet. Vydýchala se a pak sáhla pro obruče dozadu a zabrala.

Jednou a podruhé a vozík vjel na rampu. Tři, čtyři, pět. Vzduch bez cizí pomoci a bez cizí zakyslosti. Šest, sedm. Vrchol rampy se přiblížil. Jedenáct, dvanáct a byla nahoře. Sklonila hlavu a zhluboka vydechovala. Dvanáct...

Ještě pár dní a předvede Karlíkovi, že to vyjede na deset přehmátnutí.

Otočila se doleva a rozjela se. Na deset přehmátnutí a možná ještě míň. Bude trénovat. Usmála se a zdvihla hlavu.

Hrany chodníčku se perspektivně sbíhaly, procházely otvorem prvního drátěného plůtku, druhého drátěného plůtku, ale do úběžníku se neseběhly. Neprošly ani otvorem v cihelné zdi. Nemohly. Byl zabeďněný.

Pustila obruče a vozík se zastavil. Všechno se zastavilo. Vzduch zhoustl a začal páchnout prachem a popelem. Bednění zářilo syrovým dřevem a piliny a odřezky byly namešeny na úhlednou hromádku na straně. Perfektní dokonalá práce. Mistrně zamířená rána. Jak asi může vypadat chlap, co tohle dokáže udělat?

Na deset přehmátnutí a do zdi. Z bezmocného těsna, z dusna zapřklé kyselosti do suterénu, kolem popelnic a před krásné, úhledné a bezvadně vymyšlené bednění.

A někde daleko vpředu bude postávat Petr a čekat na korektury a někde nedaleko vzadu, v sešeřelé předsíni, překvapená Otáhalová a Soňa s bříšky prstů na spáncích. Jak může vypadat chlap, co tohle dokáže?

Popohnala vozík, přehmatávala čím dál rychleji a řítila se proti bednění. Suky dřeva jí rostly před očima, až začala rozeznávat i chloupky neohoblovaných prken. Jo, a vypadne z vozíku akorát na ta prkna a nejmíň čtrnáct dní si bude moci z tváří vytahovat třísky... Rychle vzala za brzdy a zastavila ještě před bedněním.

Na bedně, kousek nad její hlavou, byla cedule. Strojem psaná, s kulatým razítkem, v průhledných deskách, aby nezmokla. Najela až těsně pod ceduli a natočila se bokem, aby ji mohla přečíst. PŘÍSNÝ ZÁKAZ. Ve smyslu vyhlášky číslo... se přísně zakazuje užívání tohoto průchodu. V případě násilného vniknutí do uzavřeného prostoru vystavuje se pachatel trestnímu stíhání ve smyslu § číslo... zákona... Ještě se podívala na razítko a podpis. Obvodní podnik bytového hospodářství Praha 7, provozovna domů 5, vedoucí Bureš Pavel. Vlastní rukou. Bureš Pavel. Bureš... Bureš... Bureš! Ano. Jak může vypadat chlap, co tohle dokáže!?

Někde daleko vpředu bude postávat Petr a někde neda- leko vzadu Otáhalová se Soňou. Jenže vpředu je zeď a do stran se nedá. Otočila vozík a začala se vracet.

Boty Otáhalové už v předsíni nebyly. Otřela hadrem pneu- matiky a otevřela dveře do pokoje.

Soňa se narovнала a vztekla přibouchla víko kufří. „Tak za tohle ti mockrát děkuju!“

Nikoho nevidět, s nikým nemluvit, nikomu nic nevysvět- lovat. Projela dveřmi a zamířila k ložnici. Sundala boční opěrku, najela k posteli a přelezla na ni.

„A nikdy ti to nezapomenu!“ Soně se třásl hlas. Stála ve dveřích, opírala se o zárubeň a prsty si mačkala spánky.

„Nech mě!“ Dana se převálila na břicho, hlavu položila na ruce a tvář se otočila ke zdi.

„Já tebe! Prej: Domluvila jsem si něco venku... Nemůžu to zrušit...“

„Nech mě!!“ vykřikla Dana.

„A přitom je to jen pitomá demonstrace! Všichni se po- dívejte, co já dovedu! Jak se o nic neprosím! Jak nikoho ne- potřebuju!!“

Převalila se na záda a posadila se. „Nech mě. Jsem naštvaná. Budu se s tebou hádat, jak dlouho si budeš přát. Ale teď ne. Teď toho nech! Neručím za sebe.“

„Ty jseš naštvaná!? Ty!?“

„Vypadni! Jestli toho nechceš slyšet víc, tak vypadni!“ Znovu si lehla a rukama si přikryla hlavu. Soňa praskla dveřmi.

Vzduch bez cizí pomoci, bez cizí laskavosti, vzduch volna a svobody. Jenže za zdí. Za zdí z nenávisti a zloby. Nebo ze škodolibosti nebo z lhostejnosti. Ale za zdí. Nikoho nevidět. Nikoho neslyšet. Petr přešlapuje na Špejchaře a nadává. A bude hledat telefon. Podívala se na hodinky. A už ho nejspíš hledá.

Přitáhla vozík, nasedla a jela ke dveřím. Nikoho nevidět a nikoho neslyšet. Zastavila se před dveřmi a čekala. Jak může vypadat chlap, co tohle dokáže...

Když se telefon ozval, vjela do pokoje, v uličce mezi skříní a stolem předjela Soňu a dostala se k telefonu dřív. Soňa se vrátila k hromádkám halenek a triček na stole.

„Ahoj. Co se děje, nemáš formu?“ vybafl Petr.

„Formu mám, ale je mi houby platná. Jeden dobrák mi nechal zabeďnit ten průchod, kterým se dostávám na ulici. Nemohla jsem nic dělat. Nezlob se...“

„Nechal zabeďnit?“

„Jo. Úředně. Přísný zákaz, ve smyslu, dle paragrafu, trestní postih, kulatý razítko... Klepu se vzteky... Budeš si sem moct přijet?“

„Ježíš to jsou hajzlové...“

„Přijedeš?“

„To víš, že jo.“

Rozloučila se a zavěsila. Soňa se přestala hrabat v halenkách, přejela si dlaní drdol a na ukazováček si namotávala uvolněný pramínek.

„Snad můžu taky vědět, co se děje...“ řekla a pramínek zastrčila pod ostatní vlasy.

„Nic víc, než jsi slyšela. Zabednili průchod do dvora toho baráku v Jirečkovy. Přísný zákaz... Nic víc.“

„Kdo?“

„OPBH, provozovna domů 5: Bureš Pavel.“

„Bureš!“ Udělala několik kroků k Daně a prsty si přitiskla na spánky. „Princeton University... Já ti to říkala!“

„Cos mi říkala?“

„Že to takhle dopadne. Já ti to nepřeju, já nejsem škodolibá, ale snad už uznáš, že se sem musíš přihlásit!“

„To spolu přece nesouvisí.“

„Souvisí! A jak to souvisí! Mstí se nám. Ten chlap nás nenávidí. Začal tím, že zabednil průchod, a pokračovat bude tím, že mě vystěhuje. Je zlej, ubohej, ale mocnej. Udělá to. Musíš se přihlásit.“

„Nepřihlásím se.“

„Snad to s tím domovem pro invalidy nemyslíš vážně!“

„Myslím. Ale o to nejde, to bude bůhví kdy. Až Hynek dostaví ateliér, tak se od něj odhlásím. Do té doby ne a nechci o tom už mluvit.“

„Úžasný! To je úžasný. Ty klidně připustíš, aby mě vystěhovali jen kvůli chlapovi, kterej se na tebe vykašlal.“

„Soňo, nech toho!“ Bouchla do pneumatik. „Nech toho!“

„A nevykašlal!“

„Nehraj si se mnou!“

„Nevykašlal! Samozřejmě že ne! Založil ti konto, který nepotřebuješ, jednou za půl roku ti telefonuje...“

„Soňo,“ přerušila ji, „já odešla od něho, ne!“

„Samozřejmě! Ty od něho... On nebyl vůbec doma, tahal se s kdekakou ženskou, ale ty jsi odešla od něho!“

Prudce sevřela obruče. „Bud' zticha!“

„A nemám pravdu!?“

Pomalů se rozjela proti Soně. „Nemáš.“ Tlačila ji před sebou. „Nemáš! Možná se tahal. To možná jo. Ale s kdekou rozhodně ne! Protože s tebou se zaručeně netahal. S tebou ne, sestřičko!“

„No dovo!“ Soňa se zastavila a přivřela oči.

„S tebou ne, sestřičko. A to dělala všechno pro to, aby se tahal!“

„Já!“ vykřikla Soňa.

„Ty! Já vím, tys ho nechtěla úplně svíst. Tys jenom chtěla, aby on začal svádět tebe. Aby sis dokázala, jak je nemožnej... Nespolehlivej a bezcennej chlap, a že mi ho nemusíš závidět...“

„Zbláznila ses!?“

„Jenže on nic! On tě neviděl... Bylas pro něj pořád jenom vzduch!“

„Lžeš! Sprostě lžeš!! Jak můžeš...“

„Ne. Já vím, tys ho nechtěla úplně svíst, toho ses bála. Na to nemáš odvalu, zaplíst se do něčeho opravdovýho, to bys dostala migrénu a to by ti hrůzou naskákaly opary, kdyby opravdu o něco šlo... Tys ho nechtěla úplně svíst, tys jenom chtěla, aby tě miloval, aby se po tobě toužebně díval, aby sis mohla přiznat, že ty miluješ jeho...“

„Mlč!“

„Aby sis mohla...“

„Mlč!!“ Soňa vzala Danu za ramena a začala jí třást. „Jseš nemožná! Sprostá!!“

„... dokázat, jak jseš dokonalá, jak se mi chceš obětovat...“

„Lžeš! Přiznej, že lžeš!!“ chytila ji za vlasy a tlačila jí hlavu dolů.

„Pust! Chtěla ses mi obětovat, všechno velkolepě odvrhnout... Pust!“ Snažila se odtrhnout její ruce, ale Soňa držela pevně. „Jenže jsi neměla co odvrhávat!“ Nahmatala obrace, zabrala a stupačkami najela Soně do holení. Znovu přehmátla, ale kolem se zachytila o dveře šatníku.

„Jsi šílená!“ ječela Soňa a snažila se udržet rovnováhu.

Dana znovu zabrala, dveře se svezly a vozík poskočil. Soňa pustila Daniny vlasy a rozhodila ruce. Dopadla do šatníku a zády strhla tyč s ramínky. Dana rychle popojela a stupačkami ji tlačila do nohou. „Svádělas ho! Normálně, nestydatě sváděla!! Myslíš, že jsem to neviděla!? To courání v nedopnutech župánkách,“ hlas se jí třásl, „ty rozházený podprsenky, aby je měl pořád na očích! Myslíš, že to nevím!? Že jsi na něho vydržela dvacet minut čekat nahatá v koupelně...!“

Soňa ze sebe shazovala rozházené šaty a ramínka a snažila se vyhrabat ven.

„Jenže Hynek nic!“ křičela Dana. „Slyšíš!? Hynek pořád nic!! A tys ho začala nenávidět... Proto jsme musely odejít! Ne proto, že by se tahal s kdejakou ženskou! Tak...“ Odcouvala od skříně, ale Soňa zůstala sedět.

Chvilí bylo ticho. Pak Soňa zdvihla hlavu. „Zbláznila ses. Jsi pomatená...“ Přes koleno nervózně přehýbala prázdné bakelitové ramínko. „Blouzníš! Jsi nemocná. Ale já už nemůžu. Už nechci... Odjedu. Já pořád váhala. Ne kvůli těm pěti dnům. Vůbec... Ale já odjedu, Dano! Rozhodla jsem se... A vrátím se jiná. Budu se těšit, až ti Brabec sežene ten byt. Budu se na to těšit. A pak tě budu jednou za měsíc chodit navštěvovat... Utrít ti prach ze skříní a umejt lustry. Nic víc! Po tomhle všem víc nečekej! Chtělaš to sama...“

Dana zaklonila hlavu a zavřela oči. „Přeju ti, abys to dovedla. Moc ti to přeju. A sobě taky...“

Ramínko prasklo, Soňa je odhodila a čelem se opřela o kolena. „Budeš toho litovat. Budeš...” V předsíni zazvonil zvoněk.

Soňa vyskočila. Měla přetočenou sukni a z ramene jí visel pásek od modrých šatů. Vyděšeně se dívala na Danu. „Kdo...? Co to má...”

Dana otočila vozík. „Co by to mělo... Petr si přišel pro korektury.”

„Ne!” vykřikla Soňa, oběhla Danu a postavila se před dveře. „Neotvírej!! Ted' ne. Ted' sem nikdo nesmí. Já nechci...”

„Nevzrušuj se,” řekla Dana, „kvůli tomu, že jsme se pohádaly, se nic nezastaví.” Pomalu se rozjela proti Soně. „Ustup, nic se kvůli nám nezastaví, ani kvůli tobě, ani kvůli mně.” Blížila se k Soně. „Ustup,” řekla ještě jednou a Soňa ustoupila ke zdi.

Když projížděla předsíní, přibrzdila před zrcadlem a trochu si upravila vlasy.

Ukončete výstup a nástup, dveře se zavírají. Zapřela kufr lýtkem, posunula si na rameni řemen kabelky a opřela se. Dveře se přibouchly, pak se trochu pootevřely a znovu přibouchly. *Příští stanice Sokolovská.* A vrátím se jiná, sestřičko, chtělas to sama...

A budu se těšit, až ti Brabec sežene byt. A budu mít míň času. Daleko míň. A budu často chodit pozdě domů. A někdy třeba vůbec ne. A nenaskáčou mi opary... Chtělas to sama. *Stanice Sokolovská.*

Já žasnu, ty si bereš džíny!? A proč bych si je neměla brát? *Příští stanice Hlavní nádraží.* Dveře se přibouchly, pak se trochu pootevřely a znovu přibouchly. Sklonila se a připravila si ruku na držadla tašky. Odjíždím, sestřičko. A nejde o těch pět dnů. Nejde o to, kam odjíždím... *Stanice Hlavní nádraží.* Vystoupila.

Kufr byl těžký a při každém kroku se třel o koleno. Přetáčet nohavici. V nádražní hale ho postavila na zem, nohavici srovnala a chvíli odpočívala. A nebudu mít migrénu ani mi nenaskáčou opary. Zdvihla kufr a šla k odjezdům vlaků.

Přetočená nohavice začala dřít pod kolenem. Zezadu to musí vypadat hrozně... Ohlédla se, ale nikdo ze sboru za ní naštěstí nešel. Zrychlila a kulhavým, nepravidelným

krokem doběhla až ke schodišti na nástupiště. Kufr postavila na první schod a chvíli si vytřepávala ruku. A vrátím se jiná...

Zdvihla kufr a začala pomalu stoupat. Oblouky nádražní haly se začaly zvětšovat a nad žlutou podstupnicí posledního schodu se objevily sloupky s návěstidly, vozíky ještěrky a dřevěné lavičky. Zastavila se.

Oči měla v úrovni peronu. Směrové tabule pověšené na zábradlí schodiště plechově cinkaly. Peron byl poloprázdný. Všechny holky byly až na konci, možná už venku z haly, protože na ně dopadalo slunce. Holky a David. A Tomáš. Postavila kufr na schod a podepřela ho kolenem.

Byl o půl hlavy větší než David. Měl světlé kalhoty, modré triko a svetr přehozený přes záda. Jestli je ve Veszprému řeka, musí tam být i nějaká vinárna s terasou. Chtěl bych s vámi sedět na té terase a povídat si...

Přejela si dlaní drdol. Je tam řeka... Vráťím se jiná, sestřičko.

Trochu zakláněla hlavu, aby viděla přes poslední schod. Byl o půl hlavy větší než ostatní, klidně stál a při řeči si pohrával s rukávy svetru. David proti němu vypadal jako pomatený šašek. Narovнала si límec košile. Zdvihla kufr a oddálila ho od těla, aby nepřetácel nohavici. A vrátím se jiná, sestřičko, samas to chtěla...

Haverlant se sehnul k tašce a vyndal z ní žluté desky od fotografických papírů. Kolem něho se shlukly holky a chtěly mu desky vzít. Zdvihl ruku s deskami nad hlavu, holky ho obalily a snažily se na obálku vyskočit. Smály se a vřeštěly.

Měňavý hrozen čtyřiceti holek a z prostředku trčela Haverlantova ruka se žlutou obálkou s nápisem FOMA. Čtyřicet vy-pasovaných zadků, čtyřicet rozepnutých košilek, hlubokých výstřihů a zaříznutých podprsenek. Čtyřicet jednoduchých,

primitivních, živočišných, ale realizovaných vyžití. Čtyřicet samic bezohledných, zlých a přisprostých. Čtyřicet nezlomitelných sebevědomí. Přeju ti, abys to dovedla...

Položila nohu na další schod a nadechla se. A budu mít méně času a budu chodit později domů. A někdy možná vůbec ne. A budu se těšit, až ti Brabec sežene byt. Budu!! Směrové tabule na zábradlí se znovu rozcinkaly. Ocelová klenba nádražní haly se rozmazala a zmatněla a jenom měňavý hrozen čtyřiceti prdelek a desky s nápisem FOMA se nesmyslně motaly nad žlutou podstupnicí schodu. Dýchala mělce a nepravdělně. Chtěla se pohnout a dokončit krok. Chtěla vystoupit na nástupiště a dojít až k nim. Chvěla se. Chtěla dojít až k nim, položit kufr, říct ahoj a pozorovat, jak se hrozen prdelek rozpadá. Ahoj Tomáši! Ahoj Davide! Čau holky! Chvěla se. Přeju ti, abys to dovedla...

Čtyřicet dřínových prdelek. Začala cítit hmatatelnou, dusivou tíseň. Věděla, že ji nepřekoná.

Pomalou se začala otáčet. Směrové tabule se znovu rozcinkaly. Ne! Sestoupila zpátky do podchodu a zrychlila.

Už neudržela kufr od těla, postrkovala ho kolenem a popobíhala k východu. Nikoho nepotkat! Hlavně nikoho nepotkat!!

Třásla se po celém těle a dříny ji dřely pod kolenem. Nikoho nepotkat!

Nikoho nepotkala. V metru se postavila ke dveřím a dívala se do ubíhající černé stěny tunelu, v tramvaji se posadila na poslední sedadlo, kufr položila vedle sebe a tašku si dala na klín. Třásla se a bylo jí zle.

Venku se jí udělalo trochu líp. Postavila kufr a tašku na chodník a zhluboka dýchala. Pak si upravila drdol a límec košile, vzala kufr a tašku a šla pomalu domů.

Zastavila se u schránek a narovнала si nohavici. Z kabelky vyndala klíče, protože ve schránce něco bylo. Hlavičková obálka OPBH. Zatajila dech. *Věc: Oznámení o dočasném uzavření průchodu... Oznamujeme Vám, že MPÚ Praha uplatnil nárok na výhradní užívání dvora objektu č.p. ... a nesouhlasí s umožňováním vstupu cizím osobám. Důvodem je skutečnost, že v uvedeném objektu se nachází archiv této organizace. OPBH navázal se ZÚ MPÚ jednání ohledně opětovného umožnění užívání průchodu. V případě negativního výsledku tohoto jednání bude výjezd tělesně postižené řešen náhradním způsobem. Za PPDD 5 OPBH Bureš Pavel.*

Dočasně... Náhradním způsobem... PRINCENTON UNIVERSITY. To určitě. To určitě velmi dočasně. Pche. Přivolala výtah, vyjela nahoru a odemkla.

„Hugo!“ ozvala se Dana. „To jste vy?“

Obálku s dopisem rychle schovala do kabelky, vnesla kufr a tašku do předsině a zavřela za sebou. Dana otevřela dveře pokoje a zastavila se na prahu. Chvilí mlčela a tvářila se udiveně.

„Tobě to ujelo!“

Nadechla se a obrátila Blížence lícem nahoru. Pak přikývla.

Dana zakroutila hlavou. „A proč nenechala ten kufr na nádraží!“

Vzala kufr a tašku, obešla Danu a prošla do pokoje. „Proč bych ho tam měla nechávat?“ Kufr položila na stůl a tašku na židli. „Ty čekáš Böhma?“

„Nečekám.“ Dana odjela ke konferenčnímu stolku a zapálila si cigaretu. „To se tam s tím budeš zejtra vláčet znova?“

„Klidně mi to řekni, jestli ho čekáš...“

„Nečekám! A proč bych ti to neřekla, kdybych ho čekala!“

Pokrčila rameny. „Žes na mne volala Hugo...“ Zdvihla víko kufru, vynadala modré šaty a protřepala je ve vzduchu.

Dana otočila vozík, aby na ni viděla. „Nikdo jinej než ty a on nemá klíče a tys měla bejt ve vlaku... Proč vybaluješ!?”

Přitiskla si bříska prstů ke spánkům a podívala se na Danu. „Můžu se rozčilit,” řekla, „můžu se naštvat a můžu mít vztek... Ale nemůžu zapomenout na to, že jsme sestry. Neujelo mi to... Rozhodla jsem se, že nepojedu, Dano!” Obešla stůl, sklonila se zezadu nad Danu a položila jí ruce na ramena. „Všechno zlý zapomeneme... Jsme sestry. Všechno se vysvětlí a bude zase dobře. A jestli čekáš Böhma, já klidně půjdu pryč. Vráťím se třeba až večer...”

„Nečekám Böhma.” Natočila vozík bokem k Soně a zdvihla hlavu. „On ti něco provedl...”

Trhla sebou a narovнала se. „Kdo? Böhm?”

„Ne. Haverlant.”

„Prosím tě... Co by mi... Proč zrovna on?”

„Proč zrovna on? Ježíšmarjá, Soňo!” Trhla obručemi a otočila se proti Soně.

„Dano, prosím tě! Všechno přeháníš... Jde přece o nás dvě!”

„Houby jde o nás dvě. O tebe jde. Co proved?”

„Nic... Vážně nic.”

„Nepřišel?”

„Přišel.”

„Ale?”

„Nic – ale. Tomu nebudeš rozumět. Nic se nestalo, ale já už jsem na ty holky alergická...”

„Na holky!?”

„Jo. Výstrihy, že jim vidíš až na břicho, dvacetikorunový intimspreje a prdelky se jim úplně tetelej, když viděj nějakýho mužskýho. Laciný, povrchní, prisprostlý...”

„A co?“

„A nikdo to nevidí...“

„Haverlant to nevidí?“

„Nikdo to nevidí. Nikoho to nerozčiluje...“

„Rozčiluje, neboj! Zejtra pojedeš a řekneš, že ti to ujelo. Toho potěru se přece nebudeš bát.“

„Ne. Soupeřit s nima nebudu. Prostě nebudu. Mne to ponížíje...“ Vrátila se ke stolu a začala z kufru vyndávat prádlo. „Nebudu, Dano. Nechtěj to po mně...“

„Protože maj holky hluboký výstřihy, protože používají laciný intimspreje a protože se jim tetelej prdelky...?“

„Protože o tom, co chci, můžu rozhodovat sama.“ Vynadala černé sborové šaty, roztřepla je, aby je mohla pověsit, a v předsíni se ozval zvonek.

Čekala!! Samozřejmě že Böhma čekala. A teď se bude tvářit překvapeně. „Nechceš mu otevřít?“

„Komu?“

„Prosím tě...“ Zaklapla víko kufru a šla ke dveřím do předsíň. Otočila úchytkou zámku a otevřela dveře.

Hynek měl v každé ruce jednu červenou růži. Držel je volně podél těla za stonky, květem dolů. „Ahoj,“ řekl a jednu jí podal. „Jste doma?“

Měl šedý flanelový oblek, tmavomodrou košili a kravatu. Kravatu! Pokrčila rameny, vzala si růži a ustoupila ze dveří. Trochu sklonil hlavu, vešel, zul si boty a zaklepal na dveře pokoje.

„Ano...“ ozvala se Dana. Znovu trochu sklonil hlavu a vešel.

„Ahoj, Danko!“

Dana zdvihla obočí a vyjela mu naproti. Podali si ruce a Hynek položil Daně do klína růži. Zakroutila hlavou.

„Jseš jako svatebčan,“ řekla.

Soňa se vrátila ke stolu, pověsila odložené ramínko a znovu otevřela víko kufru.

Hynek pokrčil rameny. „Když se jde něco důležitého vyřizovat, má se člověk slušně oblíknout...“

„Cos byl vyřizovat?“

„Zatím nic. To začnu teprv teď.“

„A safra,“ řekla Dana, přivoněla k růži a rozjela se ke konferenčnímu stoku. „Posad se!“ Ukázala na křeslo u okna a zaparkovala naproti němu.

„Neboj,“ řekla. „Nebudem to dramatizovat. Tu kravatu sis nemusel brát... Souhlasím! Samozřejmě souhlasím...“

Zkrabatil čelo a vystrčil spodní ret. „A to s čím?“

Přivoněla k růži a chvilinku ji prohlížela proti světlu. Pak se usmála. „S rozvodem přece!“

Opřel se lokty o kolena a bradu položil na propletené prsty. „Jenže kvůli tomu já nepřišel...“

„A kvůli čemu!?“

„Přišel jsem tě poprosit, aby ses ke mně vrátila.“

Soňa se rychle podívala na Danu. Nic...! Snad jenom to, že mezi palcem a ukazováčkem mnula stonek růže a květ se rychle otáčel sem a tam. A možná že druhá ruka zbytečně moc svírala hnací obruč. Víc nic. Vzala z otevřeného kufru krabičky s punčocháči, dala je do skříně a znovu se na Danu podívala.

Ještě chvíli točila růží a pak ji položila do klína. „Trochu mě štve, že to říkáš.“

„Proč?“

O půl obrátky kola popojela, natáhla se pro cigarety a zapálila si. Hynkova silueta se nezměnila. „Protože to není fér,“ řekla Dana. „Děláš si větší alibi, než potřebuješ. Víš, že je to nesmysl a že to odmítnu. Ty mě budeš chvíli přesvědčovat

a pak odejdeš. Za měsíc se vrátíš, budeš mít zase kravatu a řekneš, že ti teda nic jinýho nezbejvá než se rozvíst. Mrzí mě to, protože jsem ti nabídl, jak to udělat bez zbytečného divadla.“

Soňa z kufru vyndala obálku s notami, jednou nohou si klekla na židli, opřela se lokty o stůl a začala noty jakoby přerovnávat. Hynka viděla proti světlu. Přes záda jeho saka se táhl stín okenního přičníku.

„Možná máš pravdu,“ řekl. „Možná máš pravdu v tom, že kdybych se chtěl rozvíst, že bych to tak udělal. Nevím. Možná ano. Jenže já se rozvíst nechci. Já tě přišel poprosit, aby ses ke mně vrátila.“ Zvedl z Danina klína růži a květem ji polechtal na bradě. Ucukla, růži mu vzala z ruky a odložila na stůl.

„Jseš protivněj,“ řekla, „nutíš mě, abych mluvila o něčem, čemu nevěřím, jako bych tomu věřila. To se mi nechce. Řekni rovnou, o co ti jde.“

„Dobře, řeknu ti rovnou, o co mi jde.“ Díval se Daně do očí. „Odešla jsi a já ti v tom nebránil. Myslel jsem, že to tak bude pro oba lepší. Zkusil jsem žít bez tebe, ale nepovedlo se to. Neumím to.“ Usmál se. „Tak jsem si vzal kravatu a jsem tady...“

Soňa se znovu podívala na Danu. Obrušovala konec cigarety o hranu popelníku, ale to dělala často. Víc nic. Pak cigaretu zamáčkla. „Hynku,“ řekla, „jako nezávazná konverzace by to bylo zábavný. Jenže na to, abych se dobře bavila, se mě to přeci jenom moc týká!“

„Danko!“ Naklonil se a za loketní opěrky ji přitáhl i s vozíkem k sobě. „Vrať se ke mně! Prosím tě. To není nezávazná konverzace, to je závazná...“

Zavrtěla hlavou. „Ne. Nebudeme to pitvat, ale nevrátím se. Dáš si kávu?“

Přikývl. Soňa odložila desky s notami a šla do kuchyně. Dala konvici na sporák a připravila šálky. Ani jednou... Do šálků nasypala kávu, posadila se na židli a bokem se opřela o lednici. Dana se na ni ani jednou nepodívala... Demonstrace soběstačnosti. Nikoho nepotřebuju, stačím si sama! Ani jeden pohled s prosbou o pomoc... Ani jeden. Ale proto tam byla! Proto tam tvrdla celou tu dobu, aby jí pomohla.

Bříška prstů si přitlačila ke spánkům. Třásla se. Vrať se ke mně... Prosím tě! To není nezávazná konverzace... Voda v konvici začala syčet. Vstala, počkala, až se z hubičky začala valit pára, a zalila kávu. Třásla se. Postavila šálky na podnos a ramenem si otevřela dveře do pokoje.

„Podívej, Hynku,“ říkala Dana, „já už dneska taky vím víc než před rokem. Můžu se tvářit vesele a třeba i veselá být, můžu si najít nějaký náhradní program, třeba i smysluplný a zábavný, a můžu být i dost nezávislá, ale přes to všechno je tohle malér,“ bouchla dlaněmi do pneumatik vozíku. „Je. Prostě je a nedá se nic dělat.“

„Je to malér. Ale i můj.“

„Ne,“ vyhrkla, „tobě je čtyřiatřicet! A jseš vitální, pěkný a zdravý chlap! Bez omezení. Ty můžeš žít naplno. Musíš! A já ti v tom nebudu překážet. Nebudu, protože nechci...“

Postavila podnos s kávou na stůlek vedle Dany a svůj šálek si odnesla ke kulatému stolu. Nebudu, protože nechci... Proč si tu kávu vlastně vařila? Z kapsičky na víku kufru vyndala tubu algeny, jednu si vzala a šla ji zapít do kuchyně. Vitální, pěkný a zdravý chlap.

Opřela se čelem o kuchyňskou linku a zavřela oči. Že nebyla zamčená... A co? Nečekala na něj. Prostě se zdržela a on tam přišel. Víc nic! A nebyla pro něj vzduch... Nebyla.

Odložila skleničku a vrátila se. Hynek chodil po pokoji

a rozčileně gestikuloval. „Já mám zdravý nohy, ty nemáš zdravý nohy... já mám, ty nemáš. Taky jsem si to myslel! Jenže to není pravda. Máme čtyři nohy. Dvě jsou zdravý a dvě ne. A já používat jenom ty zdravý už neumím. Má někde v sobě i ty nemocný. Nejsou o nic víc tvoje než moje...”

Zastavil se a podíval se na ni. „Dano, já nejenom nechci, ale nemůžu žít s někým jiným. Prostě nemůžu...” Sklopil hlavu a ztišil hlas. „Dano, já si to ověřil...”

Otřel si hřbetem ruky rty, vrátil se k Daně a posadil se. Naklonil se a znovu ji přitáhl k sobě. „Neříkal jsem to proto, abych tě ranil. Řekl jsem to proto, abych tě ujistil. A můžu říkat, co chceš... Nevzdám se tě!” Zasmál se a cvrnkl ji do ruky. „Nevzdám se tě. Jedině, kdybys mě odmítla... Jako muže. Ne jako svého muže, ale jako muže. Obecně. Pro nepřekonatelný odpor...”

Kývla hlavou. „Tak já tě teda odmítám jako muže.”

Chytil ji za ruku. „Jenže já jsem protivně sebevědomej a vlezlej chlap. Nedám se. A jestli je v tom nějaký mužskej, budu se prát. I kdyby to byl...” zarazil se a mávl rukou.

„Kdo?”

Mávl rukou.

„Hynku, kdo!?”

„Nikdo. To jsem jen tak plácnul.”

„Hynku, nechtěl jsi náhodou říct... nějaký mrzák!?”

Narovnal se a zavrtěl hlavou. „Ne. Chtěl jsem říct – Hugo Böhm.”

„Hugo Böhm?!?”

Přikývl.

Dana si pročísala vlasy nad čelem. „Proč tě napadl zrovna Hugo Böhm?”

Pokrčil rameny. „Dostal jsem najednou strach, že tě ztra-

tím. Že tě ztratím dřív, než stačím něco udělat. A ten strach se mi zosobnil v Böhmovi. Dostal jsem strach, že s Böhmem to prohraju...”

Přitiskla bříska prstů ke spánkům a podívala se na Danu. Ta pohledem pomalu přejížděla z Hynka na prázdné křeslo. Soňa bezděky stiskla rty. Ona volí! Ona si vybírá!! Sedí ochrnutá na vozejku a přeměšlí, koho si vybrat!

Vzala svůj šálek s kávou a odnesla ho do kuchyně. Kávu vylila do dřezu a dívala se, jak lógr odtéká do odpadu. Ona si vybírá! Vypila trochu vody a vrátila se do pokoje.

„Hynku,” řekla Dana, „já už nikdy nebudu chodit, nikdy běhat, lyžovat, hrát tenis, tancovat, nic... A vždycky budou místa, do kterých se nedostanu, a na všechno kolem se už pořád budu dívat jen z úrovně sedícího člověka...”

„A nebudeš,” skočil jí do řeči, vstal a sklonil se nad ni. Vzal ji pod koleny a za zády a chtěl ji zdvihnout.

„Hynku, neblázni!” Dana se chytla loketních opěrek.

„Jo,” řekl a zdvihl ji z vozíku i s loketními opěrkami.

„Klidně se můžeš dívat i odsud!” zatočil se s ní a zastavil se před židlí u kulatého stolu. Položil na židli chodidlo, druhou nohou se odrazil a zdvihl se i s Danou nahoru. „Anebo odsud!” řekl.

„Neblázněte!!” vykřikla Soňa a zdvihla ruce.

Pomaloučku se s Danou točil na sedadle židle. „Kdykoliv budeš chtít, můžeš se dívat odsud...” Dana kývla rukama a odhodila loketní opěrky. „Anebo,” řekl Hynek a položil nohu vedle kufříku a na kulatý stůl.

„Neblázni!” Soňa uskočila od stolu a přimáčkla se ke knihovně. Hynek se odrazil a došlápl na stůl. Soňa si zmáčkla spánky. Přední vyřezávaná noha zaskřípala, deska stolu se naklonila a Hynkovy nohy i s ubrusem a kufrem začaly

klouzat dolů. Prudce zaklonil hlavu, sevřel Danu a zřítíl se na záda na převrácený stůl.

Začala ječet a stále si tiskla spánky. Dana se odkulila na stranu a ohlédla se po Hynkovi. Měl zavřené oči a otevřená ústa. Pak se se škubnutím nadechl, otevřel oči a podíval se na ni. „Dano!“ řekl přidušeně. Tvář měl zelenou.

„Dobrá,“ řekla, překulila se k němu a položila mu ruku na rameno. „Co je ti?“

Zavrtěl hlavou. „Nic. Dech jsem si vyrazil...“

„Vy jste se zbláznili!“ ječela Soňa. „Přeskočila ti? Mohls ji zabít!“ Běžela pro vozík a přijela k Daně. Vzala ji pod rameny a chtěla jí pomoci, ale nebyla s to ji nadzdvihnout.

„Pust,“ řekla Dana, odstrčila ji, přitáhla si vozík, zajistila brzdy a odklopila stupačky. Vzepřela se jednou rukou o zem, druhou o sedadlo a vyhoupla se nahoru. Odbrzdila a najela těsně k Hynkovi. „Můžeš vstát?“

Kývl hlavou, vstal, ale hned se posadil na židli. „Fakt ti nic není?“ zeptal se.

„Já padla na měkký...“

„Mohls ji zabít! Jseš blázen, úplnej blázen! Nezodpověďnej...“ Soňa obrátila kufr víkem nahoru a začala do něj házet rozsypané prádlo.

Hynek vstal, prkenně se sehnul a narovnal stůl. Pak se znovu sehnul pro vylomenou nohu.

„Už se viklala,“ řekla Dana.

Hynek se posadil na kraj židle a hřbetem ruky si otřel čelo. „Půjde to sklížit,“ řekl.

Postavila kufr ke skříni, narovnala koberec a podívala se na Hynka. „Mohls ji zabít,“ zopakovala, posbírala opěrky a podala je Daně.

Hynek si kapesníkem otřel čelo. „Fuj,“ zastrčil kapesník

do kapsy a opatrně vstal. „Vrátím se zejtra,” řekl, „až se vzpamatuju...”

„Hynku, nevracej se,” řekla Dana.

Stál nahrbeně a díval se na ni.

„Nevracej se,” zopakovala. Nehty palců bezděčně přejížděla po vzorku pneumatik. „Já nemůžu sázet na pár hezkejších chvil. Já už potřebuju jistoty. Mně nepomůže několik měsíců, ani třeba let tvý dobrý vůle. Já potřebuju víc. Třeba byt v upraveným domě, auto s ručním řízením a poloviční úvazek v redakci. A pár kamarádů... Bez těch by to nešlo, to je fakt. Ale bez těch by nikdy nic nešlo... Auto koupím z pojistky a v redakci je to domluvený. Byt snad taky někdy bude. A aby mi ho přidělili, tak se musíme rozvíst...” Položila ruce na obruče, popojela k Hynkovi a podala mu ruku. „Hynku, dík, ale už běž. Musím si lehnout...”

Stiskl jí ruku a pomalu se otočil ke dveřím.

Soňa si uhladila vlasy a podívala se na Danu. Ta se dívala na Hynkova záda a křečovitě tiskla hnací obruče.

Soňa šla za Hynkem. Třásla se. Dívala se, jak se obouvá, a pak mu otevřela dveře ven. Trochu kulhal. Zmáčkl tlačítko výtahu a díval se na červené světélko přivolávače. Postavila se na práh a zdvihla ruku. „Hynku,” řekla tiše.

Otočil se.

„Hynku,” chtěla mu ruku položit na rameno, ale pak se zarazila a nechala ji trčet ve vzduchu, „ona už k tobě opravdu nechce.” Třásla se.

Chvilí se na ni díval. Kabina přijela a červené světélko zhaslo. Pokrčil rameny, trochu sklonil hlavu a nastoupil do výtahu. Světélko se znovu rozsvítilo.

Ustoupila do předsíně, zavřela dveře a pomalu se vrátila do pokoje. „Jsme přece sestry,” řekla. „Já...” rychle přešla

pokoj a natáhla se pro kabelku. „Všechno zase bude v pořádku, neboj. Bude nám dobře.“ Vytáhla dopis OPBH a podala ho Daně. „Neboj, všechno bude zase v pořádku.“

Dana tiskla hnací obruče a nepřítomně se dívala před sebe. Rychle a nepravidelně dýchala, měla červené oči a po tvářích jí tekly slzy. Stékaly přes bradu na límec košile a na límci dělaly dvě velké vlhké skvrny.

Osmnáct měsíců... Podzim, zima, jaro, léto, podzim, zima. Dvoje Vánoce... Zpomalil, nadjel si do protisměru a zatočil kolmo k chodníku. Najel až na chodník a zastavil u vrat. Motor nechal běžet, zatáhl za ruční brzdu a vystoupil. Osmnáct měsíců. Otevřel obě křídla vrat a zajistil je západkami. Dvoje Vánoce... Ve jménu republiky, nepodmíněně. Prošel průjezdem a otevřel i vrata do dvora. Odsouzenému se do délky trestu započítává doba strávená ve vyšetřovací vazbě... Dva měsíce.

Vrátil se k autu, nasedl a pomalu projel na dvůr. Na dvoře se otočil a přistavil stejná zadními dveřmi až těsně k vrátkům do ateliéru. Osmnáct měsíců... Za dobré chování mohou polovinu prominout. Devět měsíců, bez vazby sedm. Jedny Vánoce v první nápravně výchovné skupině. Napustil umyvadlo, kytici vybalil a ponořil do vody. Jedny Vánoce... A záznam v trestním rejstříku. Trestán. Trestán!!

Svlékl si sako a kravatu a roztáhl závěsy na prosklené stěně. Rozhlédl se. Světla bylo dost. Do fotoaparátu dal kazetu s novým filmem. Pak z *Paní D.* sundal plachtu a odtáhl ji k oknu. Byla už na definitivním podstavci. Pečlivě ji oťel flanelovým hadrem a natočil tak, aby stíny v obličejí změkly. Na šestipětinovou polopostavu působila komorně. Byla sevřená

a hladká a kresba lipových let ji ještě zjemňovala. Konečky prstů ji pohladil po skráních a po ramenou.

Poodstoupil od sochy a přidřepł na bobek, aby měl objektiv ve výšce očí sedícího člověka. V hledáčku aparátu byla ještě komornější. Něžná. Od vrátek se ozvalo zvonění. NEOHLÁŠENÉ NÁVŠTĚVY PŘICHÁZEJÍCÍ ZA DENNÍHO SVĚTLA...

Šel k oknu a podíval se průhledem mezi sochami na dvorku. Někdo stál u vrátek, ale nerozeznával kdo.

Odložil aparát, přehodil přes *Paní D.* plachtu a vyšel na šterkovou cestičku. Dvoje brýle! Jedny na čtení a teď i jedny na dálku... už dlouho nepozná, kdo stojí u vrátek. A také kvůli autu. Prostě bude mít dvoje brýle. Poznal ho, když byl asi na poloviční cestě.

„Václave!“

Albrecht se dlaněmi opíral o drátěné pletivo a vytahoval hlavu, aby viděl přes rám vrátek. „Hugo, potřebuju s tebou nutně mluvit!“

Nutně. *Nutně...* Böhm se zastavil. „Václave, tys utekl!“

„Hugo, nesmysl. Musím s tebou mluvit, je to důležité...“

Otevřel a pustil Albrechta dovnitř. „Co se děje?“

„Až tam... pojd!“ řekl Albrecht, ukázal na ateliér a šel napřed.

Böhm zavřel vrátka a dohonil ho. „Václave, tys utekl a hned ses opil!“

Albrecht mávl rukou a vešel do ateliéru. Otočil se kolem dokola a rozhlédl se.

„Furt děláš,“ řekl. „Máš kliku, že můžeš furt dělat. Mně v tom chtěj bránit...“ Ukázal na stojan u okna. „To je zas nověj panák, ukaž!“ Šel ke stojanu a chtěl ho odkrýt.

„Václave!“ vykřikl Böhm a zadržel mu ruku. „Nech toho! Na nic mi tady nesahej!“ Odvedl Albrechta ke stolku a zamáčkl ho do proutěného křesílka.

„Hugo, já neutek! Nech si to vysvětlit. Já odešel... Potřebuju pracovat, a ne psát deníčky a besedovat o cirhóze. Já odešel sám! Rozumíš!? Svoboda... Ale potřebuju pomoct. Vráťím se k Františkovi, budu pracovat a všechno bude dobrý. Ale potřebuju založit. Nějakou tisícovku do začátku, ale hned ti to vrátím. Jen abych měl na cestu a abych...“

„Ne, Václave,“ řekl Böhm a začal nervózně přecházet po ateliéru, „tys utekl a hned ses ožral...“

„Neožral!“

„Ožral. Motáš se a táhne to z tebe. K Františkovi nemůžeš, protože ten tě už nechce. Rozumíš! *Nechce!* Musíš zpátky do léčebny. Když léčbu absolvuješ, možná tě k sobě na zkoušku zase vezme. Jinak ne. Víím to. Kdys utekl?“

„Neutekl! Odešel. Včera...“

„Vidíš. Včera jsi odešel a už dneska jseš opilej a bez peněz, máš rozepnutej poklopec a poslintaný sako... Jestli se tam nevrátíš, tak do zimy chcípneš. Na podvýživu nebo tě přejede auto. Nebo zmrzneš cestou z hospody. Václave, nic jinýho tě nečeká a nic než léčba ti už nemůže pomoct...“

„Kvůli mizerný tisícovce!!“ zařval Albrecht a vstal. „Kvůli mizerný tisícovce mi tady budeš kázat. Ty monumente nafoukanej! Abys mohl flákat další panáky...“ Zamotal se a sedl si na roh bedny s hlinou. „Dej mi frťana, Hugo...“ řekl prosebně.

„Nemám.“

„Máš! Vždycky tu máš aspoň vodku!“ Vstal a hnal se do kuchyňky. Böhm ho dohonil a vtáhl zpátky do ateliéru.

„Václave! Já se s tebou nebudu prát!“ Chytil Albrechta za ramena a začal jím třást. „Nemám na to chuť ani čas. Zdržuješ mě! Zavolám primáře a poprosím ho, aby tě vzali zpátky, aby tě nevyhloučili. A pak tě tam odvezu. Ale víc pro tebe udělat nemůžu. Nemůžu, neumím a ani nechci.“

„A já ti na to seru!“ odtrhl od sebe Böhmovy ruce a ustoupil. „A na tebe taky seru!“ Otočil se, zavrával a zachytil se zahalené sochy. Rozkolébala se a Albrecht ji přidržel a ustálil. „Je to teplý,“ řekl.

„Pusť to!“ vyhrkl Böhms.

„To není hlína,“ pokračoval Albrecht, „to je dřevo!“ Přejel rukama po soše a Böhms k němu přiskočil. „A je to prsatý! Je to ženská!“ řekl Albrecht a rozchechtal se.

Böhms ho udeřil.

Albrecht se zapotácel a upadl na zem. Zůstal sedět a mnul si bradu. „Mlátit mě budeš,“ řekl tiše. „Mě, starýho dědka...“

Böhms k němu přiklekl a vzal ho kolem ramen. „Václave, mrzí mě to, ale jsem rozrušenej... Teprv před chvílí jsem se vrátil z Plzně. Od soudu... Viktora odsoudili do vězení a...“

„Viktora?“ Albrecht se začal zvedat. „Bože na nebi...“

„Václave, to všechno najednou... a teď strašně spěchám, pojd', odvezu tě a v neděli za tebou přijdu a popovídáme si...“

„Co proved?“

„Všchno ti pak řeknu, ale pojd', zavolám tam a pojedeme...“

„Bože na nebi, Viktor,“ řekl Albrecht a kroutil hlavou, „kolik mu dali?“

„Osmnáct měsíců, Václave...“

„Hugo,“ přerušil ho, „to je hrozný, takhle malej byl, když...“ Otočil dlaň k zemi a pak mávl rukou. „Hugo, on to... on to vydrží, neboj! Musíme na něj myslet a on to vydrží. Pojd', připijeme mu! Aby vydržel... to musíme...“

„Okamžitě vypadni!“ zařval Böhms a začal Albrechta strkat ke dveřím. „Já ti napít nedám! A snesu moc, ale abys mě takhle svinsky vydíral, to nesmíš ani ty!“ Albrecht se vzpíral nohama o podlahu, ale Böhms byl silnější. Dovlekl ho ke dveřím a vystrčil ven.

„Jen kvůli Viktorovi,“ škemral Albrecht, „jednu skelníčku, aby to vydržel... jen jednu!“ Za vrátky se opřel o sloupek a přešlápl. „Dobře. Kašli na mě, když chceš, ale dej mi aspoň stovku. Na rozloučenou! Nebo padesát... Abych se aspoň najed!“

Böhm zavrtěl hlavou. „Ty bys to propil a já ti na pití nedám. Jestli chceš, všechno s nima vyřídím a odvezu tě tam. Ale peníze ti nedám...“

„Jseš kurva. Kurva!“ Albrecht začal řvát přes celý dvůr.

Böhm zavřel vrátka a vrátil se do ateliéru. Umyl si ruce a chvíli se na sebe díval do zrcadla. Jseš kurva. Nejsem. Václavovi už nikdo nepomůže. Václav je mrtvý muž. Přejel si tvář holicím strojkem, opláchl se a podíval na hodinky. Rychle se utřel a běžel do ateliéru.

Sundal z *Paní D.* plachtu. Pohladil ji po tváři, vzal aparát a z několika stran ji vyfotografoval. Pak sochu vysunul z trnu podstavce a opatrně položil na připravenou deku. Vypustil umyvadlo, kytici nechal okapat, znovu ji zabalil a šel k autu.

Albrecht seděl na zídce, ramenem se opíral o sloupek a podpatkem čmáral do prachu pod sebou. „Jseš kurva,“ řekl.

Böhm otevřel oboje boční dvířka, na přední sedadlo položil kytici a za sedadla strčil sokl. Pak se vrátil do ateliéru.

Shrnuł si rukávy, oblékl kravatu a sako a chvíli se na sebe díval do zrcadla. „Dano,“ řekl potichu, „vím, že jsem o šestadvacet let starší než vy. A vím, že jste zatím vdaná...“ Zavrtěl hlavou. Šestadvacet let... Vdaná...

Sochu opatrně zabalil do deky, zdvihl ji a přitlačil na prsa. Vyšel na šterkovou cestičku, zamkl za sebou a šel znovu k autu.

„Jedinýho starýho kamaráda, kterýho máš, necháš chcípnout...“ řekl Albrecht.

Böhm mlčel. Když ukládal sochu na zadní sedadlo, deka se shrnula. Otevřel protilehlá dvířka, obešel auto a šel deku narovnat. Albrecht ho pozoroval.

„Pěkný dřevo,“ řekl. Böhm neodpověděl. „Moc pěkný...“
Řekl bych, že to bude lípa,“ pokračoval Albrecht.

Böhm vylezl z auta a narovnal se. „Je to lípa. Krásná, vyschlá a souměrná. Dostal jsem ji od tebe. Znovu ti za ni děkuju.“

„Nabízeli mi za ten špalek dva tisíce...“ zamumlal Albrecht a začal si znovu čmárat podpatkem.

„A já ti nedám ani padesát na flašku rumu, vid’?!“ dokončil Böhm.

Albrecht zdvihl hlavu a těkavě si ho prohlížel. Pak zavrtěl hlavou. „A ty mi ani neukážeš, co jsi z něho udělal.“

Böhm chvíli váhal. Pak znovu obešel auto, zezadu vyndal sokl a postavil ho před Albrechta. Vybalil sochu a opatrně ji nasunul na čep soklu. Otočil ji tváří k Albrechtovi.

Albrecht zdvihl obočí a začal pomalu kývat hlavou. „Vidíš,“ řekl, „Hynek ji namaloval a ty vysochal...“

Böhm si otřel čelo. „Dneska jsou to dva roky, co se jí to stalo. Proto tak spěchám, Václave...“

„A já ji akorát odsekal majzlíkem.“

„Václave, volal jsem tam,“ zalhal Böhm, „čekají na tebe...“

Albrecht zavrtěl hlavou. „Tam mě už nikdy nikdo nedostane. Rozumíš!? Nikdo...“

„Václave!“

Albrecht mávl rukou. Böhm naložil sochu a znovu ji přikryl dekou. Pak se na Albrechta ještě jednou podíval.

„Václave, já víc skutečně nemůžu. Sbohem!“

Albrecht odvrátil hlavu. Böhm nasedl do auta, vyjel před dům, a když se vrátil zavřít dveře průjezdu, Albrecht seděl pořád na stejném místě.

Böhm znovu nasedl. Rozjížděl se pomalu a jel opatrně, aby se socha nerozkolébala.

Jedinýho starýho kamaráda, kterýho máš, necháš chcípnout... Otřel si čelo a podíval se na hodinky. Ujel ještě pár bloků, ale pak zastavil, zapnul levý blinkr a obrátil. Nenecháš... Vrátil se zpátky do Salmovské. Zaparkoval, prošel průjezdem, otevřel vrata na dvůr, ale Albrecht už tam nebyl.

Chvíli se díval na prázdnou zídku a na rýhy od podpatku v prachu pod ní. Pak se pomalu vrátil do auta a nastartoval. Jedinej starej kamarád, kterýho má... Vzal volant do pravé ruky a podíval se na hodinky. Tolik by potřeboval být vyrovnaný, soustředěný a klidný. A není.

V Dobrovského ulici zaparkoval a podíval se na sebe do zpětného zrcátka. Dano, vím, že jsem o šestadvacet let starší než vy... Pak vystoupil, vyndal z auta sokl a kytici a šel k domu. Otevřel kabinu výtahu, sokl položil na jeho podlahu a kytici postavil do rohu. Dveře kabiny nechal otevřené a vrátil se pro sochu. Pečlivě na ní narovnal deku, vzal ji do náruče a nastoupil do výtahu. V kabině se musel přitlačit až k zadní stěně, aby ji vůbec mohl zavřít. Uvolnil si pravou ruku a zmáčkl tlačítko čtvrtého patra.

Když výtah nahoře zastavil, dal si záležet, aby kabinu otevřel potichu, a sochu opatrně vybalil a navlékl na trn. Potom ji znovu přikryl dekou, vybalil kytici a papír zmuchlal. Upravil si kravatu a klopý na kapsách saka. Zazvonil.

Z bytu se nic neozývalo. Přendal si kytici do druhé ruky a zazvonil znovu. Pořád nic. Chvíli čekal, pak z kapsy vyndal klíče a zazvonil dvakrát krátce a jednou dlouze. Proti světlu schodišťového okna našel správný klíč, vsunul ho do zámku a otočil. Dveře se začaly otevírat. Začaly, ale hned zase přestaly, protože zevnitř byly zajištěné řetízkem. Kriste na nebi...

„Dano!“ zavolal do škvíry a zabouchal pěstí do dveří. „Dano!“ Nic. Kriste na nebi... Odhodil kytici na zem a začal do dveří mlátit. „Dano!“ Svěsil ruce, pak odsunul sochu, odstoupil od dveří a natočil se k nim ramenem. V bytě tiše zavrzaly dveře.

Přiskočil zpátky ke škvíře. „Dano! Proboha, já se vylekal... Není vám něco!“

Nebylo to šustění pneumatik, ale kroky. Přiblížily se ke dveřím a ve škvíře se objevilo rameno černého roláku.

„Není tady! A nebude. Jděte pryč!“ Chtěla zavřít dveře, ale Böhm je přidržel.

„Soňo, co se děje!? Kde je Dana?“

„Jděte pryč! Není tady!“ Přestala tlačit do dveří a vyklonila se tváří do škvíry. Měla popelavou barvu a lesklé, horečnaté oči. „On se vrátil... Vrátil!“

Bříška prstů jí nekontrolovaně těkala po tváři. Poprvé mu připadala nehezka.

„Kdo?“ zeptal se tiše.

„Kdo!? Šimon. Šimon!“ vykřikla a hlas jí přeskočil. „Vrátil se a ona odešla s ním!“ Na tváři jí naskočila grimasa vrásek. Odklonila hlavu od škvíry a přibouchla dveře.

„Soňo!“ Böhm znovu zabouchal, ale přes dveře už bylo slyšet jenom vzdalující se kroky a vrznutí dveří do pokoje.

Svěsil ruce, ale pak je zase zdvihl a promnul si oči. Pomalu se otočil, stáhl ze sochy deku a rozprostřel ji na zem. Sochu vysunul z trnu a opatrně zabalil. Otevřel dveře výtahové kabiny, sokl položil dovnitř na podlahu a kytici postavil do rohu. Sochu vzal do náruče a přitlačil se na zadní stěnu kabiny, aby mohl zavřít dveře.

Na panýlku ještě pořád svítila červená žárovka a zespodu bylo slyšet šoupání bot. Olízl si jizvičku na rtu a podíval se po holkách. Byly připravené a dávaly pozor. Mrkl na ně. Pro jistotu ještě jednou ťukl ladičkou o hranu dlaně, dal si ji k uchu a tenounce, skoro neslyšně zabzučel komorní *a*. Pak červená žárovka zablikala, zhasla a rozsvítila se zelená.

Zdvihl ruce, soprány se nadechly a dva tři a *Ho-no-ra pat-rem et mat-rem* a dole se zřejmě začala roztahovat opona, protože bylo slyšet vrzání kolejniček. *Et m-a-a-trem*, nadechly se alty. *Et qui ma-le di-xe-rit...* Šlo to. Na to, jak narychlo je včera sháněl, to šlo výborně. Sedm osm holek na každý hlas, jen první soprán byl trochu slabší. *Mor-te mori-a-a-a-tur* a alty trochu ztlumil, aby nepřelezly přes soprány. Šlo to. Holky dávaly pozor a zpívaly dobře.

Bez pauzy, jen po volném nadechnutí, dal nástup na *O magnum mysterium*. *O magnum* musí dopadnout dobře, to mají holky v těle. Až na tu septimu v sopránech... Přejel soprány pohledem. Bylo jich na to málo. Počkal až k *et ad-mi-ra-bi-le*, podíval se na Olinu, zdvihl obočí a rukou ukázal na ni a hlavou k sopránům. Kývla a na *sa-cra-men-tum* přešla do druhého sopránu a septimu na *vi-de-runt* podržela. Zbytek se chytil a znělo to skoro tak, jako by byly komplet.

Dojaly ho... Ani ho nenapadlo chtít po nich černé šaty, a taky proč, když na galerii stejně není vidět. Ale měly je všechny. Všechny přišly ve sborovém a každá v ruce igelitovou taštičku s civilem. Kůzlata. V pracovní den, v deset dopoledne, a tři čtvrtiny sboru. Ze dne na den. Musela by mít radost...

Be-ata vir-go cuius visce-ra me-ru-e-e-e-runt... Byly vážné a některým už se leskly oči. A při *Adventi* budou určitě brečet všechny. Musela by mít radost... *por-ta-re Do-mi-num Chris-tum...* Poslední korunku trochu protáhl, aby dole poznali, že už je konec, a odmávl to. Kývl na holky rukou s palcem nahoru a otočil se k zábradlí. Dole se otevřely dveře a z místnosti pro řečníky vyšel Vykopal.

Měl černý oblek a v ruce ruličku papírů. Vystoupil na řečníště a uklonil se, nejprve směrem k rakvi, potom k pozůstalým. Holky z přední řady se trochu naklonily, aby líp slyšely.

Věnce byly tři. Od sboru, od školy a asi od rodiny, a nahoře na rakvi velká kytice. Těsně před první řadou stála s vozíkem Sonina sestra, šikmo za ní seděl Sonin švagr, trochu se předkláněl a měl ruku položenou na obruči vozíku. První dvě řady byly plné a ostatní lidé stáli. Vykopala bylo nahoře špatně slyšet. Papíry měl rozložené na obrubě řečníště, ale mluvil spatra.

Pak David kývl na holky, poslal je zpátky na místa a pozoroval Vykopala. Když se Vykopal znovu uklonil, olízl si jizvičku na rtu a dal nástup k *Adventi*. *Veni veni Emanuel captivum solve israel...* Holkám začaly vlhnout oči. Čekal to. Věděl, že budou všechny brečet, a věděl, že bude brečet taky. *Ex hostis tuos ungula despec tuos tartari...* na tvářích cítil svrbovitou cestičku a holky si začaly otírat oči. *Veni veni Adonai aui populo in Sinai...* a zespodu se začalo ozývat

vrzání kolejniček a vstávání sedících ...*legem de disti vertice, in majestate gloriae, gaude, gaude, Emanuel, nascetur pro te Israel, amen, a-a-a-men...* Na druhém amen bylo slyšet, že jsou už holky bez dechu a že se jim chvěje hlas. Musela by mít z toho radost... Pochválil je úklonem hlavy a podíval se dolů. Lidé se začali řadit do fronty na kondolenci.

Otřel si zápěstím oční koutky a otočil se. „Holky, díky,“ řekl potichu, „půjdem dolů.“

„Kondolovat?“ zeptala se Olina.

Kývl hlavou, znovu si otřel koutky a otevřel dveře na scho-diště. Chytila ho za ruku.

„Já se stydím,“ řekla.

„Proč!?“

„No... Jak s tou...“ rukama naznačila kola vozíku.

Pokrčil rameny. „Podáš jí ruku jakoby nic. Ruce má přece normální...“

Sešli dolů a zařadili se na konec fronty. Za ně se postavily ostatní holky. Daleko vpředu, u ohybu kolem první lavice, stál ve frontě Tomáš Haverlant. Před ním muž se dvěma berlemi a s pokroucenými pahýly místo nohou. Olina na něho ukázala pohledem, zdvihla obočí a zakroutila hlavou. Chlácholivě ji objal kolem ramen. „Neboj,“ řekl tiše.

Postupovalo to docela rychle. Kondolence přijímal jen Sonin švagr, sestra a nějaká starší paní v černém klobouku.

Tomáš už byl hotov a odcházel druhou stranou síně. Kývl na Davida a ukázal, že počká venku. Muž s berlemi se připojil ke hloučku, který postával v rohu síně. Mumlání soustrastí se přibližovalo.

První stál švagr. Upřímnou soustrast. Děkuju. Sonina sestra měla uplakané oči.

„Upřímnou soustrast.“

„Děkuju,“ řekla, „moc vám děkuju a všem děvčatům. Bylo to od nich strašně hezký, že přišly..“

„Ďakujem,“ řekla starší paní v černém klobouku.

Počkal na Olinu a pak vyšli ven. Haverlant na ně čekal u fontány. „Už něco víš?“ zeptal se.

David pokrčil rameny. „Co můžeš vědět. Nenechala žádný dopis.“

„Kluci, já musím jít, já v práci slíbila, že budu za hodinu zpátky.“

„Ale zejtra na zkoušku normálně, vyříd' to holkám...“ řekl David.

Kývla a rozběhla se za ostatními k tramvaji. Igelitová taška s civilem jí plandala kolem nohy.

David si olízl jizvičku na rtu. „Vykopal říká, že to nejspíš bylo kvůli sestře...“

„Kvůli sestře...?“

„Víš, co to muselo bejt!? Byla u ní uvázaná jako pes u bou-
dy. A představa, že to bude nadosmrti. Žádná zábava, žádná
rodina, žádný děti, jen strkat vozejk... Divil by ses?“

Ze dveří krematoria vyjel vozík se sestrou a vyšel hlouček
příbuzných. Zastavili se nad schody k fontáně. Manžel sestry
vzal vozík z jedné strany, vysoký starší muž z druhé a snes-
li ho dolů. Vedle šel muž s berlemi a tašku mu nesl mladý
blondák. Ostatní šli za nimi.

„Prej si ji teď vzal ten manžel zase k sobě,“ řekl David.

„Co mu zbejvá...“

„Kam ty jedeš?“ zeptal se Haverlant.

„Do rozhlasu.“

„Jedu do Vodičkovy, vezmu tě.“ Ve vratech areálu se zarazil
a ukázal na parkoviště. „Počkáme chvíli. Mám auto zrovna
vedle nich...“

Manžel sestry otevřel dvířka bílé škodovky, sestra se přesunula na přední sedadlo a starší vysoký muž složil vozík. Podal ho manželovi, ten ho dal do kufru a pomohl nasednout paní v černém klobouku. Muž s berlemi nasedl do oktávky s mladým blondákem. Oktávka se zařadila za škodovku a za nimi jel wartburg s plzeňským číslem.

Chvilku počkali, pak přešli na parkoviště a Haverlant otevřel auto. „Nečekal jsem, že stačíš sehnat těch holek tolik,“ řekl.

„Ještě všechny vybalovaly. Obtelefonovávali jsme je s Olinou až do večera... Co budeš dělat s tím filmem?“

Haverlant vyjel z parkoviště a odbočil ke Strojimportu.

„Co můžu dělat, vystríhám ji... Zkoušky přetočíme a Veszprém zůstane tak, jak je, tam už nebyla.“

M I C H A E L T Ř E Š T Í K

Z D I T V Ě

Obálka, grafická úprava a sazba Tomáš Cikán
Vydalo nakladatelství Motto ve společnosti
Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30,
Praha 4, číslo publikace 31 706
Vydání čtvrté, v Mottu první
Praha 2018
Redigovala Michaela Šmejkalová
Odpovědná redaktorka Jana Drápalíková
Technická redaktorka Monika Chomiaková

CENA UVEDENÁ
VÝROBCEM PŘEDSTAVUJE
NEZÁVAZNOU DOPORUČENOU
SPOTŘEBITELSKOU CENU.

WWW.ALBATROSMEDIA.CZ

ALBATROS  **MEDIA a.s.**

Kompletní nabídku titulů naleznete na
www.albatrosmedia.cz